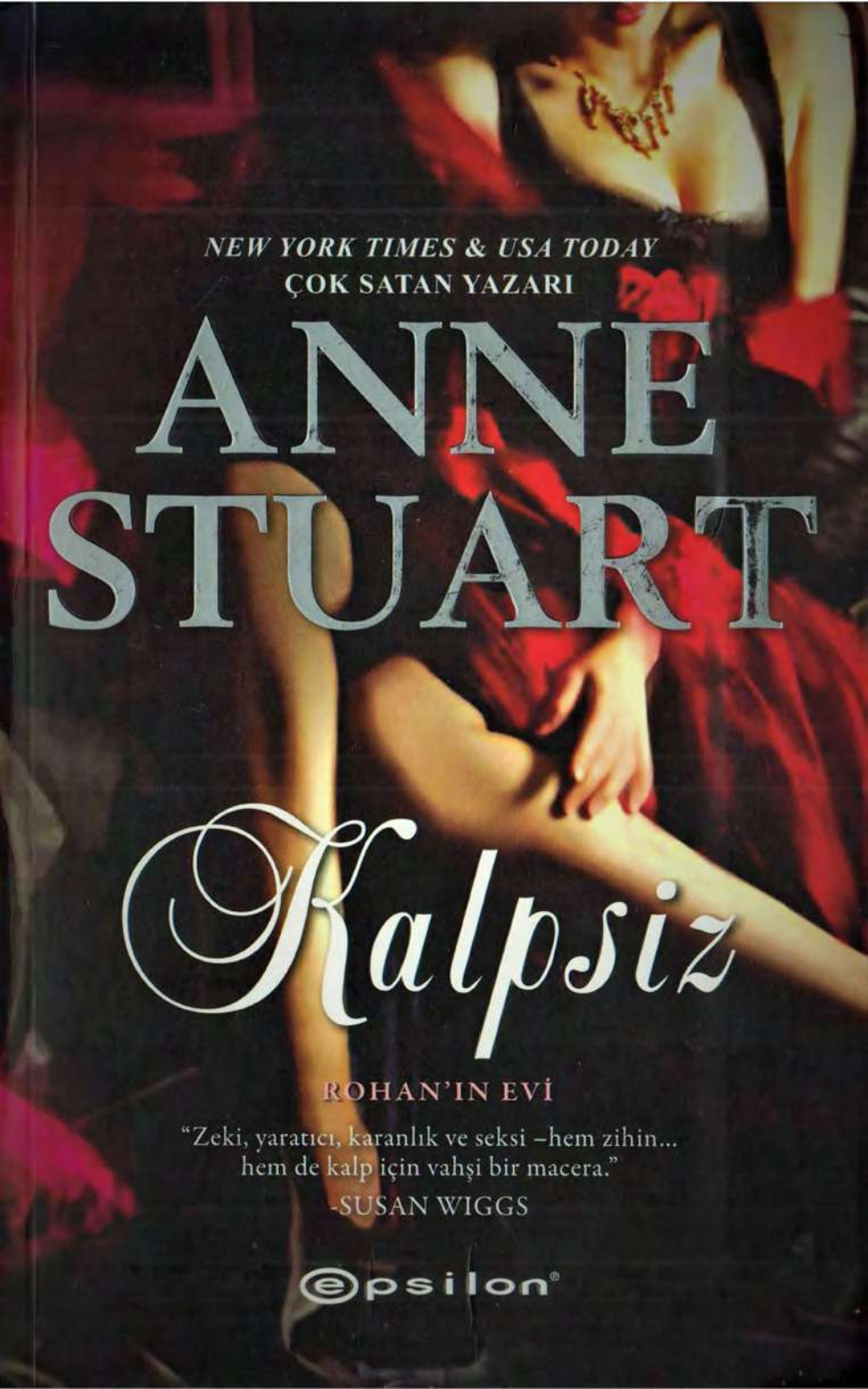

NEW YORK TIMES & USA TODAY
ÇOK SATAN YAZARI
ANNE
STUART
Kalpsiz
ROHAN'IN EVİ
"Zeki, yaratıcı, karanlık ve seksi –hem zihin...
hem de kalp için vahşi bir macera."
-SUSAN WIGGS
epsilon

Tutku Her Zaman Kazanır

Cennet Konağı'nda işlenen karanlık günahlara çok az insan tanık olabilir. Ancak sürgüne gönderilmiş İngiliz aristokratların bedensel tutkularını özgürce tatmin etmek için bir araya geldikleri bu gizli topluluğun içerisinde, baş tahrikçileri olan gizemli Vikont Rohan'ın doymak bilmez iştahıyla aşık atabileceklerin sayısı daha da azdır.

Fiziksel haz arayışı, Rohan'ın hem en sevdiği eğlencesi hem de içinden yükselen en ısrarcı arzusudur, ta ki aklı kolay kolay çelinmeyen bir kadının büyüsüne kapılana kadar. Saf ve yoksul düşmüş bir kadın olan Elinor Harriman'ı karanlık arzusuyla dehşete düşürse de, Elinor da zamanla kalbinin hızla atmaya başladığını hisseder... ve tutkunun arkasındaki adama doğru gizliden gizliye çekilir.

"Anne Stuart'ı geçmek imkânsız."
-Elizabeth Lowell

AVE 3133

ISBN 978-605-5261-72-2

₺23

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa

KALPSİZ

Orijinal Adı: Ruthless
Yazarı: Anne Stuart
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: İbrahim Enis Koksaldı
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2012

ISBN: 978 9944 82-567-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2010 Anne Kristine Stuart Ohlrogge

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Kalpsiz

Anne Stuart

Çeviri
Nil Bosna

epsilon

Çok hoşgörülü olan sevgili orta yaşlı editörüm ve çok sert olan parlak yazar temsilcim için...

Başlangıç

Paris, 1768

Avukata yaptığı ziyaret iyi geçmemişti. Elinor Harriman eve tam kız kardeşi Lydia mal sahibiyle görüşmeyi bitirdiği sırada geldi ve yaşlı sülüğün kendisini görmemesi için gözden kayboldu. Mösyö Picot'nun ne ona ne de annesine tahammülü vardı, fakat küçük kız kardeşi için durum farklıydı. Lydia'nın tek yapması gereken, duru mavi gözlerinin yaşlarla dolmasına ve Cupid'in yayına benzeyen dudaklarının titremesine izin vermekti; bunun üzerine M. Picot mahvolmuş, özürler ve güvencelerle dolup taşmıştı. Kapı arkasından sıkıca kapatılana kadar da kendisiyle oynandığını fark etmemişti. Kapı kapınır kapanmaz Elinor gizlice merdivenlerden yukarı çıktı. M. Picot aşka gelmediği, bu sayede Lydia'nın namusunu korumak zorunda kalmadığı için minnettardı.

M. Picot hiç aşka gelmezdi zaten. Mal sahiplerinden, kasap ve manavlardan hiçbirisi Lydia'nın narin güzelliğinden faydalanmazdı. Lydia öylesine mükemmel bir masu-

miyet yayardı ki, buna hiç kimse cesaret edemezdi. Hatta şehrin bu pek de uygun olmayan bölgesinde bile, hiç kimse ona hakaret etmeyi aklından bile geçirmezdi.

"Sana söylemiştim," dedi Lydia, Meryem Ana tebessümünden oldukça uzak hınzır bir sırıtışla. "Bu her zaman işe yarıyor."

Elinor en yakın koltuğa çöküverdi ve koltuğun başıboş bir yayı kalçasını dürtünce bir inilti kopardı. Son zorunlu taşınmaları sırasında en perişan mobilyaları dışında hepsinden vazgeçmek zorunda kalmışlardı. Paris'in en tatsız mahallelerinden birinin kenarında yer alan küçük salonda üç koltuk ve aynı anda hem yazı masası, hem yemek masası, hem de tuvalet masası olarak görev yapan yetersiz bir masa vardı ve koltuklar hemen hemen hiç işe yaramıyordu. Yatak odaları da o ölçüde kötüydü. Birinci odada annelerinin horlayan bedenini taşıyan, çöküp çukurlaşmış bir yatak, diğerinde ise sert zemin üzerinde paylaşılan tek bir şilte vardı sadece. Dadı Maude'un veya arabacı Jacobs'ın arka tarafta mutfak ve hizmetkâr bölümü olarak kullanılan yerde nasıl uyuduklarını düşünmeyi reddetti.

Ve araba sahibi olmak şöyle dursun, yıllardır bir atları bile olmadığı halde bir arabacılarının olması ne kadar da saçmaydı. Paris'teki ilk günlerinden bu yana, anneleri âşık olduğundan ve iki kız kardeş yeni maceralarına kapıldıklarından beri böyleydi. Fakat Jacobs çoğu erkek gibi Leydi Caroline'ın büyüsüne kapılarak İngiltere'den onlarla birlikte gelmişti ve hiçbir şey, hatta kendisine hiç ücret ödenmemesi bile onu Paris'i terk etmeye ikna edememişti.

Sevgili ve para çabucak ortadan kaybolmuş, onun yerini neredeyse aynı derecede varlıklı başka birisi almıştı. Son on yıl içerisinde Leydi Caroline Harriman durumunu o

hale getirmişti ki, Elinor düşünmeye bile dayanamıyordu. Ama en azından şimdi annesi sorun çıkaramayacak, bir şişe kalitesiz içki, yeni bir şans oyunu, kızlarını asla dahil etmediği önemli ihtiyaçlarını karşılayacak başka bir erkek aramaya çıkamayacak kadar hastaydı.

"Peki ne kadar zamanımız var?" diye sordu Elinor, örgüsüne uzanırken. Berbat bir örgücüydü –elişi yeteneği felaketti, ama çoraplarıyla yelekleri kaçmış ilmeklerle, söküklerle dolu olsa da, işe yarar bir şeyler yapabileceğine inanıyordu. Örgü örmeyi Dadı Maude'dan öğrenmişti, fakat her zamanki gibi pek de becerikli çıkmamıştı.

Lydia içini çekti. "Bir hafta sonra geri gelecek ve bu sefer onu atlatabileceğimi sanmıyorum." Tatlı Lydia her bakımdan mükemmeldi, güzeldi, sevimliydi, akıllıydı ve elişi yeteneği de kusursuzdu. Annelerinin bir zamanlar aldırmış olduğu üstünkörü dersler sayesinde mükemmel dans edebiliyor, güzel resim yapabiliyor, bir kuş gibi şakıyarak şarkı söyleyebiliyor ve yaşlı uşakları Jacobs'tan, kitap kiraladıkları kütüphanede tanıştığı genç ve zengin Vikont Miraboux'ya kadar karşılaştığı her erkek, onun gönüllü kölesi haline geliyordu. Vikont'un ailesi olup bitenlerin kokusunu alıp da Vikont'u uzun bir Avrupa seyahatine gönderinceye kadar, Elinor, kısa bir süreliğine de olsa sorunlarının çözüleceğini umut etmişti.

Ona para teklif etmişlerdi; Elinor üşüyen ellerini ovuştururken, bu kendini beğenmiş kişileri elinin tersiyle iterek geri çevirdiği için belki de aptallık ettiğini düşündü. Sanki bir Harriman bugüne kadar hiç rüşvet almaya tenezzül etmiş gibi. Fakat o anda, M. Picot başını alıp gitmişken, birdenbire, eğer Lydia ve küçük ailesine emniyet

sağlayacaksa hemen hemen her şeyi yapabileceğini düşündü. Hatta pervasız anneleri için bile.

Leydi Caroline son zamanlarda sorun çıkaramayacak kadar hastalanmıştı. Doktor veya ilaç için paraları yoktu ve annelerinin vücudunu sarıp, hiçbir zaman net olmayan zihnini bulanıklaştıran ateş de bir bakıma nimetti. Hasta olduğu için, en azından şimdilik elden ayaktan kesilerek yatağa mahkûm olmuştu ve onları daha fazla borca sokamazdı.

"Hadi bana avukattan bahset, Nell," dedi Lydia, ona sadece kendisinin kullandığı takma isimle seslenerek. "Babamız bize annemin son günlerini kolaylaştıracak büyük bir servet bırakmış mı? Veya en azından ufak bir miktar?"

"Büyük bir servet fazla iyimser olabilir, ama bir şeyler bırakmış," dedi Elinor suratsız bir şekilde. "Unvanını ve malikânelerini Bay Marcus Harriman diye birine bırakmış, bize ise kuşkusuz daha az bir miktar kalmış. Eğer elinden gelseydi muhtemelen hiçbir şey bırakmazdı." Az ya da çok, kalan tüm mirasın resmi olarak kendisine ait olduğu gerçeğinden özenle kaçınmıştı Elinor. Lydia'nın babasının kim olduğu konusu bulanıktı, fakat Elinor'un babasıyla alakası olmadığı kesindi ve bunu herkes biliyordu. İngiliz yasaları evlilik içinde doğmuş bir çocuğun kocanın yasal evladı olduğunu belirttiği halde, Elinor'un babası çocuğuna veya eski karısına herhangi bir destek sağlamayı reddetmekte sonsuz derecede yaratıcı olmuştu.

Lydia içini çekti. "Eğer biraz cilve yaparsam belki de M. Picot'yu bir hafta daha atlatmak mümkün olabilir. Eğer başımızın üzerinde bir çatı olmasını sağlayacaksa, bir öpücük ruhuma pek gölge düşürmeyecektir."

"Hayır!" Elinor bir ilmek daha kaçırınca hayal kırıklı-

ğı içinde örgüsünü bir yana fırlattı ve kız kardeşine baktı. "Avukat, babamızın bize bir şeyler bıraktığını kesin olarak söyledi, gerçi anladığım kadarıyla kalan mirası almak için İngiltere'ye gitmem gerektiği gibi saçma bir şart koşulmuş. Keşke babamın ölümünü daha önce öğrenseydik –aylar önce harekete geçebilirdik. Sanırım ölüm haberi eski evimize gitmiş ve bız ödenmemiş faturalarımızla gecenin ortasında oradan ayrıldığımız için de, ortaya çıkabilecek herhangi bir yazışmayı iletmeleri mümkün olmamış. Çok acınası bir miktar olmayacağından eminim. Babam kızlarının açlıktan ölmesine izin vermeyecektir."

Lydia'nın kısa tebessümü buruktu. "Olayları benim için tatlılaştırmaya çalışma. O daima, evlenme talihsizliğinde bulunduğu fahişenin doğurduklarıyla alakalı olmak istemediğini söyler dururdu. Ölüm döşeğinde fikrini neden değiştirmiş olsun?"

"Eh, babam hâlâ kızgındı. Annem tarafından terk edilmesinin üzerinden sadece birkaç yıl geçmişti ve Londra'nın alay konusu olmuştu. Eninde sonunda onun kanından olduğumuzu ve bize karşı bazı sorumlulukları olduğunu hatırlayacaktı."

"Sanırım aslında onun çocukları olmadığımızı iddia ediyordu, öyle değil mi?"

Elinor babasını zar zor hatırlıyordu. Uzun boylu, atlarından ve kadınlardan başka bir şeyle pek ilgilenmeyen, tuhaf bir şekilde sevimsiz bir adamdı. Karısını benzer ilgileri olduğu için suçlaması Elinor'a her zaman açıkça haksız gelmiş, fakat adaletin gerçekle pek alakası olmadığını zamanla öğrenmişti. "Elbette onun çocuklarıyız," dedi. En azından Lydia asla ailesi hakkında şüpheye kapılmamıştı.

"Ben çoğu erkek kadar uzun boyluyum ve tıpkı onunki gibi berbat bir burnum var."

"Çok hoş bir burnun var, Nell," dedi Lydia tatlılıkla. "Sana bir karakter sağlıyor, halbuki ben küçük, sevimli bir hiçim."

"Öyle zamanlar oluyor ki, küçük sevimli bir hiç olmak için çok şey verebilirim," dedi Elinor asık suratla.

"Hayır, vermezsin. Doğruyu söylemek gerekirse, senin kendinden başka birisi olmak isteyeceğini sanmıyorum," dedi Lydia.

Elinor zoraki bir kahkaha attı. "Belki de haklısın. Ben daima acınası bir şekilde bildiğinden şaşmayan birisiyim. Tam olarak kendim gibi olmak isterdim, sadece inanılmaz derecede zengin olmak istiyorum. Oldukça makul bir istek, öyle değil mi? Ne yazık ki bir servet elde etmenin tek yolu birisiyle evlenmek ve *Burun* bunu engelliyor."

"Çok iyi bir adam, senin zarif burnunun ve her şeyinin kıymetini bilecektir," dedi ciddi bir şekilde Lydia. "Ve ben de son derecede zengin birisiyle evlenmeye kesin olarak niyetliyim, dolayısıyla bunun için endişelenmene gerek yok. Aşk evliliği yapmakta özgür olacaksın."

Elinor inanmaz bir tavırla, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde homurdandı. "Çok hoş bir düşünce, tatlım. Fakat biz Paris'in kenar mahallelerinin kenarında yaşarken bu çok zengin adamla nasıl karşılaşacaksın? Bir sonraki taşınma bizi onların tam ortasına götürecek. Sonunda bu da olacak ve ben sağ kurtulacağımızdan pek emin değilim."

"Benim inancım var," demekle yetindi Lydia. "İhtiyacımız olduğunda cevabı gelecektir." Bütün iyi özelliklerine ek olarak Lydia dindar bir Hıristiyandı, halbuki Elinor inancını yıllar önce, Sör Christopher Spatts'le tanıştığı za-

man yitirmişti ve şimdi kiliseye giderken Lydia'ya sadece formalite icabı eşlik ediyordu.

"Bence cevabın çoktan vadesi doldu," diye yakındı. "Eğer elini çabuk tutarsan çok memnun olurum."

Bu sırada Elinor dairenin arka tarafından gelen patırtıyı duydu ve Jacobs, şapkası elinde, yıpranmış yaşlı yüzü de endişeden kırışmış vaziyette içeri girdi. Dadı Maude hemen arkasındaydı.

"O gitti, hanımefendi," diye belirtti yaşlı adam.

Kimden bahsettiğinden hiç kuşku yoktu. "Ne demek gitti?" dedi Elinor, yerinden fırlayarak. "Öldü mü?"

"Hayır, Bayan Elinor," dedi Dadı, sesi endişeden boğuklaşmıştı. "Anneniz yemek için ayırdığım son parayı bulmayı başardı ve süslü elbiselerini giyerek gitti."

"Aman Tanrım. Bunu nasıl becerdi? Onun pek hareket edemediğini sanıyordum," dedi Elinor, donuk bir şekilde. "Onu bulabiliriz, değil mi? Çok fazla uzaklaşmış olamaz."

"Kendisini neredeyse yakalıyordum, hanımefendi," dedi Jacobs perişan bir şekilde; büyük, kuvvetli elleriyle şapkasını buruşturup duruyordu. "Yoldan aşağı doğru koşarken onu tanıdığımı düşündüm, fakat ben yakalayamadan bir faytona binip gitti."

"Fayton mu? Onun annem olduğundan emin misin? Hâlâ faytonlu bir tanıdığı olduğunu bilmiyordum."

"Oydu," dedi Jacobs ciddiyetle. "Ayrıca faytonu da tanıdım. Sokak lambalarının ışığında bile armasını görmeyi başardım."

"Tanrım, hayır," diye inledi Elinor. "Bizi yine hangi yeni felakete sürüklüyor? Kiminmiş?"

"St. Philippe."

"Lanet olsun," dedi Eleanor. "Bana öyle bakma Dadı Maude. Beni iyi bir kız olarak yetiştirdiğini biliyorum, ama lanetlenmeyi hak eden bir durum varsa, şu anki durumumuzdan daha iyisini düşünemiyorum. Sen St. Philippe'in arkadaşının kim olduğunu biliyorsun, değil mi Jacobs?"

"Ben bilmiyorum," diye lafa karıştı Lydia, mavi gözleri merakla parıldıyordu.

"Senin bilmen gerekmiyor," diye terslendi Elinor.

"Bu o şeytan, değil mi?" dedi Dadı ciddi bir sesle. "Gidip, çılgın partilerin ve şölenlerin yapıldığı şeytanın gizli barınağında inzivaya çekildi demek, ayırdığımız azıcık parayı da kaybedecek ve muhtemelen sonunda o karanlık kişiye kurban edilecek."

"Kurban ettiklerini sanmıyorum, Dadı," dedi Elinor en münasip sesiyle, küt küt atan kalbini göz ardı etmeye çalışarak.

"Ediyorlar," dedi Dadı; başını öylesine şiddetle sallamıştı ki, dantel başlığı gümüş rengi saçlarından aşağı kaymıştı. "Kadınlar oraya giriyorlar ve onları bir daha gören olmuyor. Bakireleri öldürüp kanlarını içiyorlar."

"Eh, eğer bakireleri öldürüyorlarsa, o zaman sanırım annem emniyette," dedi Elinor ağır ağır, kız kardeşinin yüzündeki dehşet ifadesini yok etmeye kararlı bir şekilde. "Ayrıca herhangi birisinin onu gözden kaybedecek kadar abayı yaktığını da sanmıyorum. Parayı kumarda kaybedecek ve sonra da hasta ve çaresiz bir şekilde sürünerek eve gelecek."

"Anlamıyorsunuz, hanımefendi," dedi Dadı. "Bu kalan tek paramızdı. Ayrıca elmas broşu da götürmüş."

Elinor'un tüm vücudunda soğuk bir ürperti dolaştı. Sahip oldukları son değerli eşya buydu, çok az kıymeti olan

küçük, kusurlu elmaslarıyla kalitesiz bir parçaydı, fakat Elinor onu, kasten kendisine zarar veren annesiyle alakalı olmayan acil bir durum için saklamıştı. Omuzlarını dikleştirdi. "O zaman sadece peşinden gitmem gerekiyor."

Dadının protesto iniltisini duymazdan geldi. Jacobs hiçbir şey söylememişti –başka çare olmadığını biliyordu. Lydia ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum, Nell."

"Kesinlikle gelmiyorsun. Eğer o suç batağına giriyorsam, emniyette olacağımı biliyorum. Senin üzerine aç kurt sürüsü gibi üşüşeceklerdir."

"Benim karşı konulmazlığımı abarttığını düşünüyorum," dedi Lydia gülümseyerek.

"Ben de senin hafife aldığını düşünüyorum. Dadı orada bakirelerin kanını içtiklerini söyledi, hatırladın mı?" dedi, kardeşinin korkularını yatıştıracak kadar hafif bir ciddiyetsizlikle.

Ne yazık ki Lydia onun aklından geçeni görebiliyordu. "Sen de bakiresin canım, tabii eğer benden bir şey saklamıyorsan. Senin de kanını içeceklerdir."

Elinor'un kılı bile kıpırdamamıştı. "Hiç kimsenin kanını içmeyecekler. Onlar skandal ve gizlilikten besleniyorlar, fakat pek de davrandıkları kadar tehlikeli olmadıklarından şüpheleniyorum," dedi sakin, olağan bir sesle.

"Bebekleri öldürüyorlar," diye katkıda bulundu Dadı yardımsever bir şekilde.

"Sus," dedi Elinor. "Ben bebek falan değilim. Jacobs beni Kont Giverney'nin malikânesine götürecek ve annemi çekip çıkaracağız, gece yarısından önce dönmüş oluruz."

"Özür dilerim, hanımefendi, fakat onlar şehir dışına

doğru yol alıyorlardı," dedi Jacobs. "Kontun şatosuna gittiklerini düşünüyorum."

Elinor sükûnetini korudu. "Peki orası ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil, hanımefendi. Eğer acele edersek şehirden bir saatlık mesafede."

"Öyleyse şafakta dönmüş oluruz," dedi Elinor. "Sağ salim. Ve bu sefer gözümüzün önünde olmadığı zamanlarda annemi yatağa bağlayacağız."

"Peki oraya nasıl gitmeyi tasarlıyorsun?" dedi Lydia. "Son duyduğumda, ne faytonumuz, ne atlarımız, ne de bunları kiralayacak paramız vardı. Oraya yürüyerek mi gitmeyi düşünüyorsun?"

Elinor Jacobs'la imalı bir şekilde bakıştı, sonra yaşlı adam tek bir söz dahi söylemeden odadan çıktı. "Jacobs bunu halleder," dedi Elinor yumuşak bir şekilde. "Bu süre zarfında annemin odasını temizletip hazırlatmak konusunda sana güveniyorum. Muhtemelen hezeyan zamanlarından kalma bağları kullanmak zorunda kalacağız. Ne kadar cin içtiğine ve tehlikeli başka bir şey yiyip yemediğine bağlı."

"Oraya yalnız gitmeni istemiyorum."

"Ben de onunla gideceğim," dedi Dadı, Tanrı yaşlı kalbini korusun. Romatizmadan öylesine topallıyordu ki, güçlükle yürüyebiliyordu, fakat bebekleri için askerler gibi savaşacaktı.

"Hayır, Dadı" dedi Elinor nazikçe. "Lydia'yla ilgilenmen için sana ihtiyacım var." Bir an için Dadı'yla göz göze geldi ve aralarında anlayışla dolu bir hava esti. Eğer garip bir ihtimalle Elinor geri gelmezse, Lydia'nın birisine ihtiyacı olacaktı ve Dadı tek seçenekleriydi.

Dadı başını sallarken, Elinor onun gözlerinde parıldayan yaşları görmüştü. "Siz ikiniz, saçmalamayın. Kont Giverney sadece yozlaşmış partiler düzenleyen birisi, Şeytanın kendisi değil ve ben de onun karanlık tutkularını alevlendirecek tipte bir kadın değilim. Üstelik Jacobs bir silahı taşıyor ve bana zarar vermeye kalkışacak ilk kişiyi öldürecektir. İçeri gireceğim, annemi soracağım ve onlar da muhtemelen ondan kurtuldukları için epey memnun olacaklar. Bu yüzden endişelenecek bir şey yok."

"Elmas broş dışında," diye söylendi Dadı kasvetli bir sesle.

Elinor daha yakın olsaydı Dadı'nın ağrıyan bacaklarına tekme atardı. Yaşlı kadının hayata bakış açısı çok kasvetliydi ve tam o esnada Lydia'nın umutlu olması gerekiyordu. Son kurtulma umutlarının da uçup gittiğini ve eğer mücevher kaybolduysa, artık işlerinin adamakıllı bittığını öğrenmesine gerek yoktu.

Fakat tam o sırada daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamazdı Elinor. Kont Giverney'nin kötü şöhretli evinde sefih seks partilerinin dışında, yüksek bahisli kumar da oynanıyordu. Broşun gitmesi an meselesiydi ve eğer annesine kredi kullandıracak kadar aptal birisi çıkarsa, manavlardan olduğu kadar, daha üst tabakadaki alacaklılardan, aristokrasiden de saklanmaları gerekecekti.

Elinor eski püskü pelerinini kaptı ve ilave sıcaklık sağlaması için bunun üzerine kaba şalını giyerek Lydia'yla Dadı'ya veda öpücüğü verdi, tasasız ve cesur görünmeye çalışıyordu. Dadı sanki son vedalarıymış gibi sımsıkı sarılmıştı; fakat Lydia sadece koltuğuna oturup arkasına yaslanmış, sakin bir şekilde tekrar örgüsünü örmeye başlamıştı. Numara yapıyordu –Elinor'un girişiği işin ne kadar

tehlikeli olduğunu biliyordu. Ablasına verebileceği en iyi şeyin onun için endişelenmemek olduğunu da biliyordu. Lydia'nın o cesur, sarışın bukleli eğilmiş başının görüntüsü Elinor'da ağlama isteği uyandırmıştı.

Fakat ağlayacak vakti yoktu. Birkaç dakika sonra dışarıya, gecenin soğuk havasına çıkmıştı; orijinal örgüden ziyade yamalarla dolu olan parmaksız eldivenlerini giyip şalını sıradan kahverengi saçlarının üzerine attıktan sonra yoldan aşağıya yürümeye başladı, tatsız mahalle sakinlerini görmezden gelmeye kararlıydı.

Jacobs yakındaki kafede, atlarla arabaların bulunduğu ahırın olduğu yerde bekleyecekti. Leydi Caroline kendini bir maskeli balodan kovdurduğunda, koşullar onları daha önce bir kez bir araba "ödünç almak" zorunda bırakmıştı, neyse ki kimsenin ruhu duymadan arabayı tam zamanında yerine koyabilmişlerdi. Bu gece o ölçüde şanslı olmayabilirlerdi, fakat bunu düşünmeyi göze alamazdı. Şimdilik ancak annesini şeytanın ininden güvenle çıkarmaya yoğunlaşmalıydı. Her şeyin bir sırası vardı.

Jacobs beklediğinden de daha iyi bir iş başararak, sadece iki kadını taşımaya yetecek büyüklükte hafif bir seyahat arabasıyla çıkageldi. Elinor, Jacobs kendisine yardım etmek için aşağı inemeden, tırmanarak arabaya bindi ve hemen yola koyuldular.

Şubat ayı başlarında, soğuk, aysız bir geceydi ve eğer mütevazı arabada bir zamanlar kucak örtüleri bulunmuş olsa bile, çoktan tarih olmuştu. Elinor şalını başından çekti ve titreyerek omuzlarına sardı. Eğer donarak ölmezse, kontun şatosuna varmaları bir saat sürecekti.

Yine de eğer yarı donmuş olursa, bunun olup bitenlere sadece faydası olurdu. Yoğunlaşacağı çok daha az ürkütücü

bir olay sağlardı. Araba bir o yana bir bu yana savrularak sarsılırken koltuğuna tutundu. Jacobs arabayı tehlikeli bir süratle sürüyordu, ama Elinor'un onun becerilerine inancı tamdı. Şatoya tek parça halinde varacaklardı; gerisi kendisine kalıyordu.

Hiçbir kaygısı yoktu. Tam olarak nasıl göründüğünü biliyordu. Uzun boyluydu, kılerlerinin durumu sayesinde biraz fazla zayıftı, yalın kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve bir de şu talihsiz burnu vardı işte. Aslında o kadar da kötü değil, diye düşündü dalgın dalgın; burnu ince ve zarifti ve yaşlı bir bayan olduğu zaman oldukça çarpıcı görünecekti. Yine de, gençken ve güzel olmak isterken bu pek işe yaramıyordu.

Fakat Elinor tüm bunları geçmişti. Eğer şu menfur kontla karşılaşacak olursa, adam hırpani giysilerine ve saçlarına şöyle bir göz atacak ama onu görmeyecekti bile. Neyse ki erkeklerin çoğu böyleydi. Hiç kuşkusuz annesini çabucak bulacak, onu dikkat çekmeden alıp götürecek ve şatoda olup biten garip şeyler uzak bir anı olarak kalacaktı.

Eğer hâlâ Tanrı'ya inanıyor olsaydı dua ederdi, fakat altı yıl önce bu özel teselliyi yitirmişti. Ayrıca, Dadı ve Lydia onlar için çılgın gibi dua ediyorlardı –eğer Tanrı gerçekten varsa, kesinlikle onların dualarını kabul ederdi. Lydia göz ardı edilemeyecek kadar büyüleyici, Dadı'ysa hararetliydi. Tanrı belki de sadece Elinor'a aldırış etmiyordu.

Gözlerini kapattı. Gelecekte onları bekleyen çok daha büyük felaketlerle karşılaştırıldığında minnacık kalan ihtimal dışı küçük bir miras umudunun veraset kuralları gereğince ortadan kalkmasıyla birlikte günü baştan sona

berbat geçmişti. Şimdilik bu bilgiyi kendisine saklayacaktı. Dadı Maude ve Lydia'nın endişelenmesine gerek yoktu.

Avukat Bay Mitchum ona yeni vârisle, yani mirasını kontrol edecek olan yabancıyla buluşmasını önermiş, fakat Elinor büroyu büyük bir öfkeyle terk edip eve gelmişti.

Uzak kuzeniyle eninde sonunda karşılaşmak zorunda kalacaktı ve öfkeyle çıkıp gitmesi aptallık olmuştu. Hatta en acınası miktarda bir miras söz konusu olsa bile, bunu reddedecek kadar gururlu olamazdı.

Fakat önce annesini bulması gerekiyordu.

2

Francis Alistair St. Claire Dominic Charles Edward Rohan, Giverney Kontu, Rohan Vikontu, Glencoe Baronu, geriye yaslanmış, oturduğu masif koltuğu süsleyen oymalı ahşap pençeleri uzun solgun parmaklarıyla nazikçe okşuyordu. Başını kadife yastıklara dayamıştı, hevesli misafirlerini gözden geçirirken hafif bir şekilde tebessüm ediyordu. Her yere serpiştirilmiş olan ince mumlar salonun karanlık köşelerini bile aydınlatıyor ve Francis Rohan hepsini, önlerinde uzanan cümbüşün beklentisiyle neredeyse titreyen sözüm ona arkadaşlarını ve tanıdıklarını görebiliyordu. Üç gün üç gece en hovardaca zevklere vereceklerdi kendilerini –kumar oynayacaklar ve fahişe veya küçük lord, erkek ya da kadın hoşlarına giden herkesle sevişeceklerdi. Katılımcılara kendilerini daha da günahkâr hissettirecek sahte şeytani ritüeller, sevecen bir tanrıdan daha fazla var olmayan karanlık bir güce yakarmalar, ters çevrilmiş bir haçın önünde Latince mırıldanmalar; kendilerini zevke bırakmak için onlara daha da büyük bir serbesti sağlıyordu sanki. Afyon,

brendi, şarap ve hatta kaliteli İskoç viskisi vardı ve Rohan, parti sona erdiğinde her damlanın tükenmiş, her bedenin iyice haz almış, her ruhun her türlü ahlak hezeyanından kurtulmuş olmasını bekliyordu.

Ve kendisi bunları bütünüyle izleyecek, canı istediğinde kendi de zevke dalacak, her şeye üstü kapalı bir alakayla nezaret edecekti. İnsanların zevk peşinde ne kadar ileri gideceklerini her zaman merak etmişti. Kendi arzularının olağandışı olduğunu biliyor ve tatmin olmak için kendi zevkinden daha fazlasına ihtiyaç duyduğu zamanlar oluyordu. Başkalarının ahlaksız zevklerine ihtiyaç duyuyor ve gönüllü havarileri bunu sağlıyordu.

Onun bir sözünü bekleyen, kimisi papaz kıyafeti giymiş, kimisi neredeyse hiçbir şey giymemiş erkekler ve kadınlar vardı. Yarı ağırlığında bir dansçıya daha çok yaraşacak yarı şeffaf bir gömlek giymiş olan Leydi Adelia'yı tanıyabilmişti; kadının kocası ise, kadınsı bir şaşaayla giyinmiş, kıpkırmızı dudakları beklenti içinde büzülmüş centilmenlerin arasında bir yerlerde olmalıydı.

Bakışlarını onların, günah sanatındaki müritlerinin üzerinde dolaştırdı ve uzun, pudrasız saçlarını geriye savurarak doğruldu.

"Çocuklarım," dedi hepsinin anladığı Fransızcayla; zevk arayışı içinde gelmiş olan İngiliz, Fransız ve Alman göçmenlerin hepsi Fransızca anlıyordu. "Cennet Konağı'na hoş geldiniz. Kutsal ayin ekmeğini nasıl paylaşıyorsanız birbirinizi de öyle paylaşacaksınız, şarabı sanki kutsal kanmış gibi içeceksiniz ve yargılayacak hiç kimse olmadan, kendinizi doyuracaksınız. Önümüzdeki üç gece boyunca toplumun önemsiz kuralları ortadan kaldırılmıştır. Sloganımız şöyle... 'Ne istersen onu yap.'"

"Ne istersen onu yap," diye büyük bir ciddiyetle makamlı bir şekilde tekrarladı diğerleri, son yeminlerini eden papaz adaylarına benziyorlardı. Rohan hepsinin can attığı hafif tebessümün dudaklarında dans etmesine izin verdi. İnsanlar kötülüğün peşinden koşmaya öyle kararlıydılar ki, bu ona kahkaha attırdı.

Elini sallayınca bileğindeki Mechlin dantellerinin katmanları dalgalandı. "Öyleyse gidin ve bir kez daha günaha girin," dedi, derinden gelen gür sesi muazzam salonda yankılanmıştı.

Bir tezahürat koptu ve şatonun geri kalan kısmının büyük kapıları açıldı. Şölen başlamıştı; Francis Rohan koltuğunda arkasına yaslandı ve elinde bir kadeh brendi ve iyi bir kitapla, ilgisini çekmeye çalışan hiçbir hevesli günahkâr olmadan, tekrar Paris'te olmayı diledi.

Sıkılıyordu. Bir erkeğin bileceği neredeyse her ahlaksızlığa tanıklık etmiş, bunlardan çoğuna katılmıştı, ama yine de bitmek tükenmek bilmeyen can sıkıntısını delip geçecek bir şey bulamamıştı. Doğru, hâlâ fiziksel zevk bulabiliyordu, fakat bu kısa süreli bir moladan başka bir şey olmuyordu. İstediği zaman şatonun odalarını dolaşacak, kilise ve devlet tarafından yasaklanan faaliyetleri gözlemleyecek, bir iskambil kartının açılışıyla servetlerin kazanılıp kaybedildiğini izleyecekti. Erkeklerin herhangi bir korku duymadan en temel içgüdülerine teslim olmalarını seyredecek ve sonunda gösterişli, lüks koltuğuna geri dönerek ilgisini toparlamaya çalışacaktı.

Kadınlardan birisi coşkulu eğlence düşkünlerinin arasından ayrılmış, süzülerek ona doğru yaklaşıyordu, yüzünde yarım bir maske vardı, dolgun bedeni ustalıkla dikilmiş giysisinden taşıyordu. Elbisesi önden bağcıklıydı; Rohan

gevşek bir şekilde bağlanmış iplerin altında çıplak teninden başka bir şey olmadığından kuşkulandı. O ipleri gevşetmek hoşuna giderdi –Marianne şimdiye kadar gördüğü en muhteşem göğüslere sahipti. Ve kuralları da bılıyordu. Rohan öpüşmekten hoşlanmazdı ve Marianne dudaklarını onun yüzüne yakın bir yerlere koyma hatasını hemen hemen hiç yapmazdı. Bunun yerine muhteşem ağzını başka yerlerde kullanır ve çekingen misafirlerin bakışları altında bu bir saat kadar devam ederdi.

Rohan eliyle işaret edince dudaklarında kurnaz bir gülümsemeyle yaklaştı. Dudaklarında ruj yoktu –Rohan'ın kendisinde neyi beğendiğini biliyordu. Aptal taraftarlarının Rohan için inşa etmiş olduğu kürsüye sokulurken Rohan, kadının bağcıklarının etek ucuna kadar aşağıya indiğini beğeniyle fark etti, gerçekten altına hiçbır şey giymemişti.

Kadını yavaşça kucağına çekti ve bağcıklarla oynamaya başlayarak, süt beyazı göğüsleri serin akşam havasına taşana kadar gevşetti. Göğüs uçları soğuktan kabararak boncuk gibi olmuştu, Rohan aniden onları emme dürtüsü hissetti.

"Arkana yaslan," dedi sıkkın sesiyle ve kadın koltuğun kolunun üzerinde yay gibi kıvrılarak kendisini ona sunmak üzere dediğini hemen yapınca, Rohan başını eğerek pürüzlü tümseği yalamak için dilini serbest bıraktı, ancak o sırada dikkatini dağıtan ani bir gürültü duyunca, canı sıkılarak Marianne'i da kendisiyle birlikte çekip doğruldu.

"Başın dertte, Francis," dedi boğuk, tembel bir sesle Charles Reading. "Ayrıca ziyafet masasının tadına bakmaya da çok erken başlamışsın."

Marianne dönerek Rohan'a gülümsedi, o anda Rohan'ın hissettiğinden daha neşeli görünüyordu.

"Ne çeşit bir dert?" diye sordu Rohan. "Düelloları destekleme, hatta durdurma havasında bile değilim. Eğer birbirlerini öldürmek istiyorlarsa, bırak öldürsünler. Kanları temizleyecek hizmetkârlarım var."

"Öyle bir dert değil. Sanırım bu hoşuna gidecek. Ben şahsen oldukça karşı konulamaz buldum."

Bu Rohan'ın dikkatini çekmek için yeterli olmuştu. Zira Charles Reading'in eğlenceli bulduğu pek az şey vardı, dolayısıyla bahsettiği şey sıra dışı ve bu nedenle de muhtemelen ilginç bir şey olmalıydı. "O zaman beni bekletme. Derdi buraya getir."

"Uşaklarından birisi onu tutuyor. Willis onu geri göndermek üzereyken, senin eğleneceğini bildiğim için müdahale ettim. Kızı içeri getirmesini söyleyeyim mi?"

"Ben gideyim," dedi Marianne, elbisesini göğüslerinin üzerine çekmeye çalışarak. Rohan izin vermedi.

"Kalmalısın," dedi serinkanlı bir sesle. Charles'a döndü. "Bir kız demek? İlginç bir 'kız'? Buna inanmakta zorlanıyorum. Fakat her halükârda onu buraya getir. Eğer başka hiçbir şey olmazsa, onu yeşil odadaki centilmenlerle leydilerin önüne atabiliriz."

Gülümsemesini çarpık bir yüz ifadesine çeviren, sağ yanağından aşağı doğru uzanan yara izini hesaba katmamayı başarabilirseniz, Reading yakışıklı bir erkekti. Yarım yamalak bir reverans yaptı. "Emrinizdeyim, lordum." Kölelere özgü bir tevazu taklidi yaparak geri çekildi ve Rohan onun bir uşağa seslenmesini izledi.

Charles Reading en eğlenceli arkadaşlarından biriydi. Kendisi gibi Charles'ın da görgü kurallarına pek az saygısı vardı, fakat olayları gençliğin şiddetli tutkusuyla görüyor, Rohan'a dünya üzerindeki otuz dokuz yılının her birini

hissettiriyordu. Aslına bakılacak olursa, seksen yaşındaymış gibi hissettiriyordu.

Bu sırada Rohan, Marianne'in kıpırdandığını, elbisesine ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu, fakat kadının elini mengene gibi kavramak basit bir meseleydi. Marianne'in acıdan hoşlandığını hatırladı ve kavrayışını kasten nazik, fakat bozulmaz bir şekilde tuttu. Eğer gecenin ilerleyen saatlerinde onun tadını çıkaracaksa, ki öyle olacağını umuyordu, çok erkenden fazla heyecanlanmasını istemiyordu. Çünkü o zaman kadın gidip o enerjiyi başkasıyla harcardı ve kendisi ilk olmayı tercih ediyordu.

Bu sırada, ömür boyu hizmetkârı olan Willis'le birlikte bir uşak belirdi, uşağın diğer yanında kadın olduğu ve şehirden getirtilen fahişelerden olmadığı kuşkusuz olan birisi vardı. Eğlenceli olacağa benziyordu. Koltuğunda arkasına yaslandı ve yaklaşmaları için işaret etti, yaklaşmalarını beklerken, Reading arkasında durmuş onu seyrediyordu.

"Evet, durum nedir Willis?" diye sordu en yumuşak sesiyle. Gerçekten eğlenceli olacak bir şey beklemek fazla olurdu, fakat birkaç dakika oyalanmasını sağlayabilirdi.

Üstü başı dökülen çapaçul kız başını kaldırdı ve Rohan kendisini kızın sıcak kahverengi gözlerine bakarken buldu; öylesine tiksintiyle bakıyordu ki bu gözler, Rohan bir an için büyülenmiş gibi hissetti. Şimdiye dek ondan hoşlanmadığını gösteren pek az kişi olmuştu.

"Peki kimmiş?" diye sordu tembel tembel. "Dur, sakın söyleme... birisi bir fahişeyi paçavracı gibi giydirmenin ilave bir eğlence sağlayacağını düşünmüş olmalı. Yoo, veya... zor zamanlar geçiren genç bir leydi olabilir. Ya da bir tezgâhtar. Gerçi ben bir tezgâhtarın eğlencemize nasıl

bir ilave sağlayabileceğini pek anlayamıyorum. Başını biraz yukarı kaldırın."

Uşak emri yerine getirmek için davranınca, kız vahşi bir dişi köpek gibi onu ısırdı. Bunun üzerine adam onun ağzına vurmak gibi çok vahim bir hata yaptı ve kız başını kaldırdığında dudaklarında kan vardı. "Hayır," dedi Rohan sükûnetle. "Onun bir fahişe olduğunu sanmıyorum, Willis. Böyle bir burunla olamaz. Fahişelerin güzel küçük kalkık burunları olur –bu genç bayanın hatırı sayılır bir burnu var. Belki de onu başımızdan defetsek iyi olacak."

Üstü başı dökülen küçük hırpani kız ona öfkeyle baktı. Aslında küçük sayılmazdı –tanıdığı pek çok kadından daha uzun boyluydu. Kız konuşmaya çalıştı, fakat Willis onu ileriye doğru itti. "Annesini aradığını söylüyor, lordum."

Francis başını geri atarak güldü. "Bir fahişenin kızı mıymış? Bakalım daha neler göreceğiz?"

Kız, "Benim annem fahişe değil," deme cesaretini gösterince, Rohan'ın alakası artmaya başladı. Kızın iyi bir sesi vardı, toktu, alçak perdedendi ve kuşkusuz İngiltere'nin üst tabakalarındandı. Rohan o topraklardan yirmi iki yıl önce sürgüne yollanmıştı, fakat farkı anlayacak kadar unvanlı konuk ağırlamıştı. Canı İngilizce konuşmak istediği zamanlarda o da bu sesle konuşurdu.

"Öyleyse burada değildir," dedi. "Burada sadece fahişe olan kadınlar var. Hatta sevgili Marianne bile burada. Evet, kendisi unvan sahibi bir fahişedir, fakat kesinlikle bir fahişedir." Marianne'in geri çekileceğini umarak bekledi, fakat kadın kucağında kıpırdamadan oturmaya devam etti, göğüsleri ortadaydı.

Kız –hayır, kadın– Rohan'a baktı. Genç kızlık çağını geride bırakmıştı, muhtemelen yirmili yaşlardaydı ve dudağı hâlâ kanıyordu.

"Onu serbest bırak, Willis," dedi Rohan tembelce. "Ve uşağı da yola getir. Korkarım kendisine sert bir ders verilmesi gerekecek. Bu evde, tahrik edici bulunması haricinde hiç kimseye vurulamaz. Bayan Rüküş'ün hiç tahrik olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim."

Rohan uşağın endişeyle nefes aldığını duyabiliyordu. Willis adamı apar topar odadan çıkarırken budala herif özür dilemeye, açıklama yapmaya çalıştı; bu sırada başka güçlü kuvvetli bir uşak da ortaya çıkarak çöpün dışarıya atılmasına yardım etti. Rohan Marianne'in bileğini serbest bırakınca, kadın kışkırtıcı elbisesini toparlayarak hazinelerini sakladı. "Bizi yalnız bırakabilirsin, Marianne," diye mırıldandı Rohan. "Sanırım bu gece yapacak daha iyi şeylerim var."

Kadın ondan uzaklaşmaya çabalarken Rohan en ufak bir ilgi göstermedi. Marianne ona çok kızmış olmalıydı, ki eğer Rohan daha sonra onunla eğlenmeye karar verirse, her şey çok daha heyecanlı olacaktı böylece. Ama o anda bunu yapacağından şüphesi vardı.

Odanın ortasındaki çocuk düşmanca bakışlarla ona bakıyordu. Yaşı ne kadar ilerlemiş olursa olsun, o bir çocuktu. O bir bakireydi, el değmemiş, öpülmemiş, masum ve öfkeliydi ve Francis iyice eğlenmeye hazırdı. "Şimdi söyle bakalım ufaklık. Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Kızın ona *canın cehenneme* demek istediği her halinden belliydi, ama genç leydiler bunu yapmazdı. Böylece genç kadın görünür bir çabayla öfkesine hâkim oldu, hızla çekiştirdiği içler acısı pelerinine daha fazla sarındı ve omuzlarını doğrulttu, sakin olmaya kararlı olduğu belliydi. "Annemi arıyorum," dedi tekrar. "Anladığım kadarıyla İngilizceyi anlamakta zorluk çekiyorsunuz. Sefil hayatınız

zihninizi etkilemeye başlamış olmalı, bu durumda halinizi anlayışla karşılıyorum, fakat annem için endişeleniyorum. Sanırım Mösyö St. Philippe'le birlikte buraya gelmiş ve onu mümkün olan en kısa sürede eve götürmem gerçekten çok önemli. Durumu pek iyi değil."

"St. Philippe mi?" dedi Rohan. "Sanırım bir hanım arkadaşı vardı, ama pek dikkat etmedim. Belli ki senin de yaşın bir hayli ilerlemiş, dolayısıyla annenin böyle konularda kendi kararlarını verecek kadar olgun bir yaşta olduğunu tahmin ediyorum." Parmaklarını şaklatmasıyla derhal bir uşak peyda oldu. "Matmazele bir sandalye getir. Yorgun görünüyor."

"Hayır!" dedi genç kadın. "Sizinle sohbet etmek beni hiç alakadar etmiyor, Mösyö Kont. Sadece annemi istiyorum."

"Ve ben de iyi bir ev sahibi olduğumu kanıtlamak istiyorum," diye karşılık verdi Rohan.

"Şu ana kadar görgülü davranışlarınızı rafa kaldırmayı başarmışsınız," dedi genç kadın imalı bir şekilde. "Şimdi neden değişmek istiyorsunuz ki?"

Genç kadının sesinde onu eğlendirecek kadar iğneleme vardı. Ayağa kalkarak şarap kadehini bıraktı. "İyi bir noktaya parmak bastınız, matmazel...?"

"İsmimi boş verin."

"Eğer öğrenmezsem, anneni nasıl meydana çıkarabilirim ki?" Kısa adımlarla kürsüsünden inmeye başladığında sesi ziyadesiyle makuldü. Genç kadın yerinden kıpırdamadı –Rohan hakkını teslim etmek zorundaydı. Belli ki aslanların inine girecek ve Rohan'ın yaklaşması karşısında büzülmeyecek kadar cesurdu.

Genç kadın tereddüt ediyordu. "Harriman," dedi so-

nunda. "İsmim Elinor Harriman. Annem Leydi Caroline Harriman'dır."

Rohan donakaldı. "Yüce İsa. Şu ucuz yaşlı sürtük burada mı? Kaygılanma canım. Onu derhal bulacağız. Onun misafirlerimin arasında kalmasına izin vermeye hiç niyetim yok. St. Philippe'in onu yanında getirmeye cüret etmesine şaşırdım. Herhalde benim dikkatimi çekmek için böyle yaptı."

"Bunu neden yapsın ki?" diye şaşkınlıkla sordu genç kadın. Rohan masumiyeti genellikle sıkıcı bulurdu. Matmazel Elinor Harriman'ın masumiyeti ise tuhaf bir şekilde çekiciydi.

"Çünkü bana karşı düşkünlüğü vardı ve ben hiç ilgilenmedim."

"Size karşı düşkünlüğü mü vardı? O bir erkek."

"Gerçekten öyle," dedi Rohan nazikçe. "Peki Paris'te bu tür konuları bilmeden bu kadar uzun süre nasıl yaşadın?"

"Benim ne kadardır Paris'te yaşadığımı nereden biliyorsunuz?" diye karşılık verdi genç kadın.

"Leydi Caroline on yıl kadar önce ahmak kocasını terk ederek iki kızıyla birlikte Paris'e gelmişti ve o zamandan beri de sürekli düşüş halinde. Hâlâ hayatta olmasına şaşırdım."

"Zar zor," dedi genç kadın ciddiyetle. "Lütfen, burada sizinle ayaküstü konuşmak yerine gidip onu arayabilir miyim? Muhtemelen kumar oynuyordur ve son paramız da gitmeden onu durdurmak istiyorum."

"Övgüye değer bir fikir, ufaklık. Ben de, misafirlerime hastalık bulaştırmadan kendisini durdurmak isterim. Fahişelerin sağlığı konusunda çok katı kurallarını vardır..."

"Benim annem bir fahişe değil!"

Genç kadının solgun yanaklarında büyüleyici bir kızarıklık oluşmuştu. Fazla zayıftı, belli ki son birkaç aydır uygun şekilde beslenememişti. Rohan bir an için onu kendi yatağında çırılçıplak uzanmış vaziyette, kendisini de onu lezzetli et ve hamur işleriyle besler vaziyette hayal etti.

Alaycı tebessümü yarı yarıya kendi aptallığı içindi. Bakireler çok sıkıcı olurlardı ve hatta ateşli Matmazel Harriman bile ederinden daha fazla sorun çıkarırdı.

"Bu evdeki her kadın fahişedir, çocuğum. Hatta erkekler de öyle. Sana bir kadeh şarap getirteyim de oturup bu konuyu rahatça tartışalım."

"Sizin de kafanız anneminki kadar karışık," diye terslenerek topuklarının üzerinde döndü genç kadın. "Ben annemi aramaya gidiyorum."

Rohan bir kadının kendisine arkasını dönmesine izin vermeye alışık değildi. Böylece sert bir şekilde genç kızın kolunu tuttu ve kendisiyle yüz yüze gelmesi için onu kendi ekseni etrafında döndürdü; ama Elinor'un yüzünde öfke ve elinde de midesine nişan almış olan çirkin bir tabanca vardı.

***

Hiç vicdan azabı çekmeden onu vurabilirim, diye düşündü Elinor, ellerinin titremesini önlemeye çalışarak. Eğer Rohan ellerinin titrediğini görürse onun zararsız olduğunu varsayabilir ve o zaman Elinor bu sefil silahı gerçekten ateşlemek zorunda kalabilirdi. Ki mecbur kalmadıkça, bunu kesinlikle yapmak istemiyordu.

Rohan mantıklı bir adam olduğuna dair umudunu desteklemek istercesine onu serbest bıraktı, ancak geriye çekilmemişti ve telaşlanmaktan ziyade eğlenmiş görünüyordu.

Cehennem Kralı tam söyledikleri gibiydi, ne eksik ne de fazla. Bir başrahibeyi veya bizzat papayı baştan çıkaracak yeteneğe sahip olmasıyla ün salmıştı ve Elinor bunun sebebini görebiliyordu. Sebep, adamın dikkate değer fiziksel güzelliği değildi. Saçma sayılabilecek derecede uzun kirpiklerinin arkasında koyu mavi gözleri, güzel bir teni, hem keder hem sevinç verebilecek bir ağzı vardı –ama kendisi bunları düşünerek ne halt ediyordu böyle?

Kırklı yaşlarında olduğu söylenmesine rağmen adam daha genç görünüyordu ve yer yer kırlaşmış koyu renk uzun saçları onu daha da aslan gibi, daha da tehlikeli gösteriyordu. Uzun boyluydu, dansçıları bile utandıracak bir zarafetle hareket ediyordu. Elinor'a ve Elinor'un, arabayla meşgul olduğu sırada Jacobs'tan çaldığı tabancaya çok yakın duruyor, ona büyük bir alakayla ve mutlak bir korkusuzlukla bakıyordu.

"Bana ateş etmeyeceksin, hayatım," dedi sakin bir şekilde, elindeki silahı almak için hiç çaba sarf etmemişti. Elinor'un eli titriyordu –bunu gizleyemiyordu...

"Bunu yapmak istemiyorum. Fakat annemin durumu her şeyden önemli..."

"Annen yürüyen bir cenaze," dedi kont, gelişigüzel ve acımasız bir sesle. "Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Neden eve geri dönmüyor ve benim onu bulup arkandan yollamamı beklemiyorsun?"

"Anlamıyorsunuz. Paramızın geri kalanıyla kumar oynamasına izin veremem," diye tekrarladı Elinor. Ne kadar az bir paraya sahip olduklarını itiraf etmek onu utandırmıştı, fakat diğer yandan, adamın konuklarının çoğu bir kart açılışıyla koca bir servet kaybedebiliyorlardı. Geriye

ne kadar az paraları kaldığını tahmin etmesine gerek yoktu.

"Öyleyse yapmamasının icabına bakalım," dedi kont o sevecen sesiyle. İnsanların onun ayaklarına kapanmasında pek şaşılacak bir şey yoktu –sesi melekleri bile büyüleyebilirdi. "Beni vurmak istemediğini biliyorsun. Çıkacak karmaşayı bir düşün. Yapmak zorunda kalacağın açıklamalar da cabası." Uzandı ve tabancayı yavaşça elinden aldı. "Çok güzel," dedi, kabzası sedef kaplı zarif tabancaya bakarak. "Eğer paraya sıkışıksan bunu her zaman satabilirsin."

"Paraya *sıkışık* olduğumuzu kim söyledi?" diye sordu Elinor.

"Kıyafetin, çocuk. Bir çapulcu gibi giyinmişsin. Annen ne giyiyor –çuval bezinden bir matem elbisesi mi?"

"Öyle olsaydı buraya girmesine izin verilmezdi."

"Ah, tam tersine. Çuval bezinden bir matem elbisesi pekâlâ uygun görülebilir. Ne de olsa, biliyorsun ki bu bir Cennet Konağı etkinliği."

Elinor onun yasak sözcükleri kullanmasının şokuna tepki göstermemeye çalışıtı. Cennet Konağı hakkındaki söylentileri, çok fazla boş vakitleri olan ahlaksız aristokratların gizli toplantılarını herkes duymuştu. Gülünçten ürkütücü olanlara kadar çeşit çeşit hikâyeler anlatılıyordu: Şeytana tapma ayinleri, bakire kurban etmek, grup seks ve dine küfür gibi şeylerden bahsediliyordu, ama grubun varlığını hiç kimse itiraf etmemişti. Ta ki Rohan'ın düşünmeden yaptığı, rastgele yorumuna kadar.

Elinor ona baktı; kontun boyunun uzunluğu, pırıl pırıl parıldayan yaldızlı ihtişamı cesaretini kırmıştı. Kusursuz siyah saten bir kıyafet giymişti; düzgün biçimli bacaklarında zarif, süslü uzun çoraplar vardı; yüksek topuklu, mü-

cevherli ayakkabıları zaten etkileyici olan uzun boyunu daha da uzatmıştı. Uzun, ağır işlemeli, düğmeleri açık bir yelek giymişti, fakat ceketi yoktu. Uzun, solgun parmaklarında ağır yüzükler, hatta kulağında da açık bırakılmış uzun saçlarının gizlediği bir safir vardı. Çoğu erkek peruk takar ve saçlarını kısa kestirirdi. Giverney Kontu ise böyle kestirme yollara sapmayacak kadar mağrurdu.

"Bakmaya doydun mu?" diye sordu hoş bir şekilde. "Etrafımda dönmemi ister misin, böylece arka tarafıma da bakabilirsin?"

Elinor kızardı. "Düşmanlarımı tanımak isterim. Ya beni bırakın, gidip annemi arayayım ya da beni kendiniz götürün."

"Alı, kesinlikle ikincisi. Ayrıca henüz düşman olup olmadığımıza karar vermiş değilim." Tabancayı geriye, kürsüye doğru attı ve silah yanılmaz bir isabetle minderli koltuğun üzerine düştü. "Bayan Harrıman, korkarım annenizi bu... şölenlerin ortasında bulmanız imkânsız. Onu bulmak için benimle birlikte cehennemin dokuz katını dolaşmanız gerekecek."

"Mösyö Kont, ben bir çocuk değilim."

"Bu benım Fransız unvanım. İngilizler için Vikont Rohan'ım."

"O unvanı başka birisi taşıyor," dedi Elinor, kulak misafiri olduğu küçük dedikodulardan birini tekrarlayarak.

"Gerçekten de öyle," dedi kont hoş bir şekilde. "Hatırlatman ne büyük incelik. Ama o adam hak iddia eden birisinden başka bir şey değil." Zarif boyunbağına uzanarak çözmeye başladı; Elinor onun uzun, solgun, mücevherli parmaklarını rüyadaymış gibi seyrediyordu.

Kont boyunbağını çekerek serbest bırakıı ve gömleği

açılınca, Elinor adamın çıplak göğsünün rahatsız edici görüntüsünden bakışlarını kaçırdı. Bu sırada kontun güldüğünü duydu, sonra da ellerini bir kez daha üzerinde hissetti; kont onu omuzlarından yakalayarak kendi ekseni etrafında döndürdü. "Kaygılanma, canım. Seni şoke edecek bir şey görmeyeceksin." Ve boyunbağını onun gözlerine örterek etkin bir şekilde görüşüne engel oldu.

Elinor karşı koymak, direnmek istiyordu; fakat bu, adamın kendisine daha fazla dokunması için bahane olacaktı ve onun o soğuk parmaklarını üzerinde ne kadar az hissederse, o kadar iyi olurdu. "Tamam," dedi kont, yumuşak ve hoşnut bir sesle. "Şimdi koluma gir ve sana bir lanetlenme tecrübesi tattıralım."

"Dine küfrü gerçekten bu kadar eğlenceli mi buluyorsunuz?" dedi Elinor, kont elini tutup kendi koluna yerleştirdiği zaman irkilmemeye çalışarak.

"Her zaman."

Elinor elini ceket de dahil olmak üzere, giysi katmanlarıyla örtülmemiş bir kola hiç koymamıştı. Bu şölenlere nezaret eden şeytan, Mösyö Kont veya her kimse, sadece en kalitelisinden incecik bir keten gömlek giymişti. Kendini aniden içinde bulduğu bu karanlık dünyada Elinor, parmaklarının altında adamın kaslarının fena halde farkındaydı. Kaslarının ve kemiklerinin. Adamın elleri ve yüreği bu kadar soğukken, teni beklenmedik bir şekilde sıcaktı.

"Hazır mısın, çocuğum?" diye sordu kont, sesindeki muzipliği saklamaya hiç gerek görmeden.

Ancak Elinor yaşadığı paniği göstermeyecekti. Rohan gibileri korkudan beslenirlerdi ve eğer hayatta kalmak için bir şansı olacaksa, korkusunu saklaması gerekiyordu.

"Oldukça sıkıcı geçen son yarım saattir olduğum gibi, hâlâ hazırım," dedi bıkkın bir sesle.

Rohan, "*Allons-y*,"* diye mırıldandı ve bunun üzerine Elınor'un cesur tavrıyla adamı kandıramadığını anlamak için hiçbir şey görmesine gerek kalmadı. "Gidelim."

Ve böylece, Rohan'ın kendisini cehennemin derinliklerine çekmesine izin vermekten başka bir seçeneği kalmadı.

*Fr. "Hadi gidelim" –ç.n.

3

Rohan onu kapılardan geçirirken Elinor sıcaklık, gürültü ve koku saldırısına uğruyordu. Bir düzine farklı parfüm, iç yağından mumlar, dökülmüş şaraplar, odun dumanı, pişmiş etler ve insan teri; hepsi üstün gelmek için savaşıyordu. Sesler yüksek ve sersemleticiydi. Bir adamın sesi gevezelikleri aşarak üste çıktı.

"Kolundaki de ne Francis? Akşam yemeğin mi?" Adam gülünç sorusunun arkasından kaba bir kahkaha savurdu.

"Saçmalama," diyen bir kadın sesi süzülerek Elinor'un kulağına ulaştı. Sesinin kalitesine bakılırsa, tartışmasız iyi yetiştirilmiş bir Fransız kadınıydı bu. "Onu daha sonra açık artırmaya çıkaracak herhalde. Ben teklifimi erkenden verebilir miyim? Gerçekten de oldukça leziz görünüyor."

Elinor bu sözler üzerine irkilmekten kendini alamadı ve refleks olarak Rohan'ın kolunun üzerindeki parmakları kasıldı. Rohan elini onunkinin üzerine koydu, ama Elinor bunun teselli amaçlı mı, yoksa hapsetme amaçlı mı olduğundan emin olamadı.

"Gülünç olma, Elise," dedi başka bir adam, sesinden anlaşıldığına göre çok daha yakındaydı. "Ondan vazgeçeceğini hiç sanmıyorum. Kıza nasıl baktığını görmüyor musun?"

Elinor, Rohan'ın kendisine nasıl baktığını hiç fark etmemişti, fakat bunu düşünmek bile şu anda içini huzursuz etmeye yetti. Rohan onu karanlıkların içinden yürütmeye devam ederken, geçit törenleri sürekli olarak ahlaksız ıslıklarla kesintiye uğruyordu. En sonunda başka bir odaya geçtikleri zaman Elinor buna minnettar kaldı. Şimdiki oda daha da karanlıktı, gözlerini kapatan beyaz boyunbağından hiç ışık sızmıyordu.

"Ya annem?" diye fısıldadı. "Sormadınız..."

"Onun orada olmadığını açık bir şekilde görebildim, çocuğum. Orası cehennemin sadece ikinci dairesiydi, yine de burada Dante'nin tanımlarını çok yakından takip etmediğimizi itiraf etmeliyim."

"Cehennemin ilk dairesi neresiydi?" diye sordu Elinor.

"Giriş salonu, hayatım. Karşılaştığımız yer. Daha çok Limbo diye bilinir, orada gerçek bir günah işlenmez." Sesi alçak ve düşünceliydi; Elinor durup dururken kontun serin elinin nazik bir şekilde yüzüne değdiğini hissedince sinirli bir şekilde sıçradı. "Uşağım kuralları çiğnedi elbette ve buna uygun şekilde cezalandırılacak."

Elinor'un odanın giriş kısmı diye düşündüğü bir yerde durdular. "Kuralları çiğnediği için mi, yoksa bana vurduğu için mi cezalandırılacak?" diye sordu Elinor. "Bana doğruyu söyleyebilirsiniz, darılmayacağım."

Kontun kahkahası o kadar hafifti ki, gözleri kapalı olmasa duymayabilirdi. "Ben de seni darıltmayı *hiç* istemiyorum, matmazel. Aslına bakarsan, kuralları çiğnediği için

buradan uzaklaştırılacak. Sana el kaldırdığı için de önce dövülecek. Eğer ilgini çekiyorsa bu dayağı izlemen için gerekli ayarlamaları yapabilirim."

"Bu korkunç bir şey! Hayır, oturup izlemek istemiyorum."

"Annen de dahil olmak üzere buradakı kadınların çoğundan çok farklısın. Onlar izlerler ve muhtemelen ben işimi bitirince adamın derisindeki kanları yalarlardı."

"Off, bu çok kötü!" diye fısıldadı Elinor. Sonra kontun söylediği şey kafasına dank etti. "Bitirdiğiniz zaman mı? Dayağı siz mi atacaksınız?"

Elinor görmeden bile, kontun gülümsediğini biliyordu. Ağzının alaycı bir tavırla nasıl kıvrıldığını şimdiden öğrenmişti. "Muhtemelen biraz egzersiz yapmam gerekiyor," diye mırıldandı kont. "Annenin bu odada olduğunu pek sanmıyorum, ama yanlış bir tahmin nedeniyle onu kaçırmak istemem." Sesini yükseltti. "Leydi Caroline burada mı?"

Cevap yoktu, Elinor ne olduğunu pek anlayamadığı tuhaf, boğuk sesler duyuyordu sadece. İpeğin ipeğe sürtünmesi, alçak sesli ve mahrem, fısıltı halinde kahkahalar, garip homurtu ve küfürler... Ve en sonunda merakına yenik düşerek gözlerindeki boyunbağına uzandı.

Kontun elleri daha önce davranarak onu durdurdu. "Gerçekten bakmak istemezsin," dedi ve Elinor ona inandı. Cehennemin şehvet dairesine ulaşmış olmalıydılar ve belli ki Francis Rohan'ın misafirleri bu belirli günahı işlemekte rotadan çıkmış durumdaydı.

"Annem burada değil," dedi Elinor. Geçen yıl, annesi cinsel ilişkiye yönelik eski saplantısını kaybetmiş, bunun yerini kumar oynama arzusu almıştı. Gerçekte, onun bir

zamanlar sahip olduğu mükemmel güzelliği pek az kişi fark edebilir ve pek az kişi ucuz bir çiftleşme için sağlığını tehlikeye atmak isterdi. Bu odaların karanlığında onun hastalıklı cildini ve karışık kafasını fark etmeyebilirlerdi, fakat belli ki misafirlerin önünde çok daha iyi seçenekler mevcuttu. Annesi kumar oynuyor olmalıydı, burada... *şey* yapıyor olamazdı.

Elinor bunun için uygun olan kelimeyi biliyordu aslında; o hoyrat, kaba saba, terbiyesiz kelimeyi biliyordu. *Düzüşmek.* Bu sözü babası kullanırdı, annesi de bitmez tükenmez öfke nöbetleri sırasında bu kelimeyi haykırırdı, sokaktaki insanlar da bunu kullanırlardı ve ne kadar dibe batarlarsa bu adi kelime o kadar fazla ileri sürülürdü.

Gerçekten de, bu sözcük annesi için herhangi bir kelime kadar iyiydi. Onu kocasından uzaklaştıran şehvet olmuştu; şehvet, hırs ve öfke. Elinor'un hayatını ebediyen değiştiren de şehvet olmuştu; şu hiçbir zaman anlayamadığı, anlamak istemediği garip, karanlık duygu. Aslında bunda bu odaya ve tüm şatoya yayılan bir çirkinlik vardı ve burada ne kadar uzun kalırsa, eski anılar beynine tekrar nüfuz etmek için savaşırken kendini o kadar kirli hissediyordu.

"Devam edebilir miyiz?" dedi soğukkanlılıkla.

Rohan cevap olarak onu ileri itti. Karanlıkta, yıllardır hiçbir erkeğin olmadığı şekilde kendisine yakın olan bir erkekle katlardan geçmek garip bir duyguydu. Ve bu herhangi bir erkek değil, Cehennem Kralı'nın veya öyle adlandırılan kişinin bizzat kendisiydi. Aslında, adamı suçlayamıyordu. Adam ona en ufak bir zarar vermemişti ve yardım etmeye niyetli görünüyordu. Ki bu onun hakkında duyduklarına hiç benzemiyordu. Kont Giverney, Vikont

Rohan, Cennet Konağı'nın lideri kendi çıkarına olmayan hiçbir şey yapmazdı. Ve şimdiye kadar nazik davranmasına rağmen, Elinor'un inkâr edilemez asabiyeti yukarı tırmanıyordu.

Yanındaki adam hareket etmediği halde, açılan kapıların sesini duyuyordu. Bu sefih partinin dört bir yanında konumlanmış hizmetkârlardı bunlar –tabii ki olacaklardı. Bu şımartılmış varlıklar hiçbir zaman kendilerini geçindirmek zorunda kalmamışlardı. Yiyecek için yeterli para bulmak, kendilerinden küçük olan güzel kız kardeşlerini korumak, annelerinin kalan birikimlerini yok etmesini engellemek için endişelenmeleri gerekmiyordu.

"Gömleğimi kırıştırıyorsun," diye kulağına fısıldadı kont. "Elini gevşet. Söz veriyorum sana bir zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Eğer duygusal birisi olsaydı, bu sözler üzerine ağlayabilirdi Elinor. Benliğini kuşatan endişeyi üstüne alacak birisine sahip olmak için ruhunu satabilirdi, fakat sonra nerede olduğunu hatırladı. Kendisine kimin eşlik ettiğini de. Bu gibi durumlarda ruhunu satmak zorunluydu zaten.

"Acelem var," dedi, sesinin sakin ve iş bitirici çıkmasına çalışarak.

"Neden?"

"Arabayı geri götürmemiz gerekiyor..." Sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Kont hiçbir şeyi kaçıracak bir adam değildi.

"Konu ilginç bir noktaya geliyor. Pek de Paris gibi bir yerde bir araba bulunduracak kadar varlıklı görünmüyorsun. Aslında, bir araba kiralayabileceğinden bile kuşkum var. Ne yaptın? Çaldın mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Elinor titrek bir şekilde gülerek.

"Benim bu kadar becerikli olduğumu düşünmenizden çok etkilendim, ama öyle en yakın hana gidip de bir arabacı gibi davranarak oradan bir arabayla ayrılacak birisi değilim."

"Becerikliliğiniz karşısında hayretler içindeyim, Matmazel Harriman. Fakat hayır, yardım almış olmalısınız." Francis birdenbire kolunu serbest bıraktı. "Biraz burada dur ve bir yere kıpırdama."

Elinor ona doğru uzanmamak için kendisini tutmak zorunda kaldı. "Beni bırakma," diye bağırmamak için. Rohan'ın kendisini görüp görmediğini bile bilmeden sadece başını onay anlamında sallayabilmek için tüm iradesini kullanması gerekmişti.

Kalabalık odada tek başına ve gözleri bağlı durmak tuhaf ve baş döndürücü bir histi. Bu odada hiç kimse ona aldırış etmiyor gibi görünüyordu ve gürültülerden Rohan'ın misafirlerinin kendilerini kumara kaptırmış olduklarını anladı. Annesi burada olabilirdi, gözündeki bağlara uzanarak kumaşı çekip çıkardı.

Ve donakaldı. Bazıları kumar oynuyorlardı. Birkaçıysa yarı çıplaktı ve kısa bir bakışla, onların kanepe ve koltukların üzerinde, kendisi için yabancı olması gereken hareketlerle kıvranıp büküldüklerini gördü.

Fakat çok uzun süre yoksulluk içinde yaşamış, aynı hareketleri ve çok daha fazlasını ara sokaklarda para karşılığı yapan kişiler görmüştü. Şoke olması gerekirdi. Fakat şu an, karşıdaki genç centilmenin... şeyinin üzerinde annesinin ağzının olabileceğinden daha fazla endişelenmiyordu.

Birdenbire göz bağı tekrar gözlerinin üzerine çekilerek karşısındaki rahatsız edici görüntüler kapatıldı. "Sen çok itaatsiz bir yaratıksın, öyle değil mi?"

Elinor gördüğü şoke edici görüntüyü kafasından attı, çünkü atması gerekiyordu. "Buradayım, öyle değil mi? Eğer itaatkâr olsaydım, evde oturur, annemin güvenle eve dönmesini beklerdim. Ki, zaman bana böyle bir ihtimal olmadığını öğretti."

Rohan buna herhangi bir cevap vermedi. "Arabacını çalıntı arabasıyla geri yolladım. Birazcık şansın da yardımıyla, hiç kimse arabanın ortadan kaybolduğunu fark edemeden Bois d'Or'a geri dönmüş olacak. Onun şehrin böylesine köhne bir bölgesine girme cesaretini, arabayla kaçma şansını artırmak için gösterdiğini tahmin ediyorum, fakat aslında eve daha yakın bir yerden çalması gerekirdi. Pelikan Sokağı genç bir bayan için hiç uygun bir yer değildir, ayrıca oradan bulunmuş bir araba da son derece rahatsız olmalı."

Elinor tüm bunlardan yorulmaya başlamıştı. "Nerede yaşadığımızı zannediyorsunuz, lordum? Jacobs'ın arabayı o handan çalmak için sadece kısa bir mesafe yürümesi gerekti. Biz harabenin kıyısında yaşıyoruz. Bizim yaşamlarımızda, sizin sefaletimizi pekiştirecek alaylarınız olmadan da yeterince felaket var." Bunları nihayet yüksek sesle söylemekte özgürleştirici bir şeyler vardı. Her şey olduğundan daha iyiymiş gibi davranmaktan usanmıştı. Sanki gecelerini ve gündüzlerini üşümüş, aç ve bundan sonra ne olacak diye endişelenerek geçirmiyorlarmış gibi davranmaktan. "Peki annemi bulunca eve nasıl dönmemizi öneriyorsunuz?"

"Onun için bir araba ayarlayacağım. Bu arada, St. Philippe'i buldum. Bize ihtiyacımız olan bilgiyi sağlayacaktır."

"*Onun* için bir araba mı...?" diye tekrarladı Elinor, fakat

Rohan çoktan onu gürültülü odadan dışarıya yönlendirmek üzere harekete geçmişti. En azından bu odanın sakinleri, ıslık ve yuhalamalarla rahatlarını bozamayacak kadar ahlaksız davranışlarına gömülmüş durumdaydı.

"Kaç tane cehennem dairesi var?" diye sordu, sonraki bir dizi kapı açılırken nefes nefeseydi.

"Dokuz tane, ufaklık. Hiç okumadın mı? Tüm bunların aldatmaca olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Buraya uydurma bir bahaneyle kendi başına gelip gelmediğini."

"Tanrım, neden böyle bir şey yapayım ki?" dedi Elinor hayretler içinde.

"Belki kendine bir koca kafeslemek için? Veya en azından para. Fahişe olacak kadar güzel değilsin, fakat belki de Cennet Konağı üyelerinin masumiyete güzellikten daha fazla değer verdiklerini duymuşsundur."

Bunun onu yaralamaması gerekirdi. Güzelliği hakkında hiçbir zaman hayale kapılmamıştı. Sade biriydi –fazla uzundu, saçları fazla kahverengi ve düzdü, burnu fazla kemerliydi, fazla açıksözlü bir mizacı vardı. Evde kalıp kız kurusu olmak için yaratılmıştı ve bunu uzun süre önce kabul etmişti. Fakat niteliklerinin Francis Rohan'ın acımasız sesiyle hatırlatıldığını duymak hiç beklemediği bir gaddarlık olmuştu.

"Acı vermekten zevk mi alıyorsunuz, lordum?" Sesi sakin ve tecrübeliydi, incinmeyi reddediyordu.

Bir an sessizlik oldu. "Ara sıra," dedi kont uzun bir an bekledikten sonra. "Bir şeyler hissetmek için incinmenin ve incitmenin tek çare olduğu zamanlar vardır."

"O zaman rica ederim beni bu oyundaki rolümden

affedin. Eminim burada sizin tarafınızdan incitilmekten hoşlanacak çok sayıda insan bulabilirsiniz."

"Seni incittim mi? Oysa çok sakin ve tecrübeli görünüyorsun."

"Siz sadece gerçeği söylediniz. Belki gereksizdi, ama ben böylesine önemsiz bir şeyden duygularımın incinmesine izin verirsem aptallık etmiş olurum." İşte, diye düşündü Elinor. Bu, kontu ikna etmeliydi.

Ama belki de etmezdi. "Siz ilginç bir çocuksunuz, Bayan Harriman."

"Ben çocuk değilim. Yirmi üç yaşındayım."

"Aman ne büyüksün," dedi kont alayla. "Bana göre gerçekten çok küçüksün." İleri doğru hareket edince Elinor geri çekilmek istedi, ama Rohan çok kuvvetliydi ve onu yandaki odaya doğru çekti.

Burası fazla ısıtılmıştı. Sesler boğuk ve durgundu –dağıtılan kartların, atılan zarların sesleri. Nihayet ciddi kumarın oynandığı odayı bulmuşlardı.

Elinor gözündeki boyunbağına yeniden uzandı, fakat bu sefer Rohan bileklerini kavrayıp ellerini hapsederek onu durdurdu. "St. Philippe," dedi, sesini pek yükseltmeden. Aşırı sıcak oda, Elinor'a aniden soğuk ve durgun gelmeye başladı.

"Monsenyör?" Cevap gelmişti, geveleyerek konuşan bir sarhoşun sesiydi bu.

"Aramıza istenmeyen bir konuk getirdiğini haber aldım. O nerede?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum..."

"Nerede o?" Kont sesini yükseltmemişti, fakat oda sanki daha da soğudu ve Elinor kısa bir süre için, taraftarları

üzerinde Rohan'ın nasıl bu kadar mutlak bir kontrolü olduğunu merak etti.

"Gitti," dedi St. Philippe, sesi küskündü. "Kumar oynayacak çok az parası vardı ve onu da kaybedince kimse ona kredi açmak istemedi. Ahırlarda olduğunu sanıyorum, gerekli parayı sırtüstü kazanmaya çalışıyordur."

Elinor, hem annesini hem de tek paralarının kaybolduğunu düşününce içgüdüsel olarak irkilmekten kendini alamamıştı. Bu tam ve eksiksiz bir felaketti, birdenbire ellerini Rohan'ın kavrayışından kurtarmaya çalıştı. Ama Rohan elini sıkılaştırdı ve mücadele etmesini engelleyecek kadar canını acıttı.

"Canımı sıktın, Justin," dedi sakin bir şekilde. "Giyinmeni ve giriş salonunda beni görmeye gelmeni önerebilir miyim? Birkaç dakika içinde diyelim mi?"

"Elbette, monsenyör," dedi Justin kekeleyerek, sesinden dehşete kapıldığı belli oluyordu.

Rohan, Elinor'un bileklerini serbest bırakarak kolunu beline doladı, kavrayışını bozmak mümkün değildi. "Öyleyse ben de ganimetimi beraberimde götüreyim," dedi daha da keyifli bir sesle. "Geri kalanınız devam edebilir."

"Ama ben..." diye başlayacak oldu Elinor, fakat Rohan onu o kadar hızla hareket ettirmişti ki, sözleri yitip gitti. Kendisini getirdiği bir dizi odadan geri geçireceğini sanıyordu, fakat bir süre sonra, zifiri karanlık olan kapalı ve sessiz bir yere gelmişler ve Rohan boyun bağını çekip çıkarmıştı.

Sadece meşalelerin aydınlattığı bir koridordaydılar ve Rohan artık ona dokunmuyordu. Elinor ilk kez normal bir şekilde nefes alabildiğini fark etti. "Problem çözüldü," dedi kont. "Her şeyden önce, annen burada. Yerini bul-

mak uzun sürmeyecektir –hizmetkârlarım çok iyidirler. Seni onu bekleyeceğin bir yere götüreceğim"

Elinor ona şüpheyle baktı. "Hizmetkârlarınıza eşlik edebilirim..."

"Hayır, edemezsin. St. Philippe'i duydun. Annenin ne durumda olduğunu tahmin etmek mümkün değil. Hizmetkârların yarısına hastalık bulaştırmamış olmasını umuyorum sadece –iyi bir arabacı bulmak zor oluyor."

Elinor hızla nefes aldı. "Saçmalamayın!"

"Annende Fransız hastalığı var,* ufaklık. Veya burada söylediğimiz gibi, İspanyol hastalığı." Omuzlarını silkti. "Belki de İngiliz hastalığı. Annen çıldırarak ölecek ve bunu benim gibi senin de bildiğini düşünüyorum. Eğer istersen sana bir iyilik yapabilir ve onu en yakın uçurumdan aşağı attırabilirim."

"Böyle konularda şaka yapmak gerçekten çok kaba," dedi Elinor aşırı resmi bir şekilde.

"Neden şaka yaptığımı düşünüyorsun?"

Loş bir şekilde aydınlatılmış olan koridorda kontun yüzünü pek göremiyordu Elinor. Rohan böyle kapalı bir alanda daha da büyük görünüyordu ve Elinor onun beyaz keten gömleğinin açık olduğunu fark ederek rahatsız olmuştu. Hiçbir konuda şaka yapmadığını fark etmişti.

"Sizin sorumluluk sahibi birisi olduğunuzu varsayarak hata yapmışım," dedi resmi bir şekilde.

"Aman Tanrım, gerçekten büyük bir hata. Seni beklemen için bir yere götüreceğim. Konforunla ilgilenecek son derece İngiliz bir baş hizmetçim olduğunu bilmekten memnun olacaksın." Girmesi için kolunu uzattı, ama Eli-

* Fransız hastalığı: Frengi –ç.n.

nor kıpırdamadı. Ona tekrar dokunmak istemiyordu. İnce keten dokuma gömleği fazla inceydi, kolunu çok açık bir şekilde hissediyordu, kuvvetini, kaslarını, sıcaklığını hissediyordu. Bu aklını karıştırıyordu –erkeklere dokunmaya hiç alışık değildi, hele de bu kadar samimi bir şekilde.

"Eğer koluma girmezsen ayağın takılabilir ve bacağını kırabilirsin, o zaman zavallı annene ne faydan olur ki?" dedi kont bıkkın bir sesle. "Bu koridor şatonun özel kanadına giden arka yoldur ve çok nadiren kullanılır. Etrafta fare bile olabilir."

Elinor bunu duyunca, en azından kucağına atlamamış olmasından cesaret alarak derhal kontun koluna girdi. Farelerden çok korkuyordu ve ailesinin yaşam koşulları düşünülecek olursa bu çok talihsizdi. "Hadi gidelim," dedi titremesini kontrol etmeye çalışarak.

"Anladığıma göre fareleri pek sevmiyorsun," dedi Rohan, onu koridordan aşağı çekerken.

Elinor farelerin eteğinden yukarı tırmandıklarını hayal edince diğer eliyle eteğini kavrayarak bacaklarının etrafına sımsıkı sardı. "Pek hoşlanmıyorum, ama zaten kim hoşlanır ki?" dedi en makul sesiyle.

"Ah, ben bundan biraz daha fazla bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Fareler hayatın bir gerçeği, ama sen..."

"Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz, lütfen?" Tiksintisini saklamaya çalışmaktan vazgeçmişti. "Bundan başka herhangi bir şeyden?" Duvarlardan boğuk inilti sesleri geliyordu ve Elinor bu gürültülerin ne olduğunu, acaba birilerinin acı mı çektiğini sorma hatasını yapmaya fırsat bulamadan ilerlediler. Çünkü biraz sonra bu iniltilerin, homurtuların ne olduğunu anlamıştı. Utanmıştı.

Refakatçisi tüm bunlara kayıtsız görünüyordu. "Senin

gelecek planlarını konuşabiliriz. Annen çıldırarak öldükten sonra ne yapmayı tasarlıyorsun?"

Farelerden daha ahım şahım bir konu değildi, ama bunu kabul edecekti. "Gelecek hafta bile ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. Böyle söylemekle belki akılsızlık etmişti, fakat neredeyse cesaretinin son kırıntısını da kaybetmiş durumdaydı.

Koridorda bir kapının açılmasıyla bir an parlak bir ışık belirdi, sonra tekrar karanlığa gömüldüler. Her yer parfüm ve sıcak ten kokusuna boğulmuştu; Elinor vikontun özel koridorunu ihlal etmeyi başarmış olan ikiliye baktı.

"Ben de burada olacağını düşünmüştüm, Francis," dedi centilmen, düşük gözleriyle Elinor'a bakarak. Elinor'un ilk kez karşılaştığı biriydi, yara izi olan güzel bir yüzü vardı. "Veronique senin bir takasa sıcak bakabileceğini düşündü ve ben de seni bulacağıma söz verdim."

"Ne takası?" dedi Rohan tembel tembel.

"Şu küçük terzi," dedi kadın kısık sesle. "Sen de benim gibi biliyorsun ki, Francis, uzun zamandır partilerimize böyle enfes varlıklar düşmüyor. Bizden onu öylece göz ardı etmemizi bekleyemezsin. Bu hiç makul değil."

"Veronique, ben şimdiye kadar sende hiç makul bir adam izlenimi bıraktım mı?"

"Ben de makul biri değilimdir," dedi Veronique adındaki kadın. "Engellendiğim zaman son derecede zor bir kadın olabilirim." Sesi yumuşak bir kedi mırlaması gibiydi.

Nedense Elinor Rohan'a daha da yaklaşıp kolunu sımsıkı kavradı.

"Peki tam olarak ne öneriyorsunuz?"

"Mütevazı cazibemle Veronique'in aklını çelmeye ça-

lıştım," dedi adam onaylamayan bir içtenlikle, "fakat o bu gece canının bır kadın istediğinde ısrar ediyor ve şimdiye kadar hiç bir bakireyle birlikte olmamış. Tabii küçük kimsesiz çocuğun hâlâ bakire olduğunu farz edersek –sonuçta bir saatten fazladır seninle birlikte, bu yüzden hiçbir şeyin garantisi olamaz."

"Çok doğru," dedi Rohan. "Öyleyse Veronique kızı, ben de seni alıyorum, öyle mi? Bu pek adil görünmüyor."

Yara izli adam Elinor'a tedbirli bir bakış attı. "Bizi anlamıyor, öyle değil mi? Fransızcası çok kötüydü."

"Ah, yüzüne bakılacak olursa, sanırım bizi yeterince anlıyor. Ve sanırım şu anda yanınızdan ayrılmamız gerekecek." Rohan ikiliyi geri çevirmişti.

"Peki senin onunla işin bittiği zaman, Francis?" dedi kadın, Elinor'a büyük bir hevesle bakarak. "Başıboş bir kuzuyu eğiterek çok hoş zaman geçirebilirim."

"Sanırım başka bir başıboş kuzu bulmanız gerekecek, madam," dedi Rohan elini Elinor'unkinin üzerine koyarak. "Rohanların sloganını bilirsin: Sahip olduğum şeyi elımde tutarım. Reading sana başka bir bakire bulabilir."

"Çocukları davet etmemize izin vermediğin sürece bunu yapmak zor," dedi Veronique surat asarak.

"Evet, bana özgü aptalca bir tutarsızlık," dedi Rohan ağır ağır. "Fakat bu, tartışmaya açık bir konu değil. Eminim siz ikiniz arkada yeşil odada oyalanacak uygun bir şeyler bulursunuz."

Veronique çok ahlaksız bir küfür savurdu, Elinor'un sadece birkaç kez ve o da Paris'teki en berbat kaldırım fahişesinden duyduğu bir küfürdü bu. Derken, kapı tekrar açılıp kadın hoşnutsuzluğunu ifade edecek şekilde sırtı dimdik, hışımla odaya girerken şaşkınlıkla irkildi.

Reading adındaki adam bir an duraksadı. "Dikkatli olsan ıyi olur, Francis," dedi.

"Veronique'den hiç korkum yok."

"Sanırım endişelenmen gereken kadın o değil," diye mırıldandı Reading. Bir an sonra kapı kapandı, yeniden etraflarını bir koza gibi sarmalayan karanlığın içinde kalmışlardı.

Rohan, Elinor'a baktı. "Görüyorsun, güvercinim. Bu koridorlarda farelerden çok daha tehlikeli yaratıklar dolaşıyor."

"Siz Cehennem Kralı olarak tanınıyorsunuz, Mösyö Kont," dedi Elinor. "Sizin konuklarınızdan başka ne bekleyebilirim ki?"

Francis hafifçe güldü, ama Elinor onun canını sıktığını hissetmişti. "Bir dahaki sefere bana kaba lakaplarla hitap etmek ya da küfretmek istediğinde, seni neyden kurtardığımı düşünebilirsin. Veronique kızlara karşı pek nazik değildir –insanları incitmekten zevk alır, çoğu fahişe de acı çekiyormuş gibi yapar."

"Size o kadar minnettarım ki," dedi Elinor tiksindirici bir tatlılıkla.

"Elbette öylesin, tatlım. Ama ne yazık ki seni serbest bırakmadan önce minnettarlığını göstermeni istiyorum. Tüm gereken sadece ufak bir yadigâr."

"Anlayamadım," dedi Elinor buz gibi bir sesle.

Boş bir duvar gibi görünen bir yere ulaşmışlardı. Koridorun geri kalan kısmı karanlığın içinde kaybolmuştu, rahatsız edici hayvani sesler yoktu. Francis hareket etti ve Elinor aniden vücudunun oldukça sıkı bir şekilde duvara bastırıldığını hissetti, kontun elleri kollarındaydı. Bir an sonra, niyetini anlamaya fırsat bulamadan Rohan daha da yaklaştı; uzun boyu Elinor'un vücudunu gölgelerle kap-

lamıştı; Elinor'un tüm yapabildiği onunla kalça kalçaya, göğüs göğüse olduğunu hissetmekti; kendi kalbı küt küt atarken kontunki yavaş ve tembelce atıyordu; Rohan onun duyularını tamamen doldururken, Elinor boğuluyordu.

Dayan, diye hatırlattı kendisine ve hareketsiz durarak gözlerini kapattı. Rohan başını boynunun dıbindeki noktaya kadar eğmişti; Elınor onun ağzını, dışlerini, tenindeki hafif ısırıkları hissedince tıtredi. Dayan, diye tekrar hatırlattı kendisine, normal bir şekilde nefes almaya çalışıyordu. Francis Rohan mücadele edemeyeceği kadar kuvvetliydi.

Bedeniyle Elinor'u hareketsiz hale getirmişti; ellerini yukarı kaldırmak ıçin Elinor'un kollarını serbest bıraktı ve parmaklarıyla boynundaki çılgın gıbı atan nabzını okşamaya başladı. "Ah çocuk," diye mırıldandı. "Keşke yalan söylüyor olsaydın."

Bir süre sonra geri çekildi, artık ona dokunmuyordu ve Elinor kaçması gerektiğini biliyordu. Duyuları tekrar düzene girer girmez kaçacaktı da.

"Ben... ben yalan söylemiyorum, mösyö." Hafifçe kekelemiş ve buna engel olamamıştı. Karanlıktakı o birkaç saniye çok... sarsıcı olmuştu.

"Ne yazık ki söylemiyorsun," dedi kont. "Sevgili annene biraz daha fazla benzer olabileceğini ummuştum. Leydi Caroline'ın eğilimli olduğu gibi, bu fırsatı kendine bir koruyucu bulmak için değerlendirdiğini düşünmüştüm. Fakat ne yazık ki, görünüşler aldatıcı değil. Sen masum bir kızsın ve kutsal bir kurban olmakla ilgilenmediğin gibi bizim şeytani zevklerimize katılmakla da ilgilenmiyorsun."

"Bu farelerden daha iyi," dedi Elinor içtenlikle.

Bir sessizlik oldu ve karanlıkta Elinor sadece kontun sert gözlerinin ışıltısını görebiliyordu. "Çocuk," dedi Ro-

han usulca, "sinirimi bozuyorsun. Eğer birisini baştan çıkarmayı istediğim bir konumda olursam, o kişiye bunun farelerden daha iyi olduğunu garanti ederim."

"Neden birisini baştan çıkarma konumunda olmayasınız?" Bu küstah bir soruydu, fakat burada karanlığın içerisinde kontla birlikteyken Elinor hâlâ sersemlemiş bir durumdaydı.

"Çaba harcamama gerek kalmıyor. Hepsi er ya da geç kendileri bana geliyor," dedi Rohan basit bir şekilde.

"Ne sıkıcı," dedi Elinor.

"Gerçekten de öyle." Kont, Elinor'un arkasında, onun görüş alanı dışında olan bir şeye dokunmak için uzandı ve bir an sonra bir kapı açılınca, oradan geçmesi için ona rehberlik etti.

Bu adeta başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Küçük salon sıcak ve samimiydi –şöminede ateş yanıyordu, duvarlar soluk yeşil ipekle kaplıydı ve mobilyalar sağlam ve rahat görünüyordu. Eğlence düşkünlerinden hiç belirti yoktu veya ilk bulunduğu odadaki gibi kıymetli taşlarla süslü şaşaadan eser yoktu. Ne sahte bir taht veya platform, ne altın yaldızlı duvarlar, ne de melek süslemeleri vardı. Pekâlâ İngiltere'deki bir aile evinin oturma odasında olabilirdi.

"Ateşin yanında bir koltuk var," dedi kont, Elinor onun yanından uzaklaşırken. Gerçekten de vardı; büyük, yüksek arkalıklı koltuk öylesine rahat görünüyordu ki, Elinor ağlama isteği duydu. "Bu sizinki değil mi?"

"Her ne kadar senden ayrılmak beni üzse de, başka sorumluluklarım da var, mesela şu anda bir partiye ev sahipliği yapıyorum," dedi Rohan. "Konuklarım nereye gittiğimi merak edeceklerdir."

"Benim eve gitmem lazım. Annem..."

"Annen bulunduğu zaman konforlu bir şekilde şehre geri götürülecek. Sen de onun arkasından gideceksin ve beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın."

"Onunla birlikte gitmeyi tercih ediyorum."

"Ben de senin arkadan gitmeni tercih ediyorum. Sence hangimiz kazanacak?"

Elinor neredeyse Lydia'dan bahsetmek üzereydi. Eve dönmezse küçük kız kardeşi endişeden paniğe kapılacaktı. Daha şimdiden endişeden yarı çılgına dönmüş olmalıydı.

Fakat küçük kız kardeşi tam da bu hovardaların alıp mahvedecekleri türden bir oyuncaktı. Onun hakkında hiçbir şey bilmemelerini garantiye almalıydı ve eğer kardeşinin güvenliğinin bedeli bir geceyi endişe içinde geçirmekse, o zaman öyle olacaktı.

"Sizi bir daha hiç görmeyecek miyim?" dedi Elinor. "Oysa siz benim en çılgın hayallerimi yerine getiriyorsunuz."

"Eğer bunlar senin en çılgın hayallerinse, o halde üzerlerinde biraz daha çalışman gerekiyor. Bayan Clarke birazdan burada olacak. Git ısın."

Aslında ölesiye üşüyordu. Ani korkusu geçtiği ve durumu kurtarmak üzere yapabileceği başka bir şey kalmadığı için, sıcaklık vücudunu terk etmiş gibi geliyordu. Aşırı sıkı ayakkabılarının içindeki ayakları soğuk ve nemliydi, eğer kendisini tutmuyor olsaydı her an titremeye başlayabilirdi. Ve lanet olsun ki, bunu Deccal'in önünde yapmayacaktı.

Doğruca koltuğa yöneldi. Göründüğünden daha da rahattı. Koltuk onu sarıp sarmalamıştı sanki. Yaşadığı bu katıksız zevkle iç çekmesini bastıramadı. Ev sahibine küçümseyici bir şeyler söylemek üzere başını kaldırdı.

Fakat kont çoktan gitmişti.

4

Elinor koltukta arkasına yaslandı, nihayet yalnızdı, dünya etrafında dönüp dururken yeniden dengesini kazanmaya çalışıyordu. Yıllar önce, İngiltere'de yaşarken böyle odalarda bulunmuştu. Yanan parlak ateşi ve hafifçe yıpranmış mobilyalarıyla sıcak, samimi odalar.

Ama buna bir anlam veremiyordu. Kötü bir şöhrete sahip olan Francis Rohan, Karun kadar zengindi, şatonun geri kalan kısımındaki şaşaalı dekorasyon bunu kanıtlıyordu. Ama şu anda karşısında duran kırmızı Şam kumaşı kaplı kanepe yıpranarak yamalanmış, döşemeler aşınmıştı. Bir tür rüyanın içine süzülmüş olmalıydı. Birkaç dakika sonra tıknaz bir kadın göründüğünde, Elinor, bu kadının, çoktan geride kalmış sıcak, güvenli ve konforlu hayatına duyduğu en derin özlemlerin bir tezahürü olduğuna karar verdi.

"Demek buradasın, hayatım," dedi hayalet. "Ben şatonun baş hizmetçisi Bayan Clarke. Bitkin görünüyorsun. Yapmak zorunda kaldığın bunca kovalamacadan sonra

buna şaşmamalı. Bay Willis sana annenin bulunduğunu haber vermemi istedi, çok iyi durumdaymış, Bay Reading onu eve geri götürüyormuş."

Elinor ayağa kalkmaya çalıştı. "Benim onlarla birlikte gitmem lazım."

"Onlar çoktan ayrılıp gittiler, canım. Efendi Francis bize emir verdi. Bir süre dinleneceksin, sonra da ikinci en iyi arabayla eve yollanacaksın. Annenin başına bir şey gelmez, korkma. Reading burada ne işler karıştırırsa karıştırsın iyi bir adamdır."

Kadın, Dadı Maude'un küçük kız kardeşi gibi görünüyordu. Etine dolgun, hoş bir şekilde yuvarlak hatlı, tam da her yerdeki İngiliz evlerinde bulunabilecek türden bir kadındı. Cehennem Kralı'nın evinde bulunması ise tuhaftı. "Fakat yapmam gereken–" diye başladı Elinor, fakat Bayan Clarke sakin bir şekilde lafını kesti.

"Biliyorum, hayatım. Fakat lord hazretleriyle tartışılmaz. Sadece arkana yaslan ve dinlen, sana söz veriyorum her şey iyi olacak. Pelerinin hâlâ üzerinde mi? Bu adam ne yaptığını sanıyor böyle! Dışarıda yağmur yağıyor ve sen üşümüş ve ıslaksın."

Elinor hizmetçi kadının ne yaptığını daha anlayamadan, Bayan Clarke pelerinini ve şalını üzerinden soyup alarak yamalı giysileri özenle ateşin yanına yerleştirmişti. "Kalmayı planlamamıştım," dedi Elinor. "Annem..."

"Sakın bana o herifçioğlunu savunmaya çalışma," dedi Bayan Clarke. "O tatlı bir çocuktur, ama çok düşüncesiz olabiliyor! Ayrıca ayakkabıların da su içinde kalmış." Eğilip Elinor'un çok küçük gelen ayakkabılarını çözmeye başladığı sırada onaylamayan, gıdaklama benzeri bir ses çıkardı.

"Savunmuyorum..." Rohan'ı savunduğunu inkâr edemeden, kadının lafları kafasına dank etti. "Siz şaşırmış olmalısınız," dedi, ayaklarını çekmeye çalışarak. "Beni buraya Kont Giverney getirdi."

"Aynen öyle. Onu ben büyüttüm. O sürgün edildikten sonra ben de göçmen olarak Fransa'ya geldım ve o günden bu yana ona ben bakıyorum." Bayan Clarke ayakkabıların tekini çekip çıkararak ateşin yanına koyduktan sonra diğerini de çıkardı. Ne kadar yıpranmış olduklarını, ne kadar küçük olduklarını fark etmiş olmalıydı, fakat hiçbir şey söylememişti, sanki mücevherli bir çift terlikmiş gibi davranıyordu. Arkasına yaslanarak başını kaldırıp bir an boyunca Elinor'a baktı, bakışları keskinleşmişti. "Senin biraz sıcak çaya ve yiyecek bir şeylere ihtiyacın var."

"Burada pek uzun kalacak değilim," dedi Elinor, açlıktan bayılmak üzere olduğu gerçeğini göz ardı ederek.

Bayan Clarke itirazları duymazdan gelme konusunda efendisi kadar iyiydi. "En fazla bir dakikamı alır. Sen sadece orada otur ve ısınmaya bak. Efendi Francis'in aşçısı burnu büyük bir Fransızdır, ama tarçınlı tostun ve iyi bir demli çayın nasıl yapılacağını bilir. Siz sadece dinlenin Bayan Harriman. Buna ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Gerçekten de öyleydi. En son ne zaman bütün gece uyuduğunu bile hatırlayamıyordu. Annesinin etrafta dolanma eğilimi vardı –daha iki hafta önce onu iki sokak ötede, üzerinde sadece bir gecelikle, bir davete geç kalmakla ilgili bir şeyler gevelerken bulmuştu. Onu eve geri getirmiş ve tekrar dışarı çıkmamasını garantiye almak için yatağının köşesinde dimdik oturarak uyumuştu. Eğer biraz mantığını kullansa, onu bağlardı, ama Leydi Caroline bunu yaptıkları zaman öylesine üzücü gürültüler çıkarıyordu ki, bu neredeyse gece boyu oturmaktan daha kötüydü.

Bayan Clarke biraz sonra geri döndü. Taşıdığı tepsiden dumanlar yükseliyor, Elinor tarçın ve tereyağı kokusunu oturduğu yerden duyabiliyordu. "İşte geldik," dedi baş hizmetçi neşeyle, tepsiyi Elinor'un yanındaki hafifçe yıpranmış masaya koyarken. "Gayet sıcak ve samimi bir ortam, değil mi? Gidip üzerine koyacak bir şal bulayım –şömine gayet iyi yanıyor, ama sen bayağı üşümüş gibi görünüyorsun."

Elinor bunu inkâr etmedi. O kadar üşümüş ve kafası karışmıştı ki, ağlamak istiyordu. Ona ne olmuştu böyle? Francis Rohan onu ilaçla uyuşturmuş muydu? O ve onun soysuzlar çetesinin hiçbir şeyden kuşkulanmayan genç kadınlara böyle yaptıklarına dair söylentiler vardı, fakat şatoda resmigeçit yapan yarı çıplak kadınları şöyle bir görmesi, kontun uzun boylu, koca burunlu, evde kalmış basit bir kıza ihtiyacı olmayacağını anlamasına yetmişti.

Kısa bir süre sonra Elinor'un omuzlarına, eski püskü mobilyalarla çelişen kalın kaşmir bir giysi sarılmıştı. "Seni zavallı şey!" dedi Bayan Clarke. "Şimdi bütün görgü kurallarını unutup, gelip senin yanına oturacağım. Kendine bir fincan çay dolduracak kadar bile kuvvetin kalmamış gibi görünüyorsun. Ayrıca Efendi Francis de hiçbir zaman seremoniye çok fazla önem veren birisi olmamıştır. Sen de vermiyormuş gibi görünüyorsun." Kadın kendisini pat diye Elinor'un yanında koltuğa bırakarak, becerikli elleriyle toprak çaydanlığın üzerinden el örgüsü çaydanlık örtüsünü çekti.

"Çaydanlığa bakıyorsun, öyle değil mi?" dedi, Elinor'a bol kremalı ve şekerli bir fincan çay doldurmaya girişirken. "Bunu İngiltere'den gelirken getirdim. Kont Francis'in evini hatırlatacak bir şeylere ihtiyacı olacağını düşünmüş-

tüm. Çok gençti; zavallı çocuk, ailesini, evini, ülkesini kaybetti."

Elinor bir şey sormayacaktı. Söylentileri duymuştu, fakat Paris'in unvan sahibi göçmen nüfusunun aşırılıkları hiçbir zaman ilgisini çekmemişti ve en iyi zamanlarındayken bile annesi onunla nadiren konuşurdu. "Gerçekten mi," dedi çekimser bir sesle.

"Gerçekten," dedi Bayan Clarke neşeyle. "Ondan bahsetmek istemiyorsun ve ben bunu anlayabiliyorum. O çok kötü bir çocuk, gerçekten öyle. Fakat sebebi var."

"Onun... davranışlarını mazur gösterecek hiçbir sebep düşünemiyorum," dedi Elinor. Aslında, "ahlaksızlığını" diyecekti, ama sonra "davranışlarını" demeyi tercih etmişti.

"Evet, düşünemiyorsundur tabii. Hatırlamak için çok gençsin." Bayan Clarke silkindi. "Şimdi seni ısıtacağız, karnını doyuracağız, güzelce bakımını yapacağız ve eve turp gibi geri dönmeni sağlayacağız," dedi ciddiyetle.

Elinor çenesini tutmak için tüm hâkimiyetini kullanmak zorunda kaldı. Neyi hatırlamak için çok gençti? Francis Rohan'ın gönüllü olmaktan çok uzak bir sürgün için ne gibi bir sebebi olabilirdi? Bir skandal mı? Fakat bunların hiçbirisinin önemi yok, diye hatırlattı kendisine Elinor. Bu onun dünyası değildi.

"Çayını demli ve şekersiz içen bir kıza benziyorsun," diye devam etti Bayan Clarke, "fakat şu anda biraz takviyeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Kadın haklıydı –şeker ve sütten vazgeçip çayını bir şey katılmadan içmek istediğinde ısrar etmeye başlayalı bir yıldan fazla olmuştu. Aslında, çayını tam da Bayan Clarke'ın hazırladığı şekilde tercih ederdi, fakat son zamanlarda kız

kardeşinin yeterince beslenmesini sağlamak daha önemli hale gelmişti. Karşılayabildikleri bütün krema ve şeker Lydıa'ya gidiyordu.

Çay tanrıların gıdasıydı. Göklerden gelen refah, süt ve bal –bulanık zihninde Incil'den terimler dolaşıp duruyordu. Öylesine harika bir çaydı ki içtiği, bunun için kardeşinin narin bedenini ayaklarının altına alıp mutlulukla çiğneyebilirdi.

"Sana başka bir örtü daha getireyim," dedi baş hizmetçi koltuğundan doğrularak. "Bana ne oldu bilmiyorum. Bakacak uygun bir İngiliz kızım olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, dilimi tutamıyorum."

Elinor nazik olmaya çabalıyordu. "İngiltere'yi özlemiyor musunuz?"

"Tabii ki özlüyorum, çocuğum. Fakat Efendi Francis'i asla bırakamadım. Bu oynadığı aptalca tiyatrodan vazgeçip evleninceye kadar da bırakamam."

"Sanırım Cennet Konağı âlemlerini yıllardır devam ettiriyor," dedi Elinor. Bu dedıkoduları duymuştu. "Belki de beklemekten vazgeçmelisiniz."

"Tam bir aptallık," dedi Bayan Clarke sertçe. "Sen tostunu ye hayatım. Ben birazdan geri dönerim."

Tarçınlı tost dilimleri harikaydı. Yavaş yavaş yemeye çalışıyordu, fakat açlıktan öylesine gözü dönmüştü ki, hepsini silip süpürdü.

Gerçekten bir rüyada olmalıydı. Bırazdan Cehennem Kralı gelecek ve ya başını kesecek ya da ona benzer tuhaf bir şey yapacaktı. Ama buna değerdi.

Gözlerini kapadı, çay fincanı hâlâ elindeydi. Eski, yumurta kabuğu inceliğinde bir porselendi, üzerinde bir sürü çatlak vardı. Başka bir anormallıkti bu da, fakat bir

süre için bunu düşünmeyecekti. Gözlerini kapalı tutacak ve her şeyin güvenli ve tanıdık olduğu, çıldıran annelerin, korunması gereken kız kardeşlerin, beslenmesi gereken hizmetkârların ve her şeyden önemlisi Francis Rohan'ın olmadığı bu garip, harikulade, sihirli dünyanın içine sürüklenmek için kendisine izin verecekti.

Kapının açıldığını, kendisine doğru yaklaşan ölçülü ayak seslerini duydu. Gelen Bayan Clarke olmalıydı. Çay fincanının gevşek parmaklarının arasından alındığını hissetti; ağzını açması ve arabayla eve geri dönmek için ısrar etmesi gerektiğini biliyordu –Lydia kendisini bekliyordu– fakat şu anda bu mümkün değildi. İki saat daha kalsa pek bir şey fark etmezdi. O süre boyunca uyuyacak, tazelenmiş ve mantıklı olarak uyanacak ve bu büyülü odanın bir anlamı olacaktı. Eve vardığında, annesi durgun, uyuşuk bir durumda olacak, en azından birkaç gün uğraşmaları gerekmeyecekti. Dışarı çıkışlarından sonra daima derin bir uykuya dalardı.

Ve Elinor'un endişelenmesi gereken tek şey, bundan sonra ne yapacaklarıydı.

***

Francis Rohan, genç kadının elinden fincanı alarak küçük tepsiye bıraktı. Bayan Clarke yüzünde kuşkulu bir bakışla onu izliyordu. Onu çok iyi tanırdı –onu tüm kusurları, tüm kibri ve kötü alışkanlıklarıyla, açık bir şekilde gören tek kişiydi. Onu görür ama yine de severdi, tıpkı bezgin bir anne gibi.

Bayan Clarke aslında ondan çok büyük sayılmazdı. Rohan'ların aile evinde çalışmaya on iki yaşındayken

başlamış ve ilk görevi Vikont Rohan'ın en küçük oğlu Francis'e bakmak olmuştu. Pek sağlıklı olmayan, öfkeli bir çocuk olarak doğmuştu Francis, gürültülü öfke gösterilerine eğilimliydi ve onunla ilgilenme görevi küçük Polly Simmons'a verilmişti. Fakat daha on iki yaşındayken bile Simmons onunla nasıl başa çıkacağını bilmişti. O zamandan bu yana Francis'le birlikte olmuş, 1745'deki felakette onun peşinden Paris'e gelmişti. Kocası öldüğü zaman bir Fransız'la evlenmişti. Fakat o herkes için Bayan Clarke'tı. Rohan'ın cankurtaran halatı ve vicdanıydı. Bu yüzden Rohan onu dinlerdi.

"Bu genç bayanla tam olarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu baş hizmetçi. "Onu tutup buraya getirdiyseniz, sizin fantezi parçalarınızdan biri olmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz demektir. Bu kızın burada yeri yok."

"Doğru," dedi Rohan. "Onu dokunulmadan, emniyet içinde evine geri yollayacağım. El değmemiş bakirelerle ilgilenmediğimi bilecek kadar benim çevremde bulundun. Üstelik bu kız hiç benim tarzım değil, sen de öyle düşünmüyor musun? Ben güzelliğe bakarım."

"Bu kahrolası yerin geri kalan kısmında, evet. Fakat bu odalar farklı, Efendi Francis. Burada gerçek değere kıymet vermeniz daha büyük bir ihtimal. Ve onu burada görmek hoşuma gitmiyor."

Benim gidiyor, diye düşündü Rohan şaşkınlıkla. "Merak etme, Bayan Clarke. Onu uyanır uyanmaz berbat ailesine geri yollayacağım. Ki bu da biraz zaman alacak gibi görünüyor."

"Zavallıcık, yorgunluktan bitkin düşmüştü," dedi baş hizmetçi. "Siz onu rahatsız etmeden dinlenmeye ihtiyacı var."

"Onu rahatsız edecek değilim," dedi Rohan. "Sadece ben de biraz kestireceğim. Muhtemelen uyanıp bana ateş demiriyle saldırmaya kalkışacak, fakat bu riski almaya hazırım. Sen yatmaya gidebilirsin."

Bayan Clarke, Francis'e kendisini daima on iki yaşındaymış gibi hissettiren şüpheli bir bakışla baktı, fakat sonra başını salladı. "Uslu durun Bay Francis. Kızın başında zaten bin bir türlü dert var. Sizin her şeyi daha fazla karmaşıklaştırmanıza hiç ihtiyacı yok."

"Güven bana," dedi Rohan uçarı bir edayla, uyuyan misafirinin karşısındaki kanepeye doğru yönelirken. "Sadece onun hayatını kolaylaştırmaya niyetim var."

Bayan Clarke onaylamadığını belirten bir ses çıkararak, onu şöminede çıtırdayan ateşin, pencerelere vuran yağmur damlalarının, kızın düzenli nefes alışının sesleriyle odada yalnız bıraktı.

Rohan şık ayakkabılarını ayaklarından savurarak kenara attı. Kanepe yatak olarak çok rahat sayılmazdı, fakat vücudunu sığdıracak kadar uzundu ve daha fazlasını isteyemezdi. Küçükken bu kanepenin üzerinde uyurdu; babasının Yorkshire'daki evinde duran kanepe ona her zaman şaşırtıcı bir şekilde rahat gelirdi. Gerindi ve kollarını başının arkasına yerleştirerek kıza bakmaya başladı.

Eğer bir sebebi olursa nazik olabiliyordu, cömert olabiliyordu. Belki düşünmesi gereken bir şöhreti vardı, ama Bayan Harriman'ın annesiyle ilgilenerek bir iyilik yaptığının öğrenileceğini pek sanmıyordu. Eğer birisi duyacak olursa, bunu yaparken aslında kötü emelleri olduğunu düşünürdü ve bu onun için yeterince iyiydi.

Karşısında duran bu kız güzel bir kadın değildi. Koyu kahverengi saçları sıradandı; vücudu da, eski püskü kıya-

fetlerının altında görebildiği kadarıyla Marianne'in vücudunun gösterişli hazlarıyla kıyaslanamazdı. Bu pejmürde kanepeye yatıp bu pejmürde kıza bakmak için sırt çevirdiği hazlarla.

Kızın yüzüyse... ilginçti. Rohan'ın her zaman dayanılmaz bulduğu bir özellik olarak, elmacık kemiklerinin etrafında çiller vardı. Bu çillerin alt tarafındaysa, yeterince öpülmediği belli olan şaşırtıcı bir şekilde şehvetli bir ağız ve bir de burun vardı.

Dar ve zarif bir burundu bu, güzelliğin gerektirdiğinden biraz daha uzundu sadece. Aslında, genç kadının yüzüne etkileyici bir cazibe veriyordu. Bu olmadan, düğme gibi bir burunla sıkıcı olurdu.

Sıkıcı olmaksa Bayan Harriman için ileri sürülemeyecek bir özellikti. Rohan'ın hayatına fırtına gibi girmişti ve ortadan kaybolması gereken zamandan uzun süre sonra, hâlâ buradaydı.

Rohan istemiş olsa onu Reading'e devredebilirdi. Annesinin sarhoş bedenine eşlik ederek Paris'e geri dönmeyi çok daha fazla tercih ederdi, fakat bunun yerine onu burada tutmuştu. Böylesi onun için daha iyi olacaktı. Leydi Caroline fiziksel olarak çok fazla mücadele etmişti ve Francis onu seyahat arabasında tutabilmek için Reading'in nezaretinde iki güçlü kuvvetli uşak yollamıştı.

Hayır, bu inatçı genç kadının, annesi iyice yerine yerleştikten sonra eve dönmesi daha iyi olacaktı. Reading'e Leydi Caroline'ın aklının başına geldiğine kani oluncaya kadar uşaklardan birinin orada kalması için emir vermişti.

Gerçi kadının aklının başına geleceğini pek sanmıyordu. Arabaya yerleştirmeye çalışırlarken kadının küfürler ederek, yumruklarını havada savurarak nasıl mücadele et-

tiğini görmüştü. Frengi onu çıldırtıyordu ve bunu hiçbir şey değiştirmeyecekti. Ne kadar çabuk ölürse, alakalı olduğu herkes için o kadar iyi olurdu.

Rohan bu ölüm için gerekli ayarlamaları yapabilirdi elbette. Kanepede uzanırken olasılıkları düşünmeye başladı. Sefil acuzenin kendisiyle pek bir bağlantısı olmazdı ve kadının ölümünü planlayıp uygulamaya geçirdiği için suçlanmasına yol açabilecek hiçbir sebep de bulunmazdı. Cennet Konağı'nda Leydi Caroline'ın mevcudiyetini fark etmiş olan hiç kimse ne bu konuda tek kelime eder, ne de kutsal küçük gruplarından kovulma riskine girerdi.

Paris'te polis örgütü oldukça gevşekti, fakat unvan sahibi bir göçmenin ölümüne daha fazla ilgi gösterebilirlerdi. Gerçi göstermeyebilirlerdi de. Saint-Honore Caddesi'ndeki konağında ne isterse yapması için Rohan'a izin vermişlerdi, ama diğer yandan şu ana kadar hiç kimse ölmemişti. En azından bildiği kadarıyla.

Hayır, iyilik içgüdülerine şimdilik gem vurması daha iyi olacaktı. Matmazel Elinor Harriman'ın berbat bir hayatı olsa da, genç kadının mutluluğunun önündeki en önemli engeli, yani annesini ortadan kaldırarak sefil hayatını tamir etmek onun işi değildi.

Yine de frengili biçare Reading'i öyle sinirlendirebilirdi ki, adam onu bıçaklayabilirdi. Reading çabuk sınırlenmesi ve fevriliğiyle meşhurdu. Belki de her şeyi kendi iradesiyle hallederdi.

Bu süre zarfında Rohan da burada olacaktı işte, mükemmel bakireyle birlikte uyumaya hazır. Hafif bir kahkaha attı. Bayan Harriman'ın bundan nefret edecek olması her şeyi daha da keyifli hale getiriyordu. Her ne kadar birbirlerinden birkaç metre ötede olsalar da, birlikte uyuya-

caklar ve bu durum genç kadını hayatı boyunca rahatsız edecekti.

Rohan böylece, yüzünde bir gülümseme ve yüreğinde kötülükle, uyumak için gözlerini kapadı. Ve uyudu.

***

Saat sabahın beşini geçmişti ve uyumaktan tamamen vazgeçmeden önce yatakta bir o yana, bir bu yana dönerek kötü üç saat geçiren Lydia Harriman şimdiden kalkıp giyinmişti. Annesinin kaybolması alışılmamış bir şey değildi –Leydi Caroline'ın birdenbire günlerce kaybolduğu oluyordu ve bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu.

Fakat son zamanlarda durumu daha da kötüleşmişti. Konuşmalarının arasına küfürler serpiştiriyor, gözlerinde hiç kimsenin yarıp geçemediği garip, başka dünyalara ait bir bakış oluyordu. En sıcak ateşin yanındayken bile sürekli soğuktan şikâyet ediyor ve iyice kötüleştiği zamanlarda kendisine zarar vermesin diye yatağa bağlıyorlardı.

Veya kendilerine zarar vermesin diye. Annesi öfkelendiği zaman ne yapacağını tahmin etmek mümkün değildi ve Dadı Maude ne olur ne olmaz diye bıçakları saklıyordu. Bazen Lydia'nın –asla itiraf etmese de– annesinin bir sonraki macerasından geri dönmemesini umduğu zamanlar oluyordu.

Fakat bu sefer Elinor da kaybolmuştu.

Ürkütücü, buz gibi bir şafak vaktiydi. Ateşe çok fazla odun atmamaya çalışıyordu. Sahip oldukları azıcık yakıtın mümkün olduğu kadar dayanması gerekiyordu. Elinor onu hayatın nahoş gerçeklerinden korumaya çalışıyordu ve Lydia bu konuyu tartışmaktan vazgeçmişti. Eğer içinde yaşamakta oldukları gerçekten umutsuz koşullardan

kendisinin habersiz olduğunu düşünmek ablasını mutlu ediyorsa, o zaman Lydia numara yapabilirdi. Elinor kelimenin tam anlamıyla daima otoriter bir kardeş olmuştu ve Lydia'nın yükün kendisine düşen payını omuzlamasını asla onaylamıyordu. Er ya da geç pes edecekti, fakat her şeyin kontrolünü aylar önce kaybetmiş olmalarına rağmen, şimdilik Elinor her şey kontrolü altındaymış gibi davranmaktan mutlu oluyordu.

Bu sırada Lydia mutfaktaki gürültüyü duydu ve ablasıyla annesinin geri döndüğü düşüncesinin rahatlığıyla neredeyse sandalyeyi devirerek ayağa fırladı. Jacobs içeri girdiğinde Dadı sabahlığı ve gece takkesiyle çoktan oradaydı. Ama Jacobs yalnızdı.

"Diğerleri nerede, seni yaşlı budala?" dedi Dadı Maude, Lydia daha bir şey söyleyemeden.

Yaşlı adam başını eğdi. "Hanımefendiyi şehir dışında şeytanın oyun alanına kadar izledik." Lydia'ya döndü. "Ablanızı durdurmak mümkün olmadı, hanımefendi. Onun ne yaptığını anlayamadan, birdenbire gitti ve benim onu izlememe izin vermediler. Onlarla dövüşmeye çalıştım, fakat çok kalabalıklardı ve ben yaşlı bir adamım. Eskisi kadar kuvvetli değilim."

"Hiçbir şey yapamazdın," dedi Lydia yatıştırıcı bir sesle, Dadı ise homurdanma denebilecek alaycı bir ses çıkardı.

"Ben olsaydım kimse durduramazdı," dedi yaşlı kadın acı bir şekilde. "Sen bir aptal ve korkaksın."

"Seni deli karı, hiç kimse senin gibi bir cadaloza dokunmaya cesaret edemez zaten," dedi Jacobs. Ezeli kavgaları alevlenmişti.

"İkiniz de susun artık!" dedi Lydia sert bir şekilde. "Ne-

rede olduklarını hâlâ söylemedin. O adamın şatosuna mı gitmişler?"

"Evet, oraya gitmişler," dedi Jacobs. "Anneniz oraya kumar oynamaya gitmiş. Bense evin içine girmek için hâlâ bir yol bulmaya çalışırken bir saat geçmemiştı ki, gelip beni buldular. Arabayı alıp şehre geri dönmemi ve annenizle ablanızın arkadan geleceğini söylediler."

"Hangi araba?"

Eğer Jacobs biraz önce utanç içinde görünüyorsa, şimdi çok daha perişan görünüyordu. "Araba... şey... yani... demek istiyorum ki... ıı... araba..." Boğazını temizledi. "Bir araba ödünç almak zorunda kaldım..."

"Bir araba çalmak zorunda kaldın," diye nazikçe sözünü kesti Lydia. "Ziyanı yok, Jacobs. Ben ablamın olmamı istediği gibi kör değilim. Bunu daha önce de yapmıştın, biliyorum. Yani annemi takip etmek için bir araba çaldın. İyi etmişsin. Bu sefer kaybolduğunu kimse fark etmeden geri getirebildin mi?"

Jacobs başını kaldırdı, rahatladığı belliydi. "Pek değil, Bayan Lydia. Fakat kimse beni yakalayamadan gizlice kaçmayı başardım. Her şey geri döndüğüne göre, pek fazla yaygara koparmayacaklardır."

"Annemle ablam hariç her şey," dedi Lydia.

"Vikontun adamları onların eve lüks bir arabayla geleceğine söz verdiler," dedi Jacobs umutsuzca. "Eğer onların lord hazretleriyle daha iyi durumda olacaklarını düşünmeseydim asla oradan ayrılmazdım."

"Herkesin şeytan dediği adamdan mı bahsediyorsun? Şeytani partiler düzenleyen ve bakirelerin kanını içen adamdan mı?" dedi Lydia, paniğe kapıldığını belli etme-

meye çalışarak. "Başka bir araba daha çalman gerekiyor, Jacobs. Onun peşinden gitmeliyim."

"Hanımefendi, hava aydınlandı. Güpegündüz bir araba çalamam."

"O zaman yürüyerek giderim," dedi Lydia hararetli bir sesle. "Burada oturup da aileme bir şeyler olmasına izin verecek değilim..."

Bu sırada ön kapıdaki gürültüyle lafı yarıda kaldı. Arkasına döndü ve adeta uçarcasına koşup, rahatlamış bir şekilde hızla kapıyı açtı. "Ah, Nell, seni çok merak ettim...!"

Ama ablasıyla hiç ilgisi olmayan birisine baktığını fark edince, sesi tüm canlılığını yitirdi. Kapının eşiğinde bir adam duruyor, çürük çarık binaların üzerinden gelen gün ışığıyla siluet halinde görünüyordu. Lydia adamın yüzünü göremediği halde, adam onun yüzünü hiç kuşkusuz oldukça net bir şekilde görebiliyordu.

"Korkarım Nell değilim." Adamın güçlü bir İngiliz sesi vardı ve Lydia bir an için, uzun zaman önce kaybedilmiş bir yaşama dair anıların akınına uğradı. "Sanırım siz onun kız kardeşisiniz. Annenizi getirdim, kendisi arabada. Eğer adamlarımın onu nereye getirebileceğini gösterirseniz, minnettar olurum."

"Evet, elbette." Aklını başına toplamak için bir an beklemişti. "Ön taraftaki yatak odasına." Yabancının arkasından gelen bağırtıları ve küfürleri duyabiliyordu, kalbi sıkışmıştı. Annesi tam anlamıyla kriz halindeki delilik nöbetlerinden birini geçiriyordu ve Elinor da etrafta görünmüyordu. Leydi Caroline'ı yatıştırmak konusunda Elinor herkesten daha başarılıydı. "Onu bir şekilde zapt etmemiz gerekecek. Ama neyin nerede olduğundan emin değilim."

"Endişelenmenize gerek yok, Bayan Harriman," dedi

adam yumuşak bir sesle. "Bu işi adamlarım halledebilir." Arkasındakilere işaret etmek için döndüğünde, Lydia bir an onun yüzünü görebilmişti. Güzel bir yüzdü ya da yüzünün bir tarafında kaşından ağzına kadar uzanarak yüz ifadesine biraz uğursuz bir görünüm veren, gülümseme taklidi yapıyormuşçasına dudaklarını yukarı kıvıran yara izi olmasaydı öyle olabilirdi. Zarif bir şekilde giyinmiş, pudrasız koyu renk saçlarını açıkta bırakacak şekilde şapkasını çıkarmıştı. Lydia bir an için kıpırdayamadı. Sözünü ettikleri şeytan bu olmalıydı; birinin cazibesine kapılmanın nasıl bir şey olduğunu ilk kez anlıyordu.

"Bayan Harriman?" dedi adam usulca ve Lydia silkinerek dalgınlığından kurtuldu.

"Çok naziksiniz," dedi, adamın unvanı için kafa patlatarak. Hatırlayabildiklerinin hepsi oldukça küçük düşürücüydü. Yoldan çekildi ve adam eski püskü küçük evin içinde onu izledi, Lydia şimdiden kalkıp giyinmiş olduğu için içinden şükrediyordu. Dadı etrafta oraya buraya koşuşuyor, tombul vücudundaki sabahlığını sıkı sıkı tutarak telaşlı bir tavuk gibi gıdaklıyordu.

Adam Lydia'nın kolunu bir prens inceliğiyle kavradı. "Neden yollarından çekilip her şeyi halletmeyi onlara bırakmıyoruz? Hizmetçiniz uşaklara onu nereye koyacaklarını gösterebilir."

"O hizmetçi değil, Dadı Maude," deyiverdi Lydia aniden, adam şömineyi bahane ederek onu ön taraftaki küçük odaya doğru çekerken. Bunu söylemek saçma bir şeydi, ama Dadı çok daha fazlasıyken onun bir hizmetkâr rolüne indirilmesini istemiyordu.

Adam gülümsedi, bu hareket tebessümünü birdenbire daha da yukarı çekerek onu daha haşin göstermişti. "Da-

dınız bu işlerde ustaymış," dedi yumuşak bir sesle. "Ve kusura bakmayın, ben de ihmalkâr davrandım –kendimi tanıtmadım."

"Kim olduğunuzu biliyorum, lordum," dedi Lydia. Nihayet ismi aklına gelmişti. "Siz Kont Giverney'siniz." Hiçbir korku belirtisi göstermemeye kararlıydı. "Duyduğum kadarıyla şeytanla arkadaşlık ediyor, sefahat âlemleri düzenliyor ve bakirelerin kanını içiyormuşsunuz. Dedikodulara göre günahın ta kendisiymişsiniz."

Adamın yara izine rağmen tuhaf bir şekilde hoş ve hatta rahatlatıcı olan tebessümü değişerek soğuklaştı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Bayan Harriman. Çok şeytani bir görünüşüm olduğunu biliyorum, fakat aslında ben çirkin yüzlü ve cebi delik unvansız bir centilmenden başka bir şey değilim. Charles Reading emrinize amadedir."

Lydia yüzüne kan hücum ettiğini hissedebiliyordu. "Siz iblis kral değil misiniz?

"Korkarım değilim." Başını salladı. "Hayır, o şu anda kız kardeşinizi ağırlamakla meşgul."

5

Lydia bir an kıpırdayamadı. "Çirkin değilsiniz," dedi. Adam kendisine cevap veremeden devam etti: "Peki kont kardeşimle ne yapacak? Sanırım hikâyeler tam böyle oluyor –çocukları korkutup uslu durmalarını sağlamak için uydurulmuş hikâyeler."

"İşe yarıyorlar mı? Adamakıllı korktunuz mu bari?"

"Çocukluğumu yıllarca önce geride bıraktım, Bay Reading." O sırada annesini evin içine taşıyan insan kafilesinin geçişiyle lafları yarım kaldı. Annesi mücadele ediyor, küfrediyor ve tükürüyordu, başıboş zayıf bedeni olağandışı bir şekilde kuvvetliydi ve kendisini taşıyan adamlardan birisine bir yumruk atmayı başarınca adam dayanamayıp bir küfür savurdu. Biraz sonra kafile yatak odasına girip gözden kayboldu, Dadı Maude da onları takip ederek kapıyı arkasından kapattı.

Lydia tekrar Reading'e bakmak için arkasına döndü. Adamın merakla kendisini seyreden koyu renk gözlerinde herhangi bir acıma yoktu. "Anneniz ne zamandan beri frengi?"

"Bilmiyorum," dedi Lydia. Bakışlarını adamdan uzaklaştıramıyordu. Metelıksız bır centilmene göre, çıkık elmacık kemiklerinden giydiği parlak çizmelere kadar oldukça şıktı. Yüzünün sol tarafı neredeyse olağanüstü güzeldi; sağ taraftaki yara izi ise kötü bir şekilde iyileşmiş, bu güzellığı neredeyse bir yergi karikatürüne çevirmişti.

"Bir düello," dedi adam.

Lydia gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim, anlayamadım?"

"Yara izinin sebebini merak ediyorsunuz. Utanmayın. Beni gören herkes bunu düşünür."

"Utanmıyorum... çünkü aslında bunu hiç düşünmüyordum. Sadece ablam için endişeleniyordum."

"Pekâlâ, karşınızda kırılmış bir gururla durup yanıldığımı kabul ediyorum o halde. Gerçi ayakta durmamayı tercih ederim. Anneniz her tarafa kusarken kendisiyle aynı arabaya binmek gibi bir niyetim yoktu, o nedenle buraya kadar at sürerek geldim ve oldukça yoruldum. Ne var ki, siz beni oturmaya davet edinceye ve kendiniz de aynı şeyi yapıncaya kadar oturmam mümkün değil. Ve bunu yapacakmış gibi bir haliniz olmadığı için ben de böyle küçük bir imada bulunabileceğimi düşündüm."

"Lütfen oturun," dedi Lydia, kendisi küçük ve sert sandalyeye geçip şöminenin yanındaki daha rahat koltuğu Reading'e bırakarak.

Reading başını iki yana salladı. "Böyle olmaz. Koltukları değiştirelim, o zaman otururum."

"Ben olduğum yerde iyiyim..." Lydia adamın ne yaptığını fark edemeden, Reading şapkasını küçük masanın üzerine attı, eldivenli elleriyle onun kollarını mengene

gibi kavradı ve Lydia'yı yerinden kaldırarak adeta bir kuş kadar hafifmiş gibi ateşin yanındaki koltuğa bıraktı.

Bunu o da fark etmiş olmalıydı. Kaşlarını çattı. "Doğru düzgün yemek yiyor musunuz siz?"

Lydia, Dadı'nın gittikçe daha fazla su katarak özenle bütün haftaya yaymayı başardığı sulu çorbayı düşündü ve midesi düğümlendi. "Tabii ki yiyorsunuz," dedi.

"Bir çocuk kadar hafifsiniz de, o yüzden."

"Şu ana kadar kaç çocuğu havaya kaldırdınız, Bay Reading?" diye karşılık verdi Lydia. "Ah, unutmuşum, o iblis herif bebek kurban ediyordu, öyle değil mi?"

"Etmiyor..." Reading itiraz edecekken duraksadı. "Siz benimle alay ediyorsunuz, değil mi Bayan Harriman?"

"Sadece birazcık," diye kabul etti Lydia. "Aslında etmemem gerekir –şu anda durum hiç de komik değil, fakat dedikodu ile gerçek arasında farkı ilk elden gördüğüm için, Kont Giverney'nin nefsine düşkün bir hedonistten başka bir şey olmadığından en ufak bir kuşkum yok."

Reading geçip karşısındaki sandalyeye oturunca, bu küçük sandalyenin Reading'in adaleli ağırlığını taşıyamayabileceğinden korkan Lydia nefesini tuttu. Sandalye gıcırdamıştı, ama hiç olmazsa şimdilik sağlam kalmıştı. "Tıpkı en iyi arkadaşı gibi," dedi Reading, sesi pek güven verici değildi.

"Gerçekten mi?" dedi Lydia, canlı bir sesle. "Daha önce hiç nefsine düşkün bir hedonist görmemiştim. Biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim. Bana pek sefahat düşkünüymüşsünüz gibi gelmediniz. Belki de korkunç derecede uzun bir süredir bir şey yapmamışsınızdır."

"Yeterince uzun bir süre oldu," dedi Reading alçak bir sesle.

Lydia'nın buna söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. "Kız kardeşimin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Neden sizinle birlikte dönmedi?"

"Yine söylüyorum, araba problemi vardı."

"Ah, evet. Unutmuşum. Zavallı arabanız. Onu temizletme bedelini karşılayamayız, ama Jacobs ve ben icabına bakabiliriz."

"Araba benim değil. Ve Rohan'ın bununla uğraşacak yeterinden fazla adamı var. Hatta yeterinden fazla arabası da var."

"Rohan mı?" diye tekrarladı Lydia.

"Cehennem Kralı. Kont Giverney, Vikont Rohan," diye açıkladı Reading.

"Ablamla birlikte olan adam."

"Onu güven içinde ve zarar görmemiş olarak geri gönderecek. Francis masumlarla zaman harcamaz. Tabii ablanızın eski püskü kıyafetleri ve sert tavrının altında renkli bir altyapısı varsa, o başka."

Bunun Lydia'yı rahatsız etmemesi gerekirdi, ama şalını omuzlarına daha fazla çekerek, kendi kılıksızlığını kapadı. Kıyafetleri Elinor'dan kendisine geçen, dökünlülüğe bir adım daha yakın şeylerdi; son derece zarif giyimli olan karşısındaki centilmen hiç kuşkusuz bunu fark etmiş ve için için alay etmiş olmalıydı. "Biz sıkıntılı koşullarda yaşıyoruz, Bay Reading," dedi başını kaldırarak. "Babamızdan haber bekliyoruz, kuşkusuz yardımımıza yetişecektir, fakat öte yandan servetimizin son zamanlarda kötüye gittiği de inkâr edilemez."

"Gerçekten de." Reading başka hiçbir şey söylememişti.

"Bir şeyler sakladığınızdan şüphelenerek huzursuz olu-

yorum, Bay Reading," dedi Lydia. "Yoksa eski püskü giysilerime biraz daha mı hakaret edecektiniz?"

"Korkarım o kadar güzelsiniz ki, giysilerinizi fark etmedim bile, Bayan Harriman. Ablanız sizin güzelliğinizin avantajına sahip değil."

"Eğer bu beni daha iyi hissettirmek içinse, başarısız olduğunu söyleyebilirim," dedi Lydia, sonunda kızmıştı. "Ablam çok çarpıcıdır ve sadece sığ centilmenler bunu fark etmekte âciz kalırlar."

"Ben çok sığ bir adamım, Bayan Harriman. Siz beni büyülüyorsunuz. Ablanızsa korkutuyor."

"Iyi," dedi Lydia. Sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark etti. "Yani şey, ablamın sizi korkutması iyi, ben de kesinlikle aynı şeyi yapabilmek isterdim."

Reading ona baktı. "Aslında, siz de beni korkutuyorsunuz, Bayan Harriman, ancak oldukça farklı nedenlerle."

"Sebebini hayal bile edemiyorum."

Reading'in çarpık tebessümü güven verici olmaktan çok uzaktı. "Sanırım bundan bahsetmememi tercih edersiniz," diye mırıldandı.

"Anlamıyorum."

"Anlamanıza gerek yok. Sanırım annenizin sağ salim yerine yatırıldığından emin olmam gerekiyor." Ayağa kalktı, aniden çok daha fazla ürkütücü görünüyordu. Kendi kocaman elinin içinde Lydia'nın çok küçük kalan elini tuttu ve öylesine kuvvetle çekerek ayağa kaldırdı ki, Lydia neredeyse onun kollarına doğru uçtu, böylesi mutlak bir felaketi önleyen sadece kendi soğukkanlılığı ve Reading'in hızlı düşünebilme yeteneği olmuştu. Reading elini tutup dudaklarına, kenarında yara izi olan o çarpık ağzına götürdü ve öptü. Sonra da çekip gitti. Bir an kafası karışan Lydia ise Reading'in arkasından bakakaldı.

***

Elinor hafifçe aydınlatılmış loş ve sıcacık bir odada uyandı. Sanki yıllardır ilk kez böyle bir odada uyanmış gibi hissediyordu. Midesi hoş bir şekilde doluydu, ayakkabısı vurmuyordu ve kısacık birkaç saniye boyunca kendini neredeyse... huzurlu hissetmişti.

Ve sonra, gözlerini açınca karşısındaki kanepede uyuyan bir adam gördü. Bu herhangi birisi değildi –bizzat Kral Rohan'dı. Dehşet içinde hızla nefes alırken hemen hemen hiç ses çıkarmamıştı, fakat Rohan şimdiden tek gözünü açmış, ona bakıyordu.

"Evet, şeytanla uyudunuz, Bayan Harriman," dedi ağır ağır. "Ve bu felaketten sağ salim kurtuldunuz."

Elinor doğruldu, birisinin düşünceli bir şekilde üzerine yaymış olduğu örtüyü aşağı doğru itti, sonra şalının da gitmiş olduğunu fark etti; uykusu sırasında eski elbisesinin yıpranmış korsajı daha da lime lime olmuştu ve göğsünü çok fazla açığa çıkarıyordu. Şalına ek olarak bir atkıya da ihtiyacı vardı aslında, fakat örgü kumaş az bulunduğu için şalının kendisine gereken örtünmeyi sağlayacağını düşünmüştü. Yanılıyordu.

Birdenbire örtüyü tekrar yukarı çekmeye başladı, fakat Rohan ona tahmininden de daha yakındı ve belli ki miskin tavrı sadece bir rolden ibaretti. Elinor daha üzerini örtemeden Rohan battaniyeyi yakalayarak yana attı. 'Aşırı namuslu olmana gerek yok, Bayan Harriman. Ahlak konusunda hâlâ yanılıyorsun."

"Şalım," dedi Elinor boğuk bir sesle. "Sandalyenin üzerinde."

Rohan o tarafa göz attı. "Öyle mi? Peki kalkıp sana hiz-

met edeceğimi nereden çıkarıyorsun? Özellikle de şaşırtıcı bir şekilde enfes olan güzelliklerini örtmeni istemediğim sırada."

Elinor umutsuzluk hissederek yataktan kalmaya başlamıştı ki, Rohan onu tekrar koltuğa doğru itti. "Tamam tamam, eğer beni böyle yoracaksan gidip getireyim," dedi ve kenara atılmış giysilere doğru ilerleyerek ince şalını alıp getirdi. Elinor şalın arkasından ışığı görebiliyordu, fakat üzerindekilerden daha iyi bir örtü olduğu kesindi. Kumaşı Rohan'ın elinden kaparak omuzlarıyla belinin etrafına sardı ve yere düşmeyecek şekilde sabitledi. "Böylesi, daha iyi," dedi, rahatlamış bir şekılde soluk alarak.

"Korkunç. Ayrıca bu, geceyi benimle uyuyarak geçirdiğin gerçeğini değiştirmez. "

"Gülünç olmayın. Orada olduğunuza dair en ufak bir fikrim yoktu, ayrıca böylesine rahatsız bir mobilya parçasının üzerinde uyumayı neden seçtiğinizden de pek emin değilim. Ev sahipliği yaptığınız çılgın bır partının ortasındasınız –sizin fahişelerle düşüp kalkmanız gerekmiyor muydu?"

"Bu üç günlük bir âlem, ufaklık. İkınci geceye kadar pek kimseyle düşüp kalkmam. Ayrıca, ilgimi çeken konuklardan birisiyle şimdiden... düşüp kalktım bile. Sen benim için yeni bir heyecansın."

"Derhal harekete geçmesi gereken bir heyecan," dedi Elınor. "Böylesı koşullarda kendıme uyuma ızni verdiğime inanamıyorum. Annem nerede?"

"Eve geri döndü. Onunla alakadar olması için Reading'i gönderdim ve hâlâ geri dönmediğine göre, biraz zorluk çıkmış olmalı."

"Yara izi olan şu zavallı adam mı?"

Rohan hafifçe güldü. "Ah, ona böyle dediğini duysaydı rahatsız olurdu. Yara izinin kendisini çok tehlikeli bir karakter haline getirdiğini düşünüyor. Öyleyse söyleyin bana Bayan Harriman, evinize vardığında neyle karşılaşacak? Hırsız karakterli bahtsız arabacınızdan başka?"

"Hıç kımse." Lydıa gözlerini fal taşı gibi açıp masum görünmekte kendısınden çok daha iyıydı, fakat Elınor da elınden geleni yapmıştı.

"Benimle oyun oynamaya kalkışma," dedi Rohan tembel tembel. Pencereye doğru ilerleyerek erken sabah manzarasına baktı. "Oyun oynamakta ustayımdır. Evinizde annen ve senden başka kim oturuyor?"

"Yaşlı dadım."

"Başka kim var?"

"Hiç kimse."

Rohan başını çevirdi. "Usta bır yalancı değilsın, Bayan Harriman. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, Leydı Carolıne'ın iki kızı vardı."

"Kız kardeşim öldü."

Rohan'ın dudaklarında hafif bır tebessüm belirmişti. "Eğer yalan söylemeye devam edeceksen, daha iyi iş çıkartman gerekir, tatlım. Eminim sana bu işin ince noktalarını öğretecek birilerini bulabilirim. Gayet faydalı bir beceridır."

"Yalan söylemiyorum." Elinor kapıya göz attı. Eğer Rohan'ı hazırlıksız yakalarsa kaçabilırdi ve eğer bir araba veya at bulamazsa, Paris'e kadar beş mil yürüyebilirdi. Tabii bunun ıçın ılk önce yırtık pırtık ayakkabılarının nerede olduğunu bulması gerekiyordu.

"Benı yorma," dedı Rohan. "Çok güzel bır kız kardeşin var, öyle değil mi?"

Kapıldığı dehşeti göstermeyecekti Elinor. Başından beri güvende olacağını biliyordu –erkeklerin aklını çelecek güzellikte bir yüzü yoktu ve Rohan gibi kararlı bir çapkın da istediği anda istediği güzelliğe ulaşabilirdi. Fakat küçük kız kardeşi farklı bir meseleydi. Şimdiden onu güvende tutmak için yapabileceği her şeyi yapmıştı ve geriye başvurabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Öfkeden başka. "Eğer siz veya bir başkası kardeşime dokunacak olursa, sizi öldürürüm," dedi soğuk ve kararlı bir sesle.

Rohan ona enfes tebessümüyle gülümsedi. "İşte bunu gerçek bir inançla söyledin. Kardeşin olağanüstü derecede güzel olmalı."

"Kız kardeşim sizi alakadar etmez." Çabucak daha inanılır bir yalan uydurdu. "Babam ayarlar ayarlamaz İngiltere'ye döneceğiz ve o mutlu bir evlilik yapacak..."

"Babanın onun için bir evlilik ayarlayacağını mı bekliyorsun?" diye sordu Rohan, çalışma odasının duvarına dayanarak. Üzerinde hâlâ ipekli, düğmeleri açık yeleği vardı ve gece boyunca beyaz gömleğinin önü daha da açılmıştı. Göğsünü ortaya çıkarıyordu. Kadınların çıplak erkek göğsü görmeleri pek hayırlı değildi ve Elinor bunun sebebini ilk kez anlamıştı. Vücudun açık olmasında özellikle baştan çıkarıcı bir şeyler vardı ve bir genç kızı günahkâr düşüncelere yönlendirebilirdi.

Kendisi bir genç kız değildi tabii. Üstelik günahkâr düşüncelere karşı da dayanıklıydı. "Kardeşim bir formalite evliliği yapmayacak," diye terslendi. "Onun aşk evliliği yapması için elimden geleni yapacağım."

Rohan'ın şaşkın bakışları yapmacık değildi. "Sevgili çocuğum," dedi usulca. "Aşkın varlığına hâlâ inandığını söy-

leme bana! Yaşamak zorunda kaldığın hayattan sonra bu mümkün olamaz."

"Benim hayatım gayet iyi," dedi Elinor soğuk soğuk. "Ayrıca ben kendimi düşünmüyorum, ama Lydia için kesinlikle böyle olacak. O bunu hak ediyor."

"Peki sen neden hak etmiyorsun?"

Elinor kızarmadı. Hiçbir tepki göstermemek üzere kendisini eğitmişti ve Rohan'ın sandığından çok daha iyi bir yalancıydı. "Ben evlilikle ilgilenmiyorum. Lydia'ysa farklı bir konu. Babamız en kısa zamanda..."

"Babanın öldüğünü sen de benim kadar iyi biliyorsun. Yeni Baron Tolliver şehirde, seninle tanışmak istiyor."

Elinor sakin ifadesini korurken elleriyle görünmeyecek şekilde eteğini kavramıştı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ben göçmen toplumunda olup biten her şeyden haberdar edilirim, küçüğüm. Lord Jasper Harriman aylar önce felç geçirerek öldü ve onun yerini alan vâris şu anda Paris'te. Henüz tanışmadık, gerçi burada yeterince kalırsa, seni temin ederim bunun da zamanı gelecek. O yönden gelebilecek bir kurtuluş ümidi olabileceğine pek ihtimal vermiyorum."

Rohan'ın kendisini mağlup etmesine izin vermeyecekti. "O zaman Lydia da yakışıklı, nazik ve varlıklı bir Fransız'la evlenir," dedi sakin bir şekilde.

Rohan uzaklaştı. "Peki sana ve annene ne olacak? Eğer kız kardeşin bu şiddetli koruyucu tavırlarından tahmin ettiğim kadar güzelse, o zaman iyi bir evlilik imkânsız değil. Gerçi damat adayı açısından akli dengesi bozuk bir kaynana ve bir baldız o kadar cazip olmayacaktır."

Elinor kızardı, Rohan'ın söylediklerinin gerçeğin ta kendisi olduğunu biliyordu. "İkimiz de biliyoruz ki, an-

nem çok fazla yaşamayacak," dedi. "Bana gelince, ben rahatlıkla kendi başımın çaresine bakabilirim. Mürebbiyelik yapabilirim. İngilizce ve piyano dersi verebilirim ya da yaşlı bir bayanın refakatçisi olarak bir pozisyon elde edebilirim."

"O bayan geceyi benimle geçirdiğini fark ederse edemezsin."

Elinor ayağa kalktı. Koltukta sıkışıp kalmak bir zayıflık belirtisiydi, ama ayakta olan Rohan pek de kısa olmayan boyunun tepesinden bakıyordu hâlâ. Fakat bu sefer oturmak Rohan'a daha da fazla avantaj sağladı. "Bunun olması için hiçbir sebep yok," dedi Elinor. "Çünkü böylesine çirkin dedikodular yaymaktan kazanacağınız bir şey yok."

"Bunlar dedikodu değil, cicim. Basit gerçek. Benim ne kazanacağıma gelince, korkarım kendi cazibene çok az bir bedel biçiyorsun. Sana söyledim, sen buralarda çok nadir bulunan birisin ve istemeden büyülendiğimi fark ediyorum."

"İsteksizliğinize kulak verin," dedi Elinor çabucak. "Ben gireceğiniz zahmete değmem. Ayrıca bu sohbet çok güzel olsa da, eve gidip annemi görmem gerekiyor."

"Peki ya ben gitmeni istemiyorsam ne olacak? Şehre kadar tüm yolu yürüyemezsin ve beni büyülemeye devam edersin." Rohan üzerindeki kar beyazı gömleğinde hayali bir noktaya fiske attı.

Rohan yaklaşınca Elinor usulca geri çekilerek sandalyeyi rahat bir tavırla aralarına koydu. Rohan'a ciddi bir güvensizlik duyuyor değildi –kont bir oyun oynuyordu sadece. Tıpkı aç kalan iriyarı bir erkek kedinin küçük beyaz bir fareyle oynaması gibi. Ya da Elinor öyle düşünüyordu.

"Daha önce beş milden fazla yürümüştüm, şimdi de yapabilirim."

"Yalınayak mı?" dedi Rohan ısabetli bır şekılde.

Elinor derhal çömeldi, böylece eski püskü etekleri ayaklarını kapattı.

"İşte bu çok üzücü," dedi Rohan. "Çünkü gerçekten güzel ayakların var. Çoğu kadının tombul kısa parmakları ve taraklı ayakları vardır. Dansçılarınsa –Tanrım, onların ayakları hepsinden çirkin. Fakat senın gerçekten enfes..."

"Anatomım üzerıne methiyeler düzmeye son verıp bir araba çağırtırsanız çok memnun olurum," dedi Elınor ınahcup bir şekılde. Rohan pekâlâ göğüsleri hakkında da konuşuyor olabilirdi ve Elinor onun böylesine teklifsiz bır tavırla başka neleri gözlemlediğini merak edıyordu.

"Ellerin," dedi Rohan onu şaşırtarak. "Gülünç ve kolay bir şekılde kendını ele veriyorsun. Bundan sonra neyden bahsedeceğimı merak edıyordun. Ellerınden oldukça büyülendim."

Elinor ellerini hemen şalının içıne sokarak sakladı, fakat Rohan yılmadı. "Öyle çok fazla yumuşak görünmüyorlar. Çoğu kadınınki gıbi etli, beyaz ve işe yaramaz eller değil. Uzun, güzel parmakların, dar avuçların var, ama gene de bu ellerde kuvvet sezinliyorum. Daha zıyade onları kendı vücudumun üzerınde hissetmek istedığimı düşünüyorum."

Elinor tıslar gibi nefes verdı, gülünç ve ınkâr edılemez bır şekılde şoke olmuştu. Öylesıne şoke olmuştu kı, Rohan yanına yaklaşırken uzaklaşmayı bile unuttu. Tehlıkelı bır şekilde yakınına gelmişti Rohan. "Bu kadar dehşetle bakma, tatlım. Sana gösterdiğim ilgıyı tamamen insanı bir davranış olarak yorumlamış olamazsın. Annenın ölmesı ya da ölmemesi umurumda bıle değil. Normalde dıkkatımın

dağılıp da eğlencemin yarıda kalmasına asla izin vermem, tabii daha fazla istediğim bir şey varsa o zaman işler değişir. Bu da sensin."

Elinor, Rohan'a dik dik baktı. "Peki bu beyin rahatsızlığını ne zamandan beri çekiyorsunuz, lordum?"

"Ya sen kendi değerini ne zamandan beri göz ardı ediyorsun?" diye cevap verdi Rohan.

Ona *altı yıl* diyebilirdi Elinor. Fakat söylemedi. O süre bitmişti, çoktan unutulmuştu ve bunu düşünmek zorunda değildi.

Rohan onunla bir oyun oynuyordu –oyun oynamakta çok iyi olduğunu zaten söylemiş ve Elinor da onun etrafını kuşatan kadınları görmüştü. "Eğer baş hizmetçinizi çağırırsanız, ayakkabılarımı bulup getirebileceğinden en ufak bir kuşkum yok, ben de böylece yola koyulabilirim." Tavrı canlı ve pratikti, Rohan'ın saçma baştan çıkarıcı tavrına karşı mükemmel bir karşılıktı. Amacını kanıtlamak için tekrar ayağa kalkıp dimdik durdu, çıplak ayakları açıkta kalmıştı.

"Bayan Harriman, bana hodri meydan diyecek kadar mantıksız olabilir misiniz?" diye sordu Rohan, sesi ipek gibiydi.

"Elbette değilim, Mösyö Kont. Sadece sizin oynadığınız oyunu oynamamayı tercih ediyorum." Kapının yanında bir çan ipi vardı, Elinor odayı kat ederek anıden ipi çekti.

Kısmen Rohan'ın peşinden gelmesini beklemişti. İpe uzandığı anda gelip elini yakalamasını, kendisini kollarına almasını, dün gece yaptığı gibi vücudunu vücuduna bastırmasını beklemişti.

Rohan ona doğru bir adım attıktan sonra tereddüt ederek durdu, kendisini yeniden kanepeye bırakırken o mü-

tevazı tebessümü tekrar yerine yerleşmişti. "Oyle olsun bakalım." Elini onun tarafına doğru salladı. "Bayan Clarke seni arabaya kadar geçirsin."

Rohan konuşurken kapı açıldı. "Bayan Clarke böyle bir şey yapmayacak," diye bildirdi söz konusu kadın. "Yerinizden kalkacaksınız ve eskiden olduğu gibi centilmenliği ele alıp bu genç bayanı evine siz götüreceksiniz."

Elinor bir an Rohan'ın öfkeden kuduracağını sandı. Ama Rohan bunun yerine rızasını gösterecek şekilde içini çekti. "Araba hazır olunca beni çağır."

"Genç bir bayan böyle ağırlanmaz, Efendi Francis," dedi Bayan Clarke azarlayan bir ses tonuyla.

"Öyleyse onu alıp buradan götür," dedi Rohan bıkkın bir sesle.

"*Efendi Francis.*" Bayan Clarke'ın rahat İskoç sesindeki uyarı tonunu duyunca, Rohan yeniden gözlerini açtı.

"Seni yanımda neden Fransa'ya getirdiğimi hâlâ anlayamıyorum," dedi yorgun yorgun, oturduğu yerde hafifçe doğrularak.

"Beni siz getirmediniz. Kesin emirlerinize rağmen, biz sizin peşinizden geldik. Bunun da şunu açıklığa kavuşturması gerekir ki, ben her zaman doğru bildiğim şeyi yapacağım, en azından evin benim kontrolüm altındaki bölümünde ve buraya getirdiğiniz herkese saygı gösterilip öyle davranılacak."

"Anlaşılmıştır, Bayan Clarke," dedi Rohan hafif alaycı bir sesle. "Genç bayana evine kadar eşlik etmeden önce üstümü değiştirmeme izin verirsin herhalde, değil mi? Korumam gereken bir standardım var. Hanımefendiye gelince, onun da ayakkabıya ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Onları yanımda getirdim, efendim," dedi Bayan Clarke, istediğini elde etmiş olduğu için artık aşırı saygılı dav-

ranıyordu. "Siz gidin ve üstünüzü değiştirin. Biz sizi bekliyor olacağız."

"Biz mi? Eğer sen de geliyorsan bana gerek yok ki..."

"Ben gelmiyorum, Efendi Francis. Benim Paris'e karşı ciddi bir nefretim olduğunu biliyorsunuz. Ben sadece siz üstünüzü değiştirinceye kadar genç hanımefendiye eşlik edeceğim. Ve bu da sizin acele etmenizi gerektiriyor, çünkü ne kadar fazla birlikte kalırsak, ona o kadar fazla şey anlatabilirim."

Elinor, Rohan'ın biraz hoşnutsuz görünmesini bekledi, fakat Rohan sadece kahkaha attı. "Anlatacağın herhangi bir şeyin onu şaşırtacağını pek sanmıyorum. Benim tam bir serseri olduğumu zaten biliyor."

"Eğer işiniz çok uzun sürerse, sizin hakkınızda bildiğim tüm iyi şeyleri kendisine anlatırım."

"Aman Tanrım," dedi Rohan, mutlak bir dehşet tonuyla. "Bir şeytan kadar hızlı olacağım." Kapıya kadar gitmişken, bir an durarak tekrar Elinor'a baktı.

"Efendi Francis..." dedi Bayan Clarke uyaran bir ses tonuyla.

"Ayakkabılarını giymeden önce enfes ayaklarına bir kez daha bakmak istedim yalnızca. Tekrar görmek için uzun bir süre beklemem gerekebilir."

"Bu hiçbir zaman olmayacak," dedi Elinor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bu kadar emin olma, canım. Bayan Clarke sözüm ona iyiliklerim hakkında hangi aşağılık yalanları söylerse söylesin, istediğim şeyi daima elde ettiğimi de itiraf etmesi gerekiyor."

Ve Elinor hiçbir şey söylemeye fırsat bulamadan, Rohan arkasından kapıyı kapayarak gözden kayboldu.

6

"Onun bana eşlik etmesine gerçekten gerek yok," dedi Elinor alelacele, ansızın tekrar nefes alabilmeye başlamıştı. "Aslında, Paris'e yalnız yolculuk yaparsam çok daha rahat ederim. Eğer sadece ayakkabılarımı bulmama yardım edersenız ve beni arabaya yönlendirirseniz, lord hazretlerine yardımının gerekmediğini söyleyebilirsiniz."

"Endişelenmeyin Bayan Harriman," dedi Bayan Clarke çabucak. "Rahat duracaktır. Ayrıca kızım Janet'tan sizin için ayağınızı sıcak tutacak bir çift güzel çizme bulmasını istedim. Sizinkiler parçalanmıştı, eh hava da karlı olduğu için."

"Benim için çizme bulmak mı?"

Daha az vakar sahibi bir insanda, Bayan Clarke'ın tebessümü kesinlikle muzır görünürdü. "Leydi Carlton aşağı yukarı sizin bedeninizde görünüyor. Ne zaman gelse birkaç bavul giysi ve ayakkabı getirir, bu da çok komik geliyor, çünkü Janet'a göre tüm zamanını hiçbir şey giymeden geçiriyor. Bir çift çizmesinin ortadan kaybolduğunu asla fark etmeyecektir."

"Çalıntı çizme giyemem!" dedi Elinor, mahcup olmuştu.

"Tabii ki giyebilirsin."

Bu sırada kapı açıldı ve Janet göründü, bir çay tepsisiyle birlikte kolunun altında bir çift oğlak derisi çizme taşıyordu. Bayan Clarke'ın daha genç bir versiyonu gibiydi ve getirdiklerinin ikisini de Elinor'un önüne koydu. Tepside çaydan başka kızarmış ekmek dilimleri ve çizmelerle birlikte de bir çift ipek çorap vardı. Elinor bunları görünce erdemli olmaktan vazgeçti.

"Herhangi bir felaket yaşanmadı, değil mi tatlım?" diye sordu Bayan Clarke, Janet'a.

"Hepsi uyuyor, çoğu da anadan doğma," dedi Janet. "Endişeye gerek yok."

"Ben asla endişelenmem," dedi annesi. "Çayınızı için, Bayan Harriman. Bu evdeki faaliyetler şoke edici olsa da, beni olduğu gibi sizi de ilgilendirmemelidir."

"Sizi ilgilendirmiyor mu?" dedi Elinor, ağzı kızarmış ekmekle doluydu.

"Şatonun o kısmına hiç girmem. Lord hazretleri uygunsuz davranmayı sever, fakat hiç kimse incinmediği sürece ben bir şeye karışmam. Evin bu kısmı küçük, fakat şirindir, fahişelerin girmesine izin verilmez."

"Benim bir fahişe olabileceğimi düşünmüyor musunuz?" Elinor kendine çay koyduktan sonra fincanına edebe aykırı miktarda şeker doldurdu. Hazır imkân varken bunun keyfini çıkarabilirdi. "Herhalde bu koca burun yüzünden fahişe olabileceğime ihtimal vermiyorsunuz," dedi boyun eğmiş bir şekilde.

"Burun mu?" dedi Bayan Clarke, alnı kırışmıştı. "Sizin burnunuz mu demek istiyorsunuz? Nesi var ki?"

"Harriman Burnu işte," dedi Elinor kasvetli bir şekilde. "Fahişeler güzel olur."

"Fahişeler kötü kızlardır. Burnunuza gelince, o kadar olağanüstü bir şey değil. Yüzünüze bir karakter veriyor, bu o aptal kızlarda olmayan bir şey."

"Aman ne şanslıyım," diye mırıldandı Elinor. Bir ekmek dilimi daha aldı. Sonra Janet'ın önünde diz çöküp çıplak ayağına uzandığını fark edince ayağa fırladı.

"Bununla ben ilgileneceğim, hanımefendi," dedi Janet. "Annem benim bir leydinin hizmetçisi olarak eğitilmemi istemişti."

"Ne yazık ki lord hazretlerinin ev partilerinde asla bir leydi bulunmuyor," dedi Bayan Clarke sertçe. "Hem Efendi Francis de birazdan döner, onun önünde çıplak ayaklarınızı teşhir etmek istemezsiniz, öyle değil mi?"

Kapana sıkışmıştı Elinor. "Teşekkür ederim, Janet," dedi. "Bana yardım etmen büyük bir nezaket."

Neredeyse baştan çıkarıcı bir ortam söz konusuydu. Sıcak, tatlı, demli çay, üzerine bol bol tereyağı sürülüp tarçınlı şeker serpiştirilmiş kızarmış ekmek dilimleri, giyinmesine yardım eden bir hizmetçi. Bir oda hizmetçileri olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. Janet ipek çorapları onun için yukarı çekti ve bu harika, mücadele edilemeyecek kadar müthiş bir duyguydu. Ayrıca, çorapları böyle lüks şeylere bayılan Lydia'ya verebilirdi. Ama kız kardeşini bir şekilde bunları kendisinin giyemeyeceğine ikna etmesi gerekecekti, Lydia Elinor'un taktiklerinden şüphelenir olmuştu. Aniden şekerden hoşlanmamaya başlaması, krema içememesi, düzgün bir çift çizmenin ayaklarını rahatsız ettiğini söylemesi. Lydia'nın neden ipek çorapları kabul etmesi gerektiğine

dair mantıklı bir sebep bulmak zor olacaktı, ama Elinor lafı dolandırıp uygun bir yalan söyleyebilirdi.

Çizmeler ayaklarına mükemmel bir şekilde uymuştu, çıtı pıtı olmayan ayakları için yeterince genişti. Çayıyla kızarmış ekmeklerini bitirip de oğlak derisi çizmeleri düzgün bir şekilde bağlandığı zaman, artık her türlü tehlikeli canavarın karşısına çıkabilirmiş gibi hissediyordu. Buna, sıcak ve samimi misafir odasının kapısında esrarengiz bir yüz ifadesiyle yeniden belirmiş olan o malum kişi de dahildi.

"Arabayı yola getirttım," dedi Rohan. "Pelerinin nerede?"

"Burada, efendim," dedi Janet, içi kürklü bir mantoyla onun arkasında yeniden ortaya çıkarak. Son derece pahalı ve sıcak tutacak türden bir şeydi.

Elinor tepsiyi yan tarafa koyup ayağa kalktı, bir an nutku tutulmuştu. Janet çalıntı mantoyu giymesine yardım etmek için arkasından yaklaşınca Elinor hizmetçiye fısıldayarak itiraz etti. "Bunu alamam."

"Buyurun, Bayan Harriman," dedi Janet yüksek sesle, Elinor'un bir kolunu tutup mantonun koluna sokuşturmaya çalışırken. Elinor ya hizmetçiyle güreşe tutuşacaktı –ki büyük bir olasılıkla bu müsabakayı kaybederdi– ya da pes edecekti. Gürbüz bir kız olan Janet'tan daha uzun boyluydu, fakat Janet çok kuvvetliydi.

"Siz ikiniz kavga mı edeceksiniz?" diye sordu Cehennem Kralı tembel bir ses tonuyla. "İki kadının birbirini paralamasından daha eğlenceli pek az şey vardır, ama eğer buna girişecekseniz, bana çayımı almak ve belki de daha iyi bir mekân bulmak için zaman vermeniz gerekecek."

Elinor mücadeleye son verince kürklü mont kolların-

dan geçiverdi. Janet etrafında dolaşarak montu bağlamaya başladığında Elinor kızın ellerine vurmamak için tüm kontrolünü kullanmak zorunda kalmıştı. Çalıntı ayakkabılar ve ipek çorap ayrı bir konuydu, pahalı olduğu her halinden belli olan kürk bir mont ise oldukça farklı bir konuydu. Fakat vücudunu öyle hoş bir sıcaklıkla sarmalamıştı ki.

"Kız kavgası yok mu yani? Gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Gerçi hayal kırıklığıyla yaşamayı öğrendim. Hadi acele edın Bayan Harriman. Sizi Paris'e ne kadar çabuk götürürsem, ateşli sefahat âlemime o kadar çabuk dönebilirim, zira aklınızı çelmek için başvurduğum tüm tatlı sözlere ve konuklarımla oynaşmaya direnmekte kararlı görünüyorsunuz. Yoksa bunlar önemsiz miydi?"

"Bayan Harriman'la oynaşmadığınız sürece," dedi Bayan Clarke sert bir şekilde. Elınor'a döndü. "Güle güle Bayan Harriman. Sizi tekrar görmeyı sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Böyle bir şey kesinlikle olmayacak, diye düşündü Elinor kadına teşekkür ederken.

Rohan kolunu uzatınca Elinor bir an tereddüt etti. Rohan da bunun üzerine uzanıp elini tuttu ve sertçe kendi yanına çekti. "Benimle en azından sohbetiniz varmış gibi davranmalısınız, Bayan Harriman," dedi ağır ağır.

"Neden?"

Rohan yukarıdan ona doğru baktı. Bu sinir bozucu bir deneyimdi. Elinor çoğu erkekten, özellikle de Fransız erkeklerinden o kadar uzun boyluydu ki, o sert, merhametsiz mavi gözlere bakmak zorunda kalmak yaşadığı gerçek dışılık duygusunu daha da artırmaya yaramıştı sadece.

Fakat mağlup olmaktan korktuğu için Janet'le güreşmek istemediyse, Lord Rohan'la mücadele etmek daha da kötü olacaktı. Çünkü Rohan'ın uygar davranış kurallarından hiçbirisini izlemeyeceğini biliyordu.

Şatonun sütunlu devasa girişinden dışarı çıktıklarında hafifçe kar yağıyordu; Elinor suçluluk hissini göz ardı etmeye çalışarak çalıntı kürk pelerinine daha da sıkı sarındı. Üniformalı uşak onun için derhal arabanın kapısını açtı ve Elinor da Rohan'ın yanından uzaklaşarak o kendisine yardım edemeden arabanın içine tırmandı. Rohan şimdiye kadar ona hemen hemen hiç dokunmamıştı, fakat o kocaman, güzel ellere güvenmiyordu.

Bir an sonra Rohan da arabanın geniş iç mekânının küçücük görünmesine neden olarak içeri girdi ve hemen yola koyuldular. Böyle zarif bir arabaya binmeyeli çok uzun zaman olmuştu, hatta bu kadar güzeline belki de hiç binmemişti. Babası hiçbir zaman Rohan ölçüsünde zengin olmamıştı ve küçük kızlarını dışarıya hiçbir zaman en iyi arabasıyla yollamazdı. Ellerini kürk mantosunun kıvrımlarının arasına sokarak, isteksiz refakatçisine bakmak için gözlerini kaldırdı.

Rohan son derece rahat bir şekilde koltuğa yayılmış, sakin bir merakla onu izliyordu.

"Hazır eli değmişken Bayan Clarke'a sıcak bir çift eldivenle bir de başlık çaldırmalıydın," dedi. "Leydi Carlton bunların yokluğunu asla fark etmez."

Elinor daha önce yeterince ısınmıştı, fakat yüzünü kızartan sıcaklık çok rahatsız ediciydi, mantoyu çözmek için derhal uzandı. Ama Rohan'ın yüzüne şöyle bir bakınca duraksadı. "Benimle şu anda bir güreş müsabakasına girmeyi gerçekten istemiyorsun, değil mi tatlım?" Ses tonundan

Rohan'ın eğlendiği belli oluyordu. "Arabanın mahremiyetinde ellerimi vücuduna dokundurmak için bir bahaneden daha fazla isteyeceğim bir şey olamaz. Bu uzun soluklu, soğuk geçecek bir Paris yolculuğu ve zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacak, hepsi de sana dokunmakla alakalı sayısız bahane bulabilirim. Leydi Carlton'ın bir düzine kürk pelerini var ve senin eski püskü pelerinini de muhtemelen haşarat istila etmişti."

"Etmemişti!" dedi Elinor öfkeyle.

"Eh, sen öyle diyorsan." Rohan gözlerini kısıp esnedi. "Sanırım benimle... ee... oynaşmakla pek ilgilenmiyorsun?"

"Hayır!"

"Dalga mı geçiyorsun? Zaten flört ediyoruz..."

"Etmiyoruz!" dedi Elinor, ödü patlamıştı.

"Ah, evet çocuğum, kesinlikle ediyoruz, sen fark etmesen de ediyoruz. Neden bütün bu nazik konuşmaları bir kenara bırakıp ateşli, fırtınalı bir cinsel ilişkiye girmiyoruz?"

Elinor belki de hayatında ilk kez söyleyecek söz bulamadı. Ve en sonunda, ağzından olabilecek en saçma kelimeleri kaçırdı. "Bir arabada mı?"

Rohan güldü. "Ah, kesinlikle bir arabada. Gerçi yatağı tercih edersen, her zaman şatoya geri dönebiliriz, ancak Bayan Clarke'ın kem gözlerinden sakınmamız gerekir."

Kontun sözleri şoke ediciydi, rahatsızlık vericiydi. Kuşkusuz özellikle böyle konuşuyordu. Bayan Clarke'a ne kadar âşıkane bir ilgisi olabilirse Elinor'a da ancak o kadar olabilirdi, fakat eğer Elinor onu bununla suçlayacak olursa, hiç şüphe yok ki yanıldığını kanıtlamaya girişirdi. Kontun karanlık ve tehlikeli bakışlarını aldatıcı bir sükûnetle

karşılamayı başardı. "Bana düzgün davranacağınıza dair ona söz verdiniz."

"Eğer böyle sözler verseydim, sahte olurdu, fakat aslına bakarsan böyle bir söz de vermiş değilim. Bayan Clarke beni onlarca yıldır tanır, Bayan Harriman. Benim gerçek tabiatımı herkesten daha iyi bilir –sadece umut etmekten vazgeçmiyor, o kadar." Rohan gözlerini kıstı. "Sen gerçekten de ayartılmaya bu kadar alışık mısın? Ben rahibeleri ve lezbiyenleri bile baştan çıkarmayı başardım ve çabalarımın göz ardı edilmesine alışkın değilim."

Elinor merakına yenik düştü. "Lezbiyenler mi?"

"Diğer kadınların aşkını tercih eden kadınlar, çocuğum."

Elinor'un alnı kırışmıştı. "Nasıl yani?"

"Açıklamama izin ver." Elinor ne yaptığını anlamaya fırsat bulamadan, Rohan arabada onun tarafına doğru hareket etti. Elinor diğer tarafa atılmaya çalıştı, fakat Rohan bir kolunu beline sımsıkı dolayıp onu yakalamayı ve kendi yanında tutmayı başardı.

Elinor ona ters ters baktı. "Bana kötü davranmakla çok fazla zaman harcıyorsunuz gibi görünüyor, lordum ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum. Ellerinizi üzerimden çekin."

"O zaman bana karşı koyma. Ben sadece senin eğitimini ilerletmeye çalışıyorum." Rohan, Elinor'un bir elini kendi eldivenli elinin içine aldı. Elinor'un eli acınası durumdaydı –yamalı parmaksız eldivenin içinde küçücük ve sertti. Rohan eldiveni çıkardı ve arabanın diğer tarafına attı. "Bayan Clarke'ın senin için bir çift eldivenle koşarak peşimizden gelmemesi beni şaşırttı."

"Bu benim fikrim değildi."

"Elbette değildi, canım," dedi Rohan yatıştırıcı bir şe-

kılde. "Bayan Clarke tartışılması zor bır kadındır. Hayır, sadece arkana yaslan, senı eğitmeye devam edeceğım."

"Ama ben..."

"Sus," dedi Rohan usulca, eldivenli parmağını Elınor'un dudaklarına koyarak. "Canın yanmayacak."

Rohan'ın tenıyle Elinor'unkinin arasında engel oluştuıan yumuşak eldıvenın, bu dokunuşu daha az mahrem hale getirmesi gerekirdi. Ama ne yazık kı Rohan'ın yaptığı ve söylediği her şey mahremdi. Elinor'un elını eline alıp başparmağıyla avucunu ovuşturmaya başladı. Bunun ılginç bir şekilde sakinleştırici bır etkisi vardı.

"Şimdi, erkekle kadın arasındaki bırleşmenin mekanizmasını bildiğini varsayıyorum. İyi yetiştirilmiş çoğu genç bakire bu konuda hiçbir şey bilmez, fakat senin yetiştirıliş şeklın arzulanandan çok uzak. Erkeklerle kadınların ne yaptığını ve uzuvlarının nasıl muhteşem bır uygunlukla bırbırine geçtiğini biliyorsun, değil mı?"

Ben böyle demezdim, diye düşündü Elinor dudağını ısırarak. "Elbette," dedı soğuk bır sesle. Elını çekip kurtarmaya çalışmadı –bu, enerjisini boşa harcamak olurdu. Rohan ondan çok daha fazla kuvvetlıydi ve Elinor kontun kendisine zarar vermeyi tasarladığını sanmıyordu.

"Tabıı kı kadınlar aşk eylemini tamamlayacak donanıma sahip değıldır. Bu nedenle alternatıfler kullanırlar. Bazıları kendilerini erkeksi gösteren, bellerine kayışla bağlayabıldıkleri ekipmanlar kullanırlar."

Elinor oturduğu yerde kıpırdandı.

"Kımisi de erkeklerin ve kadınların bırbırlerine yaptığı gibi ağızlarını kullanırlar. Yaşadığın hayat koşullarında buna benzer bir şeyler görmüşsündür herhalde."

"Evet," dedı Elınor boğuk bir sesle.

"Fakat en basiti, özellikle de yarı halka açık yerlerde, birbirlerinin üzerinde ellerini kullanmaktır." Rohan hâlâ onun avucunu okşuyordu, sonra parmakları yukarı hareket ederek, dikkatle Elinor'un iki orta parmağı dışındaki diğer tüm parmaklarını kıvırıp kapadı. "Bunu biliyorsun, değil mi tatlım? Kendine nasıl zevk vereceğini?"

Elinor hiçbir şey söylemedi... söyleyemedi. Birleşmeye benzeyen herhangi bir şeyle gönüllü olarak meşgul olmak, kendi kendine bile olsa, çılgınlığın zirvesi gibi geliyordu.

"Bilmiyor musun?" diye fısıldadı Rohan, onun elini aşağı doğru indirerek. "İşte böyle yapılıyor." Ve Elinor'un elini bacaklarının arasına koydu.

İşte o zaman Elinor mücadele etmeye başladı, şoke olmuştu, fakat çabalarken bacakları ayrılınca, Rohan onun elini vücudunun merkezine daha da yaklaştırarak parmaklarını sımsıkı tutup sabitledi. "Sen dokun," diye fısıldadı, "ilk olarak hafifçe. Nazik bir şekilde, tıpkı bir kelebek gibi. Zevk zorlanamaz, tatlı dille ikna edilmesi gerekir." Elinor'un elini eteklerinin arasına daha fazla itti ve parmak uçları vücudunun merkezinin tam ortasına dokununca Elinor tuhaf bir ürperti hissetti, bu onu korkutmuştu.

"Lütfen, yapmayın..." diye itiraz etti, fakat Rohan ona kulak vermiyordu.

"Şimdi utanmamalısın sevgilim," diye fısıldadı uyararak. "Eğer bunu tek başına yapmayı bilseydin, seni yalnız bırakırdım. Güven bana, bu hünere hâkim olduğun zaman bana teşekkür edeceksin. Uzun geceleri daha eğlenceli hale getirir ve eğer rahatlamak için kadınlara dönmeye karar verirsen işine de yarar."

Rohan onun elini bacaklarının arasına sürtünecek şekilde tekrar itince, bu sefer sarsıntı daha güçlü olmuştu; hatta

ne kadar tuhaftır ki Elinor göğüslerinin sızladığını bile hissedebiliyordu. Rohan elini tekrar itti, olanların Elinor'la hiçbir alakası yokmuş gibi görünüyordu. Elinor'un elini hareket ettiren Rohan'ın eliydi sadece; içinde garip hisler oluşmaya başlayınca kıpırdandı, bacakları daha da açılmıştı, Rohan baskıyı artırarak yüksek sesle güldü.

"Bir süre sonra daha sert olabılırsin," diye fısıldadı boynunun yanından. "İlk başta elde ettiğin şeyi şimdi denetim altına alman gerekiyor, yoksa tamamen kaçarak seni huzursuz ve çılgına dönmüş bir halde bırakabılir." Rohan daha sert, çok daha sert itince Elinor hafif, inlercesine bir ses çıkardı, acıdan olmamıştı bu. "Tam hiç olmayacak zannederken, ılk zevk dalgası tüm vücuduna yayılıverır..."

Küçük, enfes bir sarsıntı vücudunu sararken Elinor düşünmeyi bırakmıştı.

"Ve sonra daha da ileri itersin..." Rohan'ın sıcak ağzı teninin üzerindeydi. "Ve daha da derine..." Elinor karanlık ve korkunç bir şeyin yaklaştığını hissedince ani bir korkuyla geri çekilmeye çalıştı. "Ve hiçbir şeyin seni durdurmasına izin vermezsin."

Rohan diğer eliyle Elinor'un yüzünü kendi kalın paltosuna bastırdı; ani bir güç ve hızla Elinor'un elini hareket ettirince karanlık bir yer açılarak Elinor'u içine çekti, vücuduna art arda zevk dalgaları yayılırken çıkardığı çığlık sesi Rohan'ın omzunda boğuluyordu.

Rohan sonunda Elinor'un titreyen elini bacaklarının arasından geri çekti. Kendi ağzına götürerek öptü, sonra da kucağına bıraktı. Elinor'un yüzünü hâlâ kendi omzunda tutuyordu, kolunu ona sarmıştı ve şiddetli zevk kasılmaları hafiflerken Elinor'un her yerini bu sefer utanç kaplıyordu.

Elinor kendisini hızla geri çekince Rohan onu serbest bıraktı ve Elinor tökezleyerek karşı koltuğa yerleşti, yüzü kıpkırmızıydı, hızla soluk alıp veriyordu. "Seni hayvan!" dedi güçsüz bir öfkeyle. "Bu ne cüret!"

"Neye cüret ettim, canım?" dedi Rohan tamamen dengeli bir ses tonuyla. "Ben hiçbir şey yapmadım. Senin elindi."

Ona bağırmak istiyordu Elinor. Acı gözyaşları dökmek ve ona kızmak istiyordu. Fakat bunun zamanı yıllarca geçmişte kalmıştı. Boğazını temizledi. "Çevrenize giren herkesi ahlaksızlığa sürüklemeye büyük bir ihtiyaç duyduğunuz aşikâr, lordum. Kendinizi galip kabul edebilirsiniz."

"Bekâretini bozmuş değilim, ufaklık," diye mırıldandı Rohan. "Üstelik kendi kendini tatmin hiç de ahlaksızlık sayılmaz sayılmaz. İncil'de bile geçiyor."

Elinor ona bakmayı kendine yediremedi. Kızarmış yüzünün alevleri hâlâ yanaklarına doğru yükseliyor ve Rohan'ın bunu nasıl başardığını düşünemiyordu, güvensiz benliğini alıp onu nasıl böyle...

Bu korkutucu bir şeydi ve bunu düşünmek istemiyordu. Rohan ahlaksız ve kötü şöhretli birisiydi; Elinor onun yanından ne kadar çabuk kaçarsa, o kadar iyi olacaktı.

"Tüm elde edeceğim bu kadar, değil mi *ma petite*?"* dedi Rohan tembel bir tavırla. "Daha fazlasını istediğini düşünüyorum, fakat bunu hiçbir zaman itiraf etmeyeceksin. Şimdi biraz uyku uyumaya çalışıp seni o genç kızlara özgü mahcubiyetlerinden uzak tutacağım, tabii ikinci bir ders istiyorsan işler değişir. İstemiyor musun? Ben de öyle düşünmüştüm. Âlem yapmak için geriye iki günüm kaldı ve

* Fr. "Küçüğüm" –ç.n.

bu ilerlemiş yaşımda kuvvete ihtiyacım var." Melek gibi bir masumiyetle gülümsedi. "Dilini kedi mi yuttu, tatlım?"

Elinor müthiş bir çabayla kendisini toparlayarak şiddetli bir nefretle ona baktı. "Eğer uyursanız konuşmaya son vereceksiniz, ki bu bir nimet olacak," dedi. "Ve ileri yaşınızda bunun kesinlikle faydalı olacağını görebiliyorum."

Arabanın içinde ani, heyecan yüklü bir sessizlik oldu. "Benim sevgili Bayan Harriman'ım, eğer beni eğlendirmeye devam edersen, ellerimi senden uzak tutmam aşırı derecede zor olacak. Beni sıkmayan çok az insan vardır, dolayısıyla eğlenceli bulduğum kişileri sahiplenmeye çalışırım."

"Ben horlamaya başlayayım o zaman," dedi Elinor aniden gözlerini kapayarak.

Rohan'ın güldüğünü duydu. Muzip, yumuşak, hafif ve pek çok kadın için karşı konulamaz bir sesti bu. Fakat Elinor pek çok kadın değildi. Vücudu hâlâ... Rohan'ın... ikisinin yaptıklarından dolayı titriyordu. Çıplak ellerini kürk mantonun altına soktu ve Rohan'ı görmezden gelerek gözlerini pencereden dışarıya dikti.

***

Elinor bir gürültüyle uyandı. Araba şehir sokaklarının kaba kaldırım taşlarında takırdayarak ilerliyordu. Hızla gözlerini açınca kontun gözleriyle karşılaştı.

"Bayan Harriman, bir kez daha benimle birlikte uyudunuz," dedi Rohan. "Bir kez uyumak, kuralcı ve ahlak düşkünü toplumumuz tarafından affedilebilir. İki kez uyumaksa asla kabul edilemez. Sanırım her türlü iffet iddiasından vazgeçip benimle birlikte şatoma dönmelisiniz. Veya şehirdeki evim de oldukça büyüktür –orada günlerce

dolaşabilır ve hiç kımseyi görmeyebilırsiniz. Yatakta saatler geçirebiliriz..."

"Sinir bozucu olmayın, Mösyö Kont," dedi Elinor keskin bır sesle, uykunun son izleri de silinip gitmişti. Rohan'ın yanında nasıl uyuyakalmıştı? Özellikle de kendısine yaptıklarından sonra? Nasıl bu kadar aptallık yapabilirdi? Omuzlarını dikleştirdi. "Aslında, evimden pek uzakta değiliz ve bu arabanın dar sokaklar için fazla geniş olduğunu düşünüyorum. Neden beni burada indirmiyorsunuz, yolun geri kalan kısmını yürüyebilirim. Eminim Bayan Clarke sizi affedecektir."

"Sevgili çocuğum," dedi kont. "Zor zamanlarında seni terk etmeye hiç niyetim yok. Ayrıca, bu kadar çaresizce tam olarak neyi sakladığını öğrenmem gerekiyor. Dost hayatı yaşadığın iri yarı bir âşık mı? Belki de bir genelevde yaşıyorsundur ve azize annen de en kazançlı fahişelerinden biridir? Hayır, bu pek mümkün görünmüyor. Fakat kesinlikle evinizde benim görmemi istemediğin bir şey var ve bu da büyük ihtimalle müthiş derece güzel olan ve kesinlikle ölü olmayan kız kardeşin. Tüm diğer arzularım gibi merakımın da doymak bılmez olduğunu bılıyor olmalısın."

"Bilmiyorum..." Elinor ansızın elını ağzına kapayarak öne eğildi. "Arabayı durdurun!" dedi boğuk bir sesle.

Refakatçisi kıpırdamadı. "Kendini ıyi hissetmiyor musun? Hayalet gibi oldun."

"Midem bulanıyor. Eğer arabayı durdurup gitmeme izin vermezseniz, pahalı arabanızın her tarafına neyim varsa hepsini çıkaracağım," dedi Elinor sert, boğuk bır sesle.

"Bu çok kötü olur, fakat arabalar temizlenebilir. Bunun için hizmetkârlarım var."

Elinor ona baktı, eli hâlâ ağzının üzerindeydi. "Şatonuza her tarafı kusmuğa bulanmış kapalı bir arabayla mı geri dönmek mi istiyorsunuz?"

"Mükemmel bir konuya parmak bastın." Rohan arkasındaki araba duvarına vurdu ve taşıt aniden durunca Elinor öne doğru savruldu.

Ama Elinor kendisini Rohan'ın kollarında bulmadan, tam zamanında kendisine hâkim olmayı başarmıştı. Rohan, onu oynamaya zorladığı ahlaksız oyun sırasında kürk mantosunu boynundaki belli bir noktaya kadar çözmüştü ve uşak merdivenleri indirirken, Elinor bunu omuzlarından atarak güçlükle kapıya doğru ilerledi.

Bir eliyle ağzını kapatmış, diğerini midesinin üzerine koymuştu; acınası bir şekilde inlerken arabadan çıkmak için uşağın kendisine yardım etmesine izin verdi. Hafif hafif kar yağıyor, bulundukları sefil bölgeyi neredeyse güzel gösteriyordu. Ayağının altında zemini hissetti ve son yediği yemeği midesinden çıkarmak için bir anlığına diz çökmeye başladı. Öğürerek uşağa doğru eğilince adam onu bırakarak içgüdüsel olarak geri çekildi.

Tüm ihtiyacı olan şey buydu. Bir anda, şehrin bu sefil bölgesinin ana caddesini dolduran kalabalıkların arasında kaybolarak uzaklaşıp gitmişti.

Yeni çizmelerine şükredip onlar için Bayan Clarke'a yürekten minnettar olduğunu düşünerek sokaklarda hızla koşuyor, köşeleri dönüyor, Pelikan Sokağı'nın tekin olmayan köhne kısımlarında gittikçe daha derinlere doğru ilerliyordu. Rohan ona rakip olamazdı, Elinor uzun bacakları ve kararlılığı sayesinde istediği zaman herkesi geride bırakabilirdi, kaldı ki bu bölgeyi iyi biliyordu. Uşak ne yapacağını bilemeyecekti.

Hayır, Mösyö Kont'un kendi günah şatosuna dönmekten başka çaresi kalmayacak ve Lydia emniyette olacaktı.

Yavaşlayıp tempolu bir şekilde yürürken şalına daha fazla sarındı. Rohan eğer ona ulaşmak istiyorsa dışarı çıkıp yürümesi gerekiyordu –evet ya yürüyecekti ya da Elinor'un ailesinin küçük ve sefil evinin bulunduğu ara sokağa ulaşmak için uşağına bir tahtırevan buldurması gerekecekti ki o zaman bile evi bulması bir hayli zordu. Evet, Rohan'ın arabacılarından biri evin yerini biliyordu, zira Jacobs, Leydi Caroline'ın eve geri götürülmesi için arabacıyı oraya yönlendirmek zorunda kalmıştı, fakat Francis Rohan eve varıncaya kadar bir sır saklayan basit bir kadına olan ilgisini kaybetmiş olurdu.

Küçük evlerinin bulunduğu ara sokak her zamankinden daha iç karartıcı görünüyordu. Elinor girişteki iki basamağı çıkarken soğuğun iliklerine kadar işlediğini hissetti. Kürk manto çok hoştu ve Lydia'ya çok güzel olurdu. Fakat güvenlik çok daha değerli bir hazineydi.

Kapıyı iterek açtı ve donakaldı, bir an için Lord Rohan'ın bir şekilde doğa kanunlarına meydan okumayı ve eve kendisinden önce varmayı başardığını düşünerek korktu. Uzun boylu bir adam kız kardeşinin başına dikilmişti ve loş ışıkta bile kardeşinin canlı tebessümünü görebiliyordu; bir inilti kopardı, bu seferki gerçek bir inıltiydi.

Adam döndü ve Rohan değildi. Elbette değildi; önceki gece gördüğü, yüzünde yara izi olan adamdı bu, hani şu kolunda yarı çıplak, ahlaksız bir kadın olan adam. Kız kardeşiyle konuşan, ona bakan adam. Rohan'dan aşağı kalır tarafı olmayan adam.

Lydia ayağa fırladı, yüzüne her zamankinden daha geniş bir tebessüm yayılmıştı. "Nell, senin için çok endişe-

lendim!" diye bağırdı. "Bay Reading kaygılanacak hiçbir şey olmadığını söyledi, ama bütün gece yoktun ve İtalya'ya gitmenden bu yana, ben çok..."

"Ben iyiyim, hayatım," dedi Elinor çabucak, Lydia'nın saf yorumlarını keserek. Lydia olaylar arasında bağlantı kurarak bir sonuç çıkaramamış olsa bile, sosyetenin daha bıkkın bir üyesi sonuç çıkarmakta hiç zorluk çekmezdi ve Elinor bunun olmasını göze alamazdı.

"Bu Bay Reading, Nell. Annecığime eve getirilirken eşlik etme nezaketini gösterdi."

Leydi Caroline'a sadece Lydia samimi bir şekilde "anneciğim" derdi. Eğer annelerinin kendi bencilliği dışında gözde bir sevgilisi varsa, bu, güzeller güzeli küçük kızından başkası olamazdı. Elinor daha ziyade baba tarafına benzerdi ve sorulduğu zaman fikrini açık açık söylemek gibi, Leydi Caroline'in son derece rahatsız edici bulduğu bir alışkanlığı vardı. Yıllar içinde Elinor annesi için bu alışkanlığını daha çekilir bir hale getirme zahmetine katlanmamış ve Leydi Caroline da ona teşekkür etmemişti.

"Çok nazik gerçekten," diye mırıldandı Elinor. "Fakat bu noktadan itibaren biz halledebiliriz." Bay Reading'e kapıyı gösteremezdi, ancak yine de bir an önce gitmesi gerektiğini yeterince anlatmıştı.

Reading'in dudaklarında beliren tebessüm, diğer açılardan güzel olan yüzündeki çirkin yara izini çekiştirdi. "Rohan benden başka türlüsünü beklemezdi. Anneniz sakinleşmiş gibi görünüyor, fakat ben kısa ve öz bir şekilde evinizden kapı dışarı edildiğim halde uşağı yanımda götürmek konusunda pek emin değilim."

Bu bir meydan okumaydı ve Elinor onu yumuşak bir şekilde karşıladı. "Kar yağmaya başlıyor ve şatoya uzun bir

yolunuz var. Bir kar fırtınasına yakalanmanızın sorumluluğunu almak istemem."

"Ancak beni içine iterseniz, Bayan Harriman, ki bunu yapmak istiyormuş gibi görünüyorsunuz." Reading, Lydia'nın küçük elini kendi eline alarak üzerine abartılı bir öpücük kondurdu. Kız kardeşinin gözlerindeki bakış gözden kaçacak gibi değildi, ama Elinor yine de Reading'in bu bakışı okuyacak kadar uyanık olmamasını ümit edip bunun için dua etti.

"İzin verin annemi bir kontrol edeyim," dedi Elinor. "Yatak odasından yayılan mutlu sessizlikten onun güzelce yerine yerleştirilmiş olduğunu ve artık sizin cömert yardımınıza ihtiyacımız kalmadığını tahmin ediyorum."

Elinor soğuk sabah havasında titrememeye çalışarak döndü. Şöminede pek ateş yoktu ve daha fazla odunu nereden bulacaklarını bilmiyordu. Fakat her şeyin bir sırası vardı ve kız kardeşine fazla yakın duran adamdan kurtulmak en önemlisiydi. Leydi Caroline'ı görebilmek için onları bir süre yalnız bırakmaktan başka çaresi yoktu, fakat daha sonra adamı kolaylıkla kışkışlayabilirdi.

Rohan'ın iki üniformalı uşağı neredeyse nöbet tutar gibi koridorda duruyordu. Elinor'un yaklaşmasıyla eğilerek kenara çekildiler. Elinor kapıyı iterek açınca Dadı'yı annesinin yanında otururken buldu.

Leydi Caroline dar yatakta kıpırdamadan yatıyor, odayı sadece kış sabahının kesintili ışığı aydınlatıyordu. "Getirdiklerinden beri kıpırdamadı, zavallı şey," dedi Dadı. "Onu yıkadım ve daha fazla rahatlatmaya çalıştım, beyefendiye de gönül rahatlığıyla gidebileceğini söyledim. Zavallı annen muhtemelen günlerce yataktan kalkamayacak." Tekrar yataktaki hastasına baktı. "Belki de hiçbir zaman."

Elinor annesine baktı. Teni mavimtraktı, gözlerının etrafında derin halkalar vardı, fakat o an için huzurluydu. "Bir şeyler yedi mi?"

Dadı Maude kilerlerinde ne kadar az yiyecek olduğunu ondan daha iyi biliyordu. "Biraz açık çay. Birazcık da lapa. Yediğinden daha fazlasını tükürdü."

Ve sahıp oldukları azıcık yiyeceği israf etmeyi göze alamazlardı. "Ben misafirlerimizden kurtulurken Lydia'yı da buraya yollayayım," dedi Elinor.

"Ne yapacaksınız, Bayan Nell?" dedi Dadı hüzünlü bir şekilde. "Jacobs'ı bir şeyler bulması için dışarı yolladım, fakat akşam yemeği yapacağım hıçbır şey kalmadı. Bu yatağı parçalamadıkça, ateş için odun da yok."

Elinor ellerini yüzüne kapayıp haykırmak istıyordu, fakat sakın ifadesinden bunu hıç göstermıyordu. Her şeyın icabına bakmak ona kalmıştı ve ne yapacağı hakkında en ufak bır fikrı olmasa bıle, bunu paylaşmasına gerek yoktu.

Para için sokaklarda vücudunu bile satamazdı. Paris güzel fahişelerle doluydu –karınlarını doyuracak kadar para kazanması imkânsızdı.

Jacobs çizmeleri ve ipek çorapları satabilirdi. Kürk mantoyu gerıde bırakarak gururlu davranmış ama yine de aptallık etmişti –bu manto eğer dikkatli olurlarsa onları haftalarca idare edebılirdi.

Geri dönüp o berbat avukatla görüşmesi, meçhul kuzenine dilekçe yazması, gururunu ayaklar altına alması gerekecekti. Kapalı kapının ötesinden gelen sesleri duyabiliyordu, rahat bır nefes aldı. Davetsiz mısafirler gidiyordu. Erkekler öyle gürültücü yaratıklardı ki, ayak seslerini veya derme çatma kapıyı kapama seslerini yanlış anlamak

mümkün değildi. "Gidip Jacobs'ı bulacağım," dedi sakin bir şekilde. "Henüz seçeneklerimiz tükenmedi."

İterek kapıyı açtı. "Lydia, hayatım, sen..." En büyük korkuları gerçekleşirken sesi canlılığını yitirerek kısıldı. Yara izi olan adam bir tarafta dururken yüzünde meçhul bir ifade vardı. Karanlıklar Prensi, Cehennem Kralı Francis Rohan ise, kız kardeşinin başına dikilmiş, Lydia'nın küçük, narin elini kendi eline almıştı.

7

Elinor onu görmekten memnun olmamıştı, bu çok açıktı. Francis Rohan ona en sevimli tebessümüyle gülümsedi. "Beni beklemeyi unuttunuz, Bayan Harriman. Size yetişmek epey zor oldu."

Elinor'un güzel gözlerinden bir paniğin gelip geçtiğini, sonra da bunun yerini hızla, üzerindeki eski püskü pelerinden daha şiddetli bir şekilde sarındığı aynı çıldırtıcı sakinliğin aldığını gözden kaçırmadı. "Tüm bu yolu gelmenize hiç gerek yoktu, Mösyö Kont. Ben bu sokakları çok iyi bilirim ve hiç kimse bana yaklaşmaya cesaret edemez."

"Buna hiç şaşırmadım doğrusu. Siz bizzat kralı bile korkutursunuz. Fakat geride montunu bıraktın ve birçok kusuruma rağmen, gayet kibar bir adamımdır. Değil mi, Reading?"

Arkadaşı onaylarcasına hafifçe eğildi. "Kesinlikle."

"Ve az önce güzel kız kardeşinle de tanıştım..."

Elinor şaşırtıcı bir hızla hareket ederek, bir şekilde Rohan'la elini tuttuğu güzel kız kardeşinin arasına girme-

yi başardı ve aniden her şey anlam kazandı, bu da Rohan'ı memnun etti. Hayatının belli bir düzende olmasını tercih ederdi ve anormalliklerin, eğlenceli olsalar bile, yola devam edilmeden önce açıklanması gerekirdi.

Gerçi anormallik Bayan Harriman'ın ta kendisi olunca, çözmek biraz daha uzun süreceğe benziyordu.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz," dedi Elinor, hiçbir itirazı kabul etmeyen bir sesle. "Son derece naziksiniz, fakat sizi misafirlerinizden alıkoymayı aklımızdan bile geçirmeyiz."

Elinor yeterince uzun boylu ve sağlam yapılıydı, fakat eğer Rohan arkasındaki küçük kız kardeşine herhangi bir ilgi duysaydı, onu kolaylıkla havaya kaldırıp aradan çıkartabilirdi.

Ama genç kadının küçük kız kardeşine herhangi bir ilgi duymuyordu. Kendisine ömür boyu yetecek kadar tatlı kızlara ve güzel kadınlara sahip olmuştu. Ne var ki bu dığeri bir hayli ilginç çıkmıştı. Yaptıkları araba yolculuğundan bu yana hâlâ uyarılmış durumdaydı –eğer uykuya dalmış numarası yapmamış olsaydı, Elinor'un eteklerini bir dakikada başının üzerinden çıkarabilirdi.

Elinor ona normalde istemeyeceği kadar yakın duruyordu, fakat belli ki kız kardeşini onun şehvet düşkünü bakışlarından korumaya kararlıydı. Ve Rohan ilk içeri girdiğinde Reading de gözüne biraz... dalgın görünmüştü, ancak genç arkadaşı asla zamanını fakir düşmüş bir bakireyle israf etme hatasına düşmezdi. Kazanılacak bir servetı vardı ve her zaman güvenilir olmuştu.

"Evet, Bayan Harriman?" dedı Rohan, kıpırdamadan. Elinor'un kendisinden kurtulmak için ne kadar ileri gideceğini, o soluk ellerini üzerine koyup koymayacağını

merak ediyordu. Eğer bunu yaparsa kendisinin nasıl tepki vereceğini de merak ediyordu.

"Yardımınız için size teşekkür ederiz, lordum," dedi Elinor en nazik sesiyle. "Bu noktada yardımınız olmadan da idare edebiliriz sanırız."

Rohan'ın ağzından hafif bir gülümseme geçti. "Etkileyici bir muhafızsın ve muhafaza etmeye o kadar kararlı olduğun hazinenin ne olduğunu artık bildiğim için merakım tatmin oldu diyebilirim. Ama salt güzellikten etkilenecek bir adam değilim, artık bu işlerden bıktım, için rahat olabilir. Kız kardeşin için herhangi bir tehlike oluşturmuyorum."

"Nell," dedi genç kız tedirgin bir sesle. "Bu saçmalığı keser misin?"

"Nell mi?" diye tekrarladı Rohan, konuşmada ilgisini çeken şeyden başka her şeyi kulak ardı ederek. "Oldukça çekici. Ben..."

"İyi günler Lord Rohan," dedi Bayan Elinor Harriman ciddiyetle.

"Hadi Francis," dedi Reading. "Dönmemiz gereken eğlenceler var. Biz olmadan çok fazla eğlenmelerini istemeyiz."

"Ah, evet," dedi Rohan, nihayet Elinor'dan uzaklaşarak. Hiç kıpırdamasa Elinor'un kendisini itecek kadar ileri gidip gitmeyeceğini merak ettiği halde, Elinor'un ellerinin vücuduna dokunduğunu düşünmek çok ama çok... baştan çıkarıcıydı ve koşullar ideal olmaktan çok uzaktı. Çok fazla tanık vardı.

Lydia ablasının azametli varlığının arkasından çıkmayı başarmıştı. "Tüm yardımlarınız için tekrar teşekkürler,

Bay Reading. Size de lordum." Oldukça hoş bir reverans yapınca ablası kaşlarını çattı.

Bir fırsatın kaçıp gitmesine izin vermek hiçbir zaman Rohan'ın mizacı olmamıştı. "Benim için zevkti, Bayan Lydia," dedi en hoş sesiyle, kızın ismini hatırlayabildiği için rahatlamıştı. "Güzelliğinizi görmek yeterince büyük bir ödül oldu."

Kızın ablasıysa tam da Rohan'ın istediği gibi tepki verdi: kaskatı kesilerek. Eğer Rohan daha genç ve daha aptal olsaydı, Elinor'un kız kardeşini tıpkı bir ejderha gibi korumaya geçmesi karşısında, ne yapar ne eder bu güzel küçük kız kardeşi baştan çıkarmayı başarırdı, fakat şu anda bu son derece yorucu geliyordu. Ayrıca, Reading'in bundan hiç hoşlanmayacakmış gibi bir hali vardı.

"Bayan Harriman, hizmetkârınızım," dedi, Elinor'un kendisiyle alay edildiğini anlayacağı kadar abartılı bir şekilde reverans yaparak.

Fakat Elinor çoktan kız kardeşine dönmüştü bile. Bu yüzden Rohan'ın hareketi boşa gitti.

Yıkık dökük evin bulunduğu dar sokağa tekrar çıkıncaya kadar bekledi. Arabası sadece birkaç adım ötedeydi –Elinor oraya gelmenin zorluğu konusunda yalan söylemişti. Rohan'ın mavi ipek ayakkabıları sokaktaki kar ve pislikten dolayı mahvolmuş durumdaydı. "İlginç bir aile, öyle değil mi?"

Reading kaşlarını çattı. "Sanırım ellerini ondan uzak tutmalısın, Francis. Zamanını geçirmek için şatoda yeterince kadın var."

"Fakat ben şatoya geri dönmüyorum. Onur konuklarım kuşkusuz gittiğimi fark edeceklerdir, fakat bunun onlar üzerinde pek etkisi olacağını sanmıyorum. Bu sadece

sıradan bir hafta sonuydu –daha planlamamız gereken Bahar Âlemleri var. Ayrıca, onu tuhaf bir şekilde büyüleyici buluyorum."

Reading'in bundan memnun olmadığı apaçık belliydi ki bu da başlı başına tuhaf bir olaydı. "Onun yeterince derdi var zaten. Ev buz gibiydi ve eğer bir yerlerde saklı odunları varsa, bu beni çok şaşırtırdı. Ayrıca güzel vücutlu olmasına rağmen çok fazla yemek yiyebildiğini de pek sanmıyorum. Bence yapabileceğin en iyi şey, onun için bir evlilik ayarlamak olur."

Francis dönerek eski dostuna baktı. "Charles, bazı zamanlarda keskin kavrayışınla beni şaşırtıyorsun. Tam olarak bunu yapmam gerekiyor gerçekten. Tek sorun, istekli bir koca adayı bulmak."

"Gülünç olma. O nefis bir kız. Ona sahip olmaktan her erkek onur duyacaktır."

Bu sırada arabaya ulaşmışlardı. Francis tam merdivenleri çıkacakken durdu. "Sevgili dostum, sanırım birbirimizi yanlış anlayıp ayrı tellerden çalıyoruz. Bu kadar şiddetle koruduğun Bayan Lydia mı?"

"Elbette. Bana onun üzerinde tasarıların olmadığını mı söyleyeceksin? O kesinlikle bir mücevher ve sen de bunu biliyorsun." Reading'in sesi özellikle üzgün çıkıyordu.

"Ben o mücevherin ablasını beğeniyorum," dedi Francis, kendi sözlerinin gerçekliği karşısında yarı şaşırarak. "Gerçi kesinlikle doğru söylüyorsun, eğer evlenirse onu idare etmek çok daha kolay olur. Sanırım bu iş için kuzenim gayet uygun bir tercih."

Arabaya tırmandı ve Reading de onu izledi. "Doktoru mu kastediyorsun?"

"Daha iyi kim olabilir ki?" Deri koltuğa yerleşerek bü-

yük bir titizlikle uzun ceketini etrafına sardı. "Doktorun işinde kendisine yardımcı olacak bir eşe ihtiyacı var, onun da annesine bakacak bir doktora. Bu öğleden sonra kuzenimi yollayacağım."

"Bu sözünü ettiğin kuzenin, hani şu tanıştığım asık suratlı genç adam mı? Hatırladığıma göre unvanın sende olmasından pek mutlu değildi. Sana herhangi bir iyilik yapmayı isteyecek midir dersin?"

"Doğru," dedi Francis Rohan, kolundan bir çamur parçasını alarak. Şehrin bu bölgesi gerçekten berbattı, fakat şimdilik bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Fransız unvanının ona ait olması gerektiğini düşünüyor. Ama ne yazık ki evlilik dışı doğmuş olduğu için, eski unvan bir İngiliz göçmene geçti. Delikanlıya karşı fazlasıyla cömert davrandım, ayrıca o da en azından bazı aile mülklerine sahip olmanın en iyi yolunun benim isteklerime uymak olduğunu bilecek kadar akıllıdır. Tabii ben daha önce o mülklerin altından girip üstünden çıkmazsam."

"Karun kadar zenginsin, Francis. Bütün paranı kaybetmek için insanüstü bir çaba harcaman gerekir, bunu sen bile başaramazsın."

Francis, Reading'e meleksi tebessümüyle gülümsedi. "Benden kuşku duyma sevgili dostum. Eğer aklıma koyarsam, her istediğimi yapabilirim."

Reading'in isteksiz gülüşü teşvik ediciydi. "Bundan şüphem yok. Yanıldığımı kabul ediyorum. Şimdi partiye geri dönmeye ne dersin? Bahar Âlemleri'ne daha birkaç hafta var ve önümüzde uzun, durgun bir dönemin uzandığını görüyorum."

"Ben bu dönemde kendimi eğlendirmeye gayet kararlıyım, Reading. Tekeşli bir yaşam gibi cinsellikten uzak bir

yaşamın da benim gibi adamlara göre olmadığını bilecek kadar beni tanıyor olmalısın. O yüzden bu yıl Paskalya Perhizi'ni abartılı kutlamalarla karşılamaya karar verdim."

"Lanet olsun," dedi Reading.

"Kesinlikle. Ve beni Bayan Harriman'ın eğlendirmesini sağlayacağım."

"Kuzenin Etienne'in bu konuda bir şey söyleyeceğini düşünmüyor musun? Yani kadını onunla evlendirmeyi başardığını farz edersek?"

"Hayır. Eğer istersem bana kendi kız kardeşini bile verir. Aslında, onun kız kardeşini sana teklif ederdim, fakat korku verecek kadar şişman ve doğurgandır. Ve sen de zengin bir kadın avlamadan çocuk istemiyorsun."

Reading'in alaycı gülümsemesi yüzündeki yarayı çekiştirdi. "Gerçekten de öyle. Fakat o ejderhanın evlendikten sonra sana eteklerini kaldıracağını nereden biliyorsun? Şu korkutucu derecede saygın kadınlar var ya, tıpkı onlara benziyor. Senin şeytanı entrikalarına neden yenik düşsün ki?"

"Daima yenik düşerler, sevgili dostum. Ayrıca Bayan Harriman..." Rohan duraksadı. "Aman Tanrım."

Bir an sonra arabanın dışından gürültülü bir çatırtı duyuldu. "Bu senden pek sık duymadığım bir şey," dedi Reading. "Aman Tanrım, ne? Yüzünde garip bir ifade var."

Francis ceketinin güzel mavi satenine göz attı. "Önce ayakkabılarım mahvoldu, şimdi de bu," dedi hafif bir sesle. "Korkarım kuzenimle en kısa sürede görüşmemiz gerekecek."

"Çünkü?"

"Çünkü sanırım vuruldum," dedi Francis. "Arabacıya acele etmesini söyler misin?" Ve Reading arabanın duvarına hızla vururken gözlerini kapadı ve taşıt anıden durdu.

***

Lydia ablasını bu dünyadaki herkesten çok severdi, fakat şu anda ona fazlasıyla dargındı. "Bu tam olarak gerekli miydi?" dedi. "Çok gülünç davrandın."

Elinor başını kaldırdı ve ilk kez olarak Lydia onun ne kadar solgun olduğunu fark etti. "Vikont Rohan'ın ne kadar kötü olduğunu anlamıyorsun," dedi Elinor hafif bir sesle.

"Seni temin ederım, Nell, benimle kesinlikle ılgilenmiyor," dedi Lydia. "Öyle bir şey olsa şimdiye kadar anlamaz mıydım? Bana gösterdiği her türlü ilgi senin canını sıkmak içindi."

Elinor kızardı. Ki bu da tuhaftı –Lydia her zaman sakin olan ablasının huzursuz görünmesine alışık değildi. "Konuyu yanlış anlıyorsun," dedi Elinor. "O adam şeytanın ta kendisidir. Onun yanındayken gardını indirmek felaketi davet etmek olur."

Durum gittikçe daha ilginç bir hal alıyordu. "Onun yanında gardını indirdin mi, gözbebeğim?" dedi Lydia. "Çünkü kesinlikle seni yakından izliyordu. Sana... bir şey mi yaptı? Sana hakaret mi etti?"

"Tabii ki hayır," dedi Elinor titrek bir gülüşle. "Ben Lord Rohan gibi bir çapkının ilgisini çekecek bir kadına mı benziyorum? Adam sadece tuhaf bir mizah duygusuna sahip, bunu başkalarına işkence etmek için kullanıyor. Haklı olabilirsin –adam kesinlikle Paris'teki en güzel kadınlardan oluşan bir tercih listesine sahip. Ama ben yine de onunla tekrar karşılaşırsan dikkatli olmanda ısrar ediyorum. Sanırım gelecekte onun tarafından rahatsız edilmeyeceğiz, ama kaderin nazik olacağını varsaymak bir hata olacaktır."

"Bense onu tekrar göreceğimizi düşünmiyorum," dedi

Lydia, küçük tebessümünü gizleme zahmetine girmemişti.

Elinor bunu yakaladı. "Eğer bu durumla alakalı eğlenceli bir şey buluyorsan, benimle paylaşmana çok sevinirim. Çünkü neyi bu kadar komik bulduğunu kavrayamıyorum."

"O senden hoşlanıyor, Nell. Hem neden hoşlanmasın ki? Aklı olan her erkek senin ne kadar harika bir kadın olduğunu görecektir. O senden uzak kalamayacak..."

"Kes şunu!" dedi Elinor, Lydia'nın daha önce ondan hiç duymadığı keskin bir sesle. Derin bir nefes aldı. "Bir kere son derece yanılıyorsun. Dün onun için merak uyandıran bir varlıktan başka bir şey değildim. Fa... fahişelerin arasında namuslu bir kadın. O ise kolaylıkla sıkılan yüzeysel bir erkek."

"Bana yüzeysel gelmedi, Nell."

Elinor onu duymazdan geldi. "İkincisi, dün bana çılgınca bir ilgi duyduysa bile rezil amaçları olduğundan en ufak bir şüphem yok. Cennet Konağı hakkında duyduğumuz dedikoduları biliyorsun. Onlar doğru."

"Bakire kanı mı içiyorlar?" diye haykırdı Lydia, dehşete kapılmıştı.

"Tabii ki hayır," dedi Elinor aksi bir sesle. "Diğer söylentiler. Ahlaksız faaliyetler için toplanıyorlar, garip kıyafetler giyiyorlar ve... hayvanlar gibi davranıyorlar. Böyle bir dünyanın bir parçası olmamı istemezsin, öyle değil mi? O beni istese bile?"

Lydia ablasının kahverengi gözlerine baktı, yıllardır gördüğünden çok daha sıkıntılıydı. "Özür dilerim, canım. Düşüncesiz davrandım. Haksız yere kendini yargıladığını

görmekten nefret ediyorum, fakat haklısın. Bu tür bir ilgi felaket olurdu."

"Bu Bay Reading için de geçerli, Lyddie."

Lydia gözlerini kırpıp ev sahiplerini ve alacaklılarını nasıl kandıracağını biliyordu. Ablasını da kandırabilirdi, özellikle de Elinor böylesine perişan durumdayken. Ayrıca Reading, çoğunlukla ifadeden yoksun olan çarpık, güzel yüzüyle nezaketten başka bir şey göstermemişti.

Tıpkı insanları nasıl kandırabileceğini bildiği gibi, onları herkesten daha iyi tartabiliyordu da Lydia. Reading farklıydı. Mesafeli tavrının altında, Reading'in de, midesini düğümleyen ve dizlerini titreten aynı tuhaf, mantık dışı çekimi hissettiğini biliyordu. Çok sayıda yakışıklı genç adamla flört etmiş ve el değmemiş olarak kalmıştı. Şimdiyse tutup yaralı, mutsuz bir adama tutulmuş ve hayallere...

Hayır, aklını kaçırıyordu. Ev soğuktu, ateşin son kısmı da sönmek üzereydi. Elinor bilmiyordu, ama Lydia bu akşam dükkân kapandıktan sonra manav Mösyö Garot ile buluşmayı planlıyordu. Ve Elinor'un kendi üzerine aldığı yükün bir kısmını omuzlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Sakindi, kararlıydı, umutsuz değildi. Charles Reading'in kendisine uygun olmadığını o da Nell kadar biliyordu.

Ama bu hayal kuramayacağı anlamına gelmiyordu.

"Tabii Nell," dedi dalgın dalgın. "O benim hiç ilgimi çekmiyor. Ben zengin bir prens bekliyorum, hatırladın mı?"

Ve Elinor ona gülümsedi, o kadar dalgındı ki küçük kız kardeşinin kendisine ilk kez yalan söylediğini fark etmemişti.

***

Tüm bunlarla başa çıkacak ruh halinde değilim, diye düşündü Rohan saatler sonra, Etienne'in iyi donanımlı muayenehanesindeki dar portatif karyolada son derece rahatsız bir pozisyonunda yatarken. Bu yerinde harcanmış bir para oldu, diye düşündü rüyadaymış gibi. Hatta, bu sadece fevri bir Fransız'ın başa bela olmasını engellemek içindi. Bir gün hayatını kurtaracağını hiç düşünmemişti.

Ona afyon ruhu vermişlerdi –bu maddenin hoş etkilerine onu tanıyacak kadar aşinaydı ve sürüklendiği uyuşukluğu memnuniyetle karşılamıştı. Etienne'in mermiyi çıkarmak için kolunun üst kısmını deştiği birkaç mutsuz ânı hatırlıyordu ve hiç kuşkusuz genç adam zorla mallarını alan sözüm ona gaspçısına acı vermekten büyük ölçüde zevk almıştı. Fakat tüm bunlar puslu bir geçmişte kalmıştı ve biraz daha rahatlayabilseydi...

"Kendine geliyorsun, kuzen."

Rohan, Etienne de Giverney'yi görmek için dönerek ona sıkıntılı bir hoşnutsuzlukla baktı. Etienne küçümseyerek gülümseme eğilimi olmasaydı yakışıklı bir genç adam olurdu; Francis ona bunu bildirmeyi düşünüyordu ki bir anda bunun afyon ruhundan kaynaklandığını fark etti.

"Hayatımı kurtardın, öyle değil mi Etienne?" diye mırıldandı. "Beklenenin tersine."

"Pek değil. Mermi kolundaydı, kalbinde değil. Seni kim vurduysa, kötü iş çıkarmış."

"Bu seni müthiş üzmüş olmalı."

"Ben suikastçıların yaptıkları işi bilmeleri gerektiğini düşünüyorum," dedi Etienne o kesik kesik konuşmasıyla.

Francis gönülsüz bir şekilde uyuşukluğundan çıkıyor-

du. İsteksiz doktorundan yardım almadan oturmaya çalıştı. "Sence böyle bir şey mi yani? Bir suikast girişimi?"

"Şehirde olduğuna göre bir av kazası olacağını pek sanmıyorum," dedi Etienne soğukkanlılıkla. "Ayrıca seni ölü görmek isteyecek çok fazla kişi olduğunu düşünüyorum."

Francis sırtını doğrulttu. Kolu kat kat sargı bezine sarılıydı ve aldığı ilaçlara rağmen, çektiği acı sinir bozucu olmaktan çok daha fazlasıydı. Eve gidip acısı kesilinceye kadar brendi içerek sarhoş olacaktı. "Belki de. Fakat hiçbirisi keskin nişancı değildir."

"Kim yaptıysa hedefi ıskalamış," diye belirtti Etienne.

"Koşullar dikkate alınacak olursa, yeterince yaklaşmış olmalı. İşlek bir şehir sokağı, arabanın koruması. Usta bir nişancı aramamız gerektiğini düşünüyorum. Belki de ordudan yeni ayrılmış birisi."

"Eh, onu keşfedecek olursan kendisini usta nişancılığından dolayı tebrik edebilirsin."

Rohan öfkesini zorlukla kontrol altına aldı. "Gömleğim nerede? Ve Reading nerede?"

"Senin emirlerini yerine getiriyor. Afyon ruhuna yenik düşmeden önce oldukça uzun bir emir listesi verdin. Birazdan bir uşak temiz giysiler getirecek, ceketini ve gömleğini yırtmak zorunda kaldım. Kandan sırılsıklam olmuşlardı –anlayacağın, onları kurtarmanın imkânı yoktu zaten."

"*Tant pis.** Daima daha fazlasını alabilirim," dedi kasten, sadece Etienne'in kaşlarının çatıldığını görmek için.

"Peki şu sıralar kimin kanına girmeye çalışıyorsun bakalım?"

* Fr. "Boş ver" –ç.n.

Francis hoş bir şekilde gülümsedi. "Bana kim yaklaşırsa, Etienne. Aklında birisi mi vardı?"

Etienne sinirli bir şekilde dilini şaklattı. "Reading'i Pelikan Sokağı'nda bir yere odun ve yiyecek götürmeye yolladın. O bölgede yaşayan herhangi birine birkaç metelik için eteklerini kaldırtabileceğini fark etmedin mi?"

"Kabul ediyorum, orası pek güzel bir bölge değil, fakat orada ikamet eden iki çok namuslu hanımefendi bulacaksın. Anneleri hasta. Onlara uğrayıp, zavallı kadın için yapabileceğin bir şey var mı bakmanı istiyorum," dedi Rohan, bir aziz gibi görünmek için elinden geleni yaparak.

"İyilik sana pek yakışmıyor."

Rohan güldü. "Ah, iyilik gibi bir amacım yok. Genç hanımlardan birisi için son derece kötü emeller besliyorum. Annenin çabuk ve acısız ölümüyle alakadar olmanı ve sonra da büyük kızla evlenmeni istiyorum. Sana mükemmel bir eş olacaktır –sağduyulu ve açık sözlü. Hayatını ve mesleğini düzene sokup sana umut dolu bir sürü çocuk verecektir."

Bir an sessizlik oldu. "Beni şaşırtma kapasitesine hâlâ sahipsin," dedi Etienne sonunda. "Senin için ne yaşlı bir kadını öldüreceğim. Ne de küçük kardeşini ayartabilesin diye senin için bir kadınla evleneceğim."

"Aslında, anneleri o kadar yaşlı değil. Fakat İspanyol hastalığından ölüyor ve aklı gitmiş durumda." Rohan kolunu kıpırdatınca irkildi. "Zaten birkaç ay içinde ölecek. Benim ayartmak istediğimse senin müstakbel karın."

Etienne gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Francis, senin iyice delirdiğini düşündüğüm zamanlar oluyor."

"Kendimce. Bana yardım etme fikrinden hoşlanmadığını mı anlamalıyım yani?"

"Evet."

"Olsun, bu konuyu iyice bir düşünürsen çok minnettar olurum," dedi Rohan. "Minnetimi somut yollarla ifade etme eğilimimi bilirsin." Kuzeninin boş bakan kara gözlerindeki hırs ışıltısını görebiliyordu. "Ayrıca annelerinin bir doktorun bakımına ihtiyacı olabilir. Elbette başkasını yollayabilirdim, ama böyle bir fırsatı sevgili kuzenime ve vârisime önermem gerektiğini düşündüm."

Etienne doğrularak dikleşti. "Zavallı kadını görmeye gideceğim. Çünkü hastalara bakmak için yemin ettim. Ve senin de unvanını bana bırakmamak için elinden geleni yapacağından adım gibi eminim –ölüm döşeğinde evlenecek ve sadece benden hınç almak için baba olup ardında vâris bırakacaksın," dedi sızlanma sayılabilecek bir sesle.

"Benim erkeklik gücümle alakalı ne harika fikirlerin var," diye yanıtladı Rohan. "Ne var ki, baba olmak gibi bir arzum yok. Bu konuda bana yardım et, en azından anneleri konusunda. Kızına aniden tutulman da her zaman mümkün. Bir eşe ihtiyacın var ve o senin için kazançlı bir seçim olacaktır."

"Sırf onu yatağa atmak için nafaka mı bağlayacaksın?" dedi Etienne, donakalmıştı.

"Benimle birlikte olan güzel fahişelere de aynı şeyi yapmıyor muyum? Hatta gösterişli hanımefendiler bile güzelliklerini bir bedel karşılığında sunuyorlar, mücevher veya pohpohlanma gibi. Seks daima bir alışveriştir ve ben de bunun bedelini ödemekte asla tereddüde düşmüyorum."

Etienne başını iki yana salladı. "Sen son derece utanmaz bir adamsın, kuzen."

"Senin gibi, *mon fils*."* Rohan bacaklarını büyük bir zor-

* Fr. "Oğlum" –ç.n.

lukla küçük portatif karyolanın kenarından sallandırmayı başardı. Bir an için bütün dünya etrafında hiç hoş olmayan bir şekilde fırıl fırıl döndükten sonra, tekrar düzelerek odaklandı. "Sanırım dışarıda bir karışıklık sesi duyuyorum. Umarım Reading'dir, hayır işlerinden geri dönüyordur. Adamına talimat ver, ona yardım etsin."

"Benim 'adamım' yok, kuzen. Sadece bana ameliyatlarda yardım eden yaşlı bir dul kadın var ve ben de ondan şımarık bir aristokrata hizmet etmesini isteyecek değilim."

Francis en meleksi tebessümüyle gülümsedi. "Sen kendın şımarık bir aristokrat olmaktan çok mutlu olurdun, Etienne, itiraf et. Bu takındığın halk adamı havaları sadece koşullar yüzünden, tercihin değil. Ayrıca o dul kadından da kurtulman gerekecek. Sanırım Bayan Harriman kıskanç, sahiplenici türden bir kadın; o alımlı dulun senin etrafında olmasını istemeyecektir. Ayrıca alımlı değilmiş numarası yapmaya da çalışma, Etienne. Senin zevklerini çok iyi bilirim."

"Eğer arzu ettiğin kadın kıskanç, sahiplenici türdense o zaman neden ilgileniyorsun? Bunlar senin geçmişte nefret ettiğin niteliklerdi."

Rohan etkilenmişti. "Biliyor musun, oldukça haklısın. Bana sorundan başka bir şey vermeyecek genç bir kadını baştan çıkarmakla neden ilgilendiğimi bilmiyorum. Gerçi ben gerekçelerimi düşünüp tartmaya hiçbir zaman çok fazla zaman harcamam zaten. Onu istiyorum. Bu kadarı yeter." Reading ancak Etienne'in "yaşlı" dulu olabilecek etine dolgun genç bir kadın tarafından odaya getirilirken Rohan kafasını kaldırıp baktı. "Beni kurtarmaya mı geldin, sevgili dostum? Etienne'in hoşnutsuzluğu o kadar fazla ki zar zor dayanabiliyorum."

"Araba bekliyor. Yiyecek ve odun teslimatı yapıldı, mobilyalar, halılar ve yatak takımı da onları izleyecek. Bu zahmete girmek istediğinden emin misin? Eşeğe altın semer vursan, eşek yine eşektir."

Francis belli belirsiz gülümsedi. Uzun bir gün olmuştu. Aslında uzun iki gün olmuştu, gerçi genellikle uykusuz gecelere gayet iyi dayanırdı. "Sen benim müstakbel nişanlıma eşek mi diyorsun, Charles?"

Charles kara kaşlarından birini kaldırdı. "Müstakbel nişanlın mı? Bu kıza karşı saygın niyetler besliyor olamazsın. Mermi koluna saplandı, kafana değil."

"Öyle bir şey yok, dostum. Değişmek için çok yaşlıyım." Rohan dönerek, somurtan kuzenine baktı. "Şu güzel afyon ruhundan biraz daha var mı? Sanırım Giverney Malikânesi'ne dönmek için tıbbi yardıma ihtiyacım olacak."

Kendisine ait olması gereken Paris malikânesinden bahsedildiğinde Etienne'in yüzünde beliren asabi ifadeyi gözden kaçıracak kadar kendini kaybetmiş değildi. "Yeterince aldın."

"Ama biraz daha verirsen yanlışlıkla fazla doz alabilir ve ölebilirim. O zaman sen nerede olursun?" dedi Rohan tatlılıkla.

"Az sonra dönerim."

Etienne odadan çıkar çıkmaz Rohan, Charles'a döndü. "O iki kadın uygun olur olmaz o ahır gibi evden taşınacaklar. Böyle şeyler incelikle, özenle halledilmeli ve ben de hiçbir zaman beceriksiz bir adam olmadım. Bana kolunu ver. Burası lahana ve ölüm kokuyor. Kendi yatağıma ne kadar çabuk dönersem, o kadar mutlu olacağım."

"Kuzenin sana afyon ruhu getirmeye gitti."

"Ben sadece onun ekşi suratından yoruldum. Daha sonra yollayabilir. Belki de onu neşelendirmesi için birisini yollamalıyız. Örneğin Marianne'i." Zorlanarak ayağa kalktı. "Yalvarırım beni buradan götür. Tasarlamam gereken şeytani planlarım var. Benimle misin?"

"Her adımda," dedi Reading onun koluna girerek. "Cehenneme gidiyoruz, biliyorsun."

"Bu yıllar önce belirlenmiş bir şey, Charles. Tanrı'ya şükürler olsun."

"Tanrı'ya şükür," diye tekrarladı Charles, yürekten.

Fakat karlı akşamda dışarı çıkarlarken, Rohan bu uyuşturulmuş durumunda bile arkadaşının sesindeki hafif şüpheyi duyabilmişti.

8

Günler ele alınacak olursa, bugün en az önceki gün kadar berbat görünüyordu. Rohan gidince, Elinor yalnızca annesiyle kız kardeşinin kendisine ihtiyaçları olmadığından emin oluncaya kadar kısa bir süre beklemiş ve sonra da Avukat Bay Mitchum'u bulmak üzere yola koyulmuştu. Dün avukatın yanından gururlu bir şekilde ayrılışı artık bir anlam taşımıyordu. Lydia tehlikedeyken gurura yer yoktu, Karanlıklar Prensi kız kardeşine göz koymuşken gurura yer olamazdı. Babasının vârisiyle bir randevu ayarlamadan çıkıp gittiği için aptallık etmişti, fakat hayal kırıklığı çok derin olmuştu. Cömert bir mirasa sahip olamazlarsa hapı yutmuşlardı.

Bu kadar düşüncesiz davranabileceği asla aklına gelmezdi. Son altı yıldan bu yana kendisini sakin, pratik, düşünceli zannediyordu. Şimdiyse bir öfke anında kız kardeşini ve küçük ailesini tehlikeye atmış olabilirdi, kendisine teessüf etmekte sınır tanımıyordu.

Bay Mitchum'un hiçbir yardımı olmamıştı. En azından, yeni Baron Tolliver Fransa'dan ayrılmamıştı, fakat şu anda

şehirde değildi, taşradaki arkadaşlarını ziyarete gitmişti. Ne zaman döneceğini veya bu noktada fakir kadın akrabalarını hâlâ görmek isteyip istemediğini kimse bilemezdi. Bayan Harriman haftaya tekrar gelirse belki bir randevu ayarlanabilirdi.

Bir haftada kaybolup gidebiliriz, diye düşündü kötü kötü Elinor, Paris'in buz gibi sokaklarında koşturuken. Kar yağıyor, güzel desenler halinde döne döne düşüyordu. Başka bir zaman olsa bu hoşuna gidebilirdi. Ama bu acı ve soğuk akşam vaktinde gitmiyordu. Avukatın yanından ayrıldıktan sonra saatlerce yürümüş, iş aramak için yaptığı arayış yine sonuçsuz kalmıştı. Paris'in bu bölgesinde insanlar zar zor geçiniyorlardı –hiç kimsenin piyano çalmak gibi ince bir sanatı veya mükemmel dikiş dikmeyi öğrenmeye ne parası, ne de ilgisi vardı. Özellikle de hiç kimsenin kendi piyanosunu almaya gücü yetmediği ve dikiş işleri daha pratik uygulamalara saklandığı için. Bu da aslında iyiydi, çünkü dikiş yeteneği berbattı ve yıllardır hiç kimse nasıl piyano çaldığını dinlemek zorunda kalmamıştı.

Şalına daha sıkı sarındı. Şatoda bıraktığı pelerini, üzerindeki uyduruk yünden daha fazla ısıtıyordu. Rohan kürk kaplı çalıntı mantoyu getirmişti, fakat Elinor'un bunu sokaklarda giymeyecek kadar sağduyusu vardı. Çabucak üzerinden sökülüp alınması an meselesi olurdu. Bunun gibi fakir mahallelerde böylesi kıymetli eşyaları sergilememek gerekiyordu.

Ayrıca mantoyu buz gibi evde sıcak ve rahat bir şekilde sarınıp sarmalansın diye Lydia'ya bırakmıştı, yanı manto amacına hizmet ediyordu. Sadece Lydia'nın bir suçluluk nöbeti geçirip de mantoyu annesinin üzerini örtmekte kullanmaması için umut ediyordu. Leydi Caroline sıcağı

soğuğu fark etmenin ötesindeydi ve her şeyi üzerinden atmıştı. O çorak evimizdeki en ufak bir konforu bile hak etmiyor, diye düşündü Elinor şiddetli bir acılıkla.

Yarın mantoyu satacaktı. Bu gece donmamak için mobilyaları kıracaklardı ve nereden başlayacağından pek emin değildi. Annesinin yatağı en elverişli seçim olarak görünüyordu. Geri kalanlar zaten yerde uyuyorlardı. Fakat eğer Leydi Caroline yerde ot bir döşekte yatacak olursa, onu dizginlemek mümkün olmazdı ve bu donarak ölmekten daha tehlikeliydi.

Bu yüzden sandalyelerin veya masanın yakılması gerekecekti ve Elinor hangısının daha gerekli olduğuna karar veremiyordu. Kendileri yerde oturacak kadar genç ve çeviklerdi, ancak Dadı ve Jacobs çok daha fazla zorlanırlardı. Dadı Maude yatağın üzerinde Leydi Caroline'ın yanında otururken sık sık sırtını kolonlardan birine yaslayıp şekerleme yapardı, fakat bu esas oturuş şekli olarak pek işe yaramazdı.

Karanlık çöküyordu ve sokaklarda onları kuşatan birazcık güvenlik de hızla azalıyordu. En basit işlerde başarısız olmuş halde, eve geri yönelmekten başka çaresi yoktu. Tarçınlı kızarmış ekmek dilimlerinin olduğu tepsiyi hatırlayınca ağlamak istedi.

Sokağa bakan küçük pencerelerden garip bir ışık geliyordu, Elinor bir an şaşırarak durakladı. Sokaktaki evler birbirlerine çok benziyordu ve nerede olduğunu karıştırmış olabilirdi, fakat hayır, Lydia'nın yüksek sesle kahkaha attığını duyabiliyordu, hızla kapıdan içeri girdi, aniden düşmanlarının geri dönmüş olmasından korkmuştu.

Oda sıcaktı –şöminede çıtırdayan ateşten sıcak dalgaları yayılıyor, yan tarafta odun yığınları duruyordu. Her tarafta

yanan mumlar yoksulluklarının üzerine geçici olarak hoş bir aydınlık vermişti ve Elinor mutfak ve hizmetkâr bölümü olarak kullanılan bölümden gelen inanılmaz kızarmış tavuk kokularını alabiliyordu.

Çaresizce etrafına bakındı, fakat uzun boylu, tehlikeli bir şekilde yakışıklı adam görünürde yoktu. Lydia ve Dadı Maude'dan başka hiç kimse yoktu.

"Ne kadar harika değil mi, Nell?" diye bağırdı Lydia ayağa fırlayarak. "Sen gittikten sadece bir saat sonra odunlar geldi, mutfaktaki ateşi haftalarca idare edecek kadar var, sonra da yiyecekler. İnanamayacaksın –un, şeker ve çay, taze krema ve tereyağı. Ve tavuk, patates, sosis. Dadı bize şimdiden çörekler yaptı bile. Cennet gibi."

Pek değil, diye düşündü Elinor, Rohan'ın şeytani gülümsemesini hatırlamıştı. "Tüm bunların ödenecek bir bedeli olacaktır," dedi aksi bir sesle, sıcak odada ilerlerken eski püskü şalını üzerinden çıkardı.

"Ben bu bedeli memnuniyetle ödemeye hazırım," dedi Lydia neşeyle. "Eğer sıcak bir yatakta yatıp tavuk yemek için masumiyetimi satmam gerekiyorsa, bunu hiç tereddüt etmeden yaparım. Sadece bu çörek bile her şeye değer."

"Bu konuyu hafife alma, Lyddie," dedi Elinor keskin bir şekilde. "Bu karşılıksız yapılan bir iyilik değil."

Lydia çöreğin geri kalanını ağzına attıktan sonra keyifli bir şekilde gülümsedi. "Evet, sanırım değil. Ama nedense, kendisinin ne kadar kötü olduğunu düşünürse düşünsün Lord Rohan'ın seni zorlayabilecek türden bir erkek olabileceğini pek sanmıyorum. Bence kovalamacanın heyecanından hoşlanan bir adam."

"Lyddie, hayatım," dedi Elinor, odayı geçip bir çörek alarak. "O kalpsiz, duygusuz bir çapkın. Onun sırf ahlak

kuralları nedeniyle yapmaktan kaçınacağı herhangi bir şey olduğundan kuşkum var. Adamın tek bir ahlaki ilkesi yok."

"Belki yoktur. Ama onun göstermeye çalıştığı gibi kötü bir adam olduğundan kuşkuluyum. Meydan okumayı, gücü seviyor. Zor kullanmak onun için hoyratlık olur –bunu başarısızlık olarak görecektir."

"Bu konuda haklısın," dedi Elinor. "Fakat onun istediği ben değilim. Ve ben hiçbir erkeğin–" bir parça çörek ısırdı "–seninle laubalileşmesine izin vermeyeceğim..." Bir ısırık daha aldı. "Ben burada seni korumak için varım–" gözlerini kapadı "–ve lanet olsun, haklısın. Bu çörek, bir kadının şerefinden bir çırpıda vazgeçmesi için yeterli."

"Böyle bir lisan kullanmayın, Bayan Elinor," dedi Dadı Maude. "Bu berbat sokaklarda ve annenizin yanında çok fazla zaman geçiriyorsunuz."

"Korkunç annemizin," dedi Lydia kıkırdayarak.

"Ayrıca çörekleri ben yapmadım –diğer şeylerle birlikte geldiler. Gerçek Devonshire kaymağı, siyah Çin çayı, taze çilek reçelleri. Hatta tavuk bile doğranıp temizlenmiş haldeydi, tencereye atmaya hazırdı. Birileri benim yemek yapamadığımı düşünüyor herhalde," dedi Dadı Maude kırgın bir ağırbaşlılıkla.

"Birileri önünde kaygılanacak çok fazla konu olduğunu ve biraz yardımı hak ettiğini düşünmüş," diye onu temin etti Lydia. Odanın içinde fırıl fırıl döndü, gerçekten baş döndürücüydü. "Görmüyor musun, Nell? Bir koruyucu meleğimiz var, düşmüş bir melek olsa bile kimin umurunda ki? Ondan korkmuyorum. Yanılıyorsun –onun benim için hain tasarıları yok. Onun dengi asıl sensin. Eğer kötü emelleri varsa fena halde hayal kırıklığına uğrayacak."

Elinor kendini tutamadı –ateş büyüleyici sıcaklığıyla onu çağırıyordu. Şöminenin önünde diz çökerek üşümüş ellerini uzattı, Lydia da ona bir fincan çay –gerçek çay– uzatıp yanında yere oturdu.

Sıcaklık iliklerine kadar işliyordu. Kısa bir süre için sadece başını sert döşemeye dayayarak ağlamak istedi.

"Kapıda birisi var," dedi Dadı Maude her zamanki huysuz sesiyle.

"Lord Rohan'a gitmesini söyle," dedi Elinor. "Bu saatte misafir ağırlamıyoruz."

"O değil," dedi Dadı gizemli bir sesle. "Bir grup var. Muhtemelen getirdiklerini geri almaya geldiler. Onları buraya yanlışlıkla getirmişlerdir."

"Öyleyse onlara kesinlikle gitmelerini söyle," dedi Elinor, kendisini biraz sersemlemiş hissediyordu. "Ateşimi veya çayımı benden kimse alamaz."

Jacobs mutfaktan gelip paldır küldür içeri girdi, belli ki onlara sinirlenmişti ve kapıyı açtı. "Bir şeyler daha getirmişler," dedi memnuniyetini gizleyemeyen ters bir sesle. "Koyduğun yere dikkat et, delikanlı." Yoldan çekilince mobilyalar, halılar, yataklar ve keten çarşaflar taşıyan bir sürü adam içeri girdi.

Elinor ayağa fırlamıştı. "Onları buraya getiremezsiniz!"

"Özür dilerim, hanımefendi, fakat emir aldık," dedi bir adam kanepenin bir ucunu ateşin sağ tarafında yere indirirken. "Bunları geri götürmüyoruz. Sadece nereye koyacağımızı söyleyin. Siz memnun olana kadar buradan ayrılmamak üzere emir aldık."

"Ve ben bunlar gidene kadar memnun olmayacağım," dedi Elinor keskin bir şekilde.

"Dikkat et," dedi Dadı Maude, küçük bir masa taşıyan genç bir adamın omzuna vurarak.

"Bu konuda size yardımcı olamam, hanımefendi," dedi diğer adam. "Lord hazretlerinden sizden çok daha fazla korkuyorum. Bana geri dönüp rapor vermemi söyledi ve eğer geriye bir şey götürürsem neler söyleyeceğini düşünmek hiç hoşuma gitmiyor."

Elinor tekrar Lydia'ya döndü. "Bu imkânsız. Bundan sonra elbise ve iç çamaşırı getirecekler."

Lydia'nın yüzünden dalgın bir gülümseme geçti. "Gene güzel iç çamaşırlarına sahip olmak iyi olurdu."

"Gülünç olma. Buna hemen şimdi bir son vereceğim." Elinor halı taşıyan adamı iterek geçti ve şalına uzandı.

"Şimdi dışarı çıkamazsın!"

"Çıkabilirim ve çıkacağım da. Daha saat erken –lord hazretlerine uygunsuz hediyelerinin derhal geri alınması gerektiğini bildirebilirim."

"Tavuğu geri vermeyeceğiz, değil mi?" dedi Lydia ağlamaklı bir sesle.

Elinor duraksadı. "Hayır, tavuğu vermeyeceğiz. Çöreklerle odunları da," diye ilave etti ürpererek. Sürekli açılan kapı evin içine soğuk hava yayıyordu.

"Tekrar o şatoya gitmeyeceksin!" dedi Dadı Maude tiz bir sesle.

"Buna gerek yok. Lord hazretleri şehirdeki evinde zaten. Saint-Honore Caddesi üzerinde," dedi hiç bitmeyen mobilya taşıyıcıları taburunun lideri gibi görünen yardımsever adam. "İsmim Rolande, kontun evindeki eşyalardan sorumluyum. Sizi temin ederim, bunlar sadece onun aşırı dolu evinde kullanılmayıp kenara atılan eşyalar."

"Gene de kabul edilemez. Ben gidiyorum."

"Eğer gerekliyse sizi ben götürebilirim," diye teklif etti Rolande.

Elinor ona kuşkuyla baktı. "Beni götürmenizi *o* mu size söyledi?"

"Ben kontla konuşmam, matmazel. Bunu sadece kâhyası yapar. Ve sizi götürmem için hiç kimse bir şey söylemedi. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Elinor adama uzun bir süre baktı. Soğuk, karanlık bir geceydi, kar yağıyordu ve Lord Rohan'ın şehirdeki evini bulmak en iyi ihtimalle güç olurdu. Başka seçeneği yoktu –kont ne kadar fazla eşya yollarsa onlardan kurtulmak da o kadar zor olacaktı. Bu sadece, birisi duyacak olursa Lydia'nın itibarının mahvolması meselesi değildi. Asıl önemli olan, gerek annesinin gerekse de kendilerinin kötü emelleri olan bir adamın ihsanlarından medet umarak yaşayacak olmalarıydı. Annesinin ayak izlerini takip etmeyecekti, kesinlikle etmeyecekti.

Ne kadar açıklamaya çalışırsa çalışsın, Rohan dinlemeyecekti elbette. Eğer Elinor'un biraz aklı varsa, adamların getirdiği yeni koltuklardan birisinde gene ateşin yanına oturur ve yoksul ailesinin hatırı için eşyaları kabul ederdi. Eğer aileniz açlıktan ölüyorsa gurur da ne oluyordu?

Fakat hâlâ kayıp kuzenleri vardı. Tam olarak umutsuz sayılmazlardı. Bu eşyaları kabul edebilirlerdi, fakat daha fazlası olmazdı ve bunu kesin bir dille Rohan'a iletecekti.

"Gidelim," dedi. "*Allons-y*."*Konutlar arasındaki eşitsizlik dikkate alındığında, gecekondu bölgesinden Paris'in şık caddelerine yapılan yolculuk şaşılacak kadar kısa sürmüştü. Rolande'ın taşıma aracının bir yük arabası olması, tek

*Fr. "Hadi gidelim" –ç.n.

koltuğun yardımsever arabacının yanında bulunması iyi bir şeydi ve aldığı her nefeste rüzgâr gittikçe daha da soğuyor gibi görünüyordu. Arabacının yetişkin oğlu, torunları ve kötü durumdaki bacağı hakkında anlattığı hikâyelere konsantre olmaya çalışmıştı, ama adam atları yavaşlatıp durduğunda titriyordu.

"İşte geldik matmazel," dedi adam, durunca. "Sizinle gelmemi ister misiniz? Bu bizim gibi insanları hoş karşılayan bir ev değil, ön kapıdan olmaz."

Bizim gibi insanlar mı? diye düşündü Elinor şaşırarak. Ve sonra hakikati idrak etti. Aslında, arabacı bile ondan daha iyi giyimliydi –eski kıyafetleri yıpranmıştı ama yamalıydı. Elinor o gün daha önce eve geldiğinde elinde kalan son elbisesini giymek zorunda kalmış ve gevşek bir çiviye takarak eteğini yırtmıştı.

Bir an sarsıldı. Rohan kadar zengin ve prestij sahibi birisinin, kendi hizmetkârlarından bile daha kötü bir ortamda yaşayan genç bir kadın için hain tasarıları olamazdı.

Fakat sonra Rohan'ın bedeninde hayırsever bir kalp olmadığını hatırladı. O kendi yozlaşmış arzuları için yaşıyordu –özverili davranışlar ona göre değildi. Gençliğinde onu yaralayan ne gibi bir olay yaşadığının önemi yoktu. O şu anda olduğu adamdı ve bu adam tehlikeliydi.

"Beni görmek isteyecektir," dedi sahte bir kesinlikle ve Rolande yardım edemeden yük arabasından kayarak aşağıya indi.

"Ne olur ne olmaz matmazel, ben burada sizi bekleyeyim."

"Gerek yok..."

"Her ihtimale karşı."

"Siz çok nazik bir adamsınız, Rolande," dedi. "Lord

hazretlerine maaşınızı iki misline çıkarmasını söyleyeceğim."

"Lord hazretleri çok cömertçe ödeme yapıyor. Ayrıca ben bunu sizin için yapıyorum, onun için değil." Arabacı devasa malikâneye hoşnutsuz bir bakış attı. "Şimdi gidin, matmazel. Çok üşümüş görünüyorsunuz."

Rohan'ın malikânesine çıkan çok fazla basamağı olmalı, diye düşündü Elinor kasvetle, tırmanmaya başlarken. Gece vakti dışarı taşan ışıklar, şenlikler ve sefahat beklemişti, fakat ev emniyetli ve sakin görünüyordu.

Devasa pirinç tokmağa uzandı, fakat kullanmaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve son derece düzgün görünümlü bir uşak, ona tam bir pislikmiş gibi baktı. Fransız olmalıydı.

İlk sözleri bakışlarını doğruluyordu. "Hizmetkârların giriş kapısı yanda," dedi ve kapıyı yüzüne kapamaya davrandı.

Elinor ise vücuduyla araya girerek onu durdurdu. "Buraya lord hazretlerini görmeye geldim. Ona Bayan Harriman'ın burada olduğunu söyleyin."

Adamın bakışları önce dışarıda bekleyen yük arabasına, sonra tekrar ona döndü ve aksine, bu sefer bakışı daha da küçümseyiciydi. "Bu isimden bahsedildiğini hiç duymadım," dedi kibirle, kapıyı iterek.

"Ona bir sorun..." Kapı çarparak yüzüne kapanmış, onu orada üşümüş ve öfkeli bir şekilde bırakmıştı. "Pekâlâ," dedi Elinor dişlerinin arasından. "Bunu sen istedin."

Karla kaplı merdivenlerden ağır ağır indi ve içinden çalıntı çizmeler için Bayan Clarke'a teşekkür ederek yük arabasına tırmandı. "Hizmetkârların girişine, Rolande."

Aşırılıklarla dolu çok garip bir yaşamı olmuştu, ama yine

de büyük bir malikânenin hizmetkarlar kısmına hiç girmemişti. Babasının yazlık köşkünden annesiyle âşığının tutkulu bir ilişki yaşadıkları –o kadar coşkuluydu ki Lydia'yı büyütmek Elinor'la Dadı Maude'a kalmıştı– Paris'in şık dairelerine kadar her yerde yaşamış, gene de hizmetkârlar kısmından uzak kalmıştı. İçinde yaşadığı daireler ve evler giderek sefilleşmişti, fakat nedense o çalışan insanların dünyasına hiç girmemişti.

Arka koridor sıcak ve temizdi. Uzaktan, hizmetkârların muhtemelen üzerinde çalıştıkları akşam yemeği hakkında konuşmalarını duyabiliyordu. Acaba dürüst bir emeğin güvenliğine ve sıcaklığına sahip olmak nasıl bir şeydi? Belki de bir hizmetçi olabilirdi. Özellikle usta olduğu bir iş yoktu –bir oda hizmetçisi olamayacak kadar beceriksizdi, bir leydinin nedimesi olamayacak kadar kötü bir terziydı ve gerçekten berbat bir aşçıydı. Belki de sert bir aşçıbaşının dikkatli gözetimi altında bir mutfak hizmetçisi olmak mümkün olabilirdi ve böylece...

"Matmazel?" Rolande onun kısa hayalini bölmüştü. "Eğer dümdüz bu koridordan ilerlerseniz, esas yaşam bölümüne giden merdivenlerle karşılaşacaksınız. Cavalle için gözlerinizi dört açın –o burayı demir yumrukla yönetir."

"Sağ ol Rolande," dedi Elinor. "Keşke param olsaydı..."

"Buna gerek yok. Size hizmet etmekten zevk alıyorum, matmazel," diyerek reverans yaptı Rolande.

Elinor öne doğru eğilerek arabacıyı sert yanağından öptü, adam da ona göz kamaştırıcı bir şekilde tebessüm etti. Sonra Elinor dönerek can düşmanını aramaya yöneldi.

Basamaklar dardı, sert tahtadan yapılmıştı, belli ki

hizmetkârların merdiveniydi ve Elinor sessizce hareket ediyordu. Yukarıda kapalı bir kapı vardı elbette ve bir an için duraksadı. Evin esas bölümüne girdiği zaman ne yapacaktı? Rohan'ı bulana kadar odaları aramaya başlayacaktı elbette, ama eve gizlice girmek zorunda kaldığı düşünülürse, konuşmaya nereden başlayacağı sorun olacaktı.

Bu Rohan'ın da hatasıydı, çünkü evinde böyle bir vekilharç çalıştırması, böyle bir... bir... kibar sözler bulamıyordu ve son yıllarda bilinçsizce özümsediği sokak laflarını kendi zihninin mahremiyetinde bile kullanamıyordu. *Piç* denebilirdi. Böyle bir *piç*. Kapıyı iterek çok dikkatli bir şekilde açtı ve aslanın inine girdi.

İçerisi sıcaktı, en kaliteli mumlardan gelen altınsı bir parıltısı vardı. Rohan'ın lütuf gibi gelen odunlar ve yiyeceklerle birlikte –Elinor'un kenar mahalledeki evlerinden fırtına gibi çıkarak gelişlerini kaçırdığı odunlar ve yiyeceklerle birlikte– yolladığı mumlardandı bunlar. Elinor bir an için açlıktan bayılacakmış gibi hissetti. Sabahki kızarmış ekmek dilimlerinden ve bir saat kadar önce yediği çörekten başka hiçbir şey yememişti ve bu onun sağlam bedenini canlı tutmaya yeterli değildi. O Lydia gibi narin değildi. Daha uzun boylu, daha kuvvetliydi ve sanki korkunç, sonu gelmeyen bir yarışta koşuyormuş gibi hissediyordu. Getirdikleri yeni yataklardan birisine girmek ve günlerce uyumak için neler vermezdi. Kız kardeşinin şerefinden başka her şeyi. Ve kendisininkinden geri kalanlar dışında her şeyi.

Arkasından kapıyı kapattı ve azimle yola koyuldu. Kapı bir dizi muntazam odaya açılıyordu; altın varaklı ahşaplar, her tarafta aynalar vardı, döşemeler de ziyadesiyle cilalanmıştı. Versailles ve Aynalı Salon hakkındaki hikâyeleri duy-

muştu. Burası kesinlikle o yerlerle boy ölçüşebilirdi. Lord Rohan hakkında çok az şey bilmesine rağmen, servetinin muazzam olduğunun rahatsız bir şekilde farkındaydı.

Sonunda karşı karşıya geldiği mermer merdivenler de muazzamdı. Yavaşça yukarı çıktı, aşırı hararetli bir uşağın görünmesi ihtimaline karşılık kenardan gidiyordu, fakat akşam vaktiydi ve uşaklardan çoğu çağırılmadıkları sürece tedbirli bir şekilde ortalıkta görünmemeye çalışıyor olmalıydı. Ailesinin daha varlıklı günlerinden bu kadarını hatırlıyordu.

Odaların içine bakarak ilk kattaki koridorda dolaştı. Deri ve pipo tütünü kokan bir kütüphane, evin hanımı için tasarlandığı belli olan küçük bir salon, hiç kullanılmadığı açıkça belli olan bir piyano ile bir arpın bulunduğu bir müzik odası buldu. Salonlardan birinin sonunda karanlık ve sessiz balo salonu, diğer ucundaysa kilitli bir kapı vardı.

Kulağını kapıya dayadı, ama tamamen sessizdi. Bu oda her ne için kullanılıyorsa –düşünürken ürpermişti– şimdi boştu.

Bir kat daha merdiven tırmanmaktan başka çaresi yoktu, bu merdivenler daha küçüktü, ama daha az görkemli değildi. Ya Rolande yanlış anlamışsa, ya kendisi Vikont Rohan'ın şehir evinde dolaşırken evde aslında hiç kimse yoksa? Derken, merdivenlerin tepesine ulaştığında sesler duydu. *Onun* sesi, Rohan'ın derin ve melodik sesi; bir kadının cevap vermesini bekleyerek nefesini tuttu.

Bunun yerine bir erkek sesi duydu, konuşulanlar deşifre edemeyeceği kadar belli belirsizdi. Gölgelerin içinden çıkarak odaya doğru ilerlerken, ansızın ön kapıdan üzerinde bir sürahi ve kadehler bulunan bir tepsi taşıyan rakibi yeniden göründü.

"Sen!" dedi kâhya aşırı tiksintili bir ses tonuyla, tepsiyi düşürmeyecek kadar profesyoneldi. Tepsiyi dikkatle bir masanın üzerine koydu, fakat Elinor çoktan sıvışmış, aceleyle seslerin geldiği yöne doğru koşturuyordu.

Açık bir kapı vardı, koridora ışık yayılıyordu, hedefi bu kapının ötesindeydi. Çizmeli ayakları parke zeminde artık sessiz değildi, neredeyse ulaşmıştı ki, kâhya ona yetişerek saçından yakaladı ve acıtarak çekti.

Elinor da adamı iyice ısırdı. Leydi Carlton'ın çizmeleriyle bacaklarını tekmeledi ve şaşkın bir sessizlik içinde kendisine bakan oda sakinlerini selamlamak üzere açık kapıdan ok gibi fırlayarak içeri girerken elbisesinin yırtıldığını duydu.

9

En azından Reading denen şu yaralı adam uygun şekilde şoke olmuş görünüyor, diye düşündü Elinor. Lord Rohan'sa her zamanki gibi farklı bir konuydu. Onu bekliyormuş gibi görünüyordu, alçak herif.

Çevresine yaldızlı perdeler asılı olan devasa bir yatağın ortasında ihtişamlı bir vaziyette oturuyordu, saçları omuzlarının etrafında gevşek bırakılmıştı ve tamamen çıplaktı, en azından anlayabildiği kadarıyla. Beline kadar örtü çekilmişti, fakat gene de vücudunun çok büyük bir kısmı meydandaydı. Ama can düşmanı köşeyi kayarak dönüp peşinden gelirken Elinor'un bunu düşünmemesi gerekirdi.

Lord Rohan örtünmek için hiç çaba göstermedi. Sadece ona gülümsedi. "Bu kadar şaşkın görünmemelisin, Charles. O benim geçen geceki sevgili kuklam. Besbelli benden ayrı kalmaya dayanamamış. Sana birlikte uyuduğumuzu söylemiş miydim? İki kez miydı? Ve son derecede keyifliydı."

Reading boğuk bir ses çıkardı. "Keyifli mi?"

"Lord hazretleri her zamanki gibi sizi yanıltıyor," dedi Elinor. "Onun yanında uyuyakaldım. Kendisini herkes sizin kadar eğlenceli bulmuyor."

"Bu kızın beni neden büyülediğini görüyor musun, Reading?" dedi Rohan. Sonra hem bakışı hem de sesi çelik gibi sertleşti. "Bayan Harriman'a hakaret etmedin değil mi, Cavalle? Eğer kendisine azami bir özen ve saygıyla davranılmadıysa son derece rahatsız olurum."

Elinor arkasına göz attı. Kâhyanın rengi kâğıt gibi olmuştu ve Elinor adamın dizlerinin birbirine vurduğunu duyduğuna yemin edebilirdi. Dehşete kapıldığından en ufak bir şüphe yoktu.

"Bana tabii ki özen ve saygıyla muamele etti," dedi aksi bir sesle, adama acımıştı. "Sadece her iyi Hıristiyan gibi üzerinizi örtmeniz için size zaman kazandırmak üzere, geldiğimi haber vermek istedi, fakat benim çok acelem vardı ve önden koştum."

"Demek öyle," dedi Rohan, söylenenlerin tek kelimesine bile inanmadığı belliydi. "Sen daima etrafta yırtık pırtık elbiselerle ve saçların yarı beline kadar açık vaziyette mi koşuşturursun? Sen gidebilirsin, Cavalle. Daha sonra konuşuruz."

"Peki lordum," dedi adam, titrek bir sesle.

Daha sonra Rohan'ın koyu mavi gözleri ona odaklandı. "Tanrı aşkına, sana benim iyi bir Hıristiyan olduğumu düşündüren ne çocuk? Bu bana hakaret."

Elinor derin, yatıştırıcı bır nefes aldı. "Umut daima vardır Mösyö Kont. Sizinle konuşmak istiyorum."

"Konuşalım elbette, kıymetlim. Özel bir konu mu? Reading bizi yalnız bırakmaktan çok mutlu olacaktır. Gel yanıma otur." Eliyle kar beyazı çarşaflara vurarak işaret etti.

"Eğer yatak odamda bir hanım ağırlayacaksam, kendisini yakınlarımda bulundurmayı tercih ederim."

"Ve ben de giyinmenizi tercih ederim."

"Neden?" Sanki mantıklı birisiymiş gibi konuşuyordu Rohan.

Elinor kontun kolundaki bandajı ilk kez fark etti. "Yaralanmışsınız," dedi, bir an için dikkati dağılmıştı.

"Küçük bir şey," diye geçiştirdi Rohan. "Neden giyinmemi istiyorsun?"

"Çı-çıplak bir adamla tartışmam imkânsız. Dikkatim dağılır."

Rohan'ın yumuşak gülüşü çıldırtıcıydı. "Pekâlâ, tatlım. Bu durumda en iyisi ben uşağımı çağırmak için zili çalarken, Reading de seni oturma odama götürsün, çünkü korkarım bu örtülerin altında anadan doğma çıplağım ve eğer bana katılmayacaksan, şok geçirip bayılmadan önce çekilmen gerekiyor."

"Benimle gelin, Bayan Harriman," dedi Reading, onun koluna girerek. "Havaya girdi. Onu iyice cesaretlendirmemek akıllıca olur. Gidip oturma odasında bekleyelim."

Rohan daha şimdiden örtüleri üzerinden kaldırmaya başlayınca Elinor kendi ekseni etrafında arkaya döndü, yanındaki alaycı adamın yanaklarındaki kızarıklığı görmediğini umuyordu. Kontun yumuşak gülüşü onu bitişikteki odaya kadar takip etti.

"Buyurun, oturun Bayan Harriman," dedi vekil ev sahibi. "Size içecek bir şey ikram edebilir miyim? Cavalle'e çay veya daha sert bir şey getirtebiliriz. Zannediyorum merdivenlerden pek hoşlanmıyor, inip çıkmak zorunda kalması eğlenceli olacaktır."

"Hayır, teşekkür ederim efendim." Elinor ne kadar bit-

kin olduğunu göstermemeye kararlı olarak yaldızlı zarif bir koltuğun ucuna tünedi.

"Umarım aileniz... iyidir? Dilerim böylesi karlı bır gecede talihsiz bir olay yüzünden dışarı koşturmak zorunda kalmamışsınızdır?"

Elinor adamın sesindeki tereddüdü duydu ve iç çekmesini bastırdı. Kız kardeşini gören herkes ona âşık olurdu ve belli ki Reading de buna bir istisna değildi. "Kız kardeşim iyi," dedı.

Reading'in yaralı tebessümünde meraklı bir tatlılık vardı. "Eğer bir yardımım olabilirse..."

"Bu Lord Rohan ve benimle alakalı bir konu," dedi.

Adam Elinor'un yanındaki küçük sandalyelerden birine oturdu. "Siz belli ki akıllı bir genç hanımsınız –lord hazretleriyle benim özellikle yakın olduğumuzu fark etmişsinizdir. Canınızı sıkan konu her neyse benimle konuşabilirsiniz."

Elinor kuşkulu ifadesini bastırma zahmetine girmedi. "Lord hazretlerını bekleyeceğim, teşekkür ederim. Bu onunla benim aramda."

"Ah, elbette öyle." Reading hafifçe gülümsedı. "Bu durumda ben izninizi rica edeceğim. Şehre geleli haftalar oldu ve ziyaret etmek istediğim birtakım arkadaşlar ve mekânlar var. Sizi bu şekilde bırakmanın tamamen kabalık olduğunun farkındayım ve sizi temin ederim, bu size duyduğum büyük saygıyla değil, sadece kendi arzularımın kölesi olan yüzeysel birisi olmamla alakalı. Ayrıca Rohan'ın sizinle yalnız olmak istediğini kuvvetle tahmın ediyorum. Ne yazık kı arkadaşlık bağları nezaket kurallarından daha ağır basıyor." Ayağa kalktı, Elinor'un elini eline alarak iyice eğildi. Fakat Elinor öpmesine fırsat vermeden hızla elini

çekti, elinin son kez bir erkek tarafından öpüldüğü zamanı, bu öpücüğü neyin takip ettiğini hatırlayınca yüzü yanmaya başlamıştı.

Fakat Reading ona sadece o tuhaf, çarpık tebessümüyle gülümsedi ve gitti.

Arkasından kapıyı kapayınca Elinor bir an paniğe kapıldı. Başlangıçtaki öfkesi yatışmıştı. Öylesine yatışmıştı ki, aklına aniden korkunç bir düşünce geldi: Tanrı aşkına ne yapıyordu böyle?

Başka bir yerden yardım görüyor değillerdi. Hiç kuşkusuz Rohan'ın iyiliğini kız kardeşinin bekâretini sunmadan kabul edebilirdi. Kendi onur duygusuna gelince, o çoktan gitmişti. Sonunun annesi gibi olması, yaşam standardını yükseltebilirdi bile.

Eğer sorun sadece itibar meselesiyse, bu yıllar önce yok olmuştu ve boşa endişe ediyordu. Bu özel sorun yıllar önce pek çok hadise nedeniyle yok olmuştu, bu hadiseler arasında da annelerinin fahişe olması yer alıyordu mesela.

Pencereden döne döne yağan kara bakınca ürperdi. Bir yerlerde bir kilise çanı sekizi çaldı ve Elinor derin bir oh çekti. Daha erkendi. Birini ziyaret etmek için geç, fakat itirazlarını net olarak ortaya koymak, Lord Rohan'a evden alınabilecek eşyaları aldırıp kendilerini tekrar rahatsız etmekten vazgeçmesi konusunda ısrar etmek için erkendi. Kız kardeşi satılık değildi.

Şöminede yanan ateş odayı neredeyse bunaltıcı bir sıcaklıkla dolduruyordu. Çay teklifini kabul etmesi gerekirdi –o kadar yorgundu ki gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Ama kontun yanında uyumayacaktı, bunu kesinlikle yapmayacaktı. Şakayla karışık takılmalarına rağmen kont tarafından gelebilecek özel bir tehlike altında değildi, fakat

buna her zaman güvenemezdi ve eğer Rohan'ın canı onu aşağılamak isterse, kolay bir hedef olacaktı.

Hayır, tamamen uyanık kalması gerekiyordu. Ayağa kalktı ve odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı; uzun, ağır etekleri ileri geri sallanıyordu. Lord Rohan nerede kalmıştı böyle? Kuşkusuz bir gömlek ve pantolon giymek bu kadar uzun sürmezdi.

Tekrar oturdu, yastıklı koltuğun şeritli ipeğine yaslanarak bir an için gözlerini kapadı. Rohan gelirse duyardı, özellikle de bu sabah şehre dönüşünde kendisine eşlik ederken giydiği o gülünç, yüksek topuklu terliklerini giyiyorsa. Rohan'ın ayakkabılarına bakmamıştı, eğer kendisini tutabilseydi onun hiçbir şeyine bakmazdı, utancını hatırladı ve başka bir şeyle kasıp kavruldu. Bunlar sadece bu sabah mı olmuştu? Sanki bir hafta önceymiş gibi geliyordu –kayıp annesini bulmak için çalıntı bir arabayla koşuşturduğundan bu yana bir ay geçmiş gibiydi. Karanlıklar Prensi'ni görmesinin üzerinden asırlar geçmişti sanki.

Ayağa kalktı ve tekrar odayı adımlamaya başladı. Rohan'ı bu kadar geciktiren neydi? Bu hızla saraya takdim edilmek için hazır olabilirdi. Tekrar oturdu, sonra aniden huzursuzlukla kalktı. Eğer gidip kapıya vuracak olursa Rohan'ın ne giyiyor veya giymiyor olabileceğini tahmin etmek mümkün değildi ve onu tanıdığı şu kısa sürede Rohan'ın kendisini daha fazla utandırmaktan keyif alacağını öğrenmişti.

Şimdiden yeterince şoke olmuştu. Önceki gece bir sürü çırılçıplak vücudu çeşit çeşit ahlaksız eylemler içerisinde görmemiş değildi. Kendi işgüzarlığıyla gurur duyuyor ve gözüne ilişen bazı şeyler onu hâlâ hayretler içinde bırakıyordu, fakat çıplak bir insan vücudu böyle bir şeydi işte.

Herkes bir yana, kendisi böyle konularda bu kadar hassas olmamalıydı. Ancak nedense, Rohan'ın ahlaksız konukları arasında görüp de kolayca zihninden savuşturduğu şeyler, konu Rohan olunca baş edilmesi zor şeylere dönüşüyordu. Özellikle de çıplaklık.

Rohan'ın göğsü kıllıydı. Çok fazla değildi –sadece serpiştirilmişti. Koyu renkli tüylerle kırlaşmış tüylerin karışık olması onu şaşırtmıştı. Tuhaf bir şekilde Rohan'ın göğsüne dokunmayı arzuladığının farkındaydı. Onun kesinlikle kaslı bir genç erkek vücudu vardı ve...

Ve Tanrı aşkına, neden burada oturmuş, onun kaslı vücudunu düşünüyordu? Belki de çok yakından görmüş olduğu diğer tek vücuttan çok farklı olduğu içindi. Gerçi Tanrı'ya şükürler olsun ki onu gerçekten görmemişti.

Ve bu konuyu da kesinlikle düşünmeyecekti. Evet, bu kendisini uyanık tutmak için yeterliydi, fakat bazı şeyler için ödenecek bedeller çok yüksek oluyordu.

Hafızasını zorlayarak bir anıyı hatırladı, iyi bir anıyı. Olaylar dayanılmaz hale geldiği zaman kullandığı anıyı. Babasının Dorset'teki mülkünde uzanan geniş tarlalarda hızla yol alırken altındaki genç kısrağı hissediyor, başının üzerinde parlayan güneşi duyumsuyor, seyisin önünde hızla ilerlerken arkasında dalgalanan örgülü saçlarını savuruyordu. On iki yaşındaydı, annesinin kendisini ve kız kardeşini alıp Avrupa ana kıtasına getirmesinden sadece birkaç gün önceydi. Ata son kez binişiydi. Tüm yapması gereken o anı zihninde yeniden yaratmaktı; kendisine hiçbir şeyin zarar veremeyeceği o dünyanın coşkusu içinde mutlu, huzurlu ve güvende oluyordu.

"Yüzünüzde ilginç bir ifade var, Bayan Harriman."

Rohan'ın sesi rüyasını bozmuştu. "Bir ihtimal, beni düşünüyor olabilir misin?"

Elinor'un gözleri hızla açıldı. "Belki de başınızı bir kazığın üzerinde hayal ediyorumdur," dedi soğuk bir sesle. Rohan en azından kısmen giyinmişti, üzerinde gümüşi kumaş bir pantolon, dalgalanan beyaz bir gömlek ve gümüş rengi bağcıkları olan uzun siyah bir yelek vardı. Saçları arkaya çekilerek kuyruk yapılmıştı ve sert mavi gözleri keyifle kendisini izliyordu.

"Bu ziyaretin şerefini neye borçlu olduğumu sorma zahmetine girmeyeceğim," dedi Rohan, odaya girerken. "Kız kardeşini donmaktan ve açlıktan ölmekten kurtardığım için beni azarlamak üzere buradasın, öyle değil mi?"

Elinor'un içindeki her şey donmuştu. "Kardeşime yaklaşmayacaksınız!" dedi, panikten sesi çatallanmıştı.

Rohan gözlerini devirerek baktı. "Neden o güzel çocuğu arzuladığımı düşünüyorsun? Bu şehirde pek çok, belki de yüzlerce güzel kız var ve sanırım biraz ilgi göstersem hepsine sahip olabilirim."

"Hepsine değil," dedi Elinor hiddetle, ayağa fırlamıştı.

"Benim sevgili Bayan Harriman'ım," dedi Rohan, nazikçe onu tekrar koltuğuna iterek. "Seni temin ederim ki, kız kardeşine de sahip olabilirim. Fakat sanırım bu Reading'i rahatsız eder ve ben en iyi arkadaşıma böyle bir şey yapmayı asla düşünmem. Gerçi o da kız kardeşine sahip olacak değil. Onun zengin bir kadınla evlenmesi gerekiyor, üstelik benim kötü etkime rağmen, o iyi aileden gelen bir kızla dalga geçip oyalamayacak kadar asil bir adamdır."

Hafifçe kapıya vuruldu. Rohan "*Entrez*,"* deyince, ağır

* Fr. "Girin" –ç.n.

bir tepsi taşıyan bir uşak içeri girdi. Gelen o tiksindirici kâhya Cavalle değildi ve adam içeri girer girmez Elinor'un burnuna tarçınlı kızarmış ekmek kokusu hücum etti.

"Seni şarap ve üzümle ayartamayacağıma, ama sıcak çay ve kızarmış ekmeğe hayır demeyeceğine karar verdim." Rohan tepsideki tabaklardan birinin kapağını kaldırdı. "Ah, yumurta. Tam istediğim şey. Tamam, Willis, bizi yalnız bırakabilirsin."

"Aç değilim," dedi Elinor.

"Gülünç olma, tabii ki açsın. Yumurta dediğimde neredeyse ağlayacaktın. Sana servis yapmama izin ver."

"Sizin yemeklerinizi yemeyeceğim."

"Neden? Altı nar tanesi yersen bütün kış burada kapana kısılacağını mı zannediyorsun?"*

Elinor ona öfkeyle baktı. "Kendinizi yeraltı kralı olarak düşünebilirsiniz, lordum, fakat kendi bildiğini okuyan şımarık bir aristokrattan başka bir şey değilsiniz."

"Bu konuda sana karşı çıkamayacağım, çocuk," dedi Rohan, tabağı Elinor'un kucağına yerleştirerek. "Aslında, beni oldukça açık bir şekilde görüyorsun, kusurları ve her şeyi. Ben yozlaşmış, işe yaramaz bir tembelden başka bir şey değilim. Bu durumda, yaptığım ufak bir iyilik için neden bu kadar sinirleniyorsun? Lütfen tekrar öfkeye kapılma. Soğumadan yumurtalarını ye. Bana iyiliğe ihtiyacınız olmadığını söylemek istediğini biliyorum, fakat sen yalan söyleyemeyecek kadar erdemli bir insansın. Paranız yok.

* Yunan mitolojisine bir gönderme. Yeraltı tanrısı Hades, Persephone'u yeraltına kaçırır ve ona altı nar tanesi yedirir. Kurallara göre, ölüler diyarında bir şey yemiş olanlar ebediyen orada kalmak zorundadır. Persephone da altı nar tanesi yediği için, yılın altı ayını yeraltında geçirir. Bu altı ay süresince de annesi Demeter yas tutar ve yeryüzünde hiçbir şeyin yeşillenmesine izin vermez –ed.n.

Benimse ne yapacağımı bilemeyecek kadar çok param var ve senin de yeni kuzenine, yani barona yardım için başvuracak kadar zamanın olmadığını öğrenmiş bulunuyorum. Başvuracak başka hiç kimseniz yok. Şöyle düşün: Eğer evimi daha düzenli tutabilseydim, annen asla zavallı ailenin sahip olduğu son parayı kumarda kaybetmek için içeri alınmazdı. Bunu sadece bir borcun geri ödenmesi olarak düşün."

Eğer Elinor olmayı istediği gibi prensip sahibi bir kadın olsaydı, yumurtalara asla dokunmazdı. Fakat tam burnunun dibindeki yumurtaların kokusu dayanılmazdı. Yumurta yemeyeli haftalar olmuştu. Kaldı ki, prensipleri yıllar önce paramparça olarak tanınmayacak hale gelmişti. Bir tabak yağda yumurta için ruhunu satabilirdi. Sadece kız kardeşininki olmazdı.

İlk lokmadan sonra Rohan gözyaşlarını görmesin diye uzaklara bakmak zorunda kaldı. Yumurta için ağlamak ne kadar saçmaydı. Kızarmış bir biftek için, gülünç bir şekilde namusu denen şeyi isteyerek satabileceği zamanlar olmuştu. Şimdi fiyatının bu kadar düşmüş olması ne kadar üzücüydü.

Gözlerindeki bu ani ıslaklığı kirpiklerini kırpıştırarak yok etti ve sert bakışlarını Rohan'a dikti. Rohan kızarmış ekmek dilimlerinden birisini, *Elinor*'un dilimlerinden birini kemirirken gayet huzurlu görünüyordu. "Peki benim çok sevgili Bayan Harriman'ım, servetimin bir kısmını sizin için saçmaya karar vermemin neden bu kadar yanlış olduğunu o serinkanlı, kendine hâkim sesinizle bana açıklar mısınız?"

"Sizi kim vurdu?"

Rohan bir an için keyfi kaçmış gibi göründü. "Bunun

konumuzla ne ilgisi var ki şimdi? Reading benimle karşılaşmış olan herkesin beni vuracak bir nedeni olduğu konusunda beni temin ediyor, dolayısıyla samimiyetle itiraf etmeliyim ki bu konuda hiçbir fikrim yok. Sen miydin yoksa?"

"Eğer ben vurmuş olsaydım, ıskalamazdım," dedi Elinor.

"Bu senin hüsnükuruntun mu, yoksa gerçekten usta bir nişancı mısın?"

"İçimdeki arzu, tecrübe eksikliğimi telafi ederdi."

Elinor sözlerinin akla ne getirebileceğini fark edince bir sessizlik oldu. Sonra Rohan ona gülümsemekle yetindi sadece. "Ah, hayır," dedi. "Bu çok kolay olur."

Elinor bakışlarını onun bakışlarından kaçırarak başını eğdi ve bir şekilde takviye edilmiş olan tabağındaki yumurtalarıyla uğraşmaya devam etti. Gene yanaklarının kızardığını hissedebiliyor ve içinden lanet ediyordu. Cildi o hor görülen çilleri dışında fazla solgundu ve en ufak heyecanını göstermeye yatkındı.

"Aslında, Bayan Harriman, ziyaret için böylesine nefis derecede uygunsuz bir zaman seçtiğiniz için memnun oldum," dedi Rohan uzun bir sessizlikten sonra. "İkimizin de sorununu çözecek bir fikrim var. Sosyetenin yargılayıcı bakışlarına maruz kalmadan ailenize mutlulukla dünyevi mallar bağışlamama ve isminize gelebilecek en ufak bir lekeyi bertaraf etmeme yarayacak bir yol."

Yumurtalar boğazına takılıp Elinor'u boğuyordu neredeyse. Başını kaldırıp Rohan'a baktı, dehşete kapılmıştı. "Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Ne tuhaf bir tepki bu, çocuğum. Benim yanımda bir miktar daha zaman geçirmen itibarını biraz zedeleyecek, o

kadar. Herhalde tamiri mümkün olmayacak kadar bir şey olmaz, öyle umuyorum, çünkü elimde bunu kanıtlayacak hiçbir şeyim yok, ama gene de... Muhteşem bir ayarlama yaptığımı söyleyebilirim."

Yumurtalar boğazından aşağı indi. "Ne yaptınız, lordum?"

"Sana bir koca buldum."

Tepki gösteremeyecek kadar şaşırmıştı Elinor. "Bir kocaya ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Elbette var. Hayatın sana getirebileceği zevkleri keşfetme özgürlüğüne ancak bir kocayla sahip olabilirsin."

"Böyle konularla ilgilendiğiniz için ne kadar naziksiniz," dedi Elinor buz gibi bir sesle. "Demek bana böyle zevkler sağlayacak bir koca buldunuz?"

"Genelde zevki sağlayanlar kocalar olmaz, Bayan Harriman. Âşıklar olur."

"Yani kendime bir âşık edinmem için bana bir koca mı buldunuz? Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama hiç mantıklı değil. Ayrıca bir kocanın, sizin yapacağınız iyiliklere de itiraz edeceğini düşünüyorum."

"İşte burada beni hafife alıyorsun. Bir kuzenim var, beni hiç onaylamayan katı bir genç adam. Bir doktor ve ben ona mesleğinde yardımcı olacak bir eşe ihtiyacı olduğuna karar verdim. Hayattan korkmayan birisine. Ayrıca baba olmamak için elimden gelen her şeyi yaptığım için kendisi benim vârisim olur, dolayısıyla Fransa'daki mülklerimin hepsi ona kalacak. Ona yaklaşık on yıldır yardım ediyorum. Karısına yardım etmem de tamamen mantıklı görünecektir."

"Sizin deli olduğunuzu düşünüyorum, lordum," dedi

Elinor soluk soluğa. "Böyle bir düzenlemeden siz ne kazanacaksınız ki?"

"Bayan Harriman, ben bunun apaçık ortada olduğunu düşünmüştüm."

"Benim için değil, Mösyö Kont." Ansızın yumurtalar soğuk gelmeye başlamış ve midesine kurşun gibi oturmuştu. Bu saçma plan, ailevi şefkat ve yakınlık kisvesi altında Rohan'ın Lydia'ya ulaşmasını sağlayacaktı.

"O zaman söyleyeyim Bayan Harriman, sizi kazanacağım." Rohan bunu söyledikten sonra ona bir fincan çay uzattı.

10

Elinor dikkatle yumurtadan son lokmasını alarak çatalını altın yaldızlı tabağın yanına koydu. Çatalı bir tür silah olarak tutmayı düşünmüştü, ama Vikont Rohan güç kullanacak türde birisi değildi. Ayrıca, sözlerine rağmen, Elinor ona inanacak kadar aptal değildi.

"Siz başarılı bir yalancısınız, öyle değil mi?"

Rohan karşısındaki kanepede uzanmış, tam bir tembellik görüntüsü çiziyordu. Güçlü ellerinin üzerine danteller düşüyor, yeleğinin boğazından taşıyordu. Onun çıplak göğsünü rahatsız edici bir şekilde gördükten sonra, bu manzara güven verici olmalıydı, fakat Elinor tüm o ipek ve yün katmanlarının altında ne olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

"Bunu nasıl kabul edebilirim? Eğer ben bir yalancıysam, o zaman sana söylediğim hiçbir şey doğru olmayacaktır. Bana böyle şeyleri sormakla boşa zaman harcıyorsun. Ama konu sevişmeye gelince, bu tamamen farklı bir mesele. Şehvet ve tutku konusunda, sana tamamen emsalsiz olduğumu garanti edebilirim."

Elinor ona en nahoş bakışıyla baktı. "Bu beni ilgilendirmez."

"Yalan söyleme, canım. Bunu düşününce gizli gizli kendinden geçiyorsun. Arabada şöyle bir tadını aldıktan sonra bedeninin ne gibi bir kapasitesi olduğunu ve sana bu tür bir bilgiyi kimin verebileceğini merak ediyorsun. Ve kalbinin derinliklerinde bunu yapabilecek kişinin ben olduğumu biliyorsun–"

"Ah, kesin şunu!" diye hiddetle araya girdi Elinor. "Canımı sıkmaya başladınız. Bana öyle baygın gözlerle bakıp da ölümsüz şehvetinizin nesnesiymişim gibi davranmayın. Ben böyle fantezilere kapılmayacak kadar olgun bir yaştayım."

"Sen bir çocuksun."

"Sizin yaşınızla kıyaslanınca belki, fakat ben yirmi üç yaşındayım ve benim yaşımdaki çoğu kadından çok daha fazla şey gördüm. Siz kaç yaşındasınız?"

Rohan eğleniyor gibi görünüyordu. "Otuz dokuz. Baban olacak yaştayım. On altı yaşımdayken çok faaldim."

"Ve benim annem kuşkusuz o zamanlar bile fahişeydi, fakat söylediklerine göre babama talihsiz bir benzerliğim varmış. Burun bakımından, görüyorsunuz ya."

"Ben burnunu çok beğeniyorum."

Elinor ona hoşnutsuzlukla baktı. "O halde kısa ve net cümlelerle anlatmaya çalışayım, çünkü anlamıyor gibi görünüyorsunuz. Her nedense iyi bir fikir olarak gördüğünüz, kuzeninizle evlenme teklifinize en ufak bir ilgi duymuyorum. Artık evimize uygunsuz hediyeler yollamayacaksınız ve daha da önemlisi kardeşimden uzak duracaksınız. Yeterince açık mı, yoksa daha da yavaş tekrarlamamı ister misiniz?"

"Çok açık, Bayan Harriman," dedi Rohan. "Fakat ya ben bunu istemiyorsam? Ya katı emirlerini yerine getirmek için başka türlü bir motivasyona ihtiyaç duyuyorsam?"

"Ne gibi," diye sordu Elinor kuşkuyla.

"Sanırım buraya gelmen lazım," dedi Rohan yumuşak, ipek gibi bir sesle. "Gel ki gösterebileyim."

Bu tam bir aptallıktı, fakat Elinor yorgunluğun da ötesine geçmişti artık, kendini huysuz ve pervasız hissediyordu. Rohan ona meydan okuyordu ve Elinor hiçbir meydan okumayı geri çevirmemişti. Soğuk, küçümseyen bakışlarla uzun bir süre Rohan'a baktı. Sonra ayağa kalktı ve odayı geçerek uzandığı kanepede onun önünde durdu.

"Evet?" dedi soğukkanlı bir sesle. Utancın kızarıklığı gitmiş, soğukkanlı ve kararlı bir ruh haline girmişti.

Rohan'ın tebessümü melek gibiydi. Şeytani eğilimleri dikkate alındığında, bu onu iki katı tehlikeli yapıyordu. "Dız çök."

Elinor bir kaşını kaldırdı. Rohan'ın sözde tutkusuna; peri masallarına veya adil ve sevgi dolu bir tanrıya inandığından daha fazla inanmıyordu, fakat blöfünü nereye kadar götüreceğini görmek istiyordu. Ve Lydia için ne türden bir güvenlik elde edebileceğini.

Eski püskü giysileriyle diz çökünce etekleri etrafına yayıldı. Gözleri Rohan'ın gözleriyle aynı hizaya gelince kendi çelik gibi bakışları onun sert mavi gözleriyle buluştu.

"Aynen böyle, sevgili kuklam," diye mırıldandı Rohan. "Şimdi beni öpebilirsin."

Elinor ayağa kalkmaya davranınca Rohan onu kolundan yakalayarak kendine doğru çekti ve Elinor dehşetle onun ne kadar kuvvetli olduğunu fark etti. "Ben sadece huysuz bir bakırenin dudaklarının nasıl bir tadı olduğunu

görmek istiyorum. Daha fazlasını istemiyorum, en azından şu anda. Genelde öpüşmeyi pek sevmem, fakat hayal meyal de olsa bunun tecrübesiz kadınlarla girişilen tüm ritüelin bir parçası olduğunu hatırlıyorum."

"Siz gerçekten delisiniz," dedi Elinor söylediği şeyi bütün kalbiyle hissederek. "Tek tahminim, sizin annemle aynı hastalığın tuzağına düşmüş olduğunuz ve sizin için üzgün olsam da, bunun işlediğiniz günahların bedeli olduğunu söyleyebilirim. Önünüze çıkan her canlıyla zina yapıp da bir bedel ödemeden yakayı sıyıramazsınız."

"Cinsel enerjimi biraz fazla abartıyorsun, sevgili kuklam. Akılsızlığımı da. Aslına bakarsan hastalıklı partnerlerden sakınmaya çok dikkat ederim. Her akıllı adam böyle yapar."

Elinor kusmak istiyordu. Erkeklerin hastalıklı partnerlerden sakınmak için ne gibi çarelere başvurabileceğini biliyordu. Sesini ve yüz ifadesini sabit tuttu. "Bunu duyduğuma sevindim. Uzun ve mutlu bir sefahat yaşamınız olmasını dilerim. Ancak benim bunun parçası olmak gibi bir planım yok."

"Kıymetlim benim, senden bunu istemiyorum ki. Ben sadece şu tasvip etmez dudaklarından bir öpücük istedim. Çok mu fazla yani? Bu kadar kuralcı olma. Bana *hizmet etmen* için pantolonumu açmış değilim ki."

Bu sözler karşısında dehşete kapılması gerekirdi, fakat Rohan'ın neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. İnsanların böyle şeyler yapmayı neden istediklerini kavrayamadığı halde, bu, arka sokaklarda ve mısafir salonlarında oldukça yaygın hale gelmişti. Hatta Rohan'ın bunu ima etmesi bile kendisini şaşırtmamıştı.

"Namuslu bir öpücük çok mu fazla? Ondan sonra be-

nim arabamla eve gidebilirsin ve sana söz veriyorum gönderdiğim hediyeleri geri yollamanı bile istemeyeceğim."

Haysiyetsiz bir mücadeleye girişmeden buradan kurtulamayacaktı demek. Ve bir parçası, kurtulmak da istemiyordu. Vahşi, pervasız bir tarafı, daima inkâr ettiği, daima sımsıkı sarıp sarmalayarak içinde koruduğu bir parçası ise kaçmak için haykırıyordu. "Beni gerçekten öpmek isteseydiniz, kanepeden kalkardınız."

"Ama istemiyorum. Seni öpmekle ilgilenmiyorum, en azından şimdilik. Bunun değişmeyeceğini söylemiyorum, fakat şimdilik beni öptüğün takdirde neler olacağıyla daha çok ilgileniyorum. Bakireliğinin sadece beline kadar veya en kötüsü boynuna kadar uzandığını var sayıyorum. Beni öp, seni bırakacağım."

Elinor onun bozulmuş güzelliğine baktı ve ondan nefret etti. Onunla hiç alakası olmayan binlerce nedenden dolayı ondan nefret ediyordu. Kendisi onu öpme isteği duyduğu için, onun o soluk ellerini kendi vücudunda hissetmek istediği, kendisine vaat ettiği vahşi, kötü şeyleri yapmasını istediği için ondan nefret ediyordu.

Rohan'dan da, genelde bütün erkeklerden de gına gelmişti. Ani bir hamleyle geri çekilerek serbest kalınca geriye düştü ve hemen ayağa kalktı.

Rohan onu kapının yanında yakaladı, Elinor'un tahmininden daha hızlı hareket etmişti. Onu omuzlarından tuttu ve kendi etrafında döndürerek sırtını kapıya bastırdı. "Sanırım bir öpücük vermeden gidemeyeceğini söylemiştim," dedi usulca. "Seni temin ederim, çok zor bir şey değil. Sana göstereceğim." Ve ağzıyla Elinor'unkini kapadı.

Bu bir şoktu. Bunun mahremiyetini Elinor daha önce hiç hissetmemişti. Sert, ıslak ve derindi, Rohan ağzını aç-

mış, Elinor'un nasıl yapacağını bilmediği bir yanıt talep ediyordu. Bu Elinor'un hayalini kurduğu iffetli ilk öpücükten çok daha farklıydı –seksin, tutkunun ve karanlık bir zevkin lezzetini taşıyordu ve Elinor insanların böyle şeylerin peşinden neden koştuğunu ilk kez anlamaya başladı.

Rohan başını kaldırarak ona bakınca, Elinor gözlerini onun gülünç derecede uzun kirpikleriyle yarı yarıya gizlenmiş sert, mavi gözlerine dikti. "Gayet iyi iş çıkardın, tatlım," dedi Rohan. "Şimdi bana kendi öpücüğünle cevap ver. Daha önce öpüşmüş olmalısın, bunu biliyorum –korkma, bekâretini kaybetmek kadar korkunç bir şey değil. Bir bakirenin öpücüğünü tatmak istiyorum."

Elinor donakalmıştı, onun iri ve kuvvetli vücudu tarafından hâlâ kapıya sıkıştırılmış vaziyetteydi. "Öyleyse üzgünüm, korkarım sizin isteklerinize uygun değilim," dedi kaskatı kesilerek. "Başka bir yerde aramanız gerekecek."

"Bana daha önce hiç öpüşmediğini söyleyemezsin –buna inanmam. Paris o kadar da aptal erkeklerle dolu bır yer değil."

"Tüm dünya aptal erkeklerle tıka basa dolu bir yer. Daha önce öpüştüm."

Elinor dikkat edecek halde olsaydı, Rohan'ın yüzündeki ifadeyi memnuniyet verici bulurdu. "Gerçekten de öyle. Bu şekilde denemeliydim." Kontun ağzı hafifçe, yavaşça onun dudaklarına sürtündü ve Elinor bilinçsizce, daha fazlasını isteyerek ona katıldı. Rohan kolunu onun belinin etrafına kaydırarak onu yukarı, kendi bedenine doğru çekiyor, öpüşü derinleşiyordu; diğer eliyle de çenesini kavramış, baştan çıkarıcı, uzun parmaklarıyla yavaşça yüzünün iki yanını okşuyor, bizzat şeytanın telaşsız ustalığıyla onu

baştan çıkarıcı bir şekilde öpüyordu. Parmaklarıyla temas ettiği zaman Elinor ona ağzını açtı, o da onu istiyordu. Tam ve mutlak bir şekilde utanarak, onu istiyordu.

Bir süre sonra Rohan onu bir yana bıraktı, geri çekilmiş, yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu.

Şimdiye kadar hiç kimse Vikont Rohan'ın incelikleri anlamakta yavaş olduğunu söylememişti. Çok kısa bir tereddüt ânı oldu. "Demek daha önce öpüştün, ama gene de benim isteklerime uygun değilsin," diye mırıldandı. "Ama bu benim için ne kadar talihli bir durum. Artık bakire değilsen, o zaman benimle yatmanı engelleyecek bir şey yok demektir. Hatta hemen şu anda pantolonumu çözmeyi düşünüyorum. Yoksa uzmanlığın o kadar uzağa erişmiyor mu?"

Bunu kendisi istemişti, bunu hak etmişti. Kendisini öpmesine izin verdiği için, Tanrı aşkına, kendisi de onu öptüğü için. Onu şoke etmeye çalışırken, sadece kendisini daha da küçük düşürmüştü.

"Hayır mı?" dedi Rohan tembel tembel, bir an için ondan uzaklaşarak. "*Tant pis* * Sana bunu gayet kolay öğretebilirim."

Elinor ondan uzağa kaçarak tepsiyle kendi boş tabağının durduğu masaya yaklaştı. Masada çatal da vardı elbette.

Bir silah olarak son derece acınasıydı, fakat tek çaresi buydu. Çatalı hızla eline alırken tepsiyi şangır şungur yere savurdu. "Eğer bana tekrar dokunursan, seni bıçaklarım."

Rohan büyük bir hata yaparak ona güldü. "Üzerimde bu kıyafetler varken bana o bıçakla pek zarar veremezsin, küçüğüm. Ayrıca öfkenle beni tehdit etmene de gerek

* Fr. "Öyle olsun" –ç.n.

yok. Onlarca yıldır kendi arzusu olmadan bir kadına sahip olmadım –bunun seninle başlamasının da pek ihtimali yok."

Güzel bir kadın olmadığını hatırlatan Rohan'ın bu yorumu, kolunu indirmesi için yeterli olmuştu. Hatta sonraki sözleri bile, sıkı bir şekilde kontrol ettiği acısını delip geçemedi. "Sen tecavüz ederek sahip olunmayacak kadar ilginç bir kadınsın. Ayrıca, bır çatalla ne yapabilirsin ki?"

"Gözlerine çatal sokabilirim," dedi Elinor şiddetle.

"Gözlerime ulaşamazsın. Ayrıca, bunu yapmak istemiyorsun. Seni tekrar öpmemi tercih edersin. Bırak da göstereyim." Rohan uzanarak onu sert ve sıcak vücuduna doğru çekip tekrar kollarının arasına aldı.

Farklı bir bedendi, güçlü ve sertti, diğerinin yumuşak, sarkmış teninden çok farklıydı, fakat Elinor şimdiden paniğe kapılarak mücadele etmeye başladı ve hiç düşünmeden çatalı Rohan'ın kolunun üst kısmına, bandajı görmüş olduğu yere sapladı.

Fakat Rohan'ın verdiği tepki Elinor'u şoke etti. Rohan sadece hafifçe irkildi, fakat onu tutuşu ansızın değişti ve bır an sonra Elinor kendisini kanepenin üzerinde, onun kollarının arasında sımsıkı sarılı buldu. Bunun nedeni hakkında en ufak bir fikri yoktu. Rohan onu bir babanın çocuğunu teselli edeceği şekılde tutuyordu. Elinor şok içinde, hıçkırdığını, yüksek sesle, gürültüyle hıçkırdığını fark etti. Daha sonra, hayatını binlerce ufak pençe darbesiyle paramparça etmış olan tüm o üzüntü, korku ve kedere teslim olarak düşünmeye tamamen son verdi.

Rohan kolunu ona dolamıştı, çatalı sapladığı yerden, gömleğinin kollarından kan sızıyordu; Elinor inleyerek bir şeyler söylemeye çalışınca Rohan kolunu göremesin diye

onu kollarının arasında kıpırdattı, başını tutup göğsüne yasladı ve Elinor'un vücudu sert hıçkırıklarla sarsılırken yavaşça saçlarını ve gözyaşı izleriyle kaplı yüzünü okşamaya başladı. Yumuşak, rahatlatıcı ve yarısı anlamadığı bir lisandaki sözlerini belli belirsiz duyabiliyordu Elinor, gerçi kendisini yatıştıran Rohan'ın sesiydi sadece, kuvvetli ama nazik sarılmasıydı; böylece bir ömür gibi gelen kısa, kutsal bir an boyunca ilk kez savaşmayı bırakabileceğini, her şeyi oluruna bırakabileceğini hissetti. Sadece kendisi olabileceğini.

***

Gerçekten de benim yanımdayken uyuyakalmak gibi şaşırtıcı bir alışkanlığı var, diye düşündü Rohan dalgın dalgın, Elinor'un gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü okşarken. Ağlayacağının belirtilerini tanımıştı; nefesi yavaşlamış, düzensiz ürpertilerle irkilmeye başlamış, ipek yeleğini kavrayışı gevşemişti. Yeleğindeki kırışıklar düzelmeyecekti, ama bunun pek önemi yoktu –zaten kolundan yeleğinin üzerine oluk oluk kan akıyordu. Bayan Harriman sayesinde son derece pahalı giyim eşyalarından biri daha mahvolup gitmişti. Zavallı küçük.

Onu bitkin uykusunu tamamlaması için kendi yatağına taşımayı düşündü, fakat fikrini değiştirdi. Eğer onu taşırken uyanacak olursa Elinor paniğe kapılırdı ve Rohan yarasına tekrar herhangi bir darbe gelmesini gerçekten hayal bile edemiyordu. Bu durumda muhtemelen onu yere düşürür, tüm romantik etki mahvolurdu.

Kendi kendine güldü. Bu türden bir şefkat ve böylesi romantik jestler onun yaşamından çok uzaktı. Tek yapabildiği şey, Elinor'a, yıllar önce Bayan Clarke'ın kendisine

davrandığı gibi davranmak oldu. Bildiğini bile unuttuğu Gal lisanıyla, "Şimdi sakin ol, sevgilim," diye fısıldadı. Kanepeden kalktı, onu özenle kucaklayarak kanepeye yatırdı. Kanepenin ipekli Şam kumaşında kan vardı. Bayan Harriman'la daha fazla zaman geçirecek olursa, gardırobunu ve mobilyalarını yenilemesi gerekecekti.

Genç kadın bitkin bir şekilde uyuyordu, Rohan durup ona baktı. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş ve şişmiş vaziyetteydi. Harriman Burnu'yla güzel küçük kız kardeşinden, Rohan'ın etrafını çevreleyen güzellerden ne kadar da farklıydı. Sefalet içinde bir baldırı çıplaktı. Peki Rohan zamanının tek bir anını bile neden onun için israf ediyordu ki?

Cevap hızlı, açık ve güven vericiydi. Sıkılmıştı. Bu kadar basitti. Kendi yaşam alanında Elinor bir yenilikti ve Rohan yeniliklere bayılırdı. Tanrı'ya şükür ki, yakında ondan bıkacaktı. Ve bu arada gayet eğlendiriciydi.

Rohan kolunu kıpırdattı ve gömleğinin kandan sırılsıklam olmuş koluna bakınca irkildi. Eğlendirici olsa bile, böylesine dramatik bir durum son derece yorucuydu. Bayan Harriman tecavüze uğramamıştı –bu kadarı apaçık ortadaydı, yoksa Rohan bu sözleri kullandığı zaman genç kadın daha kuvvetli bir tepki gösterirdi. Hayır, sadece aptal bir hödükle beraber olmuş olmalıydı. Muhtemelen ona âşık olmuştu ve adam onu kötü bir şekilde kullanarak terk etmişti. Hatta öpücük bile olmadan, zavallı melek. Rohan pek öpüşme meraklısı sayılmazdı, fakat Elinor Harriman gibi birisinin öpülmesi gerekirdi, iyice ve sık sık.

Aklı başında bir kadın sadece başka bir sevgili arardı, fakat kadınlar pek aklı başında olmuyorlardı. Ve kuşkusuz uyuyan misafiri, uygunsuz bir ilişkiden sonra hayatının mahvolduğunu düşünmüştü.

Etienne onun için iyi olacaktı. Genç kadın artık bakire olmadığı için kara kara düşünmeyecekti ve Rohan kuzeninin onun duyularını uyandıracak düş gücüne sahip olduğundan kuşku duyduğu halde, Etienne ne de olsa bir Fransızdı ve rivayete göre Fransızlar bu türden konularda özellikle iyi oluyorlardı. Şansları yaver giderse, iyi doktor ona acı dolu anılarını unutturabilir ve sonra kendisi devreye girerek karşılıklı zevkleri için onun eğitimini bitirebilirdi.

İlkbahar Âlemleri hızla yaklaşıyordu. Çok cazip bir fikir olmasına rağmen, Elinor'da kıyafetlerinden ve korkularından sıyrılarak bu planlanan cümbüşe katılacak şevki göremiyordu. Bu konuyu bir yana bırakmak ve bahar geldiğinde tekrar ele almak mantıklı olacaktı. Belki de Âlemlerde yeni ve gizemli bir güzel bulacak ve Elinor Harriman'ın enfes masumiyetiyle alakalı her şeyi unutacaktı.

Çünkü Elinor ilk başta düşündüğünden çok daha masum çıkmıştı. Tensel hazları hiç yaşamamış bir kadın, eğer çekiciyse, ilgi çekici olabilirdi. Ama tensel hazları denemiş ve hayal kırıklığına uğramış bir kadın, zorlu bir meydan okumaydı, hem de enfes bir meydan okuma.

Gene de, eğer ilgisini Cennet Konağı'ndaki kutlamalara katılması daha muhtemel birisine yönlendirirse, her bakımdan daha emniyetli olacaktı.

Gerçi bunun emniyetle ne alakası vardı?

Rohan kanın kolundan aşağı akıp halıya damladığını görünce sövdü. Elinor kendisine bir servete mal oluyordu. Bunu ona sonunda hoş vücuduyla ödetmekten büyük zevk alacaktı.

Tabii eğer bu arada dikkatini dağıtacak başka bir eğlence bulmayı başaramazsa. Yatak odasına geri döndü ve yürür-

ken giysilerini çıkarıp uşağına işaret etti. Georges giyinme odasında uyuyordu ve efendisinin kanlı giysilerine bakınca hemen esnemesini bastırdı.

"Ne oldu, lordum?" dedi, şoke olmuştu. "Yaranız gene kanıyor. Doktoru çağıracağım... yatmanız gerekiyor..."

Rohan uşağın heyecanlı ellerini iterek uzaklaştırdı. "Basit bir sıyrık. Sakarlık yaptım. Doktora ihtiyacımız yok –beni yeniden bandajlayabilirsin. Fakat önce dışarıdaki odaya gitmeni ve genç hanımefendinin üzerini battaniyeyle örtmeni istiyorum."

Georges anlaşılabilir bir şekilde kafası karışmış görünüyordu. "Genç bir hanımefendi mi? Dışarıda oturma odasında mı? Onu buraya istemiyor musunuz?"

Rohan çarpık bir tebessümle gülümsedı. "Sanırım genç bayan buna itiraz edecektir. Şimdi uyuyor –onu kesinlikle uyandırma. İpek örtüyü al, onun kürk olanı mahvetmesini istemiyorum. Ben bu kanlı elbiseleri çıkarmayı halledebilirim, bana sonra yardım edebılırsin."

"Ama lordum..."

Rohan kaşını kaldırdı. "Bunun tartışmaya açık olduğuna dair bir izlenim mi verdim yoksa?"

Georges bembeyaz oldu, çoğu hizmetkâr gibi, ondan korktuğu aşikârdı. Bunda da haklıydı. Rohan iyi bir adam değildi.

"Onu uyandırma," dedi tekrar. "Yoksa çok kızarım."

"Peki lordum. Elbette." Georges yeni yapılmış yataktan ipek yatak örtüsünü alarak her zamanki sessizliğiyle gözden kayboldu. Bir an sonra geri dönmüştü.

"Gitmış, Mösyö Kont," dedi, sesi hafifçe titreyerek.

Rohan ona çarparak hızla oturma odasına geçti, fakat Georges ona yalın gerçeği söylemişti. Elinor gitmişti. Onu

peşinde cehennem tazıları varmış gibi yoldan aşağı koşarken görme umuduyla pencereye gitti. Ama hiçbir iz yoktu.

"Diğer hizmetkârları da alıp onu arayın," dedi keskin bir sesle. "Evde yoksa, kendi evine emniyetle varmasını temin etmek için peşinden birisini yolla."

"Onu geri getirmeyi deneyeyim mi, lordum?"

Rohan başını iki yana salladı. "Bunun için yeterince zaman olacak," dedi hafifçe. "İşini bitirir bitirmez geri dön ve beni giydir. Sanırım dışarı çıkacağım. Bu gece refakate ihtiyacım var. Bir kadının refakatine."

"Emredersiniz, lordum."

Kim olsa böyle yapardı, dedi kendi kendine. O kadar rahat bir uykunun sahte olduğunu tahmin etmeliydi. Bayan Harriman her şeyden önce hoş bir şekilde filizlenmekte olan bir yalancıydı. Ya uyuma numarası yapmıştı ya da Rohan onu yerine yerleştirdiği zaman uyanmış, fakat bunu göstermeyecek kadar akıllıca davranmıştı. Kendisi kapıyı kapadığı anda da kalkıp koşmuş olmalıydı.

Rohan onun kaçtığını düşünmesine izin verecekti. Şimdilik. Eğlencelerin zamanı neredeyse gelmişti ve yapılacak başka işleri vardı. Önündeki birkaç hafta kendisini meşgul edecek gereğinden fazla işi vardı. Şimdilik, Elinor yanılgıya düşerek kendini emniyette hissedebilirdi.

Şimdilik.

***

Elinor nihayet yarı-donmuş, bitkin düşmüş bir halde eve vardığında bir hayli geç olmuştu. Ön odadaki ateş öbeklenmişti, kömürlerden odaya sıcak bir parıltı yayılıyordu. Geçmişte o ve kız kardeşi bunun önünde ot şil-

telerde uyurlardı, fakat Lydia'dan hiçbir iz yoktu. Parmak uçlarına basarak dar koridorda ilerledi. Içinde toz ve örümcek ağlarından başka hiçbir şey bulunmayan küçük kiler silinip süpürülmüştü ve şimdi orada bir yatakla bir lavabo vardı. Kız kardeşi kilerin bir tarafında yatıyordu, derin uykudaydı.

Bitmek bilmeyen bir gün olmuştu. Karanlıklar Prensi'yle başı belaya gireli sadece yirmi dört saat olduğuna inanmak zordu. Garip, tedirginlik verici yirmi dört saat şimdi sona ermişti.

Parmak ucuna basarak tekrar oturma odasına döndü. Orada Rohan'ın kendi salonundaki kanepenin üzerine uzanışını çok fazla hatırlatan bir kanepe ve iki de küçük sandalye vardı. Hepsini göz ardı ederek ateşin önünde top gibi kıvrıldı.

Ve hatırlamak için kendisini zorladı.

11

On yedi yaşındaydı; Harriman Burnu'na rağmen, mutlu bir yaşamın ihtimal dışı olduğuna henüz ikna olmamıştı. Gençti, kuvvetli ve umut doluydu. Şüphesiz servetleri azalıyordu. Şehrin kenar mahallesinde harap bir evde yaşıyorlardı ve Leydi Caroline'ın aylardır sürekli bir erkek arkadaşı olmamıştı.

Elinor böylesini tercih ediyordu. Gelip kalan erkekler annesine onu rahatsız edecek şekilde teklifsiz davranıyorlar ve bu teklifsizlik kızlarına da ulaşıyordu. Leydi Caroline arkadaşsız olduğu zamanlarda yine çoğu gece dışarı çıkıyor, kumar oynuyor, içiyordu, fakat evde olduğu günler de oluyordu. Bazen huysuzlaşıyor, gaddar bir dille kızına verip veriştiriyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki o sözler hiçbir zaman Lydia'ya dokunmuyordu. Elinor gibi Leydi Caroline da Lydia'nın üzerine düşerdi. Şikâyet ve eleştirilerini Elinor'a saklıyordu.

Fakat başka zamanlar da oluyordu; annesinin ışıl ışıl, neşeli olduğu, güldüğü, girdiği her odayı aydınlattığı zaman-

lar ve o sefer de böyle zamanlardan biriydi. Bir öğleden sonra ziyaretinden gelmiş, küçük Lydia'nın koluna girerek onu oturma odasında dans ettirmişti; ikisi gülüp eğlenirken Elinor büyülenmiş bir şekilde kenarda duruyordu. Annesi herkesi büyüleyebilirdi ve altı yıl önce, Elinor on yedi, Lydia on bir yaşındayken ve Leydi Caroline'da henüz hastalık belirtileri görülmeye başlamamışken, cazibesinin en parlak zamanlarındaydı.

"Harika bir erkekle tanıştım, canlarım," demiş ve Elinor annesinin kullandığı bu gelişigüzel sevgi sözcüğünü duyunca büyük bir sevince kapılmıştı. "Yaşlı, dolayısıyla daha oturaklı birisi ve inanılmaz derecede zengin. Solange onun beni soruşturduğunu söyledi ve bu öğleden sonra da adamın kendi evine gelmesini ayarladı. Ve ah, canlarım, kıvılcımlar uçuştu adeta! Bu gece onun evine gidiyorum ve eğer şansımız yaver giderse, bu berbat burjuva yerden çıkarak hepimiz oraya taşınacağız."

Şimdiki evleriyle kıyaslandığında o berbat burjuva yer bir saraydı, fakat Leydi Caroline için utanç verici bir düşüş olmuştu.

"Çok mu yakışıklı?" diye sormuştu Lydia.

"Yakışıklı olması önemli değil," demişti anneleri neşeyle. "Önemli olan iç güzelliği." Ve Elinor bir kez daha sevince kapılmıştı. Bütün sertliğine rağmen annesini gerçekten severdi. Onun güzel çocuğu kadar sıradan çocuğundan da gurur duyması için daha iyisini yapmak üzere gerçekten çaba göstermesi gerekiyordu.

"O kim anneciğim?" diye sormuştu.

"Unvanı var ve inanılmaz zengin. Bundan bahsetmiş miydim? Sir Christopher Spatts. Hoş bir isim, değil mi? Son derece İngiliz. Elbette İngiltere'de yaşıyor ve ben de

artık İngiltere'ye geri dönebilmem için aradan yeterince zaman geçtiğini düşünüyorum. Bazı aşırı tutucu insanlar tarafından kabul görmeyeceğiz elbette, ama sanırım çoğu unutmuştur. Daima yeni bir skandal yaşanır çünkü. Hem İngiltere'yi tekrar görmek muhteşem olmaz mı? Elinor, sen yeniden ata binebilirsin. Christopher Paris'i ziyaret ettiği zaman bir ahır bulundurmuyormuş; fakat belki de biz yanına taşındığımız zaman senin için bir binek hayvanı kiralamayı düşünür." Salonun içinde dönerek hafifçe dans etti, ipek etekleri etek kasnağının üzerinde sallanıyor, güzel yüzü neşeyle ışıl ışıl parlıyordu. "Acaba evlilik ummak fazla mı olur? O sadece bir şövalye; bir baronet veya vikont bile değil, dolayısıyla bu mümkün olabilir. Gelin olmanın benim için hiçbir sakıncası olmaz doğrusu."

"Dereyi görmeden paçaları sıvıyorsunuz," dedi Dadı Maude, Leydi Caroline'a gerçeği söylemeye cesaret eden tek kişi oydu.

"Pöh!" dedi Leydi Caroline burun kıvırarak, o neşeli, berrak gülüşüyle. "Her şey muhteşem olacak."

Ama sık sık olduğu gibi, gene yanılmıştı. Geriye dönüp o günü düşününce, Elinor'a annesini en son o zaman gerçekten mutlu görmüş gibi geliyordu. Annesinin gerçek hayatla çok az bağlantısı olan, vahşi fantezilerinden biriydi, ama gene de evi ışıkla doldurmuştu.

Caroline o gece, Fransa'ya beraberinde getirmiş olduğu ve gelecekte Elinor'a miras kalması gereken Harriman zümrütleriyle dışarı çıkmış ve iki haftadan uzun süre geri dönmemişti. Bu Elinor'un gerçek sorumluluk hissini ilk kez tadışı olmuş ve oldukça iyi idare etmişti. Para, itibar ve muhteşem bir gelecek umudu vardı. Ta ki Leydi Caroline geri dönünceye kadar.

Annesinin teni solgundu. Yeni, lüks ve pahalı kumaşlardan yapılmış kıyafetler giymiş, şık yeni bir şapka takmıştı, fakat mücevherler yoktu, hızla içeri girerek bir koltuğa çökmüş, bitkin olduğunu duyurmuştu.

"Zümrütler nerede anne," diye düşünmeden soruvermişti Elinor. Zümrütler sonunda kendisine kalacağı için değil sadece, onlar küçük ailelerinin sahip olduğu en değerli eşyalardı, kara günler için saklıyorlardı.

"Ne kadar da pintisin, Elinor," demişti anneleri derin bir hoşnutsuzluk gibi gelen bir ifadeyle. "Eğer bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, geçici olarak başka ellerdeler."

Elinor rahatlamıştı. "Temizleniyorlar mı? Tamirdeler mi?"

"Onları bir bahiste kaybettim. Birkaç gün içinde tamamen geri kazanacağımı umuyorum, dolayısıyla endişelenecek bir şey yok. Çok açgözlü bir yaratıksın, Elinor. Kız kardeşin kadar güzel olamasan bile, en azından birkaç sosyal meziyet kazanmaya çalışabilirsin." Bakışları soluktu. "Bu berbat elbiseyi de nereden buldun?"

Son bir yıldır giydiği iki elbiseden biriydi üzerindeki. Doğruydu, bu giysi için boyu çok uzamış ve vücudu biçimlenmişti, fakat yeni elbise alacak paraları yoktu ve Leydi Caroline'ın refah içinde görünmesi çok daha önemliydi, çünkü o ailelerinin topluma açılan yüzüydü.

Elinor daha söyleyecek bir şey düşünmeye fırsat bulamadan, Leydi Caroline dikkatini Lydia'ya çevirdi. "İşte buradasın, tatlım. Seni ne kadar özledim! Annene bir öpücük ver."

Lydia kendisini onun kollarına atmıştı. "Taşınacak mıyız, anneciğim?"

"Sanmıyorum, gözdem," dedi Leydi Caroline telaşlı

bir sesle. "Sör Christopher'ın bana göre birisi olmadığına karar verdim. Bir kere çok yaşlı. Ayrıca..." Omzunu silkti; Paris'e geldiğinden beri edindiği bir alışkanlıktı ve çok da iyi beceriyordu. "Bu akşamüstü çaya gelecek, ikinizin de en iyi şekilde davranmanızı istiyorum. Ve Elinor, sen de biraz daha güzel görünmeye çalış lütfen. Giymesi için daha iyi bir şeyimiz yok mu?"

"Hayır," dedi Dadı Maude ödün vermeyen sesiyle.

"Ne yapacağımızı biliyorum. Komşumuzun at gibi bir kızı var. Kimden bahsettiğimi biliyorsun –Lydia'nın yaşında, ama kesinlikle azman gibi. Onları kızlarının elbiselerinden birisini Elinor için ödünç vermeye ikna edebileceğimden eminim."

"Clothilde de Bonneau on üç yaşında, anne," diye itiraz etmişti Elinor. "Ve benden çok daha geniş."

"Bunu ayarlayabiliriz. Dadı Maude dikiş ve tamir konusunda tam bir dâhidir. Şimdi, birisi not defterimi getirsin –boşa harcayacak zamanımız yok. *Vite, vite!*"* Gözleri hummalı bir şekilde parlıyordu ve şimdiden allık sürülmüş yanaklarında iki koyu leke vardı.

Hiç kimse Leydi Carolıne'ın cazibesine dayanamazdı ve aranan elbise neredeyse hemen elde edilmişti. Tatsız bir pembe tonundaydı ve şans eseri yüksek olan korsajında Elinor'un göğüslerinin sığacağı kadar yer yoktu. Bugüne kadar pembeye tahammül edemezdi.

Fakat annesi onun üzerine titriyor, hizmetçisine Elinor'un saçını onu tatmin edecek şekilde nasıl düzelteceğine dair talimatlar veriyordu. Elinor yaşamı boyunca annesinin dikkatine hiçbir zaman bu kadar maruz kalmamıştı. Bu baş döndürücü bir şeydi.

* Fr. "Çabuk, çabuk!" –ç.n.

Işi bitince aynaya baktı. Pahalı bir elbıseydi, yıllardır giydiği her şeyden iyiydi ve hizmetçinin özenli bakımı ustaca olmuştu. Neredeyse güzel görünüyordu.

Anne si dılını şaklatmıştı. "Bu kadar sade bır çocuk olman çok kötü, fakat biz yapabileceğimizin en iyisini yaptık. Artık işe yarayacağını ummaktan başka çaremiz yok."

"Neyin işe yaraması, anne?"

Fakat Leydi Caroline cevap vermemiş, Lydia'ya odaklanmak üzere uzaklaşmıştı.

İlk kez olarak Lydia gözde değildı. En eski elbisesini giymesi ıçin talimat verilmişti, güzelim altınsı bukleleri öylesine sıkı örülmüştü ki derisini geriyordu. Leydi Caroline ona köşede sessizce oturmasını ve hiçbir şey söylememesini tembih etmişti. Lydia'nın harikulade mavi gözlerini, güzel ağzını ve mükemmel küçük burnunu saklamak mümkün değildi, ama o annesinin dediğini yapmış, Sör Christopher Spatts varlığıyla kendılerını şereflendirdığı zaman başını eğik tutmuştu.

Christopher Spatts yürüdüğü zaman resmen gıcırdıyordu. Yaşlıydı, annesinden çok daha yaşlı ve oldukça şişmandı. Peruğu uzundu ve özenle şekillendirilmişti, cildi kırmızı, dudakları ciğer rengindeydi. Parmakları sosis gibi şişman, yüzüklerle kaplıydı ve sarkık yanaklarından birine süs beni konmuştu.

Elinor toplum içerisinde dikkati kendisine çekmemeyi iyi bılirdi, ama içinde bulunduğu durumda, Sör Christopher mobilyaların içinde kaybolmaya çalışan Lydia'ya sürekli sinsi bakışlar atarak, havlar gibi kendisine sorular sorarken Elinor'un başka seçeneği yoktu.

Ebediyen devam edecekmiş gibi görünüyordu. Ada-

ının geniş karnına bisküvi kırıntıları saçılmıştı ve çayını bir burjuva gibi gürültüyle içiyordu. Annesini bu adamın yatağında düşünmek dehşet vericiydi. Leydi Caroline'ın erkek arkadaşlarıyla tam olarak neler yaptığını anlamayacak kadar saf değildi, gerçi şükürler olsun ki bu noktada detaylar bir hayli belirsizdi.

Sonunda yaşlı adam ayağa kalktı. "Benim için yeterli," dedi kısaca başını sallayarak. "Ücretinizi ödeyeceğim." Çapaklı gözleriyle odayı taradı. "Yine de genç olanı tercih ederim. İki misli öderim."

"Hayır, Sör Christopher," dedi annesi, Elinor'un büyük bir vakar olarak gördüğü bir tavırla. "Teklifinize cevap vermiştim."

Başını sallayınca adamın peruğu hafifçe kaymıştı. Hiçbir terbiyeli uşak efendisinin uygun bir şekilde yerleştirilmemiş perukasıyla dışarı çıkmasına izin vermezdi ve Sör Christopher onda kendini beğenmiş bir adam izlenimi bırakmıştı. Sırıtmasını gizledi.

"Anlaşmamızın koşullarını yerine getirmenizi bekliyorum," dedi yaşlı adam, son sözü söylemeye isteksiz olduğu açıktı.

"Elbette, Sör Christopher. Ben sözümün eri bir kadınımdır. Mümkün olan en kısa zamanda vekilharcınızı bekliyorum."

Adam burnundan soluyarak Elinor'a son, sert bir bakış attı ve iç bayıltan bir koku dalgasıyla uzaklaştı.

"Lydia, sevgilim, sen öteki odaya git," demişti annesi misafirleri gider gitmez. "Ablanla konuşmam gerekiyor. Sen de, yaşlı kadın," dedi Dadı Maude'a.

Bu çok nadir bir olaydı, fakat Elinor hiç aptal değildi.

Neler olup bittiğini, fakat söylenmediğini anlamıştı. Annesi onun için bir evlilik ayarlamıştı.

Bunun eninde sonunda olacağını tahmin ediyor, genç ve yakışıklı birini bulma şansının olmadığını zaten biliyordu. Lydia'nın genç müzik öğretmeni hiçbir zaman onun olduğu tarafa bakmamıştı, ama adam ne zaman odada olsa Elinor özlemden yanıp tutuşuyordu. Koca adayı olabilecek kadar fakir bir adamdı, fakat onun gözü sadece Lydia'daydı.

Elinor buna minnettar olmalıydı. Bir unvanı olacağını hiç düşünmemişti ve Sör Christopher'ın büyük bir servete sahip olduğu aşikârdı. Şansı yaver giderse, yaşlı adam kendisine karşı sadakatsiz olacak ve böylece kendisi de onun şehvetli dokunuşlarına sık sık katlanmak zorunda kalmayacaktı.

Yalnız kalır kalmaz annesi ona döndü; ilk kez kararsız ve neredeyse suçlu görünüyordu. Elinor ona acıdı.

"Endişelenme, anne," dedi. "Neler olup bittiğini anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Bana Sör Christopher'la bir evlilik ayarlamışsın. Bunun görevim olduğunu anlıyorum. Muhtemelen çok fazla seçeneğim olmayacak ve çok minnettar olmam gerekir."

"Tam olarak değil," demişti annesi, kızının yanından uzaklaşıp göz göze gelmemeye çalışarak.

Elinor tüm vücudunu kaplayan rahatlamayı göstermemeye çalıştı. Aslında, Sör Christopher gibi biriyle evlenmektense yaşlı bir hizmetçi olarak ölmeyi tercih ederdi, fakat Lydia için bu evliliği yapabilirdi. "Peki adam neden bahsediyordu?"

Annesi pencerenin önünde durdu, oluşturduğu güzel görüntünün tamamen farkındaydı. "Otur, Elinor."

Elinor görev duygusuyla oturdu.

"Biraz zor durumdayız, hayatım," dedi annesi, sonunda dönerek Elinor'un karşısındaki koltuğa oturmuştu. Hâlâ göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Ve senin yardımına ihtiyacımız var. Kız kardeşin için her şeyi yaparsın, öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Sorgusuz sualsiz."

Annesinin tebessümü hafif ve sınırlıydı. "Bunu söyleyeceğini umuyordum. Sen çok sadık bir kızsın, Elinor. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Elinor derin bir nefes aldı. Annesinin hayatlarındaki en güvenilir varlık olmaktan çok uzak olduğunu çoktan öğrenmişti –bu şeref Dadı Maude'a aitti. Ve annesinin sohbetin etrafında dönüp dolaşma şekli, kendisini son derece tuhaf hissetmesine neden oluyordu.

"Elbette, anne," dedi. "Benden istediğin nedir?"

Annesi duraksadı. "Sör Christopher'ın... diyelim ki, kendine özgü bir... merakı var. Erkekleri ve onların arzularını anlıyorsun, öyle değil mi?"

Elinor böyle bir şeyi anlamadığı halde başını sallamıştı.

"Eh, Sör Christopher frengiye yakalanmaktan çok korkuyor. Babası bundan öldüğü için partner seçiminde daima çok titiz davranıyor." Leydi Caroline gözlerini mor renkli yeni iç etekliğine dikmiş, ince parmaklarıyla sinirli bir şekilde eteğini buruşturup duruyordu.

Elinor Sör Christopher'ın alışkanlıklarını duymak istemiyordu, özellikle de en mahrem faaliyetleri hakkında olanları. Fakat annesinin devam etmek istediği aşikârdı. "Anlamıyorum, anne."

Leydi Caroline sıkıntılı görünüyordu. "O sadece bakirelerle yatıyor. Temiz olduklarından ancak böyle emin olabileceğini söylüyor."

Elinor güldü. "Onlar da er ya da geç tükenmeyecekler mı?"

Leydi Caroline gözlerini kıstı. "Sanırım iyice küçük olanları kabul etmeye razı. Ve eğer şeyinin... şey... erkeksi enerjisinin güvenli bir şekilde boşalmasını sağlayarak onu memnun edecek birisi olursa, onu bir süre yanında tutacaktır."

Anlaması biraz zamanını almıştı, fakat Elinor'un aklına korkunç, muhtemelen gerçek olamayacak kadar korkunç bir şüphe girmeye başlamıştı. "Peki bunun benimle ne alakası var, anne?" dedi hafif bir sesle.

"Benim iki kızım olduğunu duymuş. Benim borç senetlerime karşılık sizlerden birini istiyor ve ben ona bunu ayarlayacağımı söyledim. Borçlarımı silecek, ayrıca bunun üstüne bize bin pound verecek, hatta memnun kalırsa belki daha fazlasını. Lydia'yı duymuş, fakat ben onu kesin bir dille reddettim ve onun yerine seni kabul etmeye razı oldu." Annesi birdenbire durmuş, kötü haberi aceleyle verirken soluksuz kalmıştı.

Çocukluğunun son zerreleri de ses çıkarmadan kayıp giderken Elinor üşüyordu. Annesine baktı, kendisini sadece bin pound ve kumar borçları uğruna satan annesine. "Onun yatağında uyumamı mı istiyorsun?"

"Bana öyle bakma. Sanki iyi bir evlilik anlaşması yapma ihtimalin varmış gibi. Senin bekâretin için kaygılanmamıza gerek yok ve eğer şans eseri tutucu birisini bulacak olursan, bunu aşmanın yolları her zaman vardır. Bu arada, bize büyük bir fırsat sunuluyor, borçtan kurtulmak ve bi-

raz daha fazlası için bir çıkış yolu, buna minnettar olmalıyız..."

"Biz mi, anne?" diye tekrarladı Elinor. "Bunu yapmayacağım."

Annesi ona büyük bir antipatiyle baktı. "Senin bencil bir evlat olduğunu bilmem gerekirdi. O zaman Lydia olacak."

"O sadece on bir yaşında!"

"Sana söylemiştim, Sör Christopher biraz... tuhaf. Onu çok daha fazla tercih edecektir, fakat ben Lydia'yı olgun bir yaşa gelinceye kadar koruyabileceğimi umuyordum. Ne var ki Sör Christopher teklifini iki misline çıkaracağını söyledi, dolayısıyla eğer sen isteksizsen, senin yerini Lydia'nın alması gerekecek." Annesinin sesi düz ve acımasızdı. Elinor'un verebileceği tek olası cevabı biliyordu.

"Kendi kumar borçlarını ödemek için kızlarına fuhuş mu yaptıracaksın?" dedi Elinor taviz vermeyen bir sesle. "Ve eğer kendimi o iğrenç yaşlı adama sunmazsam, onun Lydia'ya dokunmasına izin mi vereceksin? Doğru mu anlıyorum?"

Annesinin kılı kıpırdamamıştı. "Çok doğru, Elinor. Sana aileni kurtarmak, kız kardeşini korumak, çok zor durumdaki annene yardım etmek için bir fırsat verildi. Bencilce davranıp reddedebilir veya zarafetle kabul edebilirsin. Seçim senin."

Ve bu hiç de bir seçim değildi. O gece, bakire olarak geçirdiği son gecesinde yatakta Lydia'nın yanında yattı ve annesiyle Dadı Maude'un tartışmasını dinledi, fakat sonunda Dadı bile pes etmişti. Pembe elbise komşuya iade edilmiş, yerini Leydi Caroline'ın kendi terzisini alarma geçirerek hızla yaptırdığı, sadece Elinor'a ait olan bir elbise

almıştı. Saçlarına çekidüzen verilerek tarz kazandırılmıştı; ince, yarı şeffaf iç çamaşırları ile yatak kıyafetlerinden oluşan gardırobu utançtan kızarmasına neden olmalıydı.

Fakat bu yeteneğini kaybetmişti. Ertesi akşam onu almaya bir araba gelmiş ve kendisine eşlik eden cellat suratlı kadın hiçbir şey söylememiş, Elinor'un hak ettiğini bildiği bir küçümsemeyle ona bakıp durmuştu.

İçeri adım attığında Sör Christopher'ın evi gürültü ve kahkahalarla ışıl ışıldı; Elinor otomatik olarak o tarafa dönünce kadın kolundan yakaladı. "Siz orada ağırlanmayacaksınız," demişti Fransızca, her nedense bu lisanda sözler daha zalim gelmişti. "Sen odanda onu bekleyeceksin. Hizmetçilerden biri sana yardım edecek."

"Fakat ben düşünmüştüm ki–"

"Sizin sadece ve sadece tek bir amacınız var, matmazel. Bunu unutmayın ve haddinizi aşarak benden bir şey istemeyin. Size kalacağınız yeri gösterir göstermez sessizliğinizi takınacak ve hangi iş için para aldıysanız o işi yapacaksınız."

Elinor'un bu laflar karşısında arkasını dönerek çıkıp gitmesi gerekirdi, fakat Lydia'yı hatırlayınca, ona bir süre İtalya'daki bir arkadaşını ziyarete gideceğini açıklamaya çalışırken kız kardeşinin takındığı şaşkın ifadeyi hatırlayınca yerinden kıpırdamayıp beklemişti. Annesinin blöfünü iyi karşılayıp karşılamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında bu önemli değildi –bunu göze alamazdı ve Leydi Caroline bunu çok iyi biliyordu.

Böylece başını sallamış ve isminin Madam Hachette olduğunu öğrendiği kadın öne düşerek onu merdivenlerden çıkarmış, bir platformun üzerinde acıklı derecede geniş bir yatağın bulunduğu büyük bir köşe odaya götürmüştü.

"Burası onun yatak odası mı?" diye sormuştu.

"Saçmalama. O buraya canı seninle beraber olmak istediği zaman gelecek. Aksi halde bu odadan çıkmayacaksın ve yemeğin buraya getirilecek."

"Fakat geri kalan zamanda ne yapacağım?"

"Ben nereden bileyim? Veya neden ilgileneyim? Diğer fahişeler ne yapıyorsa onu yap," demişti kadın kabaca. "Marie ihtiyaçlarını karşılayacak. Bir oda hizmetçisi olarak umutsuz vakadır, fakat ihtiyaçların mınimumda olacak ve onun kısıtlı anlayış gücünün ötesine geçmeyecek." Uzakta bır kenarda mahzun yüzlü bir genç kız duruyordu.

Madam ıkisine bırden bakmış, bır tiksıntı gürültüsü çıkararak gıtmiş ve Marie başını kaldırırken Elinor başka bir küçümseyici bakışla karşılaşmayı beklemişti. Ama Marie'nin gencecik yüzü öylesine sempatiyle doluydu ki, Elinor'un güçlü kararlılığı neredeyse paramparça olmuştu.

"Ben yardım edebilirim," dedi Marie sakin sakin. "Eğer yapmamı isterseniz."

Hızmetçi kız, annesının aldığı yeni, gösterişli kıyafetlerı soyup onu sadece şeffaf iç çamaşırlarıyla bırakırken Elinor, Marie'nin güçlü, genç ellerinin altında kıpırdamadan durdu. "Çok fazla şey istemeyecektir," dedi Marie düz, tecrübeli bir sesle. "Sadece kıpırdamadan yatmanız ve istediğini yapmasına izin vermeniz gerekiyor. Özel bir şey için sosyetedeki kadınlarından birisini kullanabilir –bir fahişenin ağzından frengi bulaşamayacağını biliyor. Afyon alırsanız o kadar kötü gelmeyecektir."

Elinor, Marie'nin hüzünlü, koyu renk gözlerine baktı ve nereden bildiğini sormadı. Bu gayet açıktı.

Böylece afyon tozunu alarak büyük yatağa tırmandı ve

Sör Christopher gelip sert, çirkin şeyi bacaklarının arasına sokarak kendisini kanattığı zaman ne kıpırdadı ne de bağırdı. Sadece gözlerini kapadı ve hayal kurdu.

Üç ay boyunca Sör Christopher'ın ara sıra yaptığı gece ziyaretleri dışında gün içinde Marie'den başka hiç kimseyi görmedi. Marie onu eğlendirmek için kitaplıktan gizlice kitaplar aşırıyor, hamile kalmasını önlemek ve geceleri Sör Christopher muazzam ağırlığıyla hırıldayıp terleyerek vücudunu kapladığı, canını acıttığı zaman hayal kurmasına yardımcı olmak için çaylar hazırlıyordu.

Ve derken her şey başladığı gibi birdenbire bitiverdi. Bir sabah kalkmış ve yıkanarak kendini temizlemişti ki, kapı aralığında kendisini eve götürmek üzere yüzünde aynı soğuk, onaylamayan ifadeyle Madam Hachette görünmüştü. Marie'ye veda edecek zamanı bile olmamıştı.

Şehrin kenar mahallesindeki evine girdiğinde her şeyin değişmiş olmasını bekliyordu. Koridorda durarak etrafına bakındı. Zenginlik belirtileri vardı –girişte yeni bir halı, merdivenlerin yanında sıradan bir masada bir Çin vazosu duruyordu. Fakat geri kalan eşyalar değişmemişti.

Annesini yatak odasında buldu, Dadı yatağın yanında bir sandalyede oturuyordu. Annesinın yüzünde, kollarında yaralar vardı, kızını görünce gözleri buğulanmıştı. "Senden bıktı, öyle değil mi?" demişti çatlak bir sesle. "Kısmetimizın devam etmeyeceğini bılmem gerekirdi, sana bağlıyken olmayacağını tahmin etmem gerekirdı." Başını öteki tarafa çevirmişti.

Fakat Dadı Maude ayağa fırlamış, kollarını Elinor'a dolamıştı. Elınor bir an için mücadele etmişti –çok uzun zamandır kendisine hiç kimse nezaketle veya sevgiyle dokunmamıştı, kendisini kirli ve çirkin hissediyordu.

Fakat Dadı'da bunlardan hiçbirisi yoktu ve Elinor'un tek yapabildiği hıçkırıklarını bastırmak olmuştu. Dadı'nın kendisini sıkı sıkı sarılmasına izin verdi, sanki sıkarak çirkinliği yok ediyordu. Fakat artık çok geçti.

Annesi yataktan fısıldayarak konuşmaya başlamıştı: "Artık fahişe olan çirkin bir kızım var," demişti. "Neden benim hayatım bu kadar berbat?"

Elinor Dadı'nın nazik kucaklamasından kurtularak serbest kalmış ve annesine bakmıştı, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Fakat Leydi Caroline'ın gözleri kapanmıştı ve söylenecek yeterince sert söz yoktu.

Lydia'nın sarılmalarını ve yeniden evde olmasından gelen sevincini kabullenmesi aylar sürmüştü. Sör Christopher'ın on dört yaşında küçük bir kız olan yeni karısıyla İngiltere'ye geri döndüğünü haber alıncaya kadar dehşet içinde kalmıştı.

Böylece son pişmanlık izi de yok olmuş ve Elinor kollarını Lydia'ya sararak bir senedir ilk kez ağlamıştı.

12

Sonraki on gün Elinor'un yeni edindiği kararlılığa bir meydan okuma olarak geçti. Konu sadece Kont Rohan'dan her gün hediye gelmesi değildi. Başvuracak başka bir kaynak olmadığı için, onun yardımlarını kabul etmekten başka çaresi yoktu ve onu görmesi gerekmediği sürece bunu mükemmel bir zarafetle yapabiliyordu. Aslında, kâbusu ona faydalı olmuştu. Annesi gibi bir fahişe olmayı, zengin erkeklerin cömertliğine bel bağlamayı reddetmesi fark etmemişti –Sör Christopher'ın yatağına tırmandığı gün bu rolü zaten kabul etmişti.

Her gün yeni yiyecekler, yakacak odun, lüks yünlü battaniyeler ve ipek örtüler geliyor; o da görev duygusuyla oturup nazik teşekkür mektupları yazarak bütün bunların geri ödeneceğine söz veriyor, mektupları Jacobs'la yolluyordu. Jacobs her gün Rohan'ın özensiz bir şekilde karaladığı bir notla dönüyor ve kız kardeşi bile, Rohan'ın ödeme yöntemlerini daha ayrıntılı olarak tartışmak üzere Elinor'un kendisini ziyaret edebileceği doğrultusundaki önerilerinin

uygunsuzluğunu göremiyordu. Farelerin dahil olmadığı ödeme yöntemleri, diyordu Rohan. Bunun üzerine Lydia alnını kırıştırmış, fakat Elinor açıklamayı reddetmişti. Ayrıca, fikrini değiştirmişti. Cehennem Kralı'nın tehlikesini hafife almıştı ve onun civarındaki hiçbir yere tekrar gitmeyecekti, eğer elinden gelirse bunu asla yapmayacaktı. Rohan'ın yakıcı dudaklarının anısını hâlâ hatırlıyordu. Fareleri unutmak daha kolaydı.

Hatırlayabileceğinin ötesinde zengin ve harika yemekleri tıkanmadan yiyor, Rohan'ın parasıyla sağlanan ateşin yanında ısınıyordu ve yatakta kız kardeşiyle birlikte yatarak ona sımsıkı sarılıyordu, Lydia yanında yattığı sürece onun emniyette olduğunu biliyordu.

Rohan'ın o tehlikeli ve büyüleyici varlığının yanındayken Rohan'ın istediğinin kız kardeşi olmadığına gerçekten inandığı bir an, kısacık bir an olmuştu. Kont kendisine dokunduğu, kendisini öptüğü zaman önünde bütünüyle yeni bir dünya açılmıştı. Gerçek sevginin ve mutlu sonların güneşli parlak dünyası değildi bu. Daha karanlık, daha karmaşık, son derece cazip bir şeydi.

Gün ışığıyla birlikte sağduyusu geri gelmişti. Eğer Rohan'ın kendisine karşı en ufak bir geçici ilgisi varsa, bunun tek sebebi bakire olarak Rohan'ın gözünde sahip olduğu eşsiz statüsüydü. Rohan bunun doğru olmadığını öğrendiği takdirde, aklı başına gelirdi.

Fakat Rohan kız kardeşiyle tanışıklığını artırmak için hiçbir çaba harcamamıştı ve Elinor kendisine en azından kısa bir süre için rahatlama izni verdi. Ve hediyelerin en değerlisi için minnettar olma izni. Etienne de Giverney.

Üçüncü gün aniden kapı çalınınca Elinor'un tüm benliğini güçlü bir endişe kapladı. "Sen yatak odasına git,

Lydia," dedi çabucak, ateşin yanındaki koltuktan kalkarken. "Ondan kurtulacağım."

Lydia karşı çıkmadı. Elinor bu ses tonunu kullandığı zaman asla karşı çıkmazdı. Saf olmaktan çok uzak bir kızdı ve hiç kibirlenmeden çok iyi biliyordu ki, görüntüsü ister istemez erkeklerin ilgisini çekiyordu; Elinor kapıda mükâfatını istemek için Rohan'ın olduğundan emin bir şekilde Jacobs'ın kapıyı açmasını beklerken, Lydia yatak odasına süzüldü.

Ancak Rohan'ın yerine, eve, alçak kapı pervazının altında eğilerek dınç, genç bir adam girmişti. Tertemiz, belki de fazla temiz giyinmişti ve elinde bir doktor çantası taşıyordu. "Bayan Elinor Harriman?" dedi bir Fransızın Fransızcasıyla. "Benim adım Etienne de Giverney. Kuzenim Kont Giverney tarafından size yardım etmek için gönderildim."

Elinor ona baktı, şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi. Sonra anıları canlandı, Rohan'ın bu genç adamla evlenmesi için yaptığı saçma teklifi hatırlamıştı. Eğer adamın o düz siyah gözleriyle kendisine bakış tarzına göre hükme varacaksa şunu söyleyebilirdi ki, Etienne de Giverney bu işe hiç istekli değildi.

Elinor bir an onu neredeyse yolcu edecekti, ama gerçek bir doktorun ziyareti göz ardı edilemeyecek kadar değerliydi. "Çok naziksiniz, mösyö. Annem oldukça hasta –eğer onun için yapacak bir şeyiniz olup olmadığına bakarsanız, çok memnun oluruz. Fakat tüm ihtiyacımız olan şey bu."

Etienne rahatladığını saklama zahmetine girmedi. Odaya idama giden bir adam havasıyla girmişti ve Elinor eğlenmeli mi, yoksa gururu mu kırılmalı, bilemiyordu. İkisi de önemli değildi –Lord Rohan'ı memnun etmek için ev-

lenmesi imkânsıza yakındı. Kontun boş hayallere kapılan sanrılı bir insan olduğu açıktı.

"Elimden geleni yapmaya çalışacağım," dedi Etienne katı bir sesle. "Kuzenime pek çok açıdan borçluyum –eğitim masraflarımı ödedi ve iyi bir işim olmasıyla ilgilendi."

"Lord hazretleri çok hayırsever birisi," dedi Elinor.

Doktor alaycı bir ses çıkardı. "Öyle diyebilirsiniz, gerçi onun gerçekten lord olup olmadığı tartışmaya açık bir konudur."

Elinor –Etienne'in aşikâr bir şekilde istediği gibi– merakla sordu: "Nasıl yani, Mösyö de Giverney?"

"İngiltere'de vikontluğu başka birisi elinde tutuyor ve Kont Giverney unvanını da bir İngiliz yerine benim almam gerekiyordu. Sadece bir doğum kazası –eğer onurlu bir adam olsaydı, unvanı reddederdi."

Ne kasıntı adam, diye düşündü Elinor, doktorun yakınmalarına katlanarak. "Lord Rohan'ın onurlu niteliklere sahip olmasıyla tanındığını pek sanmıyorum."

Etienne'in az önceki alaycı burun çekmesi dört başı mamur bir homurdanmaya dönüşmüştü. "Size açık söyleyeyim, matmazel, bu benim için çok zor. Gerçekten çok zor. O aile şatosunun, şehirdeki malikânenin, paranın keyfini sürerken, ben, gerçek Giverney, bir esnaf gibi didinmek zorunda kalıyorum..."

Elinor çıkarılabilecek tüm yatıştırıcı sesleri çıkarırken bir yandan da zihninde Harriman Burnu için Tanrı'ya şükretti. Evliliğin kendisi için bir ihtimal olduğunu düşünse bile, bu kibirli genç adamla evlenmek zorunda kalacağına hiç evlenmemeyi tercih ederdi.

Onu alıp Leydi Caroline'ın kıpırdamadan, örtülerin altında küçücük kalmış bir halde yattığı odaya götürdü.

"İspanyol hastalığı," dedi Etienne anlayışla. "Çok ilerlemiş –onun için acısını hafifletmekten başka yapacak bir şey yok." Öne eğilerek annesinin gözkapaklarını kaldırdı –gözleri donuk ve cam gibi olmasına rağmen Leydi Caroline boğuk ve müstehcen bir şekilde küfretmeyi başarmıştı.

Elinor yanaklarının kızardığını hissetti. "Özür dilerim," dedi.

"Hiç önemi yok. Son dönemlerinde delilik tam olarak yerleşir ve bir zamanlar olduğu kişiden geriye çok az şey kalır. Annenizin bu kadar hastalanmadan önce nazik ve cömert birisi olduğundan eminim. Sanırım bunu babanızdan kaptı. Babanız hâlâ hayatta mı?" Etienne ona biraz daha olumlu bakıyordu.

"Ne yazık ki, hayır. Kısa süre önce bize hiçbir şey bırakmadan öldü. Eğer kuzeniniz olmasaydı, son derece sefil olacaktık."

Etienne'in bir anlık cana yakınlığı yok olmuştu. "Annenize afyon ruhu vereceğim. Dozunu çok dikkatle ayarlamanız gerekiyor. Ağrısı ve çırpınmaları arttıkça daha fazla vermeniz gerekecek. Eğer iki hafta sonra hâlâ hayatta olursa, onu kontrol etmek için tekrar gelirim..." Kapı açılıp Lydia kafasını uzatınca sesi hafiflemişti.

Lydia neşeyle, "Cehennem Kralı'na benzemiyorsunuz," deyince Elinor inledi.

"Bu bey Etienne de Giverney, Lydia. Kendisi tam da gitmek üzereydi..."

Doktor önüne geçip Lydia'nın elini kendi eline alınca Elinor'un sözleri yarım kaldı. "Sevgili leydim," diye mırıldandı. "Sizin için ne kadar da zor zamanlar."

Elinor gözlerini kırpıştırdı. Neden şaşırıyordu ki –çoğu

erkek Lydia'yı görür görmez ona umutsuzca âşık olurdu. Bu kasıntı doktor da farklı değildi.

"Dr. Giverney çok fazla zamanı kalmadığını ve onu rahatlatmamız gerektiğini söyledi," dedi. "Kendisi de gitmek üzereydi."

"Aksine, Matmazel Harriman," diye itiraz etti Etienne, Lydia'nın gözlerinden başka bir yere bakmıyordu. "Daha muayenemi tamamlamadım, sonra da size ve kardeşinize sizleri tam olarak neyin beklediğini bildireceğim. Anneniz çok hasta, fakat bu artık tamamen yardım edilmeyecek durumda demek değil. Lütfen." Onlara kapıyı işaret etti.

Daha kötüsü de olabilirdi, diye düşündü Elinor, üçü için çay talimatı verirken. Kibirli de olsa, yakışıklı, genç bir adamdı, hatta bir işi de vardı. Lydia için mükemmel bir koca olurdu. Hastalık aklını başından almadan önce Leydi Caroline'ın Lydia için büyük planları vardı –bir unvan, zengin bir koca umuluyordu ve ne kadar yükseklere bakabileceklerini kimse bilemezdi.

Şimdi hepsi uçup gitmişti, Lydia'nın mala mülke en ufak bir ilgisi yoktu. Madam Giverney olarak, kendisine çocuklar verecek, güvenliğini sağlayacak kuvvetli, istikrarlı bir kocası olabilirdi ve eğer Francis Rohan baba olmadan ölmeyi başarırsa, Lydia'nın sonunda bir Fransız unvanı bile olabilirdi.

Elinor bunları düşünmeyecekti. Francis Rohan'ın neslinin devamı için yaptığı planların kendisiyle bir alakası yoktu ve Lydia da bir Fransız kontesi veya sadece bir doktor karısı olmaya aldırmazdı. Lydia her gün annelerini muayene etmek üzere evlerine gelen Etienne'e o tatlı tebessümüyle gülümsüyor, onun modern tıp uygulamalarıyla ilgili attığı nutukları dinliyor ve sorulabilecek en doğ-

ru soruları sormayı başarıyordu. Eğer Etienne izin verirse kocasının ameliyatlarında faydalı bir asistan olabilirdi ve bu arada pek çokları gibi, bu kıbirli genç adam da tamamen büyülenmiş durumdaydı. Lydia'nın serveti olmadığı halde, ona evlenme teklif edecekti. Bunu yapmamak için fazlasıyla kendinden geçmişti.

Elinor günler geçerken bu küçük umuda sarıldı. Yeni keşfedilmiş kuzeni, yani tek kurtuluş umudu hâlâ şehre dönmemişti.

Etienne'in vikonta rapor verip vermediği hakkında Elinor'un hiçbir fikri yoktu, fakat Rohan beklenmedik bir şekilde nazik teşekkür notlarına cevap vermeyi aniden kesmişti. Jacobs'ın eli boş döndüğü ilk gün, Elinor gecikmiş bir not pusulasıyla birisinin gelmesini bekleyerek kalın halıyı adımlayıp durmuş, ama hiç kimse gelmemişti.

Ertesi sabah sülün, elma ve kristal bir şarap kadehi seti gelmiş ve Elinor ateşin yanına oturarak, Rohan'ın mektubuna cevap vermeyişine hiç değinmeden yine bir teşekkür notu yazmıştı. Elbette, ilk kez böyle bir şey olduğu için buna hiç önem vermemişti ve ayrıca Francis Rohan'ın en ufak bir şekilde önemli olduğunu –kendi için önemli olduğunu– düşünmesine izin vermek de hiç iyi olmazdı.

Yazdığı nota yine cevap gelmemişti. Ve evet, lord hazretleri kesinlikle konutundaydı ve notu almıştı, Jacobs biraz bozularak onu bu konuda temin etmişti. Anlaşılan lord hazretleri büyük bir partinin planlamasına dalmıştı ve Harriman'lar onun ilgisini pek çekmiyorlardı. Fakat yiyecekler, yakacak odun ve ufak hediyeler her sabah gelmeye devam ediyor, Elinor da içten içe kendisine Rohan onları unuttuğu için rahatladığını söyleyerek saygılı notlar yazmaya devam ediyordu.

Eğer Lydia uysal davranırsa, kurtuluşun eli kulağındaydı. Bu arada, Elinor da, Rohan'ın yolladığı kitapların içinde kendisini kaybetmesine rağmen, Vikont Rohan'ı unutacak ve talihin önlerine çıkardığı zayıf umudun ellerinden alınmaması için dua edecekti.

***

Lydia ayaklarına sabolarını geçirdi, kalın yün pelerini omuzlarına sararak alışveriş sepetini kavradı. Uzun, soğuk kış mevsiminde nispeten sıcak bir gündü ve Lydia uzun zamandır eve kapalı kalmıştı. Elinor aşırı korumacı davranıyordu, fakat Jacobs'ın göz kulak olması şartıyla çarşıya yaptığı ziyaretler kendisine izin verilen nadir gezintiler arasındaydı. Haftalardır güneş ilk kez parlıyordu ve neredeyse baharın bir ihtimal olduğunu düşünecekti.

En önemlisi, yaşadıkları küçük evden, Leydi Caroline'ın elı kulağındaki ölümünün vesvesesinden, Elinor'un sürekli endişesinden, Etienne de Giverney'nin can sıkıcı varlığından bir kaçışa ihtiyacı vardı.

Etienne'in ne istediğini biliyordu. Elinor'un onayının ve Dadı'nın kaygısının tüm ağırlığını hissedebiliyordu. Etienne mükemmel bir koca olurdu –bunu inkâr etmek mümkün değildi. Yakışıklıydı, kaba değildi, icabında hepsine destek olabilecek iyi bir geliri vardı. Arkasında şeytani Vikont Rohan varken, Lydia'nın umabileceğinden çok daha iyiydi.

Ve eğer kendisini isteyecek olursa, ona evet diyecekti. Onunla evlenecek, aynı yatağa girecek, onun çocuklarını doğuracaktı. Ve hiç kimse başka birisini hayal ettiğini tahmin bile edemeyecekti.

Fakat bu gelecekte olacaktı ve Lydia gereksiz yere en-

dişelenmemek konusunda ciddi bir inanç sahibiydi. "Her günün derdi kendine yeter" sözüne inanırdı ve bugün gökyüzü masmaviydi, güneş ışığıyla doluydu ve taze ekmekle peynir alacak parası vardı.

Elinor, Rohan'ın günlük bağışlarına Fransız liralarının dahil olduğunu bilseydi küplere binerdi. Dadı paraya Elinor fark etmeden el koyacak kadar akıllıca davranıyordu ve hayatın bazı küçük hoşluklarını karşılayacak kadar ufak bir birikim yapmayı başarmıştı.

Büyük Les Halles çarşısı tempolu bir yürüyüşle sadece on dakıkalık yürüme mesafesindeydi. Lydia kendisine ayak uydurmaya çalışan zavallı Jacobs için neredeyse üzülüyordu. Serbest kalmak için patlamaya hazırmış gibı görünen içsel enerjisini göz ardı ederek adımlarını yavaşlattı. Eski bir şampanya gibi çok uzun süredir şişesinin içinde hapis kalmıştı ve çok yakında çürümek için yerine geri konulacaktı. Şu anda dans etmek, nefes almak, sokaklarda koşmak istiyordu...

Yürürken aniden durdu, boş sepeti hâlâ kolunda sallanıyordu. Arkasına göz attı, fakat Jacobs'tan hiçbir iz yoktu –onu yine geride bırakmıştı. Ve tam önünde, işlek caddeye nazır bir dizi binaya gözünü dikmiş dikkatle bakan Bay Charles Reading duruyordu.

Onu sadece bir kez, kısa bir vesileyle gördüğü halde bu adamın Reading olduğundan en ufak bir kuşkusu yoktu; o kısa görüşmelerinde annesi ve Elinor için o kadar endişeli bir haldeydi, ona dikkat bile etmemiş olması gerekirdi.

Fakat etmişti. Onun yaralı, güzel yüzüne bakmış ve daha önce hiç hissetmediği şeyler hissetmişti, içinde güvenilmez bir yumuşama, daha da yaklaşmak, yüzüne dokunmak için bir dürtü uyanmıştı...

Reading ise ona pek dikkat etmemiş gibi davranmıştı. Ah tabii ilk geldiğinde oldukça nazik bir ilgiyle davranmıştı, fakat kendisine baktıkları zaman erkeklerin gözlerinin arkasında ne olduğunu Lydia çok iyi anlardı. İlk bakışta Etienne'in hevesini, Rohan'ın kendisiyle ilgilenmediğini anlamıştı ve erkeklerin bakışlarının ne kadar saygılı veya şehvet dolu olduğunu iyi bilirdi.

Fakat Charles Reading'i anlayamıyordu. Adam tüm doğru şeyleri söylemiş, kendisine çok büyüleyici bir şekilde gülümsemiş, ama gene de Lydia onun koyu renk gözlerine bakmaya çalıştığı zaman tanıdık hıçbır şey görememişti.

Ne nefis bir ironi, diye düşündü. Erkeklerin kendisine aşırı bir ılgi göstermesine o kadar alışmıştı ki, bunu kendisine ait bir hak olarak görüyordu ve böyle bir ılgi göstermeyen ilk erkek, tüm kalbiyle istediği ılk erkek olmuştu.

Eğer böyle bir şeyi dadısıyla konuşacak kadar aptallık ederse, Dadı Maude ona aptal bir kız olduğunu ve Reading'i saplantı haline getırmesinin tek nedeninin, adamın ilgi göstermemesi olduğunu söylerdi. Elmor ise pratik bir tavır takınır ve Bay Reading'in muhtemelen erkeklerden hoşlandığını söyleyerek, dıkkatle konuyu başından savardı. Bu nedenle hislerini hiç kimseyle paylaşma zahmetine girmemiş ve bu da muhtemelen Reading'in hayallerinde kapladığı yere daha da sıkı tutunmasına sebep olmuştu. Eğer hislerinden bahsedebilmiş olsaydı, bunu günlerce evvel atlatabilirdi.

Ve işte Reading şu anda karşısındaydı ve sanki Kutsal Kâse'yi orada bulabilirmiş gibi dikkatle yolun karşısındaki çatılara bakıyordu.

Lydia dönüp diğer yoldan yürümek istiyor gibiydi. Bek-

lenmedik bir kızarıklığın yanaklarına doğru yükseldiğini hissedince serinlemek için eldivenli elini yanağına koydu. Saçmalıyorum, dedi kendi kendine. Reading'in kendisiyle ilgilenmemesi çok iyi bir şeydi. Münasebetsiz hamleler yapmasından endişelenmeksizın onunla konuşabileceği anlamına geliyordu bu.

Belki de Reading gerçekten sadece erkeklerden hoşlanıyordu.

Lydia omuzlarını dikleştirdi, başlığını başına daha sıkı yerleştirdi ve yüzünde kararlı bir gülümsemeyle ona doğru ilerlemeye başladı.

Reading birisinin yaklaştığını hissetmiş olmalıydı. Lydia yanına ulaşmadan önce etrafında döndü; eli içgüdüsel olarak, belinde asılı duran kılıcına gitmişti. Çoğu centilmen bir modanın parçası olarak kılıç kuşanıyordu. Lydia, Bay Reading'in nasıl kılıç kullanılacağını bildiğine dair kuvvetli bir duygu hissetti. Ve tam o sırada Reading onu tanıdı.

"Bayan Lydia," dedi, hızla şapkasını çıkararak. "Bu beklenmedik bir zevk." Sesi tam tersini söylüyordu. "Beni nasıl buldunuz?"

Lydia reverans yaparken, içinden ilk içgüdüsünü dinleyip diğer yöne gitmiş olmayı diledi. "Bay Reading," diye mırıldandı. "Aslında, ben çarşıya gidiyordum. Buralarda olabileceğinize dair en ufak bir fikrim yoktu."

"Evet, tabii ki yoktur. Özür dilerim." Rahatsız bir sessizlik çökmüştü.

"Ne arıyorsunuz?" dedi Lydia. "Belki ben bulmanıza yardımcı olabilirim."

"Sanmam," dedi Reading, şapkasını yeniden takarak. Lydia bunu yapmamasını dilerdi, çünkü parlak güneş ışığında yüzü gölgede kalmış, güzelliği mahvolmuştu; gözle-

ri anlaşılmazdı. "Lord Rohan bu bölgeden geçerken vuruldu. Tetikçinin nerede durduğunu anlamaya çalışıyorum."

"*Vuruldu mu?*" dedi Lydia, paniğe kapılmıştı. Elinor ne yapacaktı? Onun bağışları olmadan ne yapacaklardı? Tanrı'ya şükürler olsun ki Dadı gelen parayı saklamıştı. "Öldü mü peki?"

"Tabii ki hayır. Ablanız size anlatmadı mı? Bir sıyrıktan fazla bir şey değildi. Bir hafta önce, tam sizin evden ayrıldıktan sonra oldu ve şimdiden büyük kısmı iyileşti. O bunun bir kaza olduğunu düşünüyor. Ben o kadar emin değilim."

"Peki çok düşmanı var mı?"

"Yeterince."

Başka bir huzursuz edici sessizlik. Lydia hareket etmesi gerektiğini biliyordu, bir şeyler söylemeli, kendisini ona çeken son derece huzursuz edici cazibeyi görmezden gelmeliydi.

Belli ki Reading ondan hoşlanmıyordu. Ona bakmamıştı bile –gözleri omzunun ötesinde bir yerlere odaklanmıştı. Dadı olsa bunun kendisi için iyi olduğunu söylerdi. Oysa o anda Lydia bunu saf bir ıstırap olarak hissediyordu. "Benim çarşıya gitmek üzere yoluma devam etmem gerekiyor. Sizi tekrar görmek büyük bir zevkti, Bay Reading," dedi, sesinin Elinor'unki kadar sakin çıkmasını dileyerek.

Sesindeki bir şey Reading'in dikkatini çekmişti. Adam kaşlarını çatarak sordu: "Kuşkusuz yalnız değilsinizdir, Bayan Lydia?"

Lydia çevresine bakındı. Jacobs'tan hâlâ bir iz yoktu. "Elbette değilim. Jacobs arkamda bir yerlerde –o kadar güzel bir gündü ki, korkarım biraz fazla coşkulu yürüdüm ve

onu kaybettim. Eminim ben çarşıya gidinceye kadar bana yetişecektir." Elini uzattı. "İyi akşamlar, Bay Reading."

Reading elini tutmuş, fakat bırakmamıştı. "İzin verirseniz, size çarşıya kadar eşlik edeceğim."

"Buna gerek yok..."

"Eğer yalnız devam etmenize izin verirsem, bir centilmen olarak görevimi ihmal etmiş olurum," dedi Reading o kibar, mesafeli sesiyle. "Sizin kadar güzel bir genç bayan yalnız yolculuk etmemeli. Eğer başınıza bir şey gelirse, üzülürüm."

Ezberden söylenen, mekanik flört sözleri. Elinor'un buz gibi tebessümünü de beceremezdi, ama yine de denedi. "Bana herhangi bir ilginiz varmış gibi davranmanıza gerek yok, Bay Reading. Söylenebilecek tüm doğru sözleri söylemenize rağmen, sizin zevkinize göre olmadığımın farkındayım. Sizi temin ederim bana eşlik etmenize gerek yok –çarşıya tek başıma veya Jacobs'la beraber pek çok kez gittim ve uygunsuz hiçbir şey olmadı. Eğer elimi bırakacak olursanız..."

Elini çekiştirdi, fakat Reading daha sıkı tuttu; Lydia onun şapkasının siperliğinin altından gülümsediğini görebiliyordu. "Herkes ayaklarınıza mı kapanır, Bayan Lydia?"

"Aslında siz hariç herkes, Bay Reading," dedi Lydia hüzünlü bir şekilde. "Dadı kibirli olduğumu söylüyor, fakat değilim. Güzel olmam sadece bir doğum kazası. Bana göre büyük bir başarı değil. Annem güzeldi ve annemi tanıdığım kadarıyla, babamın da yakışıklı bir adam olduğunu sanıyorum. Bu yüzden insanlar bana gülümser, erkekler benimle flört ederler. Sizin dışınızda, Bay Reading."

Reading, Lydia'nın elini kolunun altına sıkıştırarak ilerlemeye başlayınca Lydia'nın ona ayak uydurmaktan başka

çaresi kalmamıştı. "Sizinle flört ediyorum, Bayan Lydia," dedi kolaylıkla. "Eğer bunu bu şekilde anlamadıysanız, o zaman aniden acemi bir adama dönüşmüş olmalıyım ve sizden özür dilerim. Becerilerimi geliştirmek için elimden geleni yapacağım. Size altın rengi buklelerinizin ne kadar nefis olduğunu söyleyeyim mi? İngilizlere özgü zarif ten renginizin ne kadar güzel olduğunu? Melekleri ağlatacak kadar zarafetle yürüdüğünüzü, tebessümünüzün her karşılaşmamızı aydınlattığını? Belki de bir şiir okumam gerekiyordur?

'Bayan Lydia'nın gözleri,
İlahidir,
Asla benim olmayacak,
Zarif bir ödüldür.'"

"Ben pek öyle düşünmüyorum," dedi Lydia içtenlikle. "Sesiniz adeta gözlerimin oyularak başımdan çıkarılmasını ve bir yastığın üzerine konmasını istiyormuşsunuz gibi çıkıyor. Veya bir tabağa," diye ilave etti.

Reading boğuk bir ses çıkardı, Lydia başka birinden duysa öksürükle bastırılmış bir kahkaha zannederdi bu sesi. "Korkarım anlık şairane çabalarım, bir adamın içki arkadaşlarının eğlenmesi için uydurduğu edebi değeri olmayan müstehcen şiirlere benzedi. Eğer gerçek bir şiir istiyorsanız, oturup yazıncaya kadar beklemeniz gerekiyor. Size hak ettiğinizden daha azını vermek istemem."

Reading'in kullandığı tüm flört sözcükleri zorlama geliyordu, fakat hâlâ Lydia'nın kolunu bırakmamıştı, eli onunkinin üzerinde, kendi kolunun üzerine bastırıyordu ve her nasılsa Lydia kendisini hâlâ havada dans eder gibi

hissediyordu. Yüzünü güneşe doğru kaldırıp parlak ışığın tadını çıkarttı. "Flörtten vazgeçmeniz için size izin veriyorum, Bay Reading. Hâlâ size inanmıyorum. Bana Lord Rohan'ı anlatın. Çok fazla acısı var mı?"

Lydia elinin altında Reading'in kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. "Bakışlarınızı başka tarafa çevirmenizi tavsiye ederim, Bayan Lydia. Lord Rohan baş belasının tekidir, ayrıca gözlerini de sizin gibi güzel bir bakirenin ötesine çevirmiş durumda."

"Ablamla ilgileniyor, öyle değil mi? O güzel bir bakire değil mi?" Eğer Reading Elinor'u kötüleyecek olursa, boş sepetini büyük bir memnuniyetle adamın kafasına geçirmeye hazırdı.

"Siz de benim kadar biliyorsunuz ki, ablanızda güzellikten çok daha önemli özellikler var."

"Gerçekten de öyle," dedi Lydia, söylenenden memnun kalmıştı. "Ve sizi temin ederim, ben de sizin düşündüğünüz kadar yüzeysel ve boş biri değilim."

"Sizin yüzeysel veya boş olduğunuzu düşünmüyorum," dedi Reading hafif bir sesle. "Sizi son derece hoş, zarif ve muhteşem..."

"Ah, yavaş..." dedi Lydia huysuz bir şekilde. "Siz benim–"

Reading durdu ve eldivenli parmağıyla Lydia'nın cümlesini yarıda kesti. Çarşının kenarında, çıkıntı yapan bir binanın gölgesi altındaydılar ve Lydia artık onun yüzünü, sarkık gözkapaklarının örtmediği gözlerini görebiliyordu.

"Sizi son derece hoş, zarif ve muhteşem buluyorum ve kesinlikle bana göre olmadığınızı düşünüyorum," dedi Reading yavaş ve kararlı bir sesle. "Bütün erkekler ayak-

larınıza kapanıyor, Bayan Lydia. Neden bir de bana gerek duyasınız?"

Lydia bir an için konuşamadı, Reading'in gözlerinin karanlık derinliklerinde gördüğü azapla büyülenmişti. "Çünkü istediğim sizsiniz," dedi kısık bir sesle, kendisinden şok olarak. Bu basit gerçek karşısında şok olarak.

Reading uzun süre ona baktı. Ve sonunda başı hareket etti, Lydia kendisini öpeceğini biliyordu; Reading burada, bu kalabalık pazar yerinde, yaralı ağzını kendisininkinin üzerine koyacak ve Lydia kollarını ona dolayarak öpüşüne karşılık verecekti.

"İşte buradasınız, Bayan Lydia!" Jacobs'ın sesi yaşanan ânı bozmuş, Reading onun kolunu serbest bırakmıştı. Lydia döndü, yanaklarına sıcak bastığını hissedebiliyordu.

"Seni kaybettiğimi düşündüm, Jacobs," dedi kararlı bir şekilde neşeli bir sesle, sanki hayatının en iyi öpücüğü için yegâne fırsatını henüz kaçırmamış gibi. "Bay Reading senin yanına gelmek üzere bana eşlik etme nezaketini gösterdi." Söylenebilecek tüm nazik sözleri söylemeye hazır vaziyette, Reading'e doğru döndü. Ve sonunda onun gözlerine bakıp hakikati gördüğünde, sözleri ve nefesi onu terk etti.

Bir an sonra bu hakikat uçup gitmiş, Reading başını Lydia'nın eline doğru eğmişti. "Her zaman hizmetinizdeyim, Bayan Lydia," diye mırıldandı. Bir an sonra yanlarından ayrılmış, kalabalık tarafından yutulmuştu.

Lydia kıpırdamadan durdu, kalbı hızla atarken gözden kaybolana kadar Reading'i izledi. Şimdiye kadar onun düşüncelerini, karanlık, gölgeli gözlerindeki hislerini okuyamamış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Hiç tahmin etmediği kadar derin ve güçlü gözlerdi bunlar. Sözlere dökülemе-

yecek kadar güçlü. Tek bildiği, onun arkasından koşmak, tedbiri elden bırakmak, her şeyi rüzgâra fırlatmak istediğiydi. Reading ona kendisi gibilere göre olmadığını söylemişti. Ama umurunda değildi. Onu her yerde izleyecek, onu...

"Bayan Lydia?" Jacobs onun anlık hayallerini bozmuş, gürültüyle gerçeğe geri döndürmüştü. "Alışverişi bitirip eve dönmemiz gerekiyor. Doktor bu öğleden sonra gelip sizi parka pikniğe götürecek." Sanki bir ameliyattan bahseder gibi konuşmuştu.

Etienne, diye düşündü Lydia perişan bir şekilde. Evleneceği adam. Kendisi için doğru adam. Eğer hayal kurmaya son vermeyi öğrenirse. "Sanırım işkembe almamız gerekiyordu," dedi. "Hadi Jacobs. Haklısın, acele etsek iyi olacak."

Kendisine Bay Reading'in gözlerini düşünmeye derhal son vermesi gerektiğini söyledi. Ve hemen hemen başardı.

13

Elinor yenilenmiş salonda oturuyor, bir felsefe kitabını yeniden okuyordu. Yerde kalın bir İran halısı, kasvetli pencereleri kapayan Şam işi süslü perdeler ve altında insanı günaha sokacak kadar rahat bir koltuk vardı. Şöminede güzel bir ateş yanıyordu, yeni masada bahar çiçekleri vardı ve içerisi artık fakirlik ve ölüm kokmuyordu. Tüm bunlar için Rohan'a teşekkür etmek zorunda olsa bile, evleri hoş ve rahat bir yere dönüşmüştü.

Lydia'ya sabahki çarşı ziyaretinin ardından, o öğleden sonra Etienne'in vizitelerine eşlik etmesi için izin vermişti. Lydia çarşıdan kızarmış ve dalgın bir şekilde dönmüş ve doktor gelinceye kadar yatak odasına çekilmişti. Doktor geldiğindeyse her zamanki tatlı, gülümseyen haline bürünmüş, gözlerindeki gölgeler gitmişti. Hemen hemen. Yanı başında Jacobs varken, çarşıda onu altüst edecek ne olmuş olabilirdi?

Muhtemelen, çok fazla çalışan hayal gücü yüzünden böyle düşünüyordu Elinor. Felakete o kadar alışmıştı ki,

felaketin artık bertaraf edildiğine inanmak zor geliyordu. Eğer her şey bu şekilde devam ederse, Lydia doktorla evlenecek ve Dadı Maude'la Jacobs'ı kendi evine götürecekti. Elinor bunu mümkün kılmak için Cehennem Kralı'yla yüz yüze gelmeye bile istekli olabilirdi.

Ve o zaman keyifli bir şekilde, çılgınca özgür olacaktı. Bu düşünce ürkütücü, sarhoş ediciydi. Bir şey kesindi –kız kardeşinin yanına taşınmayacaktı. Etienne'in zihninin nasıl çalıştığını şimdiden görebiliyordu, hiç kuşkusuz yemek ve yatacak yer karşılığında kendisi için çalışacak bir çift eli daha memnuniyetle karşılardı.

Ama Elinor başka bir şey, herhangi bir şey bulacaktı. İngiltere'ye geri gidebilirdi –elbette yapabileceği bir şeyler vardı. Eğitimi ne yazık ki ihmal edilmişti –suluboya resimde iç karartıcıydı, piyano çalma girişimleri herkes için eziyet oluyordu ve örgü örme becerisi felaketti. Ancak baş döndürücü bir hızla Latinceden çeviri yapabilir ve eğer söylenenler doğruysa, yani bir kez öğrenildikten sonra unutulmuyorsa, büyük ihtimalle hâlâ ata binebilirdi.

En azından bir mürebbiye olarak çalışmak üzere iş başvurusunda bulunacak olursa, sade görünümü avantaj olacaktı. Hiçbir kadın, evindeki genç erkekleri veya daha da kötüsü aile reisini baştan çıkarabilecek güzel bir varlık istemezdi. Kuşkusuz kendisi–

Kapı vurulunca derin düşünceleri yarıda kaldı ve bir an için çılgınca bir umutla midesi düğümlenerek koltuktan yarı yarıya doğruldu, kapıya koşmak istiyordu.

Jacobs çağrıya cevap vermek için giderken derin, yatıştırıcı bir nefes alarak tekrar yerine oturdu, fakat ziyaretçinin bir yabancı olduğunu derhal anlamıştı. Beklendiği gibi, Lord Rohan onun varlığını unutmuştu.

"Baron Tolliver sizi görmek istiyor, Bayan Elinor," diye duyurdu Jacobs, en terbiyeli sesiyle.

Elinor ayağa kalkarak, uzun zamandır kayıp kuzenini ve geleceğe dair son umudunu karşılamaya hazırlandı.

***

Rohan dekorasyonu teftiş ederken, Bayan Elinor Harriman'ı aklından çıkarmakta bu kadar zorlanmasının kesinlikle saçma olduğunu düşündü. İki hafta sürecek kutlamalar genellikle yılın zirve noktası, en keyifli dönemi olurdu ve hizmetkârları aylardır hazırlanıyorlardı. Balo salonundaki perdeler siyahlıydı, şatodaki bütün yatak odaları ve hatta bütün düz yüzeyler emsalsiz çapkınlıkları için hazırlanmıştı. Mutfaklardan yemekler taşıyor, heyecan gittikçe artıyordu; titiz bir hoş geldin töreni planlanmıştı. Cennet Konağı'nın üyeleri aslında nispeten küçük ve seçkin bir grup oluşturuyordu, fakat son zamanlarda onlara katılmak için yağmur gibi yeni istekler olmuştu ve Rohan bu istekleri düşünmekteydi. Özellikle bir isim ön plana çıkmıştı ve söz konusu centilmenin ne gibi davranışlar sergileyeceğiyle bir hayli ilgileniyordu.

Yeni gelenler genellikle açgözlü türden oluyorlardı, zevkleri için her şeyin hazır edildiğini anlayamıyorlardı. İstediğini yap. Sınırsız bir şekilde ye, iç ve kumar oyna. İstekli olanlarla tensel zevklere dal. Hem de hiçbir çeşitlilik yasak değildi. Odalardan biri acı vermeye ve almaya ayrılmıştı, diğerleri ise oyun için ayrılmış durumdaydı. En popüler mekânlardan biri, üyelerin şeytan kavramı ve kilisenin sınırlamalarıyla alay edebilecekleri şapeldi.

Aslında, bu sefer neyi dört gözle beklediğinden pek emin değildi. Acı cazibesini kaybetmişti, kostümler zor-

lama geliyordu ve aslında, istediği hiç kimse aklına gelmiyordu, kanını kaynatan hiçbir kadın yoktu. Geriye yaslandı, tembel tembel kendi cinsine ilgi duyma noktasına gelip gelmediğini düşündü, fakat bir an sonra bu fikri gönülsüzce başından savdı. Hiçbir kuralı yoktu ve cinsel dürtülerinin kendisini nereye götürdüğünü zerre kadar umursamazdı. Sadece, cinsel dürtüleri şu anda kendisini Pelikan Sokağı'ndaki yıkık dökük bir evden başka bir yere götürmediği için üzülüyordu.

Reading bunu duysa ona aklının karıştığını söylerdi. Hatta, neredeyse her gece, gürültülü bır davetten, bir kumar partısından veya daha az keyifli bır eğlenceden eve dönüşünde Rohan'a eşlik ederken söylüyordu da.

Çünkü bazı hayalperest nedenlerden ötürü, arabası eve her zaman Harriman ailesinin oturduğu karanlık dar sokaklardan geçen bir geziyi kapsayarak dönüyordu.

Reading sağduyulu davranarak ona neden arabacısına bu güzergâhı takip etmesi için emir verdiğini sormuyor ve Rohan da gönüllü olarak herhangi bir neden öne sürmüyordu. Reading'in, zavallı aptal arkadaşının, küçük kız kardeşin özlemini çektiğini ve bunu itiraf etmeyi reddettiğini çok iyi biliyor, kendisi de zavallı hane halkının o gece için güvende olduğundan emin olmaktan çok mutlu oluyordu.

Rohan her gece kendisine bunun son olduğunu söylüyordu. Eğer endişeleniyor olsaydı, ki bunu son nefesine kadar inkâr ederdi, o zaman Elinor'u kontrol etmesi için daima bir hizmetkârını yollayabilirdi. Elinor'un daha şimdiden iki koruyucusu olmuştu –Willis bir uşağın şimdi ona bağlı olduğunu rapor etmişti ve muhtemelen Willis de ona abayı yakmıştı. Tanrı bilir, eğer Rohan onu incitecek olur-

sa Bayan Clarke kulaklarını çekerdi. Herkesin böylesine gösterişsiz ve zor bir kadına çekim hissetmesi tuhaftı, fakat belki bu kendisi için her şeyi kolaylaştırırdı. Bu insanların hepsini Elinor'un ve ailesinin iyi durumda olmasını sağlamakla görevlendirebilir ve kendisi onu unutabilirdi.

Gerçekten de tam olarak bunu yapacaktı. Artık normal yolunun dışına çıkan geziler olmayacaktı. Akşamlarını geçirmeyi her nerede seçtiyse, oradan sonra dosdoğru evine gidecek, kendisini devamlı haberdar edecek bir hizmetkâra güvenecekti. Belki o zaman Âlemlere konsantre olabilirdi.

İngiltere'den ve kıtanın diğer yerlerinden henüz gelmiş, yeni misafirler olacaktı. Kocalarının kendi ihtiyaçlarını karşılamadığını sonunda fark etmiş olan görgülü aristokrat kadınlar, Konak'la birlikteliğin sağlayacağı daha rahat bir yaşam şekli ve bir koruyucu arayan deneyimleri sınırlı alt sınıf kadınları olacaktı. Taze kan daima canlılık kazandırırdı ve yaklaşan şenlikleri hafif bir huzursuzluk ve çokça can sıkıntısıyla beklerken, kendisini avutacak kimin ortaya çıkacağını kim bilebilirdi? Büyük ihtimalle eşit derecede... ilham verici... başka birisi ortaya çıkacaktı.

Bu gösterişsiz kadın şatonun antresinde göründüğünden beri onun kafasını karıştırmaktan, canını sıkmaktan, onu istemeye istemeye büyülemekten başka bir şey yapmamıştı ve eğer Rohan'ın bu kadına yönelik istenmeyen saplantısı ile can sıkıntısı arasında bir seçim yapması gerekecekse, memnuniyetle can sıkıntısını seçerdi. Ne de olsa buna alışıktı.

Koltuğunda öne eğilerek kırmızı şarap kadehine uzanırken bir an durarak kuvvetli bileğini süsleyen Mechlin danteline hayranlıkla baktı. Gardırobu için saçma bir düş-

künlüğü vardı ve yeni manşetleri özellikle güzel olmuştu. En azından son zamanlarda Elinor giysilerini mahvetmek için civarında bulunmamıştı. Ve bunu düşününce Elinor Harriman'ın, sarındığı zarif beyaz dantellerden başka üzerinde hiçbir şey olmadan kendi yatağında çırılçıplak uzanmış halde nasıl görüneceğini merak etti.

Şarabını bitirince odanın karşı tarafına fırlatma isteğine karşı koyarak kadehi dikkatle yerine koydu. Her ne kadar bir şeyi tuzla buz etmek, bir şeyler kırmak istese de, bu sadece aklının ve arzularının ne kadar karmaşık hale geldiğini daha fazla kanıtlayacaktı. Marianne bu hafta boyunca yanında olacaktı ve şatosundaki son kesintiden beri onunla tam olarak keyif yapmayalı oldukça uzun zaman geçtiğini fark etmişti. Kuşkusuz güzel birkaç saat boyunca Marianne onu avutmayı başaracaktı. Zira onun neyi isteyip neyi istemediği konusunda Marianne zarif, deneyimli ve sezgileri güçlü bir uzman sayılırdı.

Peki ama neden aniden tuhaf bir kadını istemeye başlamıştı? Diğer, daha önemli konulara yoğunlaşması gerekiyordu. Örneğin kendisini kim vurmuştu? Çok sevgili Fransız vârisi, küskün Etienne miydı? Yoksa uzun, ahlaksız yaşamı boyunca incitmeyi başardığı başka birisi mi?

Etienne birinin onu öldürmeyi istemesi için onunla tanışmasının yeterli olacağını söylemişti, ama kendisi bunu biraz acımasız bir yorum olarak görüyordu. Onun için seve seve ruhunu satacak çok sayıda tanıdığı vardı. Ne yazık ki o ruhları satın almak isteyecek herhangi bir kuvvetin var olduğuna inanmıyordu.

En azından başka bir öldürme girişiminde bulunulmamıştı. Belki de sadece serseri bir kurşundu, tesadüfi bir olaydı. Ve belki de Elinor Harriman'la alakalı her şeyi

unutacaktı. Tanrı inancı olsa da olmasa da, mucize ihtimali daima vardı.

***

Yeni Baron Tolliver yakışıklı bir adamdı. Kusursuz bir Harriman Burnu'na sahip olmasına rağmen bu burun erkeksi bir yüze daha çok yakışıyor, diye karar verdi Elinor. Parlak mavi gözleri, kalın dudaklı bir ağzı, ortalama boyun üzerinde güçlü bir bedeni ve hoş bir tebessümü vardı.

"Bayan Harrıman," dedi ona doğru ılerleyip elini tutarak. "Benimle buluşmak istediğinizde şehir dışında olduğum için çok üzgünüm. Bay Mitchum haber verseydi derhal Parıs'e dönerdim."

Eldivenli eli sağlam ve güven vericiydi, Elinor bir an şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Gerek yoktu, lordum," diye yalan söyledi. "Ben sadece görüşmek umuduyla–"

"Ah, sevgili kuzinim, umarım size kuzinim diyebilirım. Ve lütfen, siz de bana Marcus deyin. Ne de olsa, uzaktan akrabayız."

Elinor gözlerini kırpıştırdı, bu kadar cana yakınlık beklemiyordu, sonra kendisini toparladı. Belki de burun nedeniyle, kuzeni babasına çok benziyordu, mülklerine hakkı olmadan sahip çıkan bir mütecaviz olduğuna dair son umudu da yok olmuştu. Gerçi böyle bir şey olsa bile kendi avantajına olacak değildi –öyle bir durumda mülkler büyük bir ihtimalle daha da uzak bır akrabaya gider veya devletin mülkiyetine geçerdi.

"Kuzen Marcus," dedi, tekrar koltuğuna gömülerek. "Çok naziksiniz. Lütfen oturun. Size çay ikram edebilir miyim? Belki yiyecek bir şeyler?"

"Ne kadar naziksınız," dedı kuzeni, şık ceketini sergile-

yecek şekilde dalgalandırarak karşısındaki koltuğa otururken. "Çay çok iyi olur. Böylesine apaçık bir konforla yaşadığınızı görmekten çok memnun oldum. İtiraf etmeliyim ki mahalleye yaklaştığımda kuzinlerimin böylesine yoksul düşmesine fena halde üzülmüştüm, fakat o kadar korkunç olmadığını görünce rahatladım. Size nasıl yardım edebileceğimi söyleyin, kuzin, ben de öyle yapmaya çalışayım."

Sıcak, güven veren bir gülümsemesi vardı ve Elinor, rahat bir nefes alabilirim, dedi kendi kendine. "Bay Mitchum bana kalmış ufak bir miras olduğunu söyledi. Korkarım şu andaki koşullarımız göründüğü kadar rahat değil –zengin bir hayırseverin bağışlarıyla yaşıyoruz ve bu yardım kesilebilir. Refahımız için başkalarına bel bağlamak zorunda olmamayı tercih ederim ve bana ne tür bir mirasın kaldığını merak ediyorum." Açgözlü görünmemeye kararlı bir şekilde sözcüklerini dikkatle seçmişti.

Ama yeterince dikkatli davranamamıştı belli ki. "Zengin bir hayırsever mi?" dedi kuzeni kaşlarını çatarak. "Bu hayırsever kim olabilir?"

Cehennem Kralı. Fransa'daki ve muhtemelen İngiltere'deki en ahlaksız adam, Cennet Konağı'nın Lordu. Eğer ona hakikati söyleseydi, kuzeni tiksinti ve dehşetle uzaklaşıp giderdi.

"Kendisi gizli kalmayı tercih ediyor," dedi. Gerektiği zaman yalan söylemenin ne kadar kolay olduğuna şaşırmıştı. Gerçekten de, Vikont Rohan onlara yaşamın hem gerekliliklerini hem de güzelliklerini sağladığını insanların bilmesini muhtemelen istemezdi ve şimdiye kadar da bunların karşılığında bir şey talep etmemişti. İnsanların bu hayırseverliğinden haberdar olması, acımasız ve duygusuz bir adam olarak sahip olduğu şöhretini yok ederdi.

"Ah," dedi yeni baron. "Kadın akrabalarıma gösterdiği nezaket için ona şahsen teşekkür etmek isterdim. Bu arada ailenizin geri kalanının nerede olduğunu sorabilir miyim? Avukatım annenizin çok hasta olduğu halde hâlâ hayatta olduğunu söyledi."

"Hayatta ama bu çok uzun sürmeyecek. Şuuru yerinde değil, ama son derece sarsılmış vaziyette, o yüzden belki de onu görmeseniz daha iyi olur."

"Saçmalık," dedi kuzeni, çok kısa sürede lordlara yaraşır bir tavra bürünmüş olarak. "Eski baronese saygılarımı sunmalıyım." Ayağa kalkınca, içinden ona söverek Elinor da ayağa kalktı. Onu durdurmak için kendisini önüne atabilirdi, ama neticede bunun kendisine faydası olmayacaktı. Bu nedenle sadece başını salladı.

"Elbette," dedi oluruna bırakarak. "Buradan."

Lord Rohan'ın yolladığı rahat mobilyalarla daha da kötü hale gelmiş küçük ve dağınık evlerinde pek de uzun sayılamayacak bir yürüyüşe çıktılar. Kuzeni dört gün önce gelen nefis cam eşyaların bulunduğu büteye yanlışlıkla kalçasını çarpınca boğuk bir inilti çıkardı. Bu sırada Elinor onun önüne geçti ve kendisini hazırlayarak hasta odasının kapısını açtı.

Bir hafta önce hastalık halinin daha da ciddileştiğini görünce Leydi Caroline'ın üzerindeki bağları kaldırmışlardı. Dadı Maude tatlı sözlerle dil dökerek boğazından aşağı biraz tavuk suyu dökmeye çalışıyor ve Caroline zaman zaman gözlerini açıyordu. Dadı yatağın yanındaki rahat koltuğun ucuna tünemişti; annesinin güçsüz vücudunu saran pahalı ve kalın battaniyeler gibi, bu koltuğu da Lord Rohan sayesinde edinmişlerdi.

"Dadı Maude, bu bizim kuzenimiz, yeni Lord Tolliver.

Kuzen Marcus, bu Dadı Maude, tüm yaşamımız boyunca bizimle birlikte oldu ve bize mükemmel bir şekilde baktı."

Dadı acıyla ayağa kalktı, yeni geleni tartarken koyu gözleri kısılmıştı. "İyi akşamlar, lordum," dedi, kabaca bir reverans yapmayı başararak. Sıradan bir gözlemci için her şey yolunda gözüküyor olabilir, fakat Elinor'a bir şeyler yolunda gıtmiyormuş gibi geliyordu. Dadı kuzene yüzünde tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

Kuzen nazik bir şekilde selam verdikten sonra Leydi Caroline'ın başında durmak için yatağa doğru yürüdü. Bu sırada annesi, Elinor'u şaşırtan bir şekilde, gözlerini açarak odasındaki adama gözlerini dikti.

"Sen kimsin?" dedi hırıltıya benzer bir sesle. Yaklaşık bir haftadır ilk aklı başında sözleriydi.

"Merhum kocanızın vârisi, Leydi Caroline," dedi Baron Tolliver hoş bir şekilde. "Marcus Harriman."

"Marcus, ha?" Leydi Caroline doğrulup oturmaya çabalarken, Dadı çabucak yanına gelerek onu sakinleştirmeye çalıştı, fakat çılgınlık parıltısı gözlerine yeniden yerleşmişti. "Buraya gel. Daha yakına."

"Yaklaşmayın," diye mırıldandı Elinor huzursuzlukla.

"Gülünç olmayın, Kuzin Elinor. Beni incitecek durumda değil." Marcus yatağın yanına yaklaştı. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Leydi Caroline?"

"Daha yakına," dedi annesi.

Marcus ona doğru eğilerek pençeye benzer elini kendi eline aldı ve Elinor bağıracak fırsat bulamadan annesi onu çekip dengesini bozunca yatağa devrildi; Leydi Caroline yamru yumru ellerinden birisiyle onun pantolonunun ön

kısmını pençeleyerek küfretmeye, korkunç, pis, hayvani sözler söyleyerek bağırmaya başlamıştı.

Marcus çabalayarak ayağa kalkınca, Elinor koluna girerek onu odadan dışarıya çıkardı. "İyi değil," dedi çaresizlikle.

Marcus'tan kan geliyordu –annesi yüzünü çizmeyi başarmıştı ve Elinor arkalarından sıkıca kapıyı kapadığında annesinin feryatlarını ve bunu izleyen Dadı'nın yatıştırıcı sözlerini hâlâ duyabiliyordu. Elinor kuzeninin yardım teklifinden vazgeçip tiksintiyle evi terk ederek çıkıp gitmesini bekledı, ama kuzeni acıyan gözlerle kendisine bakıyordu.

"Sen, zavallı kız."

Bu onu ağlatmak için neredeyse yeterli olacaktı. Neredeyse. Bu zayıflığı geçmişte, olabilecek en kötü kişinin karşısında sadece bir kez göstermişti. Buna tekrar yenik düşmeyecekti.

"İdare ediyoruz," dedi çabucak. "Doktor fazla zamanı kalmadığını ve bu heyecan nöbetlerinin sonun yaklaştığını gösterdiğini söylüyor. Dadı Maude onu harika idare ediyor, Lydia ve ben de iyi sayılırız."

"Ve kendi babanız size hiçbir şey bırakmadı demek? Bu vicdansızlık!"

Elinor çarpık bir şekilde gülümsemeyi başarmıştı. "Aslında, siz bu konuda benden fazla şey biliyorsunuz, efendim. Anladığıma göre tüm mülkü belli bir veraset usulüne göre şartlı olarak verilmiş ve çocuklarına hiçbir şey ayrılmamış."

Kuzen Marcus bir miktar rahatsız olmuş görünüyordu. "Aslına bakılırsa, inanmıyorum ki kız kardeşiniz gerçekten..."

"Kız kardeşim annemle babamın evliliği içinde doğdu

ve hukuken meşru bir çocuktur," dedi Elinor kısaca, öfkesine yenik düşmek üzereydi.

"Hukuku gayet iyi biliyorsunuz. Eğitimli bir kadınsınız. Yetersiz yetiştirilme tarzınızı dikkate alınca, buna şaşıyorum."

Ani bir tepki göstermemeye çalışırken, saygısızlık yapmak için söylemiyor, diye hatırlatmada bulundu kendisine Elinor. "Okumayı seviyorum," dedi kaskatı kesilerek.

"Ve akıllı bir kadınsınız. Bu aptal genç bayanlar çağında bunun ne kadar takdire layık olduğuna inanamazsınız. Yaşça daha büyük, daha gösterişsiz bir kadının arkadaşlığını güzel ve yüzeysel bir genç kızın arkadaşlığından çok daha fazla tercih ederim."

Elinor güçlükle gülümseyebildi. "Çok naziksiniz," dedi dişlerinin arasından. "Korkarım Dadı bize çay yapamayacak kadar meşgul." Bağırtılar boğuklaşmıştı, ama devam ediyordu ve Kuzen Marcus'un rahatsız bir ifadesi vardı.

"Zor bir zaman olduğu bellı. Her şey daha fazla yatıştığı zaman gene gelirim..." Şimdiden kapıya yaklaşmıştı.

"Fakat babamın vasiyetinden bahsetmediniz. Ayrıca yüzünüz kanıyor –en azından toplum içine çıkmadan yaralarınızla ilgilenmeme izin verin," diye itiraz etti.

"Bütün bunları daha sonraki bir tarihte tartışabiliriz," dedi kuzeni dantelli bir mendille yüzünü hafifçe silerek. "Bay Mitchum'un da size söylediği gibi, sadece sembolik bir şey, fakat ben babanızın arzusunu en iyi şekilde yerine getirmeye çalışacağım." Jacobs'ın yeniden görünüp kapıyı açmasını beklemedi –daha şimdiden kapıdan yarı yarıya çıkmıştı. "*Adieu.** sevgili leydi."

* Fr. "Hoşça kalın" –ç.n.

Elinor onun gidişini izledi. Güzel yürüyordu –Rohan'ın tercih ettiği şık ayakkabılar yerine çizme giyiyordu ve eğer kasıntılı bir hali varsa, kuşkusuz bunda haklıydı. Lordlar Kamarası üyesiydi, hayatının en güzel çağında güçlü, yakışıklı biriydi. Kurumla yürümek için her türlü nedeni vardı.

Elinor onun arkasından kapıyı kapadı. Kuzen Marcus gidince annesinin bağırtıları nihayet yatışmıştı, sessizce Caroline'ın odasına doğru ilerledi ve kapıyı hafifçe araladı.

Annesi ilaçla uyuşturularak tekrar uykuya dalmıştı. "Onu tekrar yatağa bağlasak mı acaba?" diye fısıldadı Dadı Maude'a.

Yaşlı kadının yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Gerek yok," dedi. "Bu öfke nöbetlerini genelde uyku nöbetleri takip eder. Günlerce hareket etmeyecek veya konuşmayacaktır. O centilmen de kımdi?" Aniden konuyu değiştirmişti.

"Söyledim ya. Kuzenimiz Marcus Harriman."

"Ben Marcus diye birisini hatırlamıyorum ve hayatımın ilk elli yılını o mülklerde geçirdim."

"Uzak bir akraba. Bulabildikleri en yakın akraba o, fakat her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan eminim."

Dadı başını iki salladı, hâlâ tatmin olmamıştı. "Ailenin başka kolları olduğunu hiç sanmıyorum."

"Eh, Harriman'lara benzediğine hiç kuşku yok. Ayrıca o olmasaydı, mülkler başkasına gidecekti. Adam en azından benimle anlaşmak için istekli görünüyor."

"Gerçekten," dedi Dadı, pek mutlu görünmüyordu. "Gelecek sefere bize geldiğinde annenin yanında Jacobs'ı bırakırız. Ona birkaç soru sormak istiyorum."

Sert ve ufak tefek bir kadın olan Dadı Maude'un yeni Baron Tolliver'la görüşme yapması fikri, Elinor'un kalbine yerleşen kara bulutları dağıtacak kadar eğlenceliydi. Elinden geleni yapmaya çalışıyordu –şimdilik sabırlı olmaya çalışabilirdi.

Tekrar ateşin yanındaki koltuğa döndü ve eline kitabını aldı. Kitap Amerika kıtasında zaman geçirmiş ve yıkanmak, kadınlar ve din hakkındaki fikirleri aşırı ve tavizsiz olan bağnaz bir keşişin verdiği vaazların bir derlemesiydi. Söz konusu keşiş, kadınların nahoş gereksinimler olduğu ve bir kez doğurganlık görevlerini yerine getirdikten sonra diğer kadınlarla kalmak üzere manastıra yollanmaları ve bir sessizlik yeminine katlanmaları gerektiği yolundaki teorinin savunucusuydu.

Rohan bunu kasıtlı olarak, sadece onun canını sıkmak için yollamıştı, fakat Elinor karşılık olarak kitabı verene küfretse de yazılan sözler bu berbat kitabı okuyacak kadar nadir bulunan sözlerdi.

Ve Francis'i, Vikont Rohan'ı ya da Cennet Konağı'nı düşünmemeye çalıştı.

14

Sonunda Lydia işkembeyi almamıştı, fakat bunun nedeni neşesinin yerine gelmesi falan değildi. Tek istediği mutsuzluğunun içinde debelenmek olduğu halde, işkembe bu mutsuzluğunu biraz fazla artıracaktı ve Dadı hiç de yaratıcı bir aşçı değildi. İşkembeyi hazırlamak Lydia'ya kalacaktı ve sakatatlara hiçbir zaman fazla düşkün olmamıştı. O yüzden taze çiftlik yumurtası, pırasa ve peynirle birlikte en tazesinden bir somun ekmek almıştı. Eğer Dadı Maude tüm bunlardan el çabukluğuyla ortaya bir şeyler çıkaramazsa, o zaman kendisi yapabilirdi.

Ve bu aptalca mutsuzluğunun üstesinden bir gelsin, yapacaktı da. Mutsuzluğunu atlatması konusunda Etienne'in bir yardımı dokunmuyordu tabii. İlgi duyacak kadar aptallık ettiği Reading denen şu adamla... sürükleyici, tahrik edici ve moral bozucu bir karşılaşmadan sonra, üç saat boyunca sürekli konuşan Etienne'i dinlemekten başka çaresi olmamıştı. Etienne'in sadece iki sohbet konusu vardı: Mide bulandırıcı detaylarla anlattığı tıbbi vakalardaki ken-

di parlak çalışmaları ve kuzeninin kendisine yaptığı büyük haksızlık.

Neyse ki kendisini teşvik edecek bir iki sözden fazlasına ihtiyaç duymuyordu ve Lydia da, başka bir yerdeymiş gibi davranıp parkta soğuk tavuk *à la diable** yiyerek oturmayı başarmıştı. Ta ki kulağına bir söz çalınıncaya kadar.

"Jacobite mı?"** diye tekrarladı, alnını kırıştırarak.

"Ah, senin ne kadar genç olduğunu unuttum," dedi Etienne sevgiyle. "Bu sen doğmadan önceydi. Aptal İngilizler kim kral olmalı diye tartışmaya tutuştular ve tahta gerçek bir Katolik olan bir İskoç prensini oturtmaya çalıştılar."

"Yakışıklı Prens Charlie'yi biliyorum, Etienne," dedi Lydia, çok hafif bir sertlik taşıyan sesiyle. "Ama onun Lord Rohan'la ne alakası var ki?"

Etienne'in yakışıklı yüzünden alaycı denebilecek bir tebessüm gelip geçti. "İngiltere'ye göre o bir lord değil. Bir hain. O ve ailesi İskoç Kralı için savaştı ve isyan başarısız olunca babasıyla erkek kardeşi öldürüldü, ondan her şeyi alınarak sürgüne yollandı. Eğer İngiltere'ye dönecek olursa bir hain olarak Tower Hill'de infaz edilecek. Doğrusu o günü görmekten mutlu olurum."

Lydia dehşetini gizleyememişti. "Lord Rohan'ın başının kesilmesini mi istiyorsun?"

"Unuttun mu, ben bir doktorum. Her gün ölüm görüyorum. Ölümün adil olduğunu nadiren düşünürüm. Rohan Fransa'ya kaçıp, benim olması gereken unvana sahip çıktı ve o zamandan bu yana da kendini ahlaksızlığa teslim etti." Etienne burnunu çekti. Bu onun talihsiz bir

---

* Ekmek kırıntısına bulanmış, soslu tavuk –ç.n.

** Jacobite: 1685-1688 yıllarında hüküm süren İngiltere Kralı II. James yanlısı kimse –ç.n.

alışkanlığıydı ve Lydia yaşlandıkça bunun daha kötü olacağını hayal edebiliyordu. Kendisi de onun yanında kapana kısılmış olacaktı.

"Bütün bunlar olduğunda o kaç yaşındaydı? Çok büyük değildi, öyle değil mi?"

"Sürgüne yollandığı zaman mı? İngiltere'de savaştığı zaman mı? On yediydi, sanırım."

"Aman Tanrım," dedi Lydia kısık bir sesle. Hem Dadı Maude'un, hem de Jacobs'ın İskoç akrabaları vardı ve ikisi de sadık Jacobite'lardı. Dadı ona gerçek kraldan ve Kasap Cumberland'in binlerce kişiyi katlettiği Culloden Savaşı'ndaki iğrenç katliamdan bahsetmişti. On yedisındeki bir delikanlının bu kanlı çatışmaya ve sonrasındaki vahşi döneme katlanmış olması, hem zalimce hem de aydınlatıcı olmuş olmalıydı. Böyle bir süreçte yaşamak birisini ebediyen değiştirebilirdi.

"Neredeyse geri dönmeye çalışmak için bir sebep bulmasını diliyorum," dedi Etienne. "Böyle bir şey olacak olsa, İngiliz yetkililerini uyarmayı kendime iş edinirdim, zira onun idamı Fransız unvanı üzerindeki her türlü ipoteği kaldırırdı. Benimle evlenecek olan kadın Kontes Giverney olacak. Er ya da geç."

Lydia onun manalı bakışını görmezden gelmişti. "Fakat sanırım Lord Rohan İngiltere'ye dönmekle ilgilenmiyor."

"Evet," dedi Etienne kederle. "Bizim yapabileceğimiz tek şey beklemek, *ma chère.*"*

Biz. Fikir moral bozucu ve kaçınılmazdı. Etienne onu eve geri götürdüğünde, Lydia'nın şiddetli bir baş ağrısı vardı. Elinor yeni haberleri paylaşmak için yerinde du-

* Fr. "Hayatım" –ç.n.

ramıyordu, kuzenleriyle alakalı bir şeyden söz ediyordu, fakat Lydia dinleyemedi ve sendeleyerek karanlık yatak odasına girip, Lord Rohan'ın göndermiş olduğu yumuşak, rahat yatağa uzandı. Kafasında dönüp duran çok şey vardı. Etienne'in monoton, sadece kendisinden söz eden sesi. Charles Reading'in tekinsiz gözleri. Kayıp bir delikanlının isyanın tüyler ürpertici dehşetine yakalanması. Sözleri hiçbir anlam taşımasa da annesi gene konuşuyordu; söylediği şeylerin bazıları yanaklarını kızartırken, diğerleri kendisi için tamamen meçhuldü ve Lydia bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Sesleri duymamak için yastığı başının üzerine çekerek uyumaya çalıştı.

Pek rahatlamamıştı. Rüyasında Charles Reading kendisini öpmeye hazır duruyor ve Etienne birden koşarak onun yüzünü bir mızrakla deşiyordu. Charles yere düşmüştü ve kan kaybediyordu; Lydia bir anda kendisinin, Francis Rohan'ın –yüzünde o alaycı veya küçümseyici ifadesi olmayan– daha genç bir versiyonuna baktığını fark etti. Uyandığı zaman ağlıyordu.

Saçmalıyordu. Akşam yemeğine yardım etmek üzere zorlukla odadan çıktığında, Dadı Maude'u tek başına masa hazırlarken buldu. "Hoş geldin, kızım," dedi Dadı. "Seni uyandırmayacaktık –çok bitkın görünüyorsun, zavallıcık."

"Ben iyiyim," dedi. Elinor şimdiden oturmuştu. "Bugün bir ziyaretçimiz olmuş galiba?"

Dördü birden eski masaya oturmuşlardı. Bu Elinor'un devam etmesinde ısrar ettiği korkunç bir protokol ihlaliydi. Biz bir aileyiz, diyordu ve ailesinin yarısının mutfakta yemek yemesine razı olmuyordu. "Kuzenimiz Tollıver," dedi. "Iyi bir adama benziyor, fakat annem ondan o kadar rahatsız oldu ki, onu korkutup kaçırdı."

Dadı öksürdü.

"Sen ona aldırma," dedi Elinor. "Dadının adam hakkında sabit fikirleri var. Uzak kuzenlerimiz olmadığına ve onun bir sahtekâr olduğuna yemin ediyor. Ama adamın yüzüne şöyle bir baksan, sen de sahtekâr olmadığını anlarsın."

"Harriman Burnu mu?" diye sordu Lydia.

"Kesinlikle."

"Siz beni dinlemeyin," dedi Dadı gizemli bir şekilde. "Ben yaşlı bir kadınım, ne bilirim ki? Fakat benim sözlerime mim koyun, şu Marcus Harriman'da yanlış bir şeyler var."

"Kesinlikle öyle olmadığını umuyorum," dedi Elinor, bazen kullandığı ve Lydia'nın nefret ettiği sert ses tonuyla. "Eğer o bize yardım etmezse, tamamen Lord Rohan'ın merhametine kalırız ki işe yaramaz dejenere birisinin bize–"

"Keşke ona çamur atmakta ısrar etmesen," dedi Lydia, Dadı'nın yapmış olduğu peynirli pırasa böreğine gözlerini dikerek.

Hepsi bir anda dönerek ona baktı. "Hayatım," dedi Elinor; Lydia ablasının sesindeki korkuyu, kafasından bir türlü atamadığı o gülünç korkuyu kaçırmamıştı. "O senin için doğru adam değil–"

"Benim Lord Rohan'la ilgilenmediğimi ve onun da benimle hiç ilgisi olmadığını sana daha kaç kez söylemem gerekiyor? Bütün bir öğleden sonrayı Etienne'le geçirmek, vikonta karşı eskisinden çok daha fazla sempati duymamı sağladı."

"Neden?" dedi Elinor tekdüze bir sesle.

"Onun neden Paris'te yaşadığını biliyor musun?" diye sordu Lydia.

"Gerçekten ilgilenmiyorum, canım. Burada yaşıyor çünkü tüm dünya biliyor ki Paris, en hafif deyimiyle sefahat düşkünü sosyetenin merkezi sayılan bir şehir. Lord Rohan da tam bir sefahat düşkünü olduğuna göre, tek mantıklı açıklaması bu."

"O İngiltere'den sürgün edilmiş. Geri dönemezmiş, yoksa idam edilecekmiş."

Elinor kaşını kaldırdı. "Aa, gerçekten mi? Kimin kocasını öldürmüş?"

"Hiç kimsenin," dedi Lydıa.

"O korkunç bir adam, kızım," dedi Dadı Maude. "Şeytanla arkadaşlık ediyor, kan içiyor ve..."

"O *Culloden*'da bulunmuş!" diye patladı Lydia. "Daha yirmisinde bile değilmiş, Yakışıklı Prens Charlie için savaşmış ve bütün ailesinin katledildiğini görmüş. Kendi hayatını zor kurtarmış."

Şaşkınlıkla dolu bir sessizlik olmuştu. Derken Dadı boğazını temizledi. "Ben her zaman o adamda iyi bir şeyler olduğunu söylemiştim. Aslında, size de söylemeye çalıştım. Yakışıklı bir adam da ayrıca, umarım iyi bir kadın onun bu partilerine son verir."

Jacobs hiçbir şey söylememiş, sadece onaylayarak başını sallamıştı. Elinor sonunda konuştuğu zaman sesi kabaydı.

"Bu onun hayatının geri kalanı boyunca bir mazeret mi olacak?" dedi. "Bu ona diğer hayatları mahvetme hakkı verir mi?"

"Kimin hayatını mahvetmiş?" diye sordu Lydia.

Ve ablasının cevabını sanki yüksek sesle söylemiş gibi

duyabiliyordu. *Benimkini,* diye bağırıyordu Elinor adeta. *Benimkini.*

***

Elinor, Lydia'nın boğuk öksürüğüyle uyandı ve bir an kıpırdamadan yattı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, Elinor bunu ta iliklerinde hissediyordu; kendisini kuşatan karanlıkta gözlerini kısarak doğruldu. Gözleri yanıyor, boğazı acıyor ve çok yakından gelen uğursuz çatırdama sesleri duyuyordu. İçi dehşetle doldu –şehrin bu köhne bölgesinde çıkan yangınlar, caddelerde ve ara sokaklarda yayılarak felakete yol açıyordu ve kimsenin bu yangınları durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu.

Yataktan çıkmaya çalışırken Lydia'yı sarstı, gözleri yanıyordu. "Ev yanıyor," dedi. "Dışarı çıkmamız lazım."

Lydia şimdiden uyanmıştı, Elinor kapıya giderken gecelikini hızla alarak sıkıca sarındı. Kapının altından içeri duman doluyordu, fakat ahşabın kendisi hâlâ soğuktu. Kapıyı hızla çekerek açtığında sadece bir an dalga dalga dolan dumandan körleşir gibi oldu.

"Dadı," diye haykırdı, dumanın içinden koridora çıkmak için mücadele ederken. Bu sırada Jacobs da koridordan fırtına gibi geçti. Jacobs, Leydi Caroline'ın yatak odasına doğru ilerliyordu. O sırada kahkahayı duydu, annesinin neşeyle kıkır kıkır gülen berrak sesi ensesindeki tüyleri diken diken etmişti.

Jacobs tekmeleyerek kapıyı açınca alevler odadan dışarı taştı. Jacobs tereddüt etmeden ateşe daldı ve bir an sonra kollarında ufak bir bedenle ortaya çıktı. Ön kapıya doğru giderken arkasına dönerek onlara baktı. Çatırdayan alevlerin gürültüsünü bastırmaya çalışarak onlara, "Beni izleyin," diye bağırdı.

"Anne!" diye bağırdı Lydia, fakat o sırada alevlerin ötesinde müstehcen bir denizci şarkısı söyleyen annelerinin boğuk, pürüzlü sesini tekrar duydular.

"Jacobs, Dadı Maude'u aldı," dedi Elinor. "Sen onunla git. Ben annemle ilgilenirim."

"Hayır, seni bırakmayacağım!" dedi Lydia, fakat Elinor onu Jacobs'a doğru itti ve Jacobs Dadı Maude'un ufak vücudunu taşıdığı halde, Lydia'nın kolunu yakalayıp onu kapıya doğru sürükleyecek kadar kuvvetliydi. Evin çürük kapısını açmakta zorlanıyor gibi görünüyordu ve biraz sonra kapıyı tekmeyle kırarak iki kadınla birlikte soğuk gece havasına doğru adımını atmayı başardı.

"Güney Fransa'da yaşayan neşeli bir tamirci varmış..." diye şarkı söylüyordu annesi, bir zamanlar pek çok erkeği büyüleyen hafif soprano sesinin yalnızca gölgesi sayılabilecek boğuk sesiyle. Elinor alevleri görmezden gelerek odaya daldı. Alevler yatağının ipek örtüsünü yutup karyola direğini sararken, Leydi Caroline şarkı mırıldanarak yerde kıvrılmış yatıyordu.

"Anne!" diye bağırdı Elinor ona yaklaşmaya çalışırken. Aralarında alevden bir nehir oluşmuştu ve eğer o tarafa atlarsa geri dönebileceğinin hiçbir garantisi yoktu. Annesi o kadar zayıf ve narindi ki, eğer sadece elini uzatmaya ikna edebilirse, onu kolaylıkla güvenli tarafa çekebilirdi.

Leydi Caroline'ın camlaşmış gözleri Elinor'a odaklandı. "Kızım nerede?" dedi boğuk bir sesle. "Benim Lydia'm nerede?"

"O güvende, anne. Benimle gelmen gerekiyor, seni ona götüreceğim. Sadece ayağa kalk ve buraya yaklaş, ben de seni kaldırıp bu tarafa geçireyim."

Leydi Caroline'ın kıkır kıkır gülmesi ateşin gürültü-

süyle birleşmişti. "Sen ona benziyorsun. Baban gibisin. O beni öldürmek istiyor, sen de öyle. Bana Lydia'yı getir. Lydia olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Alevlerin yolu genişlemiş, aralarındaki yer döşemelerini yutuyordu, Elinor'un paniği artmıştı. "Lydia'ya zarar vermek istemezsin, anne. Eğer eve geri gelirse ölebilir. Sadece ayağa kalk ve buraya doğru yürü, ben seni güvenle dışarı çıkaracağım. Güven bana, anne. Seni sevmekten başka hiçbir şey yapmadım."

"Sevgi mi?" Gaddarca güldü ve kaderin zalim bir cilvesiyle bir kez daha aklı başına geldi. "Sen sevgi hakkında ne biliyorsun ki? Bu hayatta seni hiç kimse sevmedi. Hiç kımse sevmeyecek. Ben soğuk yere gitmem. Burası sıcak, dışarısı soğuk."

"Anne!" Duman o kadar yoğundu ki, Elinor onu zar zor görebılıyordu, fakat çıplak ayakları alevlerin yaklaştığını hissediyordu ve eğer daha fazla beklerse, evden sağ çıkamayacaktı. Annesini orada bırakamazdı, yapamazdı...

Bu sırada karanlığın içinden güçlü bir kol ortaya çıktı ve beline dolanarak onu havaya kaldırdı. Elinor itiraz ederek çığlık attıysa da yabancı buna aldırmadı, kuvvetli kollarıyla onu kucaklayarak yanan evden dışarı çıkardı. Arkalarından kirişler çöktü ve kendileri dışarıya, soğuk gece havasına çıkarlarken Elinor annesinin kahkaha çığlıklarını duyabiliyordu.

Kendisini kabaca karların üzerine atılmış bulunca eve geri koşmaya çalıştı, fakat onu dışarıya çeken eller canını çok acıtıyordu, öfkeyle döndü ve karşısında Francis Rohan'ın kendisine bakan yüzünü görünce bile etkilenmedi. "Onu kurtarmam gerekiyor!" diye bağırdı, gecenin içinde annesinin feryatları ve kahkahaları yankılanırken.

"Onun için ölmeye değmez, çocuk," dedi Rohan, soğukkanlı bir sesle ve o anda Elinor ondan nefret etti. "Ayrıca, korkarım artık çok geç."

Francis doğru söylüyordu. Yanan ev olduğu yerde çöktü ve annesinin sesi kesilerek tamamen yok oldu, Lydia'nın hıçkırıklarını duyuyordu.

Elinor kendisini kurtarıp Rohan'dan uzaklaşarak kız kardeşini aramaya gitti. Lydia karda Dadı Maude'un yanında dizlerinin üzerindeydi, yüzünü kapamış ağlıyordu. Elinor onun yanına diz çöktü, kollarını ona sararak sımsıkı tuttu. Şaşkınlıkla kendi yüzünde de yaşlar olduğunu fark etti. Annesinden yıllar önce vazgeçmişti ve Cehennem Kralı haklıydı, onun uğruna ölmeye değmezdi. Kendisini son anda bile reddetmişti, ama Elinor gene de ağlıyordu.

Bu sırada Francis Rohan yanlarına gelmiş başlarında duruyordu, Elinor onu görmezden gelerek kız kardeşine daha da sıkı sarıldı.

Gölgelerin arasından Jacobs belirdi, kurum karası yüzünde beyaz gözyaşı çizgileri vardı. "Dadıyı bir yere götürmemiz gerekiyor," dedi acıdan veya ateşten kısılmış bir sesle. Muhtemelen ikisinden de kısılmıştı. "Bir doktora ihtiyacı var."

"Onu benim arabama yerleştir," dedi Rohan, emirleri kesin ve netti; Elinor ise Lydia'dan uzaklaşarak ona haykırmak istedi. Ama başka çaresi yoktu. Lydia'nın kederi kendi öfkesinden daha önemliydi. "Kuzenimi getirtip onu muayene ettiririz," dedi Rohan. Akıllıca davranıp Elinor'dan uzaklaşarak sesini yükseltti. "Reading, neden Bayan Lydia'yla ilgilenmiyorsun. Eminim şu an senin kuvvetli kollarına ihtiyaç duyuyor. Donarak ölmeden önce kardan çıkarılıp arabaya yerleştirilmesi gerekiyor."

Elinor kardeşini bırakmamayı düşünmüştü, fakat Charles Reading karanlıkların içinden belirince Lydia kendiliğinden onun yanına giderek kendisini kollarına almasına izin vermiş, Elinor'u karda dizlerinin üzerinde yalnız bırakmıştı. Rohan'la birlikte yalnız.

"Bütün gece orada kalamazsın," dedi Rohan.

"Annemin ölmesine izin verdiniz."

"Ben senin hayatını kurtardım. Ayağa kendin kalkabilirsin veya ben seni taşıyabilirim, hangisini tercih edersen, fakat sanırım ellerimi kendime saklamamı tercih edersin," dedi yorgun bir sesle. "Kararını ver. Üşüyorum ve bir çift ayakkabımı daha mahvettim. Gardırobumu kasıp kavuruyorsun gerçekten."

Elinor başını çevirip ona bakmak için kendini zorladı, gözlerindeki öfkeyi gizlememişti. Tüm benliği acıyla doluydu ve soğukkanlı düşmanından başka bu acısını yöneltebileceği hiç kimse yoktu.

Francis Rohan çarpık tebessümüyle ona bakıyordu. "Fakat ne kadar büyüleyici," diye mırıldandı. "Benden nefret ediyorsun. Hiç çekinme, küçüğüm, fakat şımdı ayaklarım buz kesmeden seni kardan çıkarıp arabama taşıyacağım." Elini ona uzatmış, tutmasını bekliyordu.

Elinor ise ona dokunmak istemiyordu. Top gibi kıvrılarak ağlamak istiyordu, fakat Lydia kendisini bekliyordu. Ayağını ileri uzattı, zarafetle kalkabileceğini umuyordu, fakat ayaklarındaki ağrı katlanılmazdı ve bacakları onu taşımıyordu.

Rohan düşmeden onu yakaladı ve kollarına alarak, beklemekte olan arabaya taşıdı. Kaba bir şekilde arabaya bıraktıktan sonra Lydia uzanarak ablasını yanındaki koltuğa çekti.

Rohan arkalarından kapıyı kapadı, kalabalık arabanın dışında kalmıştı. Ve bir an sonra Rohan'ı arkada bırakarak yola koyulmuşlardı; Rohan zavallı, kayıp annelerinin hâlâ yanmakta olan mezarının yanında karda tek başına duruyordu.

15

Elinor arabanın yumuşak koltuğuna yaslandı, kıpırdayamayacak kadar sarsılmıştı. Araba dört kişilikti ve beş kişi tıkış tıkış sıkışınca pek nefes alacak alan kalmamıştı. Her köşede cam fanuslara yerleştirilmiş ufak gümüş rengi mumlar vardı ve Elinor'un Dadı'nın gerçekten çok kötü göründüğünü görebileceği kadar etrafı aydınlatıyorlardı.

Ellerini yüzüne kapayıp bağırmak istiyordu, saklanmak ve ağlamak istiyordu. Ama böyle şeyler yapamazdı. Bu onun ailesiydi, daha doğrusu ailesinden geriye kalanıydı ve ona ihtiyaçları vardı. Sırtını dikleştirdi.

"Dadı Maude nasıl, Jacobs?" diye sordu, soluduğu dumandan dolayı sesi sert çıkmıştı. "Yanmış mı?"

Jacobs başını iki yana salladı. "Daha çok şok gibi görünüyor. Ve duman. O yaşlı bir kadın ve bu onun ölümüne sebep ola–"

"Öyle bir şey olmayacak!" dedi keskin bir şekilde. "Lord hazretlerinin kuzeni bir doktor ve biz oraya gittiğimizde bizi bekliyor olacağını umuyorum." Nereye gidince? diye sordu kendi kendine. Gerçi cevabı biliyordu.

"Doğru dürüst nefes alamıyor," dedi Jacobs kasvetli bir şekilde. "Leydi hazretleri gitti ve şimdi de Dadı Maude..."

"*Kes şunu!*" dedi Elinor. "Dadı Maude'u kaybetmeyeceğiz." Lydia'ya döndü ve donakaldı. Dar koltuğun kenarına tünemiş olan Charles Reading, onu kollarının arasında tutuyor, Lydia bir eliyle kumaşı kavramış halde, onun şık paltosunun omzunda sessizce hıçkırarak ağlıyordu.

Elinor onu geriye çekmek için uzandığında Reading'in gözleriyle karşılaşınca dondu, şoke olmuştu. Şimdiye kadar hiç kimsenin gözlerinde böylesine çıplak bir acı, böylesine çıplak bir özlem görmemişti. Hatta bu kadar derin bir duygunun mevcut olabileceğini bile bilmiyordu. Reading, Lydia'ya büyük bir şefkatle sarılıyordu; kız kardeşinin bukleleri onun çenesinin altındaydı ve adam teselli edici sözler mırıldanıyordu. Lydia'nın duymaya ihtiyaç duyduğu sözler, Elinor'un sahip olmadığı sözler, en azından o sırada.

Bunu sabah halledebilirdi. O anda bulabildiği hiçbir teselliyi küçük kız kardeşine çok göremezdi, ne kadar uygunsuz olursa olsun. Reading Cennet Konağı üyelerinden biriydi, bir çapkın ve hovardaydı. Lydia'ya uygun değildi, fakat o anda bunu sorun edemezdi. Lydia'nın olabildiğince teselli olmasına izin vermeliydi.

"Nereye gittiğimizi biliyor musunuz, Bay Reading?" diye sordu kibarca.

Reading boğazını temizledi. "Sanırım Lord Rohan'ın şehirdeki malikânesine gidiyoruz. Oldukça yakındır ve oraya vardığımızda Dr. Giverney bizi bekliyor olacak. Bunu istemediğinizi biliyorum, fakat şimdilik kabul ederseniz..."

"Başka seçeneğim yok," dedi Elinor yorgun bir şekilde. "Başka nereye gidebiliriz ki?" Araba geniş ve yuvarlaktı, böylece Elinor koltuğundan kayarak Dadı'nın yanında diz çöküp gevşek ellerinden birisini kendi eline alabilmişti. Dadı Maude zorlukla nefes alıyordu, Elinor Jacobs'ın asık suratına baktı. "İyi olacak," dedi hararetle. "Hepimız olacağız."

"Ama Bayan Elinor, anneniz..."

"Gitti. Bunu değiştirmenin yolu yok, nasılsa çok zamanı kalmamıştı. En azından çabuk gittiğini umabiliriz, çöken kirişlerin onu daha önce öldürdüğünü... şeyden daha önce... " Ne söylemek üzere olduğunu fark edince, konuşmasını kesti.

Ama artık çok geçti. Lydia gözyaşı izleriyle dolu yüzünü kaldırdı. "Ah hayatım, sen elinden geleni yaptın."

Elinor arabanın zemininde dizlerinin üzerinde doğrulmayı düşündü, fakat sonra buna gerek görmedi. "Gelmek istemedi," dedi basit bir şekilde. "Onu hareket ettırmek için elimden geleni yaptım, ama o sadece bana bağırdı. Tam anlamıyla çıldırmıştı –sadece yangını onun çıkardığını tahmin edebiliyorum."

"Öyle olmalı," dedi Jacobs ciddiyetle. "Yatmadan önce şöminedeki ateşin önünü iyice kapatmıştım, başıboş bir kıvılcımın kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Ve Dadı onunla bırlikte odada kilıtliydı –ona ulaşmak için lanet bır şekılde zorlandım. Affınızı rica edıyorum, hanımefendi."

Elinor eğer gülmeye başlarsa duramayacağını biliyordu. Annesinin iğrenç sözcükleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu ve şeytanın ta kendisi tarafından kurtarılmışlardı.

Bu sırada araba durdu ve kapı açıldı; karşısında, inmelerine yardımcı olmak için bekleyen ünıformalı bir uşak var-

dı. Jacobs'ın nazik yüküne yardım etmek için eller uzandı ve Reading de arabadan aşağı atlayıp Lydia'ya uzandı. Sonra da onu yakınında tutarak eve giden yolda Lydia'ya rehberlik etti. Elinor boşalan arabada dizlerinin üzerinde yapayalnız kalmıştı.

Bir an için orada kalmak istedi. Bırakayım da arabayı ahıra götürüp atlarla ilgilensınler, diye düşündü. Hiç kimse nerede olduğunu anlamazdı. Koltuklardan birine kıvrılabilir, nispeten iyi bir uyku çekebilirdi...

"Bayan Harriman?" Etienne de Giverney kapı aralığında duruyor, merakla kendisine bakıyordu. "Size yardım edebilir miyim?"

Çok kötü, diye düşündü Elinor. Oysa ne güzel bir fikirdi. "Hayır, edemezsiniz," dedi alelacele. "İçerde iki hastanız var. Dadı Maude çökmüş durumda, sizin uzmanlığınıza ihtiyacı var. Ayrıca Lydia da haklı olarak paramparça oldu –tesellinize ihtiyacı var." Ve Reading'den kurtulması için de yardımınıza, dıye ekledı içinden. "Siz gidin –ben de birazdan gelirim."

Elinor gitmesini istese de, bir uşak açık kapının yanında onunla ilgilenmek için kalmıştı. Kendisini koltuğa çekmeye çabaladı. Ayaklarındaki ağrı geçmişti ve talıhli bır şekilde uyuşmuşlardı. Ani bir şokla üzerinde ince pamuklu gecelikten başka bır şey olmadığını fark etti, o kadar eskiydi ki yer yer incelip şeffaflaşmıştı. Lydia bir şal ve ayakkabılarını alacak soğukkanlılığı göstermişti. Elinor'sa o kadar çılgına dönmüştü ki, terlik giymeyi bile akıl edememıştı.

Kayıplarının büyüklüğü midesine yumruk gibi oturdu. Meteliksizdiler, evleri yoktu, hatta sırtlarında elbiseleri bile yoktu. Tanrı aşkına, ne yapacaktı?

Arabadan indi, çıplak ayaklarının altındaki kar buz gi-

biydi. Şimdi daha şiddetle kar yağıyordu. Kar neden tüm eşyalar yanıp kül oluncaya kadar beklemişti? Gerçi öyle bir ateşe kar taneleri etkili olamazdı. Öfkeli, aç bir yangındı. Sadece annesinin delilliğinin başka bir evi yakmamış olmasını diliyordu.

Yangın her yönden hücum etmişti. Oturma odası alevler içinde kalmış, annesinin yatak odasındaki alev ırmağı onları birbirlerinden ayırmıştı; alevler mutfak kapısını yalayarak içeri sızmış, Dadı içerde tutsak kalmıştı. Annesi tüm bunları onlar uyurken mi yapmıştı? Başka bir açıklaması olamazdı. Ama gene de...

Bu sırada araba hemen hareket edip kar kaplı yollarda ilerlemeye başlayınca Elinor nereye gittiğini merak etti. Vikont Rohan'ı gerçekten evlerinin yıkıntıları arasında mı bırakmışlardı? Öyle görünüyordu. Tam yangın çıktığı sırada nasıl olmuştu da Rohan evlerinin civarında bulunuyordu? Buna benzer kazalar kolay kolay olmazdı.

İleriye, malikânenin ön kapısına doğru baktı. Birisi fırtınayı dışarıda bırakmak için kapıyı kapamıştı, Elinor yavaş yavaş ilerlerken, çok uzun zaman önce gerçekleşmiş gibi gelen o ziyaretteki kötü kâhyayla karşılaşıp karşılaşmayacağını merak ediyordu. Belki de kâhya onu kendisini ısıran kadın olarak hatırlayacak ve içeri almayacaktı.

Fakat tabii ki eve yaklaşır yaklaşmaz kapı hızla açıldı ve eşikte duran uşak hayal meyal tanıdık geliyordu. Onu daha önce, en azından bir kere görmüştü. Adam kendisini adıyla selamladı, kaba Yorkshire aksanı yanlış anlaşılamazdı.

Dadı'yı evin arkasındaki küçük bir odaya almışlardı, Elinor buranın hastalık için kullanıldığını tahmin ediyordu. Dadı hâlâ yatakta kıpırdamadan yatıyordu, rengi kül gibiydi ve zorlukla nefes alıyordu; Lydia ise yatağın uzak

ucunda oturmuş, onun elini tutuyordu. Birisi yaşlı kadını temizlemeye çalışmış, küçük vücudunu sıcak tutan şallara sarmıştı, fakat Dadı Maude ölü gibi görünüyordu ve Etienne'in yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Büyük bir şok yaşamış," dedi ciddiyetle. "Ve kalbi kuvvetli değil."

"O *ölmeyecek*," dedi Elinor hararetle, yatakta onun yanına oturup diğer elini kavrarken.

"Korkarım ölecek, ama ne zaman olduğunu söyleyemem. Onun için yapabileceğimi yaptım –gerisi Tanrı'nın elinde," dedi Etienne, kendini beğenmiş ukala. Elinor ona bağırmak istiyordu, fakat Etienne şimdiden hem hastayı, hem de Elinor'u bırakarak, kız kardeşine dönmüştü. "Bayan Lydia, sizin kesinlikle dinlenmeniz gerekiyor. Artık ablanız burada –yaşlı dadınıza o eşlik edebilir."

"İkisini de bırakmayacağım," dedi Lydia ağlamaklı bir sesle.

Elinor ona baktı. "Hayatım, doktor haklı. Hastalanmak sana yaramaz."

"Gelin, Bayan Lydia," dedi Etienne. Lydia'nın elini kendi eline alarak onu yataktan uzaklaştırdı. "Kuzenimin baş hizmetçisi size şimdiden bir oda hazırladı. Siz narin, hassas bir kişisiniz ve büyük bir şok yaşadınız. Ablanız çok daha dayanıklı –dadınıza hiç kötü etkilenmeden eşlik edebilir."

"Gerçekten de," dedi Elinor. "Ne de olsa dayanıklıyım."

"Ben de ablam kadar kuvvetliyim ve onu bırakmayacağım," dedi Lydia isyan halinde, Etienne'in ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. "Bay Reading nerede? Buraya gelirken bize eşlik etti, fakat onu göremedim..."

"Bay Reading kuzenimi almak için geri döndü," dedi Etienne, sesindeki hoşnutsuzluğu kaçırmak mümkün değildi. "Ona ihtiyacınız yok."

Yanaklarından yaşlar akarken bir hıçkırık sesi çıkarmıştı Lydia. "Tabii ki yok," dedi biraz histerik bir sesle. "Hiç gerek yok."

Hayır, Elinor kız kardeşine bakarken ağlamak istiyordu. Lydia, Charles Reading'e âşık olamazdı. Bu onu sadece felakete sürüklerdi.

Fakat şu an bununla uğraşma zamanı değildi. Kendisini toparladı. "Sen dinlenirken ilk nöbeti ben tutacağım, canım," dedi yumuşak bir sesle. "Sonra, kuvvetini tekrar kazandıktan sonra gelip benim yerimi alabilirsin. Bu geceki olaylar nedeniyle hastalanmana dayanamam. Ayrıca Lord Rohan ve arkadaşı için endişelenmene gerek yok. Güven içinde geri gelecekler."

Lydia ona suskun bir sıkıntıyla baktı ve sonra da gözlerini kapadı. "Elbette," dedi, şimdi daha sakindi ve bu sefer Etienne elini tuttuğu zaman çekmedi.

Etienne boğazını temizledi. "O halde Bayan Harriman'ın benim yardımıma ihtiyacı yoksa sizi kuzenimin baş hizmetçisine götüreyim," dedi Etienne. "O yerine yerleşince geri gelip hizmetkârınız için yapacağım bir şey olup olmadığına bakarım."

"O bizim *hizmetkârımız* değil..." dedi Lydia alçak sesle ve Etienne'e attığı bakış, Etienne'in tamamıyla kaçırdığı bakış nefret doluydu.

Elinor bunu kaçırmamış ve kalbi sıkışmamıştı. Kardeşinin yanlış adamı sevmesi bu kederli gecenin en kötü olayı sayılmazdı, ama yeterince kötüydü. Evlenmesi gereken adamdan nefret etmesi ise çok daha kötüydü.

Fakat Etienne nazikçe kolunu Lydia'ya sarıp onu dikkatle odadan çıkarmaya başladı ve Elinor, öfkesinden sıyrılınca Lydia'nın omuzlarının düştüğünü son anda görmeyi başardı.

Elinor kendisine, isli geceliğine baktı. En azından odada gecenin soğuğuna karşı havayı ısıtan canlı bir ateş yanıyordu. Hiç kimsenin fark etmemesi için geceliğinin altına sakladığı ayakları acımanın ötesine geçmişti. Her nedense Etienne'in kendisine dokunmasını istemiyordu.

Doktor dünyada en sevdiği kişi olmaktan çok uzaktı, fakat eğer Lydia onu kabul etmeyi öğrenebilirse, her bakımdan hayranlık uyandıracak bir enişte olabilirdi. Kız kardeşine hayran hayran bakarken kendisinin düşüp ölmesine izin verecek olsa bile.

Tekrar Dadı Maude'a döndü ve ölüme yakın olduğunu anladı. Ayağa kalktı, Etienne'i çağırmaya hazırlandı, ama sonra fikrini değiştirdi. Bu konuda haklıydı –onun için daha fazla yapabileceği bir şey yoktu. Dadı çok yaşlıydı ve yangının şoku ona muhtemelen dayanamayacağı kadar fazla gelmişti.

Elinor sesini hafifçe yükseltti. "Jacobs?"

"Evet, hanımefendi." Jacobs kapının dışındaki yerinden hemen belirmişti. Dadı'nın kıpırtısız vücuduna bakınca başını eğdi. "Kalabilir miyim, hanımefendi?"

"Tabii ki kalabilirsin. Kapının arkasında bir sandalye var. Ellerini tutmamız hoşuna gidebilir."

"Ben tutamam, hanımefendi. Her zaman ellerimin kasap eli gibi olduğunu söylerdi. Hantal."

"Bu gece buna aldıracağını sanmıyorum," dedi Elinor usulca.

Jacobs sandalyeyi öne taşıdı ve yavaşça oturarak Dadı'nın diğer elini tuttu.

Sonraki birkaç saat boyunca Dadı gözlerini sadece bir kez açtı ve bakışları Elinor'a takıldı.

"Saçmalıyorsun Dadı Maude," dedi Elinor gözyaşlarından kalınlaşmış bir sesle. "Sana ihtiyacımız varken yatakta aylak aylak yatıyorsun. Derhal iyileşmeye karar vermelisin, yoksa seninle gerçekten küseceğim."

Dadı Maude gülümseyerek hafifçe elini sıktı. "Benim daha fazla kalmama gerek yok, Bayan Nell. Yoruldum ve fazlasıyla hazırım. Artık emniyettesiniz, kızım... Annen artık size zarar veremez." Bir an gözlerini yumdu, huzursuzdu. "Fakat sana bir şey söylemem lazım," dedi. "Ne olduğunu hatırlayamıyorum, ama önemliydi. Hatırladığım bir şey vardı."

"Sabaha söyleyebilirsin, Dadı," dedi Elinor yatıştırıcı bir şekilde.

"Benim için sabah olmayacak, çocuğum," dedi Dadı, güçsüz sesinde her zamanki sertliğinden küçük bir iz taşıyordu. "Bir tehlike söz konusu, evet, bunu söyleyecektim." Tekrar öksürmeye başlamıştı, küçücük bedeni sarsılıyordu. "O sizin düşündüğünüz kişi değil," dedi bir süre sonra.

"Kim değil, Dadı," dedi Elinor.

Fakat gözleri kapanan Dadı geriye düştü ve sonsuz bir uykuya gömülürken Elinor'un ellerini kavrayan eli gevşedi.

***

Saatler sonra Etienne fazla yaklaşmadan, son bir kez başını uzattı. Dadı'ya yardım etmek için şimdiden çok geç

olmuştu ve Elinor, daha önce gelseydi yapabileceği bir şey olmadığına inanmak zorundaydı. "Kız kardeşiniz uyuyor. Hizmetçiye afyon ruhu verdirttim –gün ortasına kadar uyuyacaktır."

"Teşekkür ederim, Etienne," dedi Elinor. Lydia bu kadar minnettar olmazdı. Dadı ellerinden kayıp giderken orada onlarla beraber olmak isterdi.

Ve şafak sökerken gri, loş bir ışık pencereye tırmanmaya başladığında Dadı gerçekten de ellerinden kayıp gitmeye başladı. Nefesi yavaşlamış, her seferinde aralıklar uzamış ve sonunda nefes almayı bırakmıştı.

Jacobs acı, boğulur gibi bir hıçkırık sesi çıkarınca Elinor teselli etmek için onun yanına giderek iri kıyım omuzlarına kolunu koydu. "Bir gecede ikisini birden kaybettik, hanımefendi," dedi Jacobs, yüzünden aşağı gözyaşları akıyordu. "Bu kadarı çok fazla."

"Evet," dedi Elinor hiç de doğal olmayan bir sükûnetle. "Öyle."

Jacobs bir süre sonra başını kaldırdı. "Ben sarhoş olmaya gidiyorum," dedi. "O kadar sarhoş olacağım ki, beni günlerce bulamayacaksınız. Sonra belki gene sarhoş olacağım."

Elinor istese de gülümseyemeyecek kadar yorgundu. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor, Jacobs. Bu soylu faaliyeti bitirdiğin zaman bizi bulmayı hatırlayacağından emin ol, yeter."

Jacobs, Elinor'un ironisini anlamamıştı. Ve aslında, küfe gibi sarhoş olmak Dadı Maude için tiksindirici olsa da, annesine uygun bir saygı gösterisiydi.

Jacobs yorgun adımlarla odadan çıkıp gidince Elinor yalnız kalmıştı. Kendini bildi bileli ilk kez yalnızdı. Bak-

ması gereken kişilerin sayısı aniden yarıya inmişti, ama gene de hâlâ rahatlamamıştı, sadece suçluluk duyuyordu.

Etrafına bakındı. Ev hâlâ sakin ve sessizdi –yanan birkaç mum geniş koridora çıkış yolunu yeterince aydınlatıyordu. Hiçbir şey kendisine tanıdık gelmiyordu, fakat zaten ev çok büyüktü ve o sadece küçük bir kısmını görmüştü. Dadı'yı hizmetkârların bölümüne getirmiş olmaları makul görünüyordu, gerçi oda gayet geniş ve rahattı. Ve burası pahalı halıları ve Şam kumaşı kaplı duvarlardaki tablolarıyla kesinlikle hizmetkârların koridoru değildi.

Birisini bulması, Dadı Maude'un öldüğünü söylemesi gerekiyordu. Yıkanması ve makul bir cenaze için düzgün bir şekilde hazırlanması gerekiyordu. Fakat hiç parası yoktu. Dadı sonunda bir yoksullar mezarlığına defnedilecekti. Tabii Rohan'ın makul bir cenazenin masraflarını karşılamasını istemediği takdirde.

Ama bunu yapacaktı. Ondan asla bir şey istemeyeceğini düşünmüştü, ama şu anda yanıldığını anlıyordu.

En azından annem için düzenlemeler yapmam gerekmiyor, diye düşündü yarı şaşkın. Gerçekten yardım bulması gerekiyordu, fakat o sırada konsantre olamıyordu. Hizmetkârların bölümüne giden merdivenler vardı, fakat nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Eğer sadece Lydia'nın nerede uyuduğunu bulabilseydi, kirli, kurum lekeli giysileriyle yatakta onun yanına kıvrılıp uyurdu. Uyumasına yardımcı olması için Etienne'in afyon ruhuna ihtiyacı olmazdı. Sadece gideceği doğru yeri bulması gerekiyordu.

Gölgeli koridor boyunca ilerledi, geceliği etrafında dalgalanıyordu. Ürkütücü şekilde kafası dumanlanmış, sersemlemiş bir haldeydi. Yere düşmeden bir yerlere oturması gerekiyordu, fakat ayakları gene acımaya başlamıştı,

bacaklarını zayıf hissediyor ve eğer otururbut bir daha asla kalkamayacağından korkuyordu. Ve bir an... bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı, bu gerçekten saçmaydı ve normalde olsa gülerdi, ama gülmemesi gerekiyordu, öyle değil mi? Tek yapabileceği, bu esrarengiz evin uzun ve sonsuz koridorlarında ilerlemeye devam etmekti.

Bu sırada bir kapı açıldı ve kollarında bir tepsiyle genç bir kız geri geri koridora çıktı. Dönünce gözüne Elinor ilişti ve şeytanı uyandıracak kadar, gerçeğin büyük bir şiddetle geri gelmesini sağlayacak kadar yüksek sesle bağırınca Elinor kim olduğunu ve nerede bulunduğunu hatırlayıverdi.

"Hayalet!" diye çığlık attı kız Fransızca. "Tanrım, koru beni, bu bir hayalet!"

Koridor birdenbire isteyebileceğinden çok daha fazla insanla dolmuştu. Tek istediği kız kardeşini bulmasına yardım edecek aklı başında birisiydi ve ansızın kollu şamdanlar taşıyan, çeşitli düzeylerde üniformalı ve üniformasız hizmetkârlar doluşmuştu; bir taraftan baş hizmetçi olması gereken birisi gelirken, diğer yönden yüzünde canice bir ifadeyle kötü Cavalle yaklaşıyordu; Elinor aniden kaçmasını daha iyi olacağını düşündü, fakat ayağı takıldı ve ağır halının üzerine düşerken kuvvetli kolların kendisini kaldırdığını hissetti. Bakmadan bile güçlü ellerin kime ait olduğunu biliyordu. Ne kadar anlaşılır olmasa da, tıpkı dumanların içinde ve karanlıkta kendisini kimin kapıp kaldırdığını anladığı gibi.

"Bağıran hizmetkârlara her zaman antipati duymuşumdur," dedi Rohan çelik gibi bir sertlik taşıyan alçak bir sesle. "Birisi bu kızı kontrol altına alabilir mi lütfen?"

Hizmetçi hâlâ hayalet hakkında çığlıklar atıyordu; hiz-

metçi kadın sert bir tokatla ve sonra daha da sert bir azarla bir çırpıda işi halletti.

"Teşekkürler, Madam Bonnard. Ve ben uygun şekilde ağırlandığını düşünürken konuğumun neden paçavralar içinde dolaştığını bana açıklayabilir misiniz lütfen? Ben misafirlerime bu şekilde mi davranılmasını istiyorum? Ayrıca kız kardeşi nerede, mutfakta yerleri mi fırçalıyor?" Bir yabancıya sesi cana yakın gelebilirdi, fakat hizmetkârlar eşit oranda korkmuş görünüyorlardı.

Elinor'un arkasındaydı, onu hâlâ tutuyordu, fakat Elinor ayakları hareket etmediği için dönüp ona bakamıyordu. "Bu onların hatası değil" dedi, kendi sesini neredeyse tanıyamamıştı. Yangından dolayı, akan veya akmayan gözyaşlarından dolayı sertleşip kalınlaşmıştı. "Birisinin Dadı Maude'la ilgilenmesi gerekiyor. O öldü." Sözler o kadar kısa, o kadar haşindi ki daha fazla dayanamadı. Karanlığın içinde kaybolmaya, gölgeleri etrafına çekmeye ihtiyacı vardı. "Benim uyumam lazım..."

Derken mutlu bir karanlık her tarafını kapladı ve Elinor bu karanlığı mutlulukla kucakladı.

***

Elinor düşerken Rohan genç kadını yakaladı ve birkaç uşak ona yardım etmek için koşturunca kafese tıkılmış bir kaplan gibi öfkelenerek onları tersledi. Eğer bu kadar soğuk ve giderek artan bir hiddet içinde olmasa, bu durum ona eğlenceli gelirdi. Normalde öfkesini kontrol etmek ve olayları mesafeli bir keyifle izlemek gibi bir özelliği vardı. Fakat o anda tüm beceriksiz hizmetkârlarının kırbaçlanıp sokağa atıldığını görmekten mutlu olurdu.

Bu gece onu üçüncü kez kollarına almak zorunda kal-

mıştı ve onun bundan ne kadar nefret edeceğini düşününce dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Kendisine kalsa Elinor kollarının arasında istediği kadar baygın kalabilirdi –ellerini onun üzerine koymak için bir bahane bulmuş olmasından son derece mutluydu.

Bu sırada Madam Bonnard ona yaklaşma cesaretini gösterdi. "Kadınla alakadar olması için iki hizmetçi yollayacağım. Özür dilerim, mösyö. Kendisiyle doğru dürüst ilgilenilmediğinden haberim yoktu. Size söz veriyorum, sorumlu olanları kovacağım."

"Kendinizi de kovacak mısınız, madam?" Bunu ipek gibi bir sesle söylemişti. "Onu yeşil odaya götürüyorum. Banyo yapmaya yetecek kadar sıcak su, temiz giysiler ve biraz Fransız brendisi istiyorum."

"Efendim, baygınken brendi içmesi doğru olur mu?" diye sorma aptallığını gösterdi Madam Bonnard.

"Brendi benim için, seni ahmak," dedi Rohan en sevimli sesiyle. Bu sesi birisini mahvetmeden önce kullanırdı.

Hizmetkârlar derhal her yöne dağıldılar. Yeşil odaya giden yol aydınlatılmış, şık yatak odasında her yere ışıklar yerleştirilmişti. İlk sıcak su kovaları neredeyse Elinor'u yüksek yatağa yerleştirir yerleştirmez görünmüş, bir an sonra ise Madam Bonnard aklından geçenleri okuyarak bir leğen ve bez getirmişti. Belki de her şeye rağmen yaşamasına izin verebilirdi.

Islak bezi alarak Elinor'un yüzündeki kurumları temizlemeye başladı. Genç kadının yüzünde onu tuhaf bir şekilde şaşırtan tuzlu gözyaşı izleri vardı. O öylesine dayanıklı bir kadındı ki, Rohan annesinin kaybıyla bile ağlayacağını veya zayıflık göstereceğini beklemezdi. Yaşlı sürtük tamamen ve adam akıllı gitmişti; Rohan bu durumu sadece bü-

yük bir rahatlama olarak görebiliyordu. Kendisine ters ters bakan dadılarıyla başa çıkabilirdi –ne de olsa tüm bu uzun yıllar boyunca kendisini düzeltmeye çalışmış olan Bayan Clarke'ın çabalarını savuşturmayı başarabilmişti– ve Elinor açısından, Dadı Maude'un ölmesine üzülüyordu. Bir gece içinde sevdiği iki kişiyi birden kaybetmiş olması Elinor için çok ağır bir yük olmuştu.

Bezi yumuşak bir şekilde kullanıyordu. Genç kadının kıyafetlerinde, boynunda kirler vardı; iç gömleğini çözerken Rohan dalgın bir şekilde uşaklara dışarı çıkmalarını emretti. "Lordum," diye başladı Bayan Bonnard, mahcup bir şekilde. "Bırakın ben yapayım."

Rohan başını kaldırarak ona baktı. "Bana ne kadar zamandır hizmet ediyorsunuz, Madam Bonnard?"

Madam Bonnard kızardı. "Yedi yıldır, lordum."

"Peki size benim genç bayanları kendi kendime soymayı beceremediğim izlenimini veren herhangi bir şey oldu mu?"

"Hayır, Mösyö Kont," dedi kadın. "Benim sorguladığım sizin yeteneğiniz değildi. Genç hanımefendinin bu konuda ne hissedeceğiydi."

Baş hizmetçisi tehlikeli bir şekilde felakete yaklaşıyordu. "Ah, Bonnard," dedi ipek gibi bir sesle. "Bana vicdanımı hatırlatıyorsunuz demek. Ama ne yazık ki, o özelliğime kulak vermekle hiç ilgilenmiyorum ve kendi çıkarlarıma uygun davranmak, söz konusu hanımefendinin çıkarlarından çok daha fazla ilgimi çekiyor. Eğer onun için bu kadar kaygılanıyorsanız, gidip ölü dadısıyla alakadar olun. Bayan Harriman uyandığı zaman arkadaşıyla alakadar olunmamışsa perişan olacaktır."

Bir an sonra kapı kapandı ve Rohan garip küçüğüyle yalnız kaldı.

Genç kadın berbat görünüyordu. Kurumları yüzünden temizledikçe kaymak gibi cildini, Harriman Burnu'nun etrafındaki bir kez daha hayran olduğu silik çilleri keşfetmek ilginçti. Gerçekten hoş bir burundu. Dar ve zarifti, bu onu güzel küçük kız kardeşinden çok daha çarpıcı yapıyordu. Kırklı yaşlara geldiği zaman muhteşem olacaktı ve Rohan bekleyemezdi...

Geriye çekildi. Elinor kırkına geldiğinde hayatta bile olmayabilirdi. Kendisi elli altı yaşında, yaşlı bir adam olacaktı, hatta hayatta olsa bile onun yakınında bir yerlerde olacağına pek ihtimal yoktu. Hatta Elinor'un varlığını bile hatırlamayabilirdi.

Bezi duruladı ve Elinor'un boynunun yan tarafını silmeye başladı. Elinor yaşadığı şoka, yorgunluk ve üzüntüye yenik düşmüş, derin bir uykuya dalmıştı. Onu yenik görmekten nefret ediyordu, fakat yarın savaşmaya hazır olacağından hiç kuşkusu yoktu. Kendisiyle savaşmaya. Öfkeli bir Roma tanrıçasına benziyordu –onu hiçbir şey uzun süre yenemezdi.

Bezi bıraktı, ellerini Elinor'un ince geceliğinin iki yanına koyarak ona bakmak için çekip açtı. Böyle yaptığı için ahlaksız bir piçti, fakat kim ve ne olduğuna dair boş hayaller içinde değildi. Madam Bonnard'ın hâlâ böyle hayaller içinde olmasına şaşırıyordu.

Elinor'un göğüsleri çok güzeldi. Küçük ve mükemmeldi, göğüs uçları yavan bir pembe değil, memnuniyet verici bir şekilde koyu renkti. Onun böyle bir hazineyi sakladığını tahmin etmesi gerekirdi.

Gözlerini dikip dikkatle onlara baktı, bedeninde uyarılma başlangıcının utanmazca harekete geçtiğini hissedebiliyordu. Elinor'un vücudu başka ne hazineler saklıyor

olabilirdi acaba? Giysiyi etek ucuna kadar yırtmak için uzandı, fakat bir şey onu durdurdu.

Bu doğru bir şey değil, dedi kendi kendine; elbiseyi yukarı çekip tekrar toparlayarak istemeye istemeye göğüslerini örttü. Gördüğü görüntüyle iyice uyarılmış vaziyetteydi ve şu anda ilgi duyduğu hiç kimse yoktu... daha doğrusu... bu uyarılmış halini birlikte gidermeyi isteyeceği birisi. Bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ayrıca baygın yatıyorken Elinor'la sevişmesinin ihtimali de yoktu. Bu bir cesetle sevişmek gibi olurdu ki buna hiçbir zaman ilgi duymamıştı.

Zili çaldı. Bonnard'ın derhal belirmesi canını sıkmıştı. "Söylediklerimde ciddi olmadığımı mı düşündünüz?" dedi ipeksi bir sesle.

"Elbette ciddiydiniz, mösyö. Ben sadece çabuk sıkıldığınız gerçeğini hesaba katmıştım."

Rohan gülebildiğini fark etti. "Beni düşündüğümden de iyi tanıyorsunuz," dedi. "Ama bunun ne kadar hoşuma gittiğinden pek emin değilim."

"Mösyö?"

"Bonnard, beni durduranın can sıkıntısı olmadığını ve yaralanan özsaygıma merhem olacak yüzeysel bir bahaneye ihtiyaç duyduğumu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Ki böyle bir bahane olmayı takdire şayan bir şekilde başardınız. Şimdi ben sarhoş olmaya giderken, siz de Matmazel Harriman'ın bakımını tamamlamak için oda hizmetçilerini çağırın."

Bonnard karşı çıkmadı. "*Oui, Monsieur le Comte,*" dedi,* bir reverans yaparak.

* Fr. "Baş üstüne, Mösyö Kont" –ç.n.

Rohan yatakta kıpırdamadan ve sessizce yatan Elinor'a son kez baktı. Bana göre değil, diye düşündü. Ve brendi kadehini alarak odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

16

Eğer kız kardeşi söz konusu olmasaydı, Elinor uyanmayı reddederdi. Gürültüleri uzaktan uzağa duyuyordu. Büyük malikâne tam bir kaos durumunda gibi görünüyordu. Mobilyalar taşınıyor, hizmetkârlar alçak sesle gevezelik ediyorlardı. Bunları duymazdan gelebilirdi. Eğer gözlerini açarsa gerçekle yüzleşmesi gerekecekti. Annesinin öldüğü, kendi çıkardığı yangında yandığı gerçeğiyle. Ve daha da kötüsü, Dadı Maude ölmüştü, başvurmayı düşünebileceği son kişiydi. Tüm eşyaları heba olmuştu ve teselli için birbirlerinden başka hiçbir şeyleri yoktu.

Lydia'nın ona ihtiyacı olacaktı. Yatakta, örtüler başına çekilmiş halde kalıp hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Plan yapması gerekiyordu. Kötü şöhretli Vikont Rohan'dan yardım almak yeterince kötüydü; aslında, onun çatısı altında kalmak Lydia'nın iyi bir evlilik yapması için her türlü şansı yok edecekti.

Etienne kendisinden bekleneni yaparsa farklı olurdu ve bunun hiçbir garantisi yoktu. Etienne abayı yaktığına

dair her türlü belirtiyi göstermişti. Ama ne yazık ki Elinor, Lydia'yı Charles Reading'in kollarında görmüş, onun için attığı acıklı çığlığı duymuştu. Kapıldığı karasevda yüzünden Etienne'in değerini göremeyecek kadar körleşmiş olmalıydı.

Gerçi Lydia'nın aklının kolay kolay çelinmesi mümkün değildi. Onun cazibesine ve güzelliğine kapılan genç ve yaşlı tüm erkeklere tarafsız bir muhabbetle bakardı.

Ama Reading'i bu şekilde görmüyordu.

Elinor odayı dolduran gri-yeşil ışığa gözlerini açtı. Bir an tekrar kapadı, sinirleri zayıf düşmüştü, sonra gözlerini kararlı bir şekilde gene açtı ve kendini zorlayarak yatakta oturdu.

Nasıl bır yataktı bu böyle! Çarşaflar ipeğe benziyordu. Yavaş yavaş etrafına bakındı. Oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu –önceki gecenin anıları bulanık ve karman çormandı. Dadının öldüğünü, huzurla süzülüp gittiğini hatırladı. Kendisi bu kocaman, karanlık evde Lydia'yı aramaya çıkmıştı. Ve sonra hiçbir şey.

Eski püskü geceliği artık üzerinde değildi. Birisi kendisini soyarak o geceliği çıkarmış, yerini en iyi patiskadan yapılmış bir gecelik almıştı. Artık kurum ve duman kokmuyordu –onu yıkamışlardı, bacaklarını yataktan sallandırdığı zaman ayaklarının bandajlanmış olduğunu gördü.

Bütün bunlar karşısında bir an irkildi. Soyulmuş ve banyo yaptırılmış olması onu aşırı derecede tedirgin etmişti, fakat sonra kendisine isteksiz ev sahibinin bu işte rol almış olamayacağını hatırlattı. Hizmetkârlarının onunla ilgilenmesi için belli belirsiz, umursamaz bir el işareti yapmış ve onun mevcudiyetini unutmuş olmalıydı.

Elinor altındaki yüksek, inanılmaz derecede rahat ya-

taktan indi ve topallayarak pencereye doğru ilerledi. Oda onu şaşırtacak kadar büyüktü. Böyle güzellikler onu rahatsız ediyordu. Perdeyi çekip açarak loş ışığın içeri girmesini sağladı. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve dışarıdaki ışığın hiç yardımı olmuyordu. Bir kar fırtınasının ortasındaydılar. Her yeri kar kaplamıştı, çok şiddetli bir şekilde yağıyor, pencerelere gürültüyle hücum ediyordu. Dışarıdan yayılan soğuğu hissedebiliyordu, perdeleri çekerek tekrar kapattı, titriyordu.

Ateş canlı bir şekilde parlıyor, sıcak dalgalar yayıyordu; dönerek ateşe doğru ilerledi. Yatağının ayakucuna yayılmış bir sabahlık vardı, giysiyi alıp üzerine geçirdi.

Kar fırtınası sanki beynine girmiş gibi hissediyordu –net bir şekilde düşünemiyordu. Çok uzun uyumuş veya yeterince uyumamıştı, fakat artık böyle zayıflıkları göze alamazdı.

Kapıyı iterek hizmetkârlarla dolu bir koridora çıktı. Hizmetçilerden birisi derhal yaptığı işi keserek kapıya geldi. "Uyandınız, matmazel," diyerek aşikâr olan şeyi belirtti. "Sizi son kez kontrol ettiğimde, hâlâ mışıl mışıl uyuyordunuz. Eğer odanıza geri giderseniz, size akşam yemeği getireceğim..."

Elinor koridora, kızın arkasına doğru baktı. Hizmetkârlar portrelere ve pencerelere siyah kumaşlar örtmekle meşguldü, bu çok tuhaftı. "Kız kardeşimi görmem gerekiyor," dedi. "Beni ona götürebilir misiniz?"

Genç hizmetçi duraksadı. "Lord hazretleri odada kalmanızı ve etrafta dolaşmamanızı söyledi..."

"Eğer beni doğrudan kardeşime götürürseniz, etrafta dolaşmıyor olacağım," dedi mantıklı bir şekilde. "Ve eğer siz götürmezseniz, onu ben kendim bulurum."

Hizmetçi kuşkulu görünüyordu, fakat başını salladı. "Önce giyinmek ister misiniz, matmazel?"

"Kıyafetim yok."

"Ben dolabınızı doldurdum, matmazel. Lord hazretlerinin emri."

Ve şimdi de sırtındaki elbiseler için Cehennem Kralı'na müteşekkir kalması gerekecekti. Başka bir şansı yoktu, en azından bu anda, fakat bir erkek kendisine son kez altı yıl önce giysi sağlamıştı ve bununla ilgili anıları hâlâ midesini bulandırıyordu.

"Önce kardeşimi göreceğim, teşekkür ederim...?"

"Jeanne-Louise," diye kendisini takdim etti kız. "Nasıl isterseniz, matmazel. Buradan gelecek olursanız." Kız merdivenlere doğru yönelince, Elinor geri çekildi.

"Kardeşimın odası benimkinin yanında değil mi?"

"Hayır, matmazel."

Bu son derece garip gelmişti. Jeanne-Louise'i yukarı çıkan döner merdivenlerde takip ederken hizmetkârların bakışlarının kendi üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Ayakları bandajlara rağmen acıyordu, fakat topallamamaya kararlıydı, pek çok kişi kendisini izlerken bunu yapamazdı. Ayaklarının altındaki mermer merdivenler sert ve soğuktu, dişlerini gıcırdatarak tırmanmaya devam etti. Lydia neden tamamen ayrı bir kata yerleştirilmişti? Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Bir üst kata gelince Jeanne-Louise sağa dönerek devasa binanın başka bir kanadına yönelmişti. Elinor ona yetişmekte zorlanıyordu, fakat devam etti. O anda kardeşini görmek için kömürlerin üzerinde yürüyebilirdi. Aslında, muhtemelen bu çok daha az acı verirdi.

Malikânenin bu kanadı daha eski ve daha küçük, tavan-

ları daha alçaktı. Hizmetçi bir kapının önünde durarak kapıya vurduktan sonra iterek açtığında, Elinor çevreyi enine boyuna tartarak hemen bir durum değerlendirmesi yaptı.

Burası daha da küçük bir yatak odasının dışında yer alan küçük bir salondu. Güzel ve konforluydu, şu anda yarım mil uzaktaymış gibi gelen kendi yatak odasının zenginliğinden çok uzaktı. Rohan onları neden ayırmıştı? Ve odaları neden bu kadar farklıydı?

Lydia üzerinde güvercin grisi bir kıyafetle bir pencerenin yanında oturuyordu. Kapının sesini duyunca döndü.

"Ah, Elinor," diye bağırdı, kollarını savurarak ona doğru koşarken gözyaşlarına boğulmuştu. Elinor onun kuvvetiyle bir an geriye doğru sallandı, sonra kız kardeşini sımsıkı kucaklayarak yumuşak, avutucu sözler mırıldanmaya başladı. Biraz sonra ayaklarının kendisini taşıyamayacağından korkup onu da sürükleyerek şükranla kanepeye çöktü. Dönüp Jeanne-Louise'e baktı, fakat o arkasından kapıyı kapayarak gitmişti. Geri dönüş yolunu bulması çok zor olacaktı, ama aslında içinde uyanmış olduğu yaldızlı yeşil odaya geri dönmesi için hiçbir sebep yoktu. Geride hiçbir şey bırakmamıştı.

Lydia titreyerek gözyaşlarına son verinceye kadar uzun bir süre geçti. Elinor şimdiden sabahlığının cebinde ince keten bir mendil keşfetmiş, yumuşak bir şekilde Lydia'nın yüzünü siliyordu. "Biliyor musun hayatım, sen bir saat boyunca ağladıktan sonra bile hâlâ kesinlikle ışık saçabilen tanıdığım tek kişisin," dedi sevgiyle.

"Off, bütün bunların canı cehenneme," dedi Lydia şiddetle ve Elinor zayıf da olsa neşeyle kıkırdamayı başardı. "Ne yapacağız, Nell?"

Durumlarının korkunçluğu üzerine çökerken Elinor

bir an gözlerini kapadı. Sonra kendisini toparladı. "Merak etme, bir tanem. Ben her şeyi halledeceğim. Bir planım var."

"Öyle mi?" dedi Lydia umutla.

"Öyle," dedi Elinor, Tanrı'dan Lydia'nın detayları sormamasını dileyerek. Şu anda zihni bomboş olmasına rağmen, çok yakında bir çıkış yolu bulacaktı. "Bugün doktoru gördün mü?"

"Etienne beni sorup duruyor," dedi Lydia, sesindeki isteksizliği fark etmemek mümkün değildi. "Uyur gibi yaptım."

Elinor'un bastırmış olduğu panik duygusu tüm benliğini sarsmaya başladı. Lydia'nın hoşnutsuz bakışını unutmuştu. "Öyle mi?" dedi dikkatli bir şekilde. "Etienne'den hoşlandığını sanıyordum."

Lydia hafifçe gülümsemeyi başardı. "Ah, hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Fakat onun ne istediğini biliyorum ve ona istediği cevabı veremem. Daha değil."

"Ne istiyor, bir tanem?" diye sordu Elinor usulca, sesindeki çaresizliği gizlemeye çalışarak. Eğer Lydia Etienne fikrinden nefret ediyorsa, o zaman bu her şeyin sonu demekti.

"Benimle evlenmek," dedi Lydia, sanki bir ölüm hükmünü dillendirirmiş gibi.

Ahırlarda öğrendiği tüm küfürler uğuldayarak Elinor'un kafasına hücum ediyordu, fakat yüzünün ifadesini değiştirmedi. "Etienne'le evlenmek istemiyor musun? Bunun iyi bir evlilik olacağını düşünmüştüm. Yakışıklı, güvenilir, sana tapıyor."

"Evet, tüm bunlar var," dedi Lydia üzüntüyle. "Sorun şu ki, ben onu sevmiyorum."

"Sevgi..." Elinor'un sesi cılızlaşmış, sözleri canlılığını kaybetmişti. Yutkunduktan sonra devam etti: "Sevgi biraz aşırı abartılıyor, tatlım."

Lydia dönerek ona baktı, gözleri hâlâ yaşlar içindeydi. "Benim onunla evlenmemi mi istiyorsun, Nell? Çünkü eğer sen yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, tabii ki evlenirim. Bencillik yaptığımı, hayal kurduğumu biliyorum. Eğer sen onunla evlenmemi istiyorsan, kesinlikle evlenirim. Haklısın, o gerçekten nazik ve düzgün biri, ayrıca ben de çok ıyi bir doktor karısı olurum." Gözlerine ulaşamasa bile, ışıltılı bir şekilde tebessüm etmeyi bile başarmıştı.

Elinor bir an hiç kıpırdamadı. Yapılacak en doğru şey buydu. Giderek daha korkunç bir hal alan son birkaç yıl içerisinde, uzatılan cankurtaran halatına tutunmak gerektiğini öğrenmemiş miydi? Güvenlik ve rahatlık şansı önlerinde duruyordu. Etienne'in kendi evlerinde onu da memnuniyetle karşılayacağından pek kuşkusu yoktu, çünkü onlara yardımı dokunabilirdi. Bir sonraki öğünün nereden geleceği, hangi alacaklıyı savuşturacakları, gece soğuktan ölüp ölmeyecekleri konusunda endişelenmeleri asla gerekmeyecekti.

Sevgili Lydia'nın yüzüne, azimli bir neşe taşıyan o yüz ifadesine baktı. "Lanet olası derecede kasıntı olması hariç tabii," dedi.

Lydia kahkahalara boğulmuştu. "Şu sözlere bak, Nell!"

"Artık beni hizaya sokacak Dadı Maude yok. Biliyorsun gençken ahırlarda çok zaman geçirirdim. Etienne'le evlenme, Lydia. Ona en nazik şekilde hayır de."

Lydia ona bakıyordu. "Emin misin? Başka ne yapabili-

riz? Bunu doğru dürüst düşünmemiştim. Görünüşe bakılırsa kaynaklardan ve olanaklardan yoksun durumdayız."

"Kuzen Marcus'un olduğunu unuttun. Henüz küçük mirasımızın ne olduğunu öğrenmedik, fakat şansımız yaver giderse ikimize ve Jacobs'a yetecek kadar olabilir. Eğer o kadar değilse, kuzenimiz yardım etmek için istekli olabilir."

"Canım," dedi Lydia, "mirasın sana ait olduğunu, söz konusu kuzenin senin kuzenin olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Canım," diye cevap verdi Elinor sevgiyle, "sen de biliyorsun ki benim neyim varsa senindir."

"Ben hâlâ Etienne'le evlenebilirim. Sanırım beni kabul eder."

"Öyle mi?" diye alay etti Elinor. "Senin eteğini öpecek adam şanslıdır. Aslında, Etienne'le evlenmeni istemiyorum. Konuşmaları beni deli ediyor. Umarım Kuzen Marcus'a güvenebiliriz. Aksi halde..." Aklına cümleyi tamamlayacak bir şey gelmemişti.

"Aksi halde biz de maceraperest oluruz!" dedi Lydia. "Neden olmasın? Kaybedecek bir itibarımız yok. Avrupa'ya seyahat ederiz, çok gizemli ve çok mutlu oluruz, bütün erkekler bize bayılır ve kadınlar bizim gibi olmak isterler. En güzel elbiseleri giyeriz ve çok nüktedan oluruz. Sanırım önce Venedik'e gitmeliyiz."

Elinor gözlerini kırpıştırdı. "Peki bu yeni hayatın masraflarını nasıl karşılayacağız?"

"Tabii ki koruyucular bulacağız," dedi Lydia ışıl ışıl. "Zengin erkekler metrese gerek duyarlar. Elbette seçip tercih yapacağız. Yatak odalarımızın yakınına sadece en yakışıklı ve en sevimli erkeklerin yaklaşmasına izin verilecek.

Bize zor zamanlarımızda satabileceğimiz muhteşem mücevherler verecekler. Bu sence de muhteşem olmaz mı?"

"Muhteşem," diye tekrarladı Elinor. "Ve tamamen mantıksız. Ne kadar kasıntı bir adam olursa olsun, bir sosyete fahişesi olmadan Etienne'le evlenmeni tercih ederim."

Lydia'nın gözlerindeki o muzip ışıltı biraz soldu. "Haklısın tabii. Ayrıca birkaç aylık heyecan için ömür boyu güvenlik ve itidalden vazgeçmek olmaz."

Parçaları daha önce bir araya getirememiş olması için son birkaç gündür yaşadığı şokları ve kendi yorgunluğunu suçlayabilirdi. Lydia'nın bu tuhaf fikri, yoktan bir anda ortaya çıkmış değildi. Elinor bir anda kavrayıverdi.

"Sen Bay Reading'e âşık olmuşsun."

Lydia'nın hafif, berrak kahkahasına pek çok kişi inanırdı. Elinor pek çok kişi değildi. "Ne kadar saçma, Nell! Adamı tanımıyorum bile. Çok yakışıklı olduğu inkâr edilemez ama makbul bir aday olmaktan çok uzak ve pek öyle pohpohlayıcı da değil, ayrıca koca olarak aranacak birisi olduğunu da söyleyemeyiz."

"Evet, söyleyemeyiz," diye tekrarladı Elinor, şatoda geçirdiği geceden onu hatırlayarak. "Gene de, bir macerapeperest için uygun bir partner olacaktır. Bir ay kadar."

Lydia'nın tebessümü hâlâ hakikati göstermiyordu. "Merak etme, Nell. Kuzenine başvurmanın yanı sıra başka bir planın daha olduğunu söylemiştin. Nedir?"

Elinor'un midesi kasılmıştı, fakat neşeyle gülümsemeyi başardı. "Önce Lord Tolliver'la temas kurup kuramayacağımızı bir görelim," dedi. "Onunla karşılaştığım zaman bana çok cana yakın davrandı, aradığımız çıkış yolu o olabilir. Keşke arazilerinde bize küçük bir ev, belki de piyano dersleriyle takviye edebileceğimiz ufak bir maaş vermeye

onu ikna edebilsem. Bu sayede hem evlenmek zorunda kalmazdın, hem de seni yanlış seçim yapmaya mecbur bırakacak mali sebepler ortadan kalkardı."

"Peki sana bu sözünü ettiğin evi vereceğini söyledi mi?" diye sordu Lydia şüpheyle.

"O kadar ileri gidemedik... Annem–" sesi oldukça tuhaf bir şekilde çatlamıştı "–nöbetlerinden birisini geçirince Lord Tolliver gitmek zorunda kaldı. Fakat onun talihsizliğimizi duyacağından ve bize memnuniyetle yardım edeceğinden hiç kuşkum yok. Bize yardım etmemesi için hiçbir sebep bulunmuyor, ayrıca bızi kendi halimize terk ederse sosyetenin kınaması hoşuna gitmeyecektir."

"Eh, sen öyle diyorsan," dedi Lydia, ikna olmamış gibi görünüyordu. "Bu süre zarfında ne yapacağız?"

"Bu süre zarfında Lord Rohan'a kuzenime bir haber yollamasını söyleyeceğim. Rohan'ın yardımına bel bağlamak hiç hoşuma gitmiyor, fakat onun evinde uyumak mı, yoksa başka bir yerde uyumak için ondan para almak mı daha kötü, karar veremiyorum."

Lydia çevresine bakındı. "Eğer burası cehennemse, oldukça rahat bir yermiş," dedi. "Sen nerede uyuyorsun? Seni sordum, ama hiç kimse bana net bir cevap vermedi."

"Bu ev çok büyük –ben başka bir katta, evin başka bir kanadında kalıyorum. Buraya senin yanına geçmeme hiçbir itirazları olmayacağından eminim." Böyle bir şeyden emın değildı. Şu anda hiçbir şeyden emin değildi ve kontrol edememek onu çılgına çeviriyordu.

Ayağa kalkmaya hazırlandı, acı duymaktan korkuyordu. "Ev sahibimizle konuşacağım. Belki de şimdiden gerekli düzenlemeleri yapmıştır –iki iyi yetişmiş genç bayanın evinde bulunmasını pek istemiyordur, tam da şeye başla-

mak üzereyken..." Sesi hafifleyerek canlılığını kaybetmişti.

"Neye başlamak üzereyken?"

"İkimizin de bilmesi gerekmeyen bir şeye."

"Aslında, Cehennem Kralı'na göre oldukça büyüleyici bir adam."

"Hayır," dedi Elinor ifadesiz bir sesle.

"Hayır, ne? Sana söylemiştim, kesinlikle benimle ilgilenmiyor. Ben saf değilim. Birisinin bana karşı şehvetli düşünceleri olduğu zaman anlarım. Lord Rohan bana kardeşiymişim gibi davranıyor."

Şimdi karnını buz kaplıyor, paniği donduruyordu. "Onu kaç kez gördün?"

"Sadece iki kere, canım. Birisi evde, diğeri bu sabah. Bana Dadı'dan bahsetti ve çok nazikti."

"Hah," dedi Elinor. "Cehennem Kralı nezaketin ne demek olduğunu bılmez. Kuşkusuz seninle alay ediyordu."

"Belki de öyleydi. Belli ki onu daha iyi tanıyorsun. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim ki, gelip beni yatıştırdı, acımızı paylaştığını ifade etti ve iyi bakılacağıma güvence verdi."

"Bu işte iyidir," diye homurdandı Elinor.

Lydia hiçbir şey söylemeden uzun süre ablasına baktı. "Gerçeği görmeye çalışabılirsin," dedi.

"Hangi gerçeği?" dedi Elinor, telaşlanmıştı.

"Adama karşı ilgisiz olmaktan çok uzaksın. Eğer seni iyi tanımasaydım Cehennem Kralı'na âşık olduğunu söylerdim. Fakat bu imkânsız. Sen böyle bır şey felakete yol açacak olduğu zaman çok fazla mantıklı oluyorsun." Ablasına dikkatle daha yakından baktı. "Öyle değil misin?"

"Kesinlikle," dedi Elinor dürüstçe. "Bu düşünce beni

dehşete düşürüyor. O oyun oynamayı seven bir adam, zaman zaman kötü niyetli alakasını bana yansıtıyor. Özellikle de onun kazanmaması için elimden geleni yaptığım için. Fakat inan bana, ondan mümkün olduğu kadar uzaklaşmaktan daha fazla istediğim bir şey yok."

"Gerçekten de," dedi Lydia, onu seyrediyordu. Sonra başını salladı. "Sana inanıyorum. O büyüleyici bir erkek, fakat sen büyüleyici erkeklerle ilgilenmiyorsun, öyle değil mi? Sen kuvvetli ve istikrarlı birisini istiyorsun. Etienne'i sana vereyim," diye teklif etti.

Elinor güldü. "Aslında, o daha en başta benim için yollanmıştı. Rohan benim evlenmem gerektiğini düşündü. Fakat Etienne sana bir kere baktı ve Rohan'ın oyunlarını unuttu."

"Senin için bir evlilik ayarlamaya mı çalışıyordu? Ama neden?"

Elinor kardeşine gerçeği anlatmayacaktı, özellikle de gerçek Rohan Malikânesi'nde öznel bir konu iken. "Eğer rahat bir evliliğim olursa, artık bize yardım yapmak için zamanını boşa harcamak zorunda kalmayacaktı."

"Ama şimdi de bunu yapmak zorunda değil ki. Onun üzerinde bir hakkımız yok. Ve sakın bana kötü şöhretli Cennet Konağı kurucusunun hayırsever bir erkek olduğunu söyleme. Onun yaptığı her şeyin bir sebebi olduğundan şüpheleniyorum."

Elinor irkilmemeye çalışarak ayağa kalktı. Bu sohbetin gidişatından kaçınmanın tek yolu gitmekti. Ayrıca, er ya da geç Rohan'la karşılaşacaktı. Bunu da bir an önce aradan çıkarabilirdi.

"Herhangi bir nedeni varsa da, bunu paylaşacağını hiç

sanmıyorum, aşkım. Gidip onunla konuşacağım. Eminim en azından odamı seninkinin yakınına taşıtabilirim."

"Bu ikimiz için de iyi olur." Lydia da ayağa kalkarak Elinor'un yanağına bir öpücük kondurdu. "Onunla karşılaşmaktan korkma. Sen centilmenlerin en şeytani olanıyla bile aşık atabilecek bir kadınsın."

Elinor sakin bir şekilde gülümsedi. Kapıyı açarak soğuk koridora çıkınca bekleyen hizmetçiyi gördü. Yanında iri kıyım bir uşak vardı –şimdiye kadar gördüğü herkesten daha uzun boylu ve daha enliydi.

"Hazır mısınız, matmazel?" dedi uşak.

"Neye hazır mıyım?"

"Odalarınıza dönmeye," dedi Jeanne-Louise.

"Evet, fakat–"

Uşak hiç zahmet çekmeden onu havaya kaldırdı, onu öylesine kolaylıkla taşıyordu ki, Elinor kendisini neredeyse suyun üzerinde yüzüyor gibi hissetti.

"Lord hazretleri yürümemeniz gerektiğini söyledi. Antoine çok kuvvetlidir," dedi Jeanne-Louise, onlarla birlikte koridorda yürürken.

Bu son derece tuhaf bir duyguydu. "Buna gerek yoktu..." diye başladı.

"Lord hazretleri ısrar etti," dedi Jeanne-Louise, sanki konu kapanmış gibi.

Elinor hüsranla dudağını ısırdı. "Kız kardeşime daha yakın olmak istiyorum. Eğer benim eşyalarımı taşıyabilirseniz..." Birdenbire kendisine sağlananların dışında hiç eşyası olmadığını hatırlamıştı. "Yani eğer ben taşınabilecek olursam..."

"Bu bana bağlı değil, matmazel. Bu konuda lord hazretleriyle konuşmanız gerekecek."

"Öyleyse belki beni ona götürebilirsiniz."

Jeanne-Louise başını iki yana salladı. "Kendisi bir akşam yemeği partisi veriyor ve rahatsız edilmek istemiyor. Onu görmek istediğinize dair bir mesaj bırakacağım, fakat korkarım yarından önce görüşmeniz pek mümkün değil. Partide kadınlar var."

"Elbette vardır," dedi Elinor, Rohan'ı ilk gördüğünde onun kollarında uzanmış, gece havasında göğüsleri meydanda olan kadını hatırlayarak. O zamandan bu yana Rohan'ı sadece son derece terbiyeli ve düzgün davranırken görmüştü, mükemmel bir centilmen kisvesi altındaydı. Ama gerçek Vikont Rohan'ı, hayal edilebilecek en ahlaksız davranışları sergileyen o tuhaf ve korkunç adamı unutamıyordu.

17

İri kıyım uşak onu yatak odasına açılan salondaki brokar kaplı kanepeye yerleştirdi, ona sanki kıymetli bir kristalmiş gibi davranıyordu. "Matmazelin başka bir yardıma ihtiyacı var mı?" diye sordu.

"Hayır, yok," dedi Jeanne-Louise, Elinor'da sadece bir oda hizmetçisi değil de, bir hapishane gardiyanı izlenimi bırakarak. Bu önemli değildi. Lydia'nın emniyette olduğunu bildiği sürece memnundu, en azından şimdilik.

Ve aslında bir hapishane gardiyanı olarak, Jeanne-Louise çok nazikti. Elinor'un ayaklarını yıkadı ve yeniden bandajladı. Eski bandajları kanlanmıştı ve Elinor ayaklarındaki hasarı görmeyi korkuyla bekliyordu, ancak kesikler ve yanıklar şimdiden iyileşmeye başlamıştı. "Ayaklarınızı kullanmamanız gerekiyor," dedi Jeanne-Louise ciddiyetle.

Oda mumlarla ışıl ışıl aydınlatılmıştı –Lydia'yı ziyareti sırasında gece çökmüştü. Elinor ilk kez aynaya baktı ve donakaldı.

Koyu kahverengi saçlarının, arkasında gevşek bıra-

kıldığını biliyordu. Ama ne kadar güzel olduğunu veya Rohan'ın temin ettiği kıyafetlerin ne kadar hoş olduğunu fark etmemişti. Bu tedirgin ediciydi.

Dolaptaki kıyafetlerden birini giyme teklifini geri çevirdi, hepsi pahalı, şık kıyafetlerdi. Üzerine olacağından hiç kuşkusu yoktu, tıpkı Lydia'nın kıyafetinin mükemmel olması gibi. Rohan'ın istediğini elde etme konusunda neredeyse doğaüstü güçleri vardı. Elinor dolaptaki kıyafetlerden birini giymek yerine, banyo yaptı ve temiz bir gecelik giydi. Hepsi ince keten kumaştandı, görünmemesi gereken yerleri saklamak için de geceliğin üzerine penye bir sabahlık geçirdi. Penye sabahlıklar hantal oluyordu, saçlara model verilirken giyilmek üzere yapılıyorlardı, fakat Elinor aldırmadı. Yeterince örtünmediğini düşünecek olsa, üzerine bir battaniye bile sarınabilirdi.

Akşam yemeği üç tepsi içerisinde getirilmişti –kızarmış güvercinden İngiliz somonuna, iyi pişmiş koyun etinden şalgam püresine kadar inanılmaz zengin bir mönüydü. Yiyebileceğinden fazlaydı ve son tepsiyi alıncaya kadar kızarmış ekmek dilimlerini görmemişti. Ağlasın mı, gülsün mü bilemiyordu.

Aç değildi. Kızarmış ekmeklerin yarısını yedi ve çay içti, kalanı geri yolladı. Annesiyle Dadı Maude'u her düşündüğünde midesi kalkıyor, kusmak istiyordu. Hissettiği çaresiz acıdan kurtulmak için mümkün olabilecek her şeyi kusmak istiyordu. Jeanne-Louise'in dil dökmeleri bile getirilen yemeklerden daha fazlasını denemesini sağlayamamıştı.

Odada kitaplar da vardı ve Lydia'yı gördüğünden beri ilk kez bir nebze keyif hissetti. Rohan kayda değer bir okuma yelpazesi sağlamıştı, fakat o önce bir roman seçti. O

anda felsefeden çok karanlık, Gotik zevkler istiyordu, yatakta kıvrılarak keyifle okumaya başladı.

Uyandığı zaman, oda ateşteki kömürlerin dışında zifiri karanlık olmuştu. Kocaman, yumuşak yatakta kendisini kucaklayan kaliteli örtülerin tadına vararak sırtüstü yuvarlandı. Pencereye göz attı, saatin kaç olduğunu merak ediyordu, fakat içeri giren zayıf ışığın sokak lambalarından geldiği açıktı. Akşam karanlığıyla şafak vakti arasında bir yerlerdeydi, ama hangisine daha yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rohan karanlık bir yaratık gibi gölgelerin arasından çıkınca Elinor bağıracak vakit bulamadı. Bir an bir hayal gibi gelmişti, fakat sonra Rohan'ın kendisini beklediğini anladı. Acaba ne zamandan beri? diye merakla düşündü.

"Beni mi görmek istedin, küçüğüm?" diye sordu Rohan o ipek gibi sesiyle.

Elinor boğazını temizledi. "Akşam yemeğinde misafirleriniz olduğunu sanıyordum."

"Akşam yemeğinin zamanı çoktan geçti –misafirleri evlerine yolladım."

"Hepsini mi?"

"Neyi soruyorsun, canım? Reading hâlâ burada, fakat inan bana –sevgili kız kardeşinden millerce uzakta. Geri kalanı gitti." Durdu. "Yatağımda çırılçıplak beni bekleyen Madam Tourville dışında. Neye ihtiyacın var?"

Beni unutmuş olması büyük bir rahatlama oldu, dedi Elinor kendi kendine. Kaçış yollarından birini, kabul edilmesi imkânsız olan birini kapatmış olsa bile, Rohan'ın artık kendisine ilgi göstermek yerine Madam Tourville'le birlikte olması çok daha hayırlıydı. "Eğlencenizi bölmek istemezdim, lordum. Sabaha kadar bekleyebilirdi."

Rohan'ın tebessümü karanlıkta parlak bir ışık gibi parladı. "Canım benim, sen istesen de bana rahatsızlık veremezsin. Ne istediğini söyle, senin olsun."

"İlk olarak, kardeşimle daha yakın olmak istiyorum."

"Tüh, korkarım bu hiçbir şekilde mümkün değil. Güney kanadındaki odalar yenileniyor ve kardeşin de tamamlanan tek odada kalıyor."

"Öyleyse kesinlikle buraya gelip benimle birlikte uyuyabilir. Bol bol yer var."

"Gerçekten öyle, ama bu da birtakım problemlere yol açabilir," dedi Rohan usulca.

"Ne gibi?"

"Büyük Perhiz yaklaşıyor ve şu anda karnaval zamanı. Korkarım Cennet Konağı böyle etkinlikler söz konusu olduğunda özellikle sapkın oluyor. Çoğu iyi Hıristiyan gibi Büyük Perhiz'den haftalar önce şölenler düzenleyip azgınlıklar yapmak yerine, biz oruç ve tövbe zamanında tensel zevklere dalmayı tercih ediyoruz. Oburluk, şehvet, tembellik, bunların hepsi gözde faaliyetlerimizdendir. Böyle şeyler olup biterken kardeşinin civarda olmamasını tercih edersin herhalde."

"Ben onunla kalabilirim."

"Onun odası çok küçük. Ayrıca, bu benim için uygun değil."

Elinor donmuştu. "Neden?"

"Çünkü biriciğim, seni yakınımda istiyorum. Sana daha önce de söyledim, kardeşin beni ilgilendirmiyor. Sen ilgilendiriyorsun. Ne yazık ki, onu rehin tutabileceğimi düşündüm."

Elinor bir an nefes alamadı. "Ne için rehin?" dedi sonunda düz bir sesle. "Paramız olmadığını biliyorsunuz."

"Senin uslu durman için rehin. Veya daha net olmamı istiyorsan, yaramazlık yapman için. Benim istediklerimi yaptığın sürece, kız kardeşin güvende olacak ve güzel bir İngiliz bakire olarak korunacak."

Elinor aynı anda hem üşümüş, hem de sıcaktan bunalmış hissediyordu. Rohan'ı net bir şekilde göremiyordu –her tarafını gölgeler kaplamıştı sanki. "Bunu açıklığa kavuşturmama izin verin, Lord Rohan," dedi en kesin sesiyle. "Sizinle yatağa girersem, kardeşim güvende olacak ve kendisine iyi bakılacak mı diyorsunuz?"

Rohan güldü. "Bu kadar açık sözlü olduğum için beni affet, çocuğum. Ama cinsel arzularımı karşılamak için sayısız kadına sahibim."

Buzlar bir anda eriyip kayboldu, Elinor sımsıcak hissediyordu, utancın sıcaklığıydı bu. Rohan tabii ki kendisini istemiyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? "Peki benden ne istiyorsunuz?" Sesi içindeki hırçın azabı hiç göstermiyordu.

"Sen beni sıkıntıdan kurtarmayı başarabiliyorsun. Bu, bacaklarının arasında taşıdığın şeyden çok daha değerli bir özellik."

Rohan'ın kasıtlı olarak söylediği şoke edici sözler üzerine Elinor tıslar gibi bir ses çıkardı ve bir kez daha onun gülümsediğini gördü. "Gördün mü," dedi Rohan, "işte ben de tam olarak böyle şeyleri büyüleyici buluyorum."

"Şoke edecek başka bir genç leydi bulabilirdiniz, lordum."

"Ama sen öyle hanım hanımcık bır leydi değilsin. Hatta bir bakire bile değilsin. Sen son derece orijinal bir kadınsın, sevgili Elinor. Dikkatli ve kuralcı, kusursuz ahlaklı ve

sert olmasına rağmen bekâretini kaybetmiş genç bir kadın. Bana bu işin nasıl olduğunu anlatacaksındır herhalde."

"Cesedimi çiğnemeden asla."

"Hayır, tatlım. Kardeşinin bekâreti ne güne duruyor?"

Elinor gölgelerin içinden ona baktı. "Yapamazsın! Sen bile bu kadar ahlaksız değilsindir."

"Ah canım, ben kesinlikle ahlaksızın tekiyim, hatta daha da fazlasıyım. Fakat aslında güzel Lydia'nın bekâretini bozma görevini, tuhaf bir şekilde kardeşine âşık olmuş görünen Charles Reading'e veririm herhalde."

Elinor ansızın içinden gelen sıkıntılı bir sesi engelleyememişti.

"Anlamadım, canım. Bir şey mi dedin?" dedi Rohan zarif bir reveransla. Elinor cevap vermedi –veremedi– ve Rohan yumuşak bır şekilde devam etti: "Maalesef Charles inkâr etse de kardeşine delicesine âşık olmuş gibi görünüyor. Bu hiçbir yere varamaz. Onun zengin bir kadınla evlenmesi gerekiyor ve kız kardeşin yeterli değil. O da bunu biliyor. Rahatsız edici bir ahlak anlayışı vardır, fakat Lydia'yı kendisine teklif edersem direnemeyeceğini biliyorum. Korkarım Lydia mahvolacak."

"Lydia'yı uyaracağım. O aptal değildir."

"Gerçekten de tahmin ettiğimden daha akıllı ve dayanıklı bir kız. Fakat onu uyaramayacaksın. Biz anlaşıncaya kadar onun yanına yaklaşamayacaksın." Rohan ince bir mum yakınca ani bir ışık parlaması oldu, Elinor şimdi onun yüzünü görebiliyordu; güzel, vahşi, cennetten sürülmüş, cehennemde saltanat süren bir melek.

"Bir kuzenim var–" diye başladı Elinor.

"Marcus Harriman'ın size hiçbir faydası olmayacak. Avukatlarım bunun icabına bakacaklar."

Gene buz. Elinor'un tek çaresi, bunu göstermemekti. "Gerçekten mi?" dedi soğukkanlı bir sesle. "Öyleyse rica ederim söyleyin, koşullarınız nedir? Ne tür bir anlaşmaya varmak istiyorsunuz?"

"Memnun olman lazım, canım. Oldukça makul ve neredeyse centilmence davranıyorum." Elinor inanmazlık içinde gülerken Rohan bır an bekledi. "Senin güzel vücudun üzerinde herhangi bir planım yok. İstediğim senin aklın. Şimdi, kafası çalışan her insan bunun çok daha büyük bir fedakârlık olduğunu anlayacaktır, fakat kadınları uzuvları için değerlendirmek gıbi bir eğilim var ve ben o uzvuna dokunmadığım sürece, tamamen mahvolmuş olmayacaksın."

"Kötü bir lisan kullanıyorsunuz."

"Kötü olan benim, sevgilim. Bunu henüz keşfetmedin mi? Fakat sen benimle isteyerek arkadaşlık ettiğin sürece kız kardeşin emniyette olacak."

"Ne kadar süreyle?"

Rohan şaşırmış görünüyordu. "Bunu düşünmemiştim," dedi. "Belli ki pazaryerinde pazarlık yapmaya iyi alışmışsın –seni selamlıyorum. Ne kadar mı sürer?" Uzun beyaz parmaklarıyla çenesine dokundu. "Aslında, senden sıkılabileceğimi hayal edemiyorum, ama eninde sonunda buna mecburum. Ve ben adil bir adamım... dudak bükme canım... Makul bir süre belirlemem gerekiyor. Paskalya'nın sonuna kadar diyelim mi? Hem sembolik ve hoş bir anlamı da olur. Tanrın dirildiği zaman özgürlüğünü kazanacaksın."

"Benim Tanrım değil," diye atıldı Elinor.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun," dedi Rohan. "Şöyle düşün –kız kardeşin şatoda Bayan Clarke'a katılacak,

orada kendisine gayet iyi bakılacak. Sen de bir bahaneyle burada benimle kalacaksın. Benden daha tecrübeli bir yalancısın –bir şeyler ortaya atıp bir çözüm yolu bulursun. Büyük Perhiz ve Cennet Konağı Âlemleri süresince benim yanımda olursun ve Paskalya ertesi dirilerek yeni bir hayata başlarsın. Hem de hayatının refahını sağlamak için benden gelecek cömert bir ücretle. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kutsal konular hakkında böyle konuşmanız hiç çekici değil."

"Hani senin Tanrın değildi?" diye mırıldandı Rohan. "Ayrıca beni çekici bulup bulmaman da pek umurumda değil, bir tanem."

"Çünkü benim vücudum üzerinde bir planınız yok," diye tamamladı Elinor.

"Hayır, tatlılık. Çünkü sen şimdiden kendini bana kaptırmış durumdasın ve bunu hiçbir şeyin değiştirmesi mümkün değil. Ben ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım bu gerçek değişmeyecek. Tuzağa yakalandın bir kere, tıpkı örümcek ağına yakalanan küçük tatlı bir gece kelebeği gibi."

"Bu konuda yanılıyor olabilirsiniz, lordum. Ağınızda bir yaban arısı olabilir."

"Ah, umarım öyledir, çocuk," dedi Rohan, ayağa kalkmıştı. Mumu söndürünce oda tekrar karanlığa gömüldü. "Yarın sabah imzalaman için bir anlaşma hazırlatacağım."

"Hazırlatmak mı? Benim bir şey imzalamamı mı bekliyorsunuz?"

"Tabii ki. Bu şekilde, eğer anlaşmadan cayarsan, sizi tamamen mahvetmesi için kontratı birkaç nüfuzlu kişiye göstermem yeterli olacak."

Elinor karanlığın içindeki gölgemsi şekle baktı. "Şimdi-

ki durumumla tamamen mahvolmak arasında fark var mı, pek emin değilim."

"Fark kız kardeşin, gözdem. Bir anlaşmaya vardık mı?"

Ona bağırmak istiyordu Elinor, kızmak, yumruklamak istiyordu. Ama hiçbir şey yapmadı. Kedere ve öfkeye daha sonra, yalnız kaldığında, yatak odasının karanlığında hiç kimse kendisini duyup görmediği zaman teslim olacaktı. Şimdilik bunlardan hiçbirisini belli etmeyecekti. "Vardık. Artık uyuyabilir miyim? Kendimi oldukça yorgun hissediyorum." Hatta inandırıcı bir şekilde esnemeyi bile başarmıştı.

"Gerçekten de öyle. Madam beni bekliyor ve oldukça doyumsuz biridir. Umarım yerimi üç adamın dolduracağı kadar uzak kalmamışımdır."

"Neden üç?"

"Sevgilim, benim becerilerimin yerini doldurmak için çok kişi gerekir."

Yüzünde hafif bir okşama hissedince Elinor büyük bir şaşkınlığa kapıldı. Bu imkânsızdı, çünkü Rohan gitmişti. Titreyen ellerle yatağının yanındaki mumu yaktı. Belki de gölgeleri korkutup kaçırmak için. Karanlığın içine dikkatle baktı, fakat yalnızdı.

Ayaklarının ağrısına söverek yataktan dışarı süzüldü. Bunu unutmuştu, ama şimdiden iyileşmeye başlamıştı. Topallayarak salona doğru gitti, fakat Rohan'dan hiçbir belirti yoktu. Odasına açılan iki kapı vardı –kilitlemek için ilkine gittiğinde zaten içerden sürgülenmiş olduğunu gördü. Aksayarak odayı geçip giyinme odasına açılan ikinci kapıya gittiğinde, onun da içerden kilitlenmiş olduğunu anladı. Rohan kilitli kapılardan içeri hayalet gibi girmeyi nasıl başarmıştı?

Önemi yoktu –bunu tekrarlamayacaktı. Bir sandalyeyi sürükleyerek kapı kolunun altına dayadıktan sonra, başka bir sandalye alarak diğerinin altına sıkıştırdı. Hiç kimse bu engelleri geçemeyecekti. Pencerelere gitti. Şiddetli kar yağışı hemen hemen durmuştu, sadece narin kar taneleri süzülüyor ve Elinor bina çatılarını gayet iyi görebiliyordu. Eğer gerekirse, bu yoldan dışarı çıkabilirdi. Tekrar kendisini rahatsız edecek olursa bu odada kapana kısılmış olarak kalmayacaktı...

Fakat kendini kandırıyordu. Kaçacağı hiçbir şey yoktu. Rohan'ın kurallarına uyduğu sürece Lydia emniyette olacaktı ve kendisi sadece Rohan'ın refakatinin sıkıntısına katlanacaktı. Fiziksel alakasının hakaretine değil.

Peki neden gerçek hakaretin, Rohan'ın kendisiyle ilgilenmemesi olduğunu düşünüyordu? Bu ani aptalca fikirleri nereden edinmişti, arzulanabileceği, istenebileceği nereden aklına gelmişti?

Bunları Rohan'dan almıştı. Rohan'ın oyunlarının bir parçasıydı hepsi, eğer kilise takvimini doğru hatırlıyorsa önündeki altı hafta boyunca bu oyunlara katlanmak zorunda kalacaktı. Fakat Rohan'ın kurallarının hiçbir yerinde ona karşı koyamayacağına dair bir şey geçmiyordu. Rohan tüm oyunlarını istediği gibi oynayabilirdi –bu onun kazanacağı anlamına gelmiyordu.

Topallayarak yatağına döndü, ayaklarındaki bandaja göz attıktan sonra üfleyerek mumu söndürdü. Yeni kan sızıntısı yoktu –gerçekten iyileşiyorlardı. Çok geçmeden yürüyebilecekti. Koşmak için. Aptalca bir şekilde her şeyi elde edeceğini düşünen Francis Rohan'ın etrafında zil takıp oynamak için. Onun kazanmasına izin vermeyecekti.

Rohan'ın Lydia'yı emniyette olacağı taşraya göndermesini sağlayacak, sonra da işe koyulacaktı.

Rohan'ın hayatını o kadar sefil hale getirecekti ki, Rohan onu evinden yollamak için yalvaracaktı.

***

İki saat sonra Francis Rohan kendisiyle aynı derecede çıplak olan şu anki sevgilisinin yanında uzanmış yatıyordu. Juliette her zaman yaratıcı olmuştu ve bu gece Rohan da kendisini özellikle ilham verici bulmuştu. Elinor Harriman'ın vücudunu kendi vücudunun altında, üzerinde, karşısında çıplak olarak hayal etmesi çok ayıptı, ama Juliette'e o zihin-uyuşturan zevki verdiği sürece Juliette buna aldırmazdı. Hatta, sevgili Juliette bile bu akşam bitap düşmüştü, kendi sınırının ötesine geçmiş, en sonunda durması için Rohan'a yalvarmak zorunda kalmıştı.

İsteksiz misafirinden bu kadar etkilenmesi can sıkıcıydı. Saplantı boyutuna varması çok daha kötüydü. Arkadaşları –tabii onlara arkadaş diyebilirse– bunu duysa çok şaşırırlardı.

Sebeplerinin çok basit olduğunu biliyordu. Bir çapkın olarak genellikle istediğini elde ederken, bu şekilde kendisini istediği şeyden mahrum bırakıyordu. Normalde olsa Bayan Harrıman'ı çoktan baştan çıkarmış ve unutmuş olurdu. Fakat bir şeyler onu durdurmuştu. Belki de Elinor'un o sakin, pratik havası veya zaman zaman ortaya çıkan garip bir şekilde savunmasız ruh hali yüzünden böyle olmuştu. Rohan oldukça eğleniyordu, bunu yadsımaya gerek yoktu, nihai ödülünü beklerken duyduğu arzudan, bu arzusunu başkalarının üzerinde gidermekten zevk alıyordu.

Nihai ödülüne en sonunda kavuşup kavuşamayacağı, yani Elinor'la yatıp yatmayacağı konusundaysa hiçbir fikri yoktu. Daha önce başından buna benzer bir şey geçmemişti, bu nedenle kıyaslayabileceği hiçbir şey yoktu. Bütün bildiği, yıllardır, belki de onlarca yıldır kendini bu kadar canlı hissetmediğiydi. Hatırlayamıyordu.

Juliette'ten uzaklaşarak yataktan dışarı süzüldü ve bir an için kaşlarını çattı. Suçluluk veya pişmanlık duygusunu hiç tanımamıştı –bunlar aptalca duygulardı. Yine de, üzerinde ne kadar hoş bir bitkinlik olsa da, içinde yanlış bir şeyler yaptığına dair tuhaf bir his vardı.

Saçmalık. Ne istersen onu yap. Canı fena halde bir kadın istemiş ve Juliette emrine amade olmuştu. Hayat zevklerden kaçınılmayacak kadar kısaydı ve eğer Elinor Harriman bu zevklere çomak sokmaya başlarsa, onu İngiltere'ye, ait olduğu yere yollaması yeterliydi. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin kim ve ne olduğuna karışmasına izin vermeyecekti.

Bu sırada Juliette kımıldadı ve hareket ederken hafifçe inledi. Elinor'a bazen aklından geçirdiği o enfes sapkın şeyleri yaptırmayı gerçekten düşünüyor muydu? Belki de onunla iffetli bir şekilde, özenli bir damat gibi sevişmek istiyordu.

Hayır, o hiç kimsenin damadı değildi. Elinor'u önünde diz çöktürecek, kendisini ağzına aldıracaktı. Ona mümkün olan her şekilde sahip olacak, sonra da denemek için yeni yollar bulacaktı. Cennet Konağı'nda çeşitli pozisyon ve çeşitlemelerin anlatıldığı bir kitapçık bulunurdu. Belki de bundan on yıl sonra kitabı açacak ve Harriman'ı hatırlayacaktı.

Ama bu düşüncede hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı, gerçi şimdi oturup da arpacı kumrusu gibi düşüncelere

dalacak değildi. Konak'ta hiçbir kural gözetilmez, yalnızca partnerlerin cömertçe paylaşılması beklenirdi. Rohan, Bayan Harriman'ı bu konuda pas geçmeyi düşünüyordu.

Onunla işi bittiği zaman muhtemelen onu kız kardeşiyle birlikte İngiltere'ye geri yollayacaktı. Kuzenleri hakkında pek bir şey bilmiyordu, fakat kimse bilmeden ve rencide olmadan tatminkâr bir ücret ulaştırmanın bir yolu bulunabılırdi. Elinor gıbi soğuk ve ciddi bir kadını metresi olarak kendine bağlı kılma düşüncesi hoşuna gidiyordu.

Juliette tekrar kıpırdanarak gözlerini açtı. Mum ışığında ona baktı ve hafifçe gülümseyerek elini uzattı.

Rohan yatağa geri döndü.

18

"Anlamıyorum," dedi Lydia, ablasına dehşet içinde bakarak. "Tanrı aşkına, neden sen burada kalırken benim taşraya gitmem gerekiyor."

Elinor alışılmadık bir şekilde heyecanlı görünüyordu. Lydia'nın sevgili ablası, şimdiki gibi lafı kıvırdığı zamanlarda Lydia'nın bunu asla anlayamayacağına dair saf bir inanç taşırdı. "Sana söyledim ya hayatım, lord hazretlerine kütüphanesi konusunda yardım ediyorum. Gerçekten çok nazik," dedi ve Lydia hiçbir karşılık vermedi. "El yazısı iyi olan, Latince bilen birisine ihtiyacı var ve bu da benim yapabileceğim bir şey. Bazıları yüz seneden eski olan çok değerli bazı eski metinlerin değerlendirilmesi gerekiyor ve ne hakkında olduklarını tespit edip kaydedecek birisine ihtiyaç duyuyor."

"O Latince bilmiyor mu?" Latince her soylu genç erkeğin kafasına bitmez tükenmez yıllar boyunca tekrar ede ede sokulurdu ve sefahat düşkünü karakterine rağmen Lord Rohan gene de Lydia'da klasikleri bilen birisi izlenimi bırakmıştı.

"Elbette biliyor," diye yanıtladı Elinor. "Sadece bu işi yapacak vakti yok. Çok yoğun bir sosyal takvimi var..."

"Gerçekten de öyle," dedi Lydia yakışıksız bir homurtuyla. "Paris'teki herkes onun sosyal takvimini bilir."

"İnsanların nasıl dedikodu yaptıklarını bilirsin, Lydia," dedi Elinor, makul görünmeye çalışıp başarısız olarak. "Onun partilerinin Versailles'da verilenlerden daha kötü olduğunu pek sanmıyorum. İnsanlar hikâyeler uydurup dedikodu yaymaya bayılıyorlar, ne kadar aşağılık olursa o kadar iyi oluyor."

"Şatosuna gittiğinde onun kötü şöhretli partilerinden birinin ortasına denk geldiğini sanıyordum," diye belirtti Lydia. Tanrı aşkına, ablası adama yönelik şiddetli antipatisini birdenbire neden değiştiriyordu? Küçük kız kardeşinin her şeyi; yani gerçekçi ve romantizmden uzak ablasının yakışıklı ve tehlikeli bir adam olan Vikont Rohan'a ilgi duyduğunu ta en başından beri bildiğini anlamaya başlamış olabilir miydi?

"Öyle olmuştu," dedi Elinor cesurca. "Ve münasebetsiz hiçbir şey görmedim. Eminim Lord Rohan'ın bana karşı bir şeyler hissettiğini hâlâ düşünmüyorsundur. Paris'te istediği kadını elde edebilir, muhtemelen kraliçe de dahil. Beni sadece eğlenceli buluyor, hepsi bu kadar."

Lydia ablasını inceledi. Üzerinde ince bedenine mükemmel oturan, göğsünü genellikle izin verdiğinden daha fazla açıkta bırakan gri bir elbise vardı. Kendini gizleme çabasıyla omuzlarına üçgen bir şal almış, ama başarısız olmuştu. Sırtına dökülen gür koyu renk saçlarıyla, heyecanlı kahverengi gözleri, kırmızı dudakları, renkli yanaklarıyla kesinlikle harika görünüyordu ve Lord Rohan bunu fark edecek kadar uzmandı. "Çok safsın," dedi Lydia ciddiyet-

le. "Benden büyük olmana rağmen, pek çok bakımdan çok daha safsın. Hiçbır erkeğin senden faydalanmasını istemiyorum."

Elinor'un gülümsemesi zorlamaydı. "Sanırım bunun olması mümkün değil. Sana yemin ederim ki o benim aklımdan başka bir şeyle ilgilenmiyor," dedı tekdüze bir ifadeyle, sözlerinde gerçeğin sesi vardı.

Lydia bunu fark etti. Veya en azından Elinor'un bu gerçeğe inandığını. "O zaman o herif kör bir aptal."

Elinor güldü. "Hayatım, biraz fazla taraf tutuyorsun. Buna bir de şöyle bak, gösterişsiz olmak benim avantajım. Benim hiçbir ısrarlı yaklaşımla karşılaşmadan lord hazretleri için çalışmamı mümkün kılıyor. Harriman Burnu'na müteşekkir kalacağımı hiç düşünmezdim."

"*Lanet olsun* Harriman Burnu'na," dedi Lydia sinirli bir şekilde. "Sen gösterişsiz ve çirkin bir kadın değilsin, hiçbir zaman da olmadın. Aynada kendine bir bak."

"Sen gerçek bir kardeşsin," dedi Elinor, Lydia'nın söylediklerinin tek bir sözüne bile inanmadığı belliydı. "Bayan Clarke'ı seveceksin –nazik ve iyi niyetli bir kadındır. Paskalya'dan sonra gelip seni alacağım ve beraber İngiltere'ye döneceğiz. Güzel, ufak bir ev bulacağız. Babamın arazilerinde olabilir, belki bir köyde, belki bir köyün tam dışında olur. Bir bahçemiz olacak ve bezelyeyle marul yetiştireceğiz. Tavuk yetiştireceğiz. Ve belki de ördek."

Bu bir peri masalı, dıye düşündü Lydia, fakat bunu ablasına söylemeyecekti. "Ördekleri severim."

"Ama kaz olmaz. Onlar ısırıyor."

"Kuğuya ne dersin?"

"Bu, civarımızda su olup olmamasına bağlı. Bir ne-

hır veya gölün ya da benzerı bır şeyin civarında olmak iyi olurdu," dedi Elinor.

"Bol keseden atıp bu hayali kendimiz uydurduğumuza göre, civarımızda su olduğunu düşünelim," dedi Lydia. "Diyorum kı kuğularımızın ve ördeklerimizin olduğu göle dökülen bir dere olsun, kaz kesinlikle olmasın ve böylece evde kalmış iki kız kardeş olarak mutluluk içinde yaşayalım. Kedilerimiz de olsun diye düşünüyorum, hatta bir sürü olsun. Ördekleri kovalamazlar, değil mi?"

"Merak etme, ördekten korkan kediler buluruz," dedi Elinor. "Fakat ne kadar süreyle kız kurusu olarak birlikte kalacağımızdan pek emin değilim. Sen kesinlikle evleneceksin."

"Eğer istemezsem evlenmem," dedi Lydia kararlı bir şekilde. "Ve sanırım istemeyeceğim. Benim daima inatçı ve duygularıma sadık olduğumu bilirsin. Bir kere karar verince, fikrimi değiştirmem."

"Hayatım, burada yapman gereken şey şimdilik gönlünü kimseye kaptırmamak," dedi Elinor hafifçe. "Sadece İngiltere'ye gidene kadar bekle, orada iyi olanakları olan gösterişli bir centilmenin dikkatini çekersin. Ben kesinlikle yeğenim olsun istiyorum, bıliyorsun."

"Korkarım artık çok geç, canım," dedi Lydia. Elinor cevap veremeden hızla konuyu değiştirdi. "Eğer istediğin buysa, taşraya gideceğim. Belki de biraz inziva benim için iyi olur. Ama bana kesin olarak yemin etmen gerekıyor, sen burada kalıp da şey olmayacaksın... şey..." Sözcük bulamamıştı.

"Metres mı?" diye sordu Elinor yardım ederek. "Fahişe mi? Gecelerin kadını mı? Gülünç olma, çocuk. Ben hiç hafif meşrep bir kadın gibı görünüyor muyum?"

"Sen çok güzel görünüyorsun," dedi Lydia dürüstlükle. "Arkada kalıp zarar görmeni istemiyorum."

Elinor hem çok büyük bir sağduyu ve sükûnet kapasitesine sahipti, hem de sert darbeleri geçiştirme becerisi olağanüstüydü. Kardeşine gülümsedi. "Bana hiçbir şey olmayacak küçük budala," dedi gülerek. "Sana ne zaman yalan söyledim?"

Lydia öylece ablasına baktı. "Zannettiğimden fazla." Elinor'u bırakmak istemiyordu. Şehir dışına çıkmak, Charles Raeding'in cazibesinden uzak olmak istemiyordu. Reading bir tehlike teşkil etmiyordu –yangın gecesi kendisine o kadar şefkatle davrandığı halde onu o zamandan beri görmemişti ve göreceğinden de şüpheliydi. Şehir dışına çıkmak bunu garanti altına alacaktı ki hiç kuşkusuz ablasının onu taşraya göndermeye çalışmasının nedenlerinden biri de buydu.

Elinor sakin dış kabuğunun altında endişeyle hâlâ ona bakıyordu. Lydia benliğinin suçluluk hissiyle kaplandığını hissetti. En sonunda, "Tamam, gideceğim," dediğinde Elinor'un rahatlamış tebessümünü görmek her şeye değerdi.

Tabii ablası Lord Rohan'a olan tuhaf ve mantıksız inancında yanılmıyorsa. Rohan, Elinor'a zarar veremezdi. Buna cesaret edemezdi.

Eğer bunu yaparsa, Lydia'yla uğraşması gerekirdi ki Lydia bundan çok ama çok pişman olacağını garanti edebilirdi.

***

Elinor ertesi sabah geç vakitlere kadar uyumuş ve bir suçluluk duygusuyla uyanmıştı. Jeanne-Louise'in kendisi-

nc yardım etmesini beklemeden çabucak giyindi ve odadan dışarı çıkar çıkmaz geçen geceki iri kıyım uşakla karşılaştı. Tek bir söz söylemeye fırsat bulamadan uşak onu kucaklayarak kaldırdı. "Lord hazretleri sizi gideceğiniz yere kadar taşımamı emretti, matmazel."

"Kesinlikle kendi kendime yürüyebiliyorum," dedi Elinor. Utançtan veya harcadığı çabadan dolayı kızarmış olan zavallı uşağın hatırına, kıvranıp kurtulmaya çalışmaktan kaçınmıştı.

"Emir aldım, matmazel. Lord hazretleri sizi taşımamı emretti ve ben de tam olarak öyle yapacağım. Lütfen izin verin, matmazel." Sesindeki hafif yalvaran ifadeyi duyunca, Elinor adama acıdı. Rohan'ın emirlerine itaat etmemek, kolay kolay yapılacak bir şey değildi.

"Kız kardeşimi görmek istiyorum."

Uşak bu sefer daha da huzursuz göründü, sanki Elinor'un ağır vücudundan çok daha ağır bir şeyle mücadele ediyor gibiydi. Derken başını sallayarak yola koyuldu.

"Yanlış yöne gidiyorsunuz," dedi Elinor.

Uşak ne anlama geldiğini ancak Tanrı'nın bilebileceği bir tavırla tekrar başını sallayınca, Elinor adama bir kez daha acıdı. Lydia kendisini başka bir yerde bekliyor olmalıydı.

Evin uçsuz bucaksızlığı onu gene şaşırtmıştı, adeta kilometrelerce yürüyerek geçtikleri salonların çoğu siyah kumaşlarla dekore edilmişti. Kendi kendine yürümemesi iyi olmuştu –kesinlikle kaybolurdu. Lydia gidince, küçük kız kardeşinin odasında kalmaya niyetliydi. Şansı yaver giderse, Rohan kendisinin orada olduğunu hatırlamayacak kadar Âlemlerin şehvetli hazlarına dalmış olacaktı.

Ama en son döndükleri koridoru tanımıştı Elinor –iki hafta önce haklı bir öfkeyle Rohan'ın karşısına çıktığı yer burasıydı. "Umarım kardeşim Lord Rohan'ın yatak odasında değildir," dedi, mücadele etmeye başlayarak. "En azından, olmasa iyi olur."

Uşak onu duymazdan gelerek tutuşunu gevşetmeden yavaşça kapıya vurdu ve iterek kapıyı açtı.

Rohan, iki uşak tarafından giydirilirken hâlâ gömleği ve kısa pantolonuyla öylece duruyordu. Elinor'a bir göz attı, istifini bozmamıştı. "Benim sevgili Elinor'um, bu ne hoş sürpriz. Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Müthiş derecede yardımsever olan uşağınız," dedi Elinor ters bir sesle. "Ayrıca size bana adımla hitap etmeniz için izin vermedim."

"Bunu tatlı sözlere tercih edeceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı Rohan. "Fakat daha samimi sözler kullanmamı istersen..."

"İlk adımı kullanabilirsiniz," dedi Elinor aceleyle, Rohan'ın ne gibi samimi sözcükler kullanabileceğini hayal ederek. "Uşaktan beni kardeşime götürmesini istedim. Ama buraya getirdi. Eğer Lydia burada yatak odanızda bir yerlerdeyse, ciğerinizi sökerim."

Rohan gözlerini kırpıştırdı. "Ne hoş bir kana susamışlık hayali, Elinor. Sonra da ciğerimi yersin herhalde? Böyle vahşi eğilimlerin olduğunu bilmiyordum."

"Konu kız kardeşim olduğu zaman var."

"Kardeşin emniyette," dedi Rohan. "Onu aşağı indirebilirsin, Antoine. Yatağı önerebilirim, ama seninle mücadele edecektir. Yeşil koltuk yeterli olacaktır."

Elinor kendisini yavaşça bir koltuğa yerleştirilmiş olarak buldu ve derhal ayağa fırladı.

"Birisi onu tutsun," dedı Rohan umursamaz bır tavırla. "Ama incitmeden," diye de ekledi ve uşaklar gelip kollarına girdikten sonra fazla kaba davranmamaya dikkat ederek Elinor'u zorla tekrar koltuğa oturttu. Elinor arkasına yaslandı, bir savaşın ne zaman kazanılamayacağını bilirdi.

"Kardeşim nerede?"

"Sana söz verdiğim yerde," dedi Rohan, iki uşak üzerine mükemmel bir şekilde oturan saten ceketini giymesine yardım ederken. "Şimdiye kadar şatoya varmış ve Bayan Clarke tarafından bağrına basılarak karşılanmış olmalı. Kır havası ona iyi gelecek, ayrıca Âlemler sona erdiği zaman da memnuniyetle sana yeniden katılarak İngiltere'ye dönecek."

"Neden ona veda etmeme izin vermediniz?"

Rohan hafifçe gülümsedi. "Sana güvenmediğimi söylemeye cüret etsem bana kızar mısın? Anladığım kadarıyla, ona bu plandan ilk kez bahsederken çok incelikli davranmışsın, fakat sakin görüntünün altında gülünç denecek kadar yumuşak bir kalbin var ve bence kardeşinin gözyaşları, bu hayranlık uyandıran kendine hâkimiyetini paramparça ederdi."

"Ağladı mı yoksa?" Elinor bu noktayı hemen yakalamıştı.

"Elbette ağladı. Annesini ve yaşlı dadısını yeni kaybetti, birkaç parça eşyasını hiç söylemiyorum bile, şimdi de ablası, yani güvenebileceğini düşündüğü tek kişi kendisini terk etmiş durumda."

Elinor sıkarak yumruk yaptığı ellerini eteğinin kıvrımlarının arasına sakladı. "Neden benim onu terk ettiğimi düşünsün ki?"

"Sevgili Elinor'um, benim sekreterim olacağına dair

anlattığın saçma hikâyeye Lydia'nın inandığını gerçekten düşünüyor musun? Evet, birisinin bu konuşmayı dinleyip bana rapor vermesini sağladım –hayır, tekrar fırlamak yok. Bunu yapacağımı tahmin etmiş olman gerekirdi. Beni hafife almaman akıllıca olur."

Elinor acı duygularını saklamak için elinden geleni yaptı. "Gerçekten de bunu yapmamak için çaba sarf edeceğim."

Rohan aynada kendisini incelemek için döndü. Görüntüsünü onayladığı belliydi. "Kız kardeşin tahmin ettiğinden daha akıllı," diye mırıldandı. "Şu anda Lydia senin başına gelebilecek kötü olayları düşünüp duruyor, büyük bir korku içerisinde. Ona yazıp yüreğine su serpmelisin. Ve hiç kuşkum yok ki Bayan Clarke da ona kendisini daha iyi hissetmesinde yardımcı olacaktır –kendisi bizzat Şeytan'ı bile neşelendirebilecek bir kadındır."

"Sizi neşelendiriyor mu?"

Rohan usulca güldü. "Ah, hayır kıymetlim. Ben Şeytan değilim. Sadece onun düşmüş meleklerinden birisiyim." Kendisine uzatılan peruğu eliyle reddederek yer yer gümüşi çizgileri olan gösterişli siyah saçlarını sade bir kuyruk olarak bağlattı. Ellerini uzatınca uşaklar uzun, zarif parmaklarına yüzükler taktılar, sonra başını yana eğerek Elinor'a baktı. "Aslında, beni aramaya geldiğine memnun oldum. Bazı sorularım vardı..."

"Ben sizi aramaya gelmedim," diye atıldı Elinor. "Hatta sizi bir daha hiç görmesem çok mutlu olurum. Sadece kardeşimi arıyordum. Artık burada olmadığına göre, şimdi odama çekileceğim, kendi iki ayağımla. Uşağınızı azat edebilirsiniz."

"Hele bir ayaklarının iyileştiğini tespit edelim, elbette,"

diye mırıldandı Rohan. "Bandajlarını benim açmamı mı istersin, yoksa bu onura kendin mazhar olmayı mı tercih edersin?"

Elinor ayaklarını hemen kat kat eteğinin altına soktu. "Gülünç olmayın."

"Senin ayaklarını çıplakken zaten görmüştüm, küçüğüm," diye belirtti Rohan. "Ve oldukça güzeller. Fakat seni temin ederim ben Chevalier du Corvalle'in aksine vücudun diğer kısımlarını daha tahrik edici bulurum. Ayaklarının enfes kemerleri olmasına rağmen."

Elinor ona açık bir nefretle baktı. "Size güvenilemeyeceğini tahmin etmeliydim. Bir pazarlık yaptık ve siz beni kandırdınız."

"Bunları söyleyen bir erkek olsaydı düelloya davet ederdim." Rohan'ın sesi ipek gibiydi. "İyi mizacımı suiistimal etme."

"Beni düelloya davet etmeyeceksiniz demek. Aslında etseydiniz mutlu olurdum. Bir silahı ateşlemek o kadar zor olmamalı, şu anda gerçekten beyninize bir kurşun yerleştirmekten daha fazla istediğim hiçbir şey yok."

"Sanırım ciğerimi sökmen biraz daha fazla hoşuma gitti, çocuk," dedi Rohan ciddi bir şekilde. "Ateşli silahlar can sıkıcı derecede kişiliksizdir. Gürültülü olmaları da cabası."

Elinor ona ters ters baktı. Yüzünü ve sesini sakin tutmaya kararlı davranmıştı –bu konuda yılların tecrübesine sahipti. Paris sosyetesinin alt kademelerine doğru yavaş yavaş inişleri sırasında kardeşini, aslında tüm ev halkını, her şeyin göründüğü kadar korkunç olmadığına ikna etmeyi başarmıştı. Oldukça kolay yalan söyleyebiliyor, korkusunu ve diğer çalkantılı duygularını saklayabiliyordu. Ama gene

de Lord Rohan, onun o soğukkanlı ve duygusuz maskesini bir çırpıda alaşağı edebiliyordu. "Siz gerçekten rezil bir adamsınız, öyle değil mi?" dedi, artık sözcükleri dolandırmıyordu.

Rohan, Elinor'a bakarken büyüleyici, nefis bir tebessümle gülümsedi. "Gerçekten öyleyim, kıymetlim. Gerçekten kötüyüm –bunu unutmasan iyi olur. Ayrıca kardeşinin güvenliği söz konusu olduğunda başka bir seçeneğin olmadığını da. Eğer arkadaşlarım her türlü kutsal emri çiğnerken onun buradan uzaklaşmasını istiyorsan, o zaman sana önerdiğim tüm şartları kabul etmen gerekiyor. İşte bu kadar basit."

Elinor karşı çıkma zahmetine girmedi. Rohan hem çileden çıkaran hem de tedirgin eden bir üstünlüğe sahipti. Onunla savaşmak hiçbir yere varmıyor ve muhtemelen bu Rohan'ın hoşuna gidiyordu. Savaşını daha akıllıca planlaması gerekiyordu. Sıktığı ellerini gevşetmek için kendini zorlayarak derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

"Peki söyle bana, sevgili annenin ölümünden sonra kendini nasıl hissediyorsun? Sanırım rahatlama hissi oldukça baskın durumda."

Elinor ona öfkeyle baktı. "Sen ne kadar rezil bir adamsın," diye tekrarladı.

"Vazgeç bundan, çocuk," dedi Rohan yorgun bir şekilde. "Annen uzatmalı, ağrılı bir ölümün ortasındaydı. Efsanevi yaratıklara inanıyor olsaydım, bunun Tanrı'nın merhameti olduğunu söylerdim. Onun için gerçekten yas tuttuğuna inanmamı bekleyemezsin."

"Hiçbir şeye inanmanızı beklemiyorum," dedi Elinor sükûnetle, etrafına bakınarak. İri kıyım uşak sohbet sırasında odada kalmıştı ve Elinor ona öne çıkmasını işaret

etti. "Beni odama götürebilirsin, Antoine," dedi, bir önceki gün ismini öğrenmişti. "Şimdilik lord hazretleriyle işim bitti."

Rohan'ın öfkeyle kaşlarını çatacağını umut etmişti. Ama Rohan bunun yerine sadece gülümsedi. Antoine ise ona doğru hareket etmiyordu. "Henüz yemek yemedın, değil mi? Ben de yemedim. Hizmetkârlara ikimiz için masa kurduracağım, böylece küçük ateşkesimizin kurallarını belirleyebiliriz."

"Odama dönüp orada yemeyi tercih ederim."

"Ama ben bana katılmanı tercih ediyorum," dedi Rohan mümkün olabilecek en tatlı sesle, her ne kadar alttan alta çelik gibi bir tonu olsa da. "Antoine, Bayan Harriman'ı yeşil salona taşıyabilirsin."

"*Oui*, lordum," dedi Antoine, onu tekrar kucaklamak için öne çıkarak.

Elinor, Antoine'ı bir bakışla durdurdu. "Bana bir daha dokunursan pişman olursun," diye kükredi zavallı delikanlıya. Antoine o kadar korkmuş görünüyordu ki, Elinor neredeyse acıdı, fakat zaten en başta bu acıma duygusu yüzünden bu boka bulaşmıştı.

"Hizmetkârların üzerinde terör mü estiriyorsun, hayatım? Benden epeyce şey öğreniyorsun demek." Rohan zarif beyaz elini Antoine'a doğru salladı. "Gidebilirsin, delikanlı. Bellı ki hanımefendi kendisini benim taşımamı tercih ediyor."

Elinor yenilgiye uğramak üzere olduğunu anlayarak, "Hayır," diye atıldı. "Antoine, bana yardım edebilirsin."

Rohan hafifçe başını sallayarak onaylayıncaya kadar Antoine yerinden kıpırdamamıştı. "Beni hayal kırıklığına

uğrattın, *ma belle*,"* diye mırıldandı Rohan. "Tüy gibi hafif değilsin, bunu biliyorum, ama seni birkaç kez taşımadım da değil. Fakat Antoine'ı tercih ediyorsan, öyle olsun."

Antoine onu gercken saygıyla şimdıden kucaklamıştı. "Beni ne zaman taşıdınız?" diye sordu Elinor.

"Yanan evden dışarıya, tatlım. Ve koridorumda bayıldığın zaman."

"Ben hayatımda hiç bayılmadım," diye itiraz etti.

"Endişelenmene gerek yok, küçüğüm. Kendi yatak odama taşıdım ve kıyafetlerinin büyük bir kısmını da hizmetkârlar çıkardı. İffetin benden yana emniyetteydi."

"Büyük bir kısmını nıı?" dedı Elinor buz gibi bır sesle. "Bunlardan hiçbirini hatırlamıyorum."

"Hatırlamaman iyi zaten," dedı Rohan hafife alarak. "Onu götür, Antoine. Yapmam gereken küçük bir işim var. Eminim beni beklerken kendisini oyalayabilir. Onunla ilgilenilmesini temin et."

Diğer bir deyişle, onu esir tut. Elinor'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tam anlamıyla kapana kısılmış ve kendisini onun ellerine bırakmıştı. En azından Rohan'ın kendisine olan ilgisi kedı-fare oyunundaki kadar açık ve çetrefilsizdi. Rohan önce birazcık kaçmasına izin veriyor, sonra onu orada tutmak için hızla pençesini üzerine indiriyordu.

Fakat fareler hırlayıp karşı koymazlardı. Ama kendisi bunu kesinlikle yapacaktı. Rohan eğlenmek ve can sıkıntısından kurtulmak mı istemişti? Elinor bunu sağlayacaktı. Hem de öyle sağlayacaktı ki, Rohan bıçaklanma korkusuyla geceleri uyumaktan korkacaktı.

---

* Fr. "Güzelim" –ed.n.

Elinor da oyunlar oynayabılirdi. Rohan'a bir düelloda meydan okuyacak kadar kuvvetli değildi, kaynakları yoktu. Fakat onun hayatını cehenneme çevireceğine inancı tamdı.

Ve tam olarak böyle yapmaya niyetliydi.

***

Bay Mitchum sıkıntı içerisindeydi. Daha inceliksiz olan ceza davaları ve suçlularla değil, mülklerle ve mali konularla uğraşıyordu ve yoğun yaşamının büyük bir kısmını Paris'teki göçmen nüfusunun işlerini hallederek geçirecek kadar şanslı olmuştu. Kuşkusuz soylu genç erkekler sorumsuz oluyorlardı ve hovardalıklarının bir Fransız hapishanesinde son bulmamasını sağlamak onun göreviydi, fakat genel anlamda iyi bir hayat yaşıyordu.

Bu son olaya kadar. Müşterileri ona daima yalan söylerlerdi, bunu bekliyordu. Fakat enikonu dolandırıcılığa, zimmetine para geçirme girişimine, oldukça beklenmedik çapta suçlara alışık değildi. O kadar beklenmedikti ki bu konuda ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Adamı Fransız makamlarına teslim etmesi oldukça zordu. İngilizlerin Fransızlara olan güvensizliğine sahipti, buna da vatandaşlarından birisinin böylesine bir yalanı sürdürmesinden doğan milliyetçi bir utanç eşlik ediyordu. Centilmenle yüz yüze geldiği zaman durumun diplomasi ve incelikle hallolabileceğinden emindi. Dolandırıcı hemen iddiasını geri çekecek ve kaybolup gidecekti.

Gerçekten de, adamın bu kadar ileri gitmiş olması çok şaşırtıcıydı ve Londra'daki meslektaşlarının durumda kuraldışı bir şeyler olduğunu fark etmemiş olması son derece garip geliyordu. Eğer kendi dikkati olmasaydı bütün yap-

tıkları adamın yanına kâr kalacak, adam işin içinden kolayca sıyrılacaktı ki bu düşünce Bay Mitchum'un kanuna adanmış ruhunu ürpertiyordu. O, evliliğin kutsallığına, İngiliz ırkının üstünlüğüne ve İngiliz yasalarının yanılmazlığına inanırdı. Birisinin kalkıp bu inancına aykırı davranmaya teşebbüs etmesi, en aziz tuttuğu değerlerin üzerine indirilen bir darbe olmuştu.

Kâtibini o gün için eve yollamıştı. Adamın rezilliğine ne kadar az kişi tanık olursa o kadar iyi olacaktı. Dışarıda kar yağarken, masasına oturarak sabırla bekledi. Eve geç kalacak, sevgili karısının öfkeden değil, endişeden kaynaklanan azarlamalarına maruz kalacak ve sonra da bir kadeh kırmızı burgonya şarabı içerek karısına son birkaç gündür kendisini sıkanın ne olduğundan az da olsa bahsedecekti. Derken karısı onu alnından öperek iyi bir insan olduğunu söyleyecek ve o da kendisini daha iyi hissedecekti.

Adam yarım saat sonra nihayet büroya ulaştı. Bay Mitchum gecikmeden hoşlanmazdı, fakat o anda anlayış gösterdi. Bir sıçrama yapıp kendisini adamın konumunda hayal edemese de, eğer suçüstü yakalanmış olsaydı büyük ihtimalle kendisini itham eden kişiyle karşılaşmaya isteksiz olacağını düşündü.

Penceresinden dışarı baktı. Fırtınanın eli kulağındaydı –aslında kış ve geç gelen ilkbahar olağandışı bir şekilde sert geçmişti. Eve ne kadar erken giderse o kadar iyi olacaktı.

Müvekkili tüm sevimliliğiyle gelmiş ve şapkasındaki karları silkelerken geciktiği için özür dilemişti. Mitchum'un canını sıkan konu hakkında herhangi bir fikri varsa bile, hiç belli etmemişti.

Bir süre sonra Mitchum nazik sohbetlerle vakit kaybetmek istemeyerek söze girdi. "Korkarım, " dedi, "ciddi

bir sorunla karşılaştım, Bay Harriman. Belgeleriniz sahte. Ben Baron Tolliver'ın mülklerinin ne kadar vârisiysem, siz de ancak o kadar vârisi olabilirsiniz."

Marcus Harriman yakışıklı ve cana yakın bir adamdı ve Bay Mitchum'a gülümsedi. "Sanırım bir hata yapıyorsunuz, Mitchum," dedi hoş bir şekilde. Oturmayı reddetmişti, pencerenin yanında durmuş, güç toplayan fırtınayı seyrediyordu. "Birisi bana iftira mı attı? Bu suçlamaları kim biliyor?"

Bay Mitchum tamamen kırgın bir ağırbaşlılıkla dikleşti. "Nasıl ketum olunacağını bildiğime inanıyorum, beyefendi," dedi burnunu çekerek. "Şimdiye kadar kuşkumu hiç kimseye aktarmadım. Durumu düzeltmeniz için size bir şans vermemin daha adil olacağını düşündüm."

"Daha adil demek?" diye tekrarladı Marcus sıcak bir sesle. "Bana durumu düzeltme şansı tanıdığın için sana müteşekkirim, Mitchum. Belgelerin neresinde kusur bulduğunu bana gösterebilir misin?"

Bay Mitchum iyi hazırlanmıştı ve Bay Harriman masanın etrafını dolanıp arkasından yaklaşırken, masasının üzerine çeşitli kimlik kanıtlarını yayıyordu. "Burada," dedi açık bir sahtekârlığı işaret ederek. "Ve burada," diye ekledi, Bay Harriman kendisine doğru eğilirken.

Mitchum bir şey hissetmeden önce kendi kanını gördü, sonra da akan kanı durdurmak için beyhude bir girişimle ellerini boynuna götürdü. En azından bir acı hissetmedim, diye düşündü. Gözünün önünden karısının yüzü geçti. Bir an sonra öne yığıldı, ölmüştü.

Marcus Harriman bıçağındaki kanı yaşlı avukatın ceketine sildikten sonra, tekrar yeleğinin altına sakladı. Hızla hareket ederek, kandan sırılsıklam olmuş kâğıtları toplayıp

ateşe attı. Yanıncaya kadar bekledi, sonra küçük şömine küreğiyle parlak kırmızı kömürlerden bir kısmını alarak halıya ve ahşap döşemelere serpiştirdi. Neredeyse hemen yangın çıkmıştı.

Bir adım geri attı, eserine hayran kalmıştı. Pelikan Sokağı'ndaki yangını çıkardıktan sonra orada yeterince kalmaya cesaret edememiş ve sonunda başarısız olmuştu. Bu daha kolay olacaktı.

Avukata tekrar göz attı. Peruğu başından kaymış, kan gölünün ortasında duruyordu. Gülünç görünüyordu. Marcus usulca güldü. Yaşlı aptal hak ettiği cezayı bulmuştu.

Ve bir an sonra dışarı çıkarak kapıyı kapattı, yangını arkasında bırakmıştı.

19

Rohan mumlarla aydınlatılmış koridorda sarmaş dolaş çiftlerin arasından geçerek ilerledi. Nefis göründüğünü biliyordu –giyinip kuşanmak için saatler harcamıştı ve her şey olması gerektiği gibiydi. Mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve pudralanmış peruğunun tepesinden siyah incilerle süslenmiş gri saten ceketine kadar. Uzun çorapları en kaliteli ipekten yapılmıştı, gece ayakkabılarının yüksek topuklarında parmaklarındakilere ve kulaklarındakilere uygun elmaslar vardı.

Bu ayakkabılar için karışık duyguları vardı. Çok görkemliydiler ve ufak bir servete mal olmuşlardı. Masrafını karşılayabileceği pek çok gereksizlikten birisiydi. Gece kıyafetine mükemmel bir şekilde uymuştu. Ve topuklar zaten hatırı sayılır olan boyunu iyice uzatarak onu Cennet Konağı üyelerinin veya misafirlerinin hepsinden uzun boylu yapmıştı. Sorun, hiçbir zaman o mükemmel, edalı yürümeyi başaramamış olmasıydı. Uzun adımlarla yürüme eğilimi çok fazlaydı ve ömrünün yarısını Fransa'nın

parfüm kokulu konuk salonları ile yatak odalarında geçirmiş olması bunu değiştirememişti.

Hayatın erken döneminde maruz kalınan etkilerin genellikle en kuvvetlileri olduğunu biliyordu. Ve hayatının ilk on beş yılı, babasının Cornwall'daki geniş arazileri ile büyükbabasının İskoçya'daki toprakları arasında geçmişti. Şehirler çok fazla enerjisi olan genç bir delikanlı için neredeyse bir bilinmezdi; kırsal alanlarda aylak aylak dolaşır, her gün yanında kendisi kadar kirli bir ya da iki spanyelle çamurlara bulanmış olarak, bazen elinde bir çift sülünle, bazen yakındaki dereden bir dizi alabalıkla eve geri dönerdi. Zaman zaman rüyasında, oltası suda, yanındaki çimenlerde hırıltıyla soluyan bir spanyelle birlikte o derenin kenarında uzandığını görüyor, neredeyse hayatının mükemmel zamanlarına geri döndüğünü düşünüyordu. Derken suyun rengi kan kırmızısına dönüyor, etrafındaki erkekler ölmüş veya ölmekte oluyordu; erkek kardeşini kollarının arasına alıp can damarından akan kanı durdurmaya çalışırken Simon'ın gözleri yavaş yavaş ferini kaybediyor ve bu sırada mızrağı tam atılırken görüyor, ama başını eğip kurtulma şansı bulamıyordu.

Çığlık atarak, ter içinde uyanıyordu. Bu tepkiyi göstermeye çok uzun yıllar önce başlamıştı ve kendisine bununla ilgili sorular sorabilecek birisiyle yatağını hiç paylaşmamış olması bir nimetti. Bir kadının yumuşak vücuduyla kendisini yorgunluktan tüketmeyi başarırsa kâbuslarından uzak kalacağını düşünerek mantıklı bir çözüme varmış ve hep buna uygun şekilde davranmıştı.

Elinor'un annesinin yolundan gitmemiş olması iyi bir şeydi. Gerçi aslında yapılan seçimlere dikkat edilecek olursa, diğer daha küçük rahatsızlıklar gibi, İngiliz hastalığın-

dan da sakınmak kolaydı. Herhangi bir kuşkuya kapıldığı zaman çekip gidiyordu –hiç kimseyi kendisini tehlikeye atacak kadar istememişti. Daima daha güvenli bir geçmişi olan çekici birileri bulunabiliyordu.

Ne var ki bu dikkatli planını değiştirmek istiyordu. Bayan Harriman'ın bekâretinin bozulmasına neyin ve kimin yol açtığı hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat bir gemi dolusu hastalıklı denizcinin tecavüzüne uğramış olsa bile bunun önemi yoktu. Onu istiyordu. Bu kadar basitti. Ayrıca hastalıktan korunmak için tuhaf aletler, kimyasallara batırılmış koyun bağırsağından veya ketenden yapılmış zarflar vardı. Bunlardan hiç kullanmamıştı, fakat Bayan Elinor'la birlikte olmak uğruna kullanmaya hazırdı ve uşağını bol miktarda temin etmesi için dışarı göndermişti. Büyüleyici, isteksiz misafiriyle bir seferin yetmeyeceğine dair kuvvetli bir önsezisi vardı.

Aslında bunların Cennet Konağı Âlemleri'nde mevcut olması gerekirdi, fakat uygun bir tedbir "Ne istersen onu yap" sloganının öylesine antiteziydi ki, arkadaşlarının buna itiraz edeceğini düşünmüştü. Oynadıkları oyunlarının fevkalade aptalca göründüğü zamanlar oluyordu.

Âlemler resmi olarak ertesi geceye kadar başlamayacaktı, ama üyeler şimdiden gelmeye başlamışlardı. Bunlara yeni adaylar da dahildi. Hakkında hiçbir bilgisi yokmuş gibi davranmasına rağmen, aralarından birisi çok ilgisini çekiyordu. Marcus Harriman, yani Lord Tolliver topluluklarına Sör Henry Pennington tarafından getirilmişti ki bu da pek hoş bir durum değildi. Sör Henry acı vermeye özel bir ilgisi olan can sıkıcı, çirkin bir adamdı, fakat yakın çevrelerinde yeterince arkadaşı olduğu için Francis onu görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Ne var ki Harriman

ismi dikkatini çekmişti ve kendisine kalan mirasla Elinor'u Rohan'a mahkûm eden bu şanslı vârisle tanışmak için sabırsızlanıyordu. Tabii onun Elinor'u görmesine izin verecek değildi. Elinor'u Cennet Konağı sakinlerinin görüş alanının dışında tutmaya kesin kararlıydı. Yine de adama minnettarlığını ifade etmek için bir yol bulması gerekecekti.

Bayan Clarke'tan haber almıştı. Lydia, Rohan'ın tahmin ettiği gibi güzelce yerleşmişti. Eğer Elinor bu konuda düşünmeye son verirse, Lydia'yı Bayan Clarke'ın şefkatli bakımına teslim etmenin her türlü fedakârlığa değecek bir nimet olduğunu anlardı. Bayan Clarke'ın sıcak ve pratik sevgisi her türlü yarayı iyileştirebilirdi.

Rohan Paris'teki sürgünün üçüncü yılındayken, Bayan Clarke kocası ve küçük kızıyla öylece ortaya çıkmış ve onu çekilmiş olduğu karanlık, sefil yerden çıkarmaya girişmişti. Tabii onu tümüyle geri getirmesi mümkün olmamıştı. Görmüş olduğu şeylerden sonra, bunu hiç kimse yapamazdı. Bunun bir önemi yoktu. Bayan Clarke, hayatını düzenli bir şekilde kısımlara ayrılmış vaziyette tutmasında ona yardım ediyor ve Cennet Konağı'nın şaibeli zevkleri çok yıpratıcı hale geldiği zaman, Rohan daima Bayan Clarke'ın kendisi için yarattığı dünyaya kaçabiliyordu.

Şu anda Bayan Lydia'nın ihtiyacı olan şey tam da buydu. Kader ona nazik davranmamıştı, fakat zaten kader hercai bir yosmaydı. Eğer ablası ona mutlu bir son sağlamaya kararlıysa bile, tüm şartlar aleyhineydi.

İlginçtir ki, uzun burunlu kuklası mutlu bir hayatın mümkün olabileceğini düşünebiliyordu. Elbette Elinor kendisi için böyle bir şeyin mümkün olabileceğini kesinlikle düşünmüyordu, Rohan'ın aklına bir kez daha Etien-

ne geldi. Şakadan anlamayan sıkıcı bir tipti, fakat Elinor'un onun kadar yaşamaktan bıkıp usanmış birisini bile cezbetme yeteneği vardı. Birkaç yıl sonra muhtemelen Etienne'i güldürmeyi başarabilirdi.

Bir şey kesindi: Etienne istediğini elde edemeyecekti. Kendisine ne kadar tatlı gelirse gelsin, Bayan Lydia Harriman'ı elde etmeyecekti. Rohan, Charles Reading'in bu işin icabına bakacağını biliyordu.

Ayrıca Rohan ölmeyi seçene kadar, Etienne hatırı sayılır miktarda mal mülkle birlikte Kont Giverney unvanını da miras olarak alamayacaktı ki Rohan'ın uzun bir süre boyunca ölmek gibi bir niyeti yoktu. Elbette çoluk çocuk sahibi olmayı tasarlamıyordu, bu nedenle Etienne sonunda kesinlikle zengin bir kont olacaktı. Elinor ise bir kontes. Bu hoşuna gider miydi acaba? Bunun olması için Rohan'ın ölmesi gerekecekti. Acaba öldüğü zaman Elinor onu ve onun kendisine neler verdiğini düşünür müydü?

Bayan Clarke'ın uygarlaştırıcı etkisinin çok uzaklara ulaşmamış olması çok kötüydü. Etienne, Rohan'ın avukatlarına başvurup doğrudan mülklerin ve unvanın kendisine geri verilmesini talep etmişti. Rohan tüm bunları şans eseri elde etmişti ve eğer Etienne gereken paraya sahip olmuş olsaydı, bu duruma karşı çıkabilir ve Fransa kralı da muhtemelen bir Ingiliz sürgününün yerine kendi vatandaşının tarafını tutardı. Ne de olsa Fransızlar, kendileri için bir yük haline geldiği anda Yakışıklı Prens Charlie'yi rekor sürede kendi kıyılarından sürmüşlerdi.

Bu da Rohan için gayet iyi olmuştu. Yakışıklı Prens Charlie'yi, soğuk güneşli havada parlayan o altınsı kızıl saçlarıyla sadece uzaktan görmüş, meşhur mavi gözlerini görecek kadar yakın olmamıştı. Kibriyle Culloden'daki fe-

lakete neden olarak onları Kasap Cumberland'in insafına bırakan bu adam yüzünden her şeyini kaybetmişti ve onu bir daha asla görmemekten son derece mutluydu. Roma çok yakındı.

"Bize katılmak ister misin, Francis?" dedi çekici bir kadın sesi. Juliette kat kat eteklerinin altında diz çökmüş bir adamla bir kanepede uzanmış vaziyetteydi, gözleri mum ışığında ışıl ışıl parlıyordu.

Rohan genç adamın Juliette'e verdiği hizmeti bozmamak amacıyla başını iki yana salladı. Genç adamın kıçının görüntüsünden, onun Juliette'in son yatak partnerinden en az on beş yaş daha genç olan Lord Valancey olduğunu tahmin ederek hafifçe gülümseyiverdi. Juliette doymak bilmiyordu. Enerjiyle dolup taşan genç bir erkek bulması iyi olmuştu. Böylece sonradan Rohan'ın peşine düşme ihtimali azalmıştı.

Bu sırada Rohan daha küçük olan balo salonundan birtakım kahkaha çığlıkları duydu. En azından, bu çığlıkların zevk çığlıkları olduğunu farz etti. Her ne olursa olsun, kendisini alakadar etmiyordu. Şu anda hoş vakit geçirmeye ikna edip edemeyeceğini görmek için tutsak prensesini ziyarete gidiyordu.

İçeride müzik çalıyordu, bu onun son fikirlerinden birisiydi. Müzik dinlerken sevişmenin zevkini keşfetmiş ve bu alışkanlık Konak üyeleri arasında hızla yayılmıştı. Akşam odası demeyi tercih ettiği yerde, dörtlü bir orkestra çalıyordu. Burası uzun zaman önce, genç bir hanımefendinin uzanabileceği bir koltuk ve mektuplarını yazabileceği bir çalışma masasıyla tamamlanmış güzel bir oturma odası olarak hizmet vermişti. Evinde genç hanımefendiler yoktu. Koltuk hâlâ oradaydı ve şimdiye kadar epeyce ateşli

kullanıma maruz kalmıştı, fakat masa gitmişti ve doğuya bakan pencereler meraklıların içeriyi dikizlemesini engellemek için siyah kumaşla kaplanmıştı.

Birkaç el piket oynama arzusuna karşı koyarak kumar odasını geçti. Kafasında kumar oynamak yoktu, o daima bir seferde tek bir şey yapan ve bunu son derece mükemmel yapan bir adam olmuştu. Ayrıca, insanların kafasında başka konular olduğu zaman kazanmak çok kolaydı ve bu koşullar altında kazanmayı kesinlikle sıkıcı buluyordu.

İkinci kata giden merdivenleri tırmandı. Gelecek konukların sayısı, bu katta ve bir üst katta yer alan odaların çoğunu dolduracak, hatta bazıları doğu kanadında önceden Bayan Lydia Harriman'a ev sahipliği yapan kısma kadar uzanacaktı. Odaları daha önce işgal eden kişi hakkında tabii ki yalan söylemişti –Elinor'un kız kardeşiyle çok fazla zaman geçirmesi işine gelmemişti.

Birlikte yedikleri öğle yemeği... ilginç olmuştu. Elinor, kendisine saldırmak üzere olduğundan emin bir halde onu tetikte bir tilki gibi seyretmişti. Rohan ise en sevimli tavrına bürünmüştü. Yanlarında herhangi bir kadın olsa, Elinor tamamen rahatlayabilirdi. Ki Rohan'ın başka bir kadın istememesinin sebebi tam da buydu. Elinor onu sıcak, kahverengi, kuşkucu gözleriyle izlemiş, her an çizgiyi aşmasını beklemişti.

Ama Rohan tabii ki çizgiyi aşmamıştı. Yemeğin ardından güçlü kuvvetli Antoine, Elinor'u, öğle yemeği sırasında Rohan'ın kitaplar ve şekerlemeler yollamış olduğu odasına geri taşımış ve o zamandan bu yana Rohan ondan hiç haber almamıştı. Hafif bir akşam yemeği istediğine dair raporlar gelmişti, fakat bunun dışında dairesinde tamamen kendi kendine yettiği bildiriliyordu.

Rohan işte tüm bunları değiştirmek üzereydi.

Saat başlarında Paris gürültülü bir şehirdi –her bölgeden çanlar çalardı ve Elinor'un kapısına yaklaşırken çanlar saatin on bir olduğunu ilan ediyordu. Kendisini şaşırtacak bir şekilde, yavaş yavaş uyarıldığını hissedebiliyordu. Kendisi onlardan ne isterse istesin uzuvları mükemmel ve güvenilir bir şekilde çalıştığı halde, beklenti duygusunun kendisinde böyle bir tepkiye yol açmasının üzerinden uzun yıllar geçmişti. Karşılanmayabilecek bir beklenti duygusunun.

Saat on bir. Güzel bir saat. Elinor'un hizmetçisi olarak görevlendirdiği kız odanın dışında bir sandalyede oturuyordu ve kendisi yaklaşırken uyanık olacak kadar akıllıydı. "Sen gidebilirsin," dedi Rohan usulca.

"Nereye, lordum?" diye sordu kız, irkilmişti.

"Umursuyor gibi görünüyor muyum?" dedi onur kırıcı bir şekilde. "Konuşmamızı tam olarak duyamayacağın kadar uzak, hanımefendi seni çağırdığı zaman gelecek kadar yakın bir yere."

"Baş üstüne, lordum," dedi kız başını hızla öne eğerek. Hızla uzaklaşırken Rohan sabırsızlıkla onun gidişini izledi

Kapı içerden kilitliydi. Anahtar kendisini dışarıda bırakacak şekilde hâlâ kilitteydi ve Rohan kapının arkasında bir de sandalye olduğundan şüphelendi. Kendi kendine güldü ve vücudundaki hoş gerginlik arttı. Oyun oynamayı severdi.

Elinor'u yerleştirdiği süitte iki kapının yanı sıra iki de gizli giriş vardı. Odalar bir zamanlar, âşıklara olan iştahı görmüş geçirmiş Fransızları bile afallatan büyük halasına aitti. Uyanık bir adam için kalenin içine girecek bir yol her zaman vardı.

Elinor ilkini bulup bloke etmişti, bunu görünce Rohan'ın ilgisi ölçülebilir seviyelerde arttı. Bu, alçı pervazın üzerine tünemiş melek çocuk heykelciğinin doğru noktasına dokunulduğu zaman kayarak açılan bir koridor paneliydi. *Tant pis,* diye düşündü Rohan ilerlerken. Bir tane daha giriş vardı; bu, bitişik odadaki bir dolabın içinden masif, perdeli yatağın yanına açılıyordu. Eğer Elinor bunu da bulmuşsa, o zaman kapıyı kırması için Antoine'ı çağırtacaktı.

Bitişik oda sakin ve sessizdi. Gündüzleri duvarlardaki Şam işi örtüler huzurlu bir mavi-gri renkte parıldardı, oysa şimdi Rohan'ın mumunun hafif ışığında her şey siyah ve grinin çeşitli tonlarına bürünmüştü. Geniş bir daireydi burası, neredeyse kendisininki kadar genişti ve Rohan birdenbire kıyafetinin bir kısmını burada çıkarmaya karar verdi.

Ay neredeyse parlak sayılırdı, karanlık odayı yolunu görecek kadar aydınlatıyordu. Mumunu söndürdü, dolabın kapağını açarak kapı mandalına uzandı.

O tatmin edici *klik* sesini duyunca kapıyı açarak Elinor'un yatak odasına girdi, bir hayalet kadar sessiz hareket ediyordu.

Elinor yan tarafında bir mum, kucağında bir kitapla rahat koltukta oturuyordu. Ve aynı, sevimli küçük tabanca Rohan'ın kara yüreğine doğrultulmuştu.

"Tanrı aşkına, o iğrenç küçük silahı nasıl tekrar ele geçirdin?" diye mırıldandı Rohan, odada ilerlerken.

"Charles Reading, Jacobs'a iade etmişti. O mahallede yaşarken korunmaya ihtiyacımız olacağını düşünmüştü. Peki, Jacobs nerede?"

"Jacobs'ın kim olduğunu sorabilir miyim?" Rohan oda-

da yürümeye devam etti. Tabancanın namlusu aynı kararlılıkla kalbini gösteriyordu.

"Arabacımız."

"Sizin arabanız yoktu ki."

"Ukalalık taslamayın," dedi Elinor çabucak. "Bir ara çok sayıda arabamız vardı. Jacobs bizimle birlikte Fransa'ya geldi ve bizi gözetmek için yıllarca bizimle birlikte kaldı."

"Ah, şu hırsız karakterli arabacı. Gözetme becerilerinin yetersiz kaldığını belirtebilir miyim?"

"Elinden geleni yaptı. Şimdi nerede?"

"Sanıyorum cenaze işleri için İngiltere'ye dönen annenle dadının cansız bedenlerine eşlik ediyor."

Elinor silahı elinden düşürecek gibi oldu, patlasaydı çok kötü olabilirdi. "Ne?"

"İkisinin de İngiliz topraklarına gömülmeyi isteyeceğini düşündüm. Babanın arazilerine götürülerek oraya defnedilmeleri için gerekli düzenlemeleri yaptım."

"Ve bana sormak aklınıza gelmedi, öyle mi?"

"Açıkçası büyük bir hızla hareket etmemiz gerekiyordu. İngiliz topraklarına defnedilmeyi istemezler miydi yani?"

"Dadı Maude kesinlikle isterdi. O İngiltere'yi hep özledi. Annemse babamın yanına gömüldüğü için mezarında ters dönecektir."

"Evet, böyle bir avantaj da söz konusu," dedi Rohan ağırbaşlı bir tavırla. "Annenin ebedi huzuru hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Annemin bu yaşamda kendi cehennemini yaşadığını düşünüyorum," dedi Elinor.

"Doğru. Ne var ki, bu cehennemi kızlarıyla paylaşmakta oldukça cömert davrandı, özellikle de büyük kızıyla paylaşmakta. Ben cennet veya cehenneme inanmıyorum,

dolayısıyla nereye gömüldüğünün fark edeceğini pek sanmıyorum, fakat bu şık jestim için sanırım bana teşekkür etmen gerekiyor."

"Bu konuda herhangi bir seçeneğim yok ki," dedi Elinor mayhoş bir şekilde.

"Yeterince doğru. Oturabilir miyim?"

"Hayır."

"İşte bu beni ikilemde bırakıyor. Eğer otururşam sadece kabalık mı etmiş olurum, yoksa beni vurur musun? Şimdiye kadar kıyafetlerime karşı çok merhametsiz davrandın ve bu elbiseye özellikle düşkünüm. Kurşun delikleriyle mahvolması hiç hoşuma gitmez doğrusu."

"Neden deneyip ne olacağını görmüyorsun?" Elinor'un sesinde tatlı bir tehdit vardı. Onu nereye kadar zorlayabileceğini görmek için oturmaya değebilirdi.

"Teşekkürler, öyle yapacağım," dedi, ceketinin hacimli eteklerini dışa doğru yayarak Elinor'un rahat koltuğunun ucuna otururken.

Elinor hızla bacaklarını yukarı, ondan uzağa doğru çekti ve silahını daha sıkı kavradı. "Kadere meydan okumak gerçekten hoşunuza gidiyor, öyle değil mi?"

"Sen benim kaderim misin, güzel kuklam? Seni şatomda paçavraların içinde gördüğümden beri içimde tedirgin bir duygu uyanmıştı. Çoğu erkek ters yöne kaçardı, fakat itiraf etmeliyim ki ben risk almaya haddinden fazla meraklıyım. Beni gerçekten vuracak mısın?"

"Bu çok mümkün."

Rohan ona gülümsedi. "Neden? Sadece canını sıktığım için mi? Bu biraz aşırı kaçar. Sana tecavüz edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Genç kadının vücudunun aniden sarsıldığını hissetti ve

hâlâ karnına doğrultulmuş vaziyetteki tabancanın tetiğindeki parmağı sarsılmadığı için şükretti. Elinor'un sakinleşmek için harcadığı çabayı hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi genç kadın.

"Neden olmasın? Bana inanmamayı seçtiğin halde, sana sahip olmayı tasarladığımı açık açık söyledim."

"Bana sohbet etmek için kalmamı istediğinizi söylediniz. Sizi eğlendirmek için," dedi Elinor.

"Ve sen de bana inandın mı? Aptal çocuk. Bir çapkınla, bir Cennet Konağı üyesiyle konuşuyorsun. İyi bir sohbete olan düşkünlüğümüzle tanındığımızı sanmıyorum."

Elinor çok sakindi. "Yani bana tecavüz mü edeceksiniz?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi Rohan yumuşak bir kahkahayla, Elinor'un vücudundaki gerginlik kısmen geçmişti. "Ben çekicilikle elde edebileceğim bir şeyi asla zorla almam."

Elinor'un şaşkın kahkahası gerçekti ve daha hassas birisini yaralayabilirdi. Ama Rohan'ın onu daha fazla istemesine neden olmuştu. "Eğer cazibenize güveniyorsanız, çok beklersiniz, lordum," dedi Elinor kesin bir şekilde.

"Belki de," dedi Rohan. "Neden tabancanı bırakmıyorsun? Onu senden alırım ve sen de izin verirsin, fakat o zaman sana iade etmem için bir sürü saçma sapan konuşma yapmak zorunda kalırız. Hadi, bırak onu, sevgili kuklam. Beni vurmak istemediğini biliyorsun."

"Yanılıyorsunuz. Bu tetiği çekmekten daha çok hoşuma gidecek bir şey yok," dedi Elinor ödün vermeyen bir sesle.

Rohan güldü. "Bir parçanın vücudumda oldukça geniş bir delik açmak istediğini kabul ediyorum. Ama ben vücu-

dumu tek parça olarak isteyen geri kalan parçana güveniyorum."

"Sizi hiçbir şekilde istemiyorum."

"İşte bu düpedüz bir yalan, kıymetlim." Uzanıp tabancayı Elinor'un elinden aldı, horozunu indirdi ve dikkatle parke zemine koydu. Elinor'un tabancayı bu iş için adamakıllı hazır hale getirdiğini düşünmemişti. Onu gerçekten hafife almamalıydı.

Elinor hiçbir şey söylemiyordu.

Artık parmaklarının arasında bir tabanca tutmadığı için, elleri kucağında duruyordu. Rohan bir elini aldı ve uzun parmaklarının Elinor'un parmaklarının etrafında kaymasına izin vererek başparmağıyla bileğinin iç kısmını ovuşturmaya başladı. Elini parmaklarını kıvırarak yumruğunu sıkmaya çalıştı, ama Rohan'ın engellemesine karşı koymadı.

Genç kadın derin bir nefes alarak kendisini rahatlamaya zorladı; Rohan ona bunun büyük bir hata olduğunu söyleyebilirdi. Bir Cennet Konağı üyesi bir şey istediği zaman tedbirli olmak gerekirdi. Elinor elini kurtarmak için çekti ve Rohan serbest bırakınca, koltuğa sırtını yaslayarak enfes derecede dikkatli bakışlarla Rohan'ı incelemeye başladı.

"Sanırım bu konuyu enine boyuna düşünmediniz, lordum. Bazı garip nedenlerle yatağınızda masum ve denenmemiş birisini istediğinize karar verdiniz. Belki de frengi hastalığınız var ve bir bakirenin bunu iyileştireceğini düşünüyorsunuz. Belki bir sürü fahişeden sonra bir bakirenin taze soluğu size dayanılmaz geldi. Fakat ben istediğiniz kadın değilim. Ben masum değilim, deneyimsiz değilim, ben bakire değilim."

Zavallıcık. Bekâretin canı cehenneme, Rohan ondan

daha masum bir kadınla ne zaman karşılaştığını bilmiyordu. Bu neredeyse kendisini suçlu hissetmesine sebep oluyordu.

"Senden şüphelenmeme neden olacaksın," dedi, ondan bir an bile şüphelenmeden. "Bunu şimdiye kadar iki kez rahatça söylemiş olman, bana dikkatimi başka yöne çekmek için yalan söylediğini düşündürüyor."

"Yalan söylemiyorum."

"Kanıtla," dedi Rohan. "Şeytanla anlaşma yaptın, Şehrazat. Bana aşk ilişkilerini anlat, o zaman belki gitmene izin veririm."

Elinor seçeneklerini tartarken Rohan onun aklının nasıl çalıştığını neredeyse görebiliyordu. Hakikat mi, yoksa ayrıntılı bir fantezi mi? Sabırla bekledi, tamamen rahattı.

"İlk aşkım kardeşimin müzik öğretmeniydi," dedi genç kadın bir süre sonra. "O zaman hâlâ Faubourg Saint-Martin'de yaşıyorduk –annemin pek çok cömert arkadaşı vardı ve biz... biz mutluyduk. Benim yaşımdaydı, on yedisindeydi ve uzun sarı saçları, mavi gözleri, nazik dokunuşlarıyla oldukça yakışıklıydı. Beni seviyordu," dedi basit bir şekilde.

"Peki bu kusursuzluk örneğinin adı neydi?"

"Pascal de Florent," dedi Elinor tereddüt etmeden ve Rohan bir an için ona inanacak gibi oldu.

"Yana kay."

Elinor ona dik dik baktı. "Neden?"

"Çünkü bana bunların hepsini anlatacaksın ve ben rahat etmek istiyorum. Eğer yatağa çekilmeyi tercih etmiyorsan, bu koltuk ikimiz için yeterli büyüklükte. Yatağa çekilmek istemiyor musun? O zaman yana kay."

Elinor duraksadı, fakat açıkça görülüyordu ki Rohan

korkularını yatıştırmayı başarmıştı. Kenara çekildi ve Rohan yukarı, onun yanına kaydı.

"Ahh!" dedi Elinor. "Bu kadar lanet olası mücevheri ayın anda takmak zorunda mısınız?"

"Tabii ki hayır, güvercinim." Rohan elmas kakmalı düğmelerini açıp ceketini çıkardı. Akşam için, kimsenin yardımı olmadan rahatça üzerinden çıkarabileceği daha teferruatsız ceketlerinden birisini seçmişti. Ceketi yere atarken uşağının bunu görse neler söyleyebileceğini düşünerek gülümsedi.

Tekrar geriye yaslandı, Elinor'a çok yakındı. "Devam edelim mi?" dedi.

Elinor dönerek ona baktı. Rohan mum ışığında bile onun isyankâr kahverengi gözlerindeki altın sarısı benekleri görebiliyordu. Acaba gözleri hiç yumuşuyor muydu?

Elinor onun yanında arkasına yaslandı, omuzları birbirine değiyordu. Genç kadın uzaklaşmaya çalıştı, fakat gideceği yer yoktu. "Peki öyleyse, işte annemin genç hayranlarından birisi vardı..."

"O kadar hızlı değil, kıymetlim. Bana bir hikâye anlatıyorsun. İffetsiz bir hizmetkârın maceraları. Ben onu dinlemek istiyorum. O müzik öğretmenine âşık oldun mu?"

"El... elbette." Elinor durdu. "Yakışıklı ve çok nazikti."

Bir sevgiliyi anlatırken kullanılacak sözler değil, diye düşündü Rohan. "Ee. Anlat bakalım. Nerede buluşuyordunuz?"

Bu Elinor için oldukça kolay olmalıydı. Rohan bu müzik öğretmeninin mevcudiyetinden, yakışıklı ve nazik olduğundan hiçbir kuşku duymuyordu. Kuşkusuz Elinor onu hayal ederek saatler geçirmişti. Ama kuşkusuz bu müzik öğretmeni Elinor'a hiç dokunmamıştı.

"Önce benim yatak odamda. Dersi bittiği zaman gizlice gelirdi."

"Kendini nasıl hissettin, kıymetlim? Canın acıdı mı?"

Elinor ona dönerek gerçek bir hoşnutsuzlukla baktı. "Tabii ki acıdı. Ama gerçek sevgi olduğu zaman bunun hiçbir önemi yoktur."

"Tabii ki yoktur," dedi Rohan yatıştırıcı bir şekilde. "Yani bekâretini senin yatağında bozdu, şefkatli ve güzeldi. Ve acılı. Kaç kez yaptınız?"

Elinor'un alnı buruşmuştu. "Bir kez."

"İlk seferinde mi bir kez, yoksa müzik öğretmeniyle mi sadece bir kez?"

Rohan, Elinor'un sıkıntısını neredeyse hissedebiliyordu. Ne yazık ki genç kadının vücudu kendisininkine dayalıydı ve Elinor ne kadar uzak durmaya çalışırsa çalışsın, Rohan'ın bacaklarının sıcaklığı, yan yana olan bedenlerinin birbirine dokunuşu, aralarındaki kumaş katmanlarına rağmen Elinor'un gerginliğini kısmen gevşetiyordu.

"Pek çok kez," dedi Elinor dişlerini gıcırdatarak. "Benim yatak odamda yaptık, müzik odasında yaptık..."

"Müzik odasının neresinde?"

Elinor gerçek bir hoşnutsuzlukla baktı. "Piyanonun altında. Piyanonun üstünde. Ne yazık ki Dadı Maude bizi yakaladı, annem piyano öğretmenini kovdu ve onu bir daha hiç görmedim."

"Çok trajik," diye mırıldandı Rohan. "Fakat yaratıcılığınız bana cesaret verdi. Sonra kim geldi?"

"Comédie-Française'den bir aktör vardı. İsmi Pierre duClos'ydu ve oldukça yakışıklıydı –koyu renk saçları ve melek gibi bir tebessümü vardı."

Rohan çok eğleniyordu. Şehrazat hikâyeleriyle muh-

teşem bir iş çıkarıyordu. Ama hepsi bundan ibaretti –hikâyelerden. "Görünüşe bakılırsa güzel erkekleri tercih ediyorsun. Benim için ne kadar talihli bir durum."

Elinor ona baktı. "Hiç kendinizden yana şüpheye düşmez misiniz siz?"

"Neden düşeyim ki? Zaman kaybı olur. Muhteşem bir adam olduğumu ikimiz de biliyoruz." Dökümlü dantel manşetine bir fiske vurdu. "Uşağım beni görkemli göstermek için çok fazla çaba harcıyor –eğer başarısız olduysa, buna çok üzülür. Belki de ondan kurtulmalıyım."

"Başarısız olmamış," dedi genç kadın huysuz bir sesle. "Çok yakışıklısınız. O kadar ki, çevrenizdeki herkesi mahcup ediyorsunuz, küçük kahverengi tavuklarla kuşatılmış kurumlu bir tavus kuşu gibi."

"Kendini küçük kahverengi bir tavuk gibi mi görüyorsun, tatlım?"

"Beni bu şekilde düşünmek ciddi bir hata olabilir," dedi Elinor, umursamaz görünüyordu.

Rohan koltuğun yan tarafına yaslanarak ona gülümsedi. "Ben nadiren hata yaparım, kıymetlim. Ve seni gördüğüm andan itibaren hiç hafife almadım. Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum."

"Peki o zaman neden gitmeme izin vermiyorsunuz?"

"Gitmene izin vermek mi? Seni hapsettiğimin farkında değildim. Tam olarak nereye gitmek isterdin?"

Elinor'un dudağını ısırması Rohan'ın canını sıktı. Onun dudağını ısıranın kendisi olmasını isterdi. "Belki de bana şatoda barınacak bir yer verme nezaketini gösterirsiniz?"

"Bunu kesinlikle yapabilirim," dedi Rohan ciddiyetle. "Seni sabah ilk iş Charles Reading'le oraya yollayabilirim."

"Yapabilir misiniz?" Elinor gerçekten umutlu görünüyordu. Rohan bu umudu yıkmaktan neredeyse nefret edecekti.

"Ama beni de hafife almamak gerekir. İstersen gidebilirsin, ama bu sefer Charles senin yerini doldurmak üzere kız kardeşini getirir."

Elinor'un gözleri kısılmıştı. "Sen tam bir piç kurususun. Kalpsiz, çıkarcı bir canavarsın."

"Ah, bu kadarı kesinlikle çok sert. Ben bir canavar değilim. Kötü bir adam olduğumu bile söyleyemem. Sadece iyi birisi değilim, o kadar." Elinor'un serin, yumuşak ellerinden birini aldı ve hızla çekip kurtarmasına izin vermeden dudaklarına götürdü. Sonra tutmaya devam ederek elini örtünün üzerine bırakmasına izin verdi, fakat parmakları çelik gibiydi, kurtulması imkânsızdı.

Elinor derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştığı belliydi. Öfkesini yatıştırmak için ona kadar saydığını neredeyse hayal edebiliyordu Rohan. Öfkesini tahrik etmekten zevk alması Elinor için çok kötüydü. Rohan kendi çevresindeki her şeyi tahrik etmekten zevk alırdı ve tam olarak bunu yapmaya çalışıyordu. Yavaş yavaş, fakat emin adımlarla.

"Öyleyse bana şu senin yakışıklı aktörünü anlat. Onu sahnede görmüştüm. Performansı en iyi ihtimalle orta karar olduğu halde, gerçekten çok yakışıklı biri. Onunla nasıl ilişki kurdun?"

"Kolaylıkla. Ona oyunculuğunu öven bir not yollayarak buluşmak istedim. Ve buluştuk."

"Peki ne yaptınız?"

Elinor ona sükûnetle baktı. "Düzüştük," dedi.

Rohan hafifçe güldü. "Bu sözü bildiğinden bile haberim yoktu, sevgilim."

"Ahırlarda çok vakit geçirdim."

"Peki tam olarak hangi pozisyonu tercih ediyordunuz?"

Rohan, Elinor'un gözlerindeki bir anlık boş bakışı yakalamıştı, gülümsemesini sakladı. "Eee... o hangi pozisyonu istiyorsa onu. Ben çok uysal davranıyordum."

"Öyle olduğundan pek emin değilim," dedi Rohan yatıştırıcı bir sesle. "Peki, ondan sonra kim oldu? Kral Louis'nin toplu saray erkânı mı?"

Elinor'un sıcak kahverengi gözleri ona kızgınlıkla bakıyor olabilirdi, fakat asla kendi gözleri soğuk bakışlara bürünemezdi. "Bana inanmıyor musun?" diye sordu Elinor, gücendiği her halinden belliydi.

"Ah, karmaşık hikâyelerinde bir nebze hakikat payı olduğunu düşünmüyor değilim. Olsa olsa kardeşinin müzik öğretmenine tutulmuş, belki bir iki öpücük paylaşmışsındır. DuClos'ya gelince, o oldukça kararlı bir şekilde erkeklerin refakatinden hoşlanır."

"Yani benim bir bakire olduğumu düşünmekte ısrar mı ediyorsun?"

"Ah, olmadığını biliyorum, tatlım. Sadece anatominin bu işe yaramaz özelliğini nasıl kaybettiğin konusunda bana yalan söylüyorsun."

"İstediğiniz tam olarak nedir, lordum? Neden bu maskaralığa bir son vermiyoruz, siz bana ne istediğinizi söyleyin, ben de size vereyim."

"Fakat bunun neresi eğlenceli olur ki, sevgilim kuklam?"

Elinor tekrar dudağını ısırınca Rohan daha fazla dayanamadı. "Şunu yapma," dedi sert bir şekilde, durdurmak için parmak uçlarını onun alt dudağına koyarak.

Elinor onu ısırdı. Kasıtlı olarak. Rohan'ın elini geri çekmesi gerekirdi, fakat çekmedi.

Genç kadının çok güçlü beyaz dişleri vardı ve kötü ısırıyordu. Rohan kıpırdamadı.

"Çocuk," dedi aldatıcı biçimde bezgin bir sesle, "eğer hâlâ azıcık bir terbiyem olmasaydı, seni bu koltuğa gömer, eteklerini başının üzerine kaldırır ve karşı koymalarını görmezden gelerek sana derhal sahip olurdum. Senin o bir sürü âşığın sana ısırmanın çok erotik bir şey olduğunu öğretmediler mi?"

Elinor onu derhal bıraktı. Rohan oldukça hoş bir şekilde gülümsüyordu. "Lütfen gidin, Mösyö Kont," dedi genç kadın nazik bir sesle. "Şimdiye kadar saçma, önemsiz oyunlarınızdan yorulmuş olmalısınız."

"Oyunlarım beni eğlendirdikleri sürece asla önemsiz değildir."

Elinor bir an için sinirle gözlerini yumdu. "Bu ev güzel kadınlarla dolu..." diye başladı.

"Ah, daha tamamen dolmadı," dedi Rohan açıkça, arkasına yaslanarak. "Âlemlerin başlamasına daha bir gün var. Bu noktada konuttaki güzelliklerin sayısı yarım düzineyi geçmez."

"Öyleyse neden gidip onlardan birini rahatsız etmiyorsunuz?" diye sordu Elinor sert bir sesle.

"Çünkü onlardan birini istemiyorum, tatlım. Seni istiyorum."

Elinor homurtuya oldukça yakın olan hafif bir ses çıkardı. "Hayır, istemiyorsunuz."

Elinor'un elini hâlâ bırakmamıştı. O daha ne planladığını anlayamadan, elini alıp acınacak kadar sertleşmiş erkekliğinin üzerine koydu. Genç kadın elini aniden çek-

meye çalıştı, fakat Rohan elini aşağı bastırmış, ona hiçbir seçenek bırakmamıştı.

"Bu seni istemeyen bir erkeğin uzvu değil, küçüğüm."

Elinor bir an için mücadeleye ara verdi ve gözleri Rohan'ınkilerle karşılaştı. Nadir bir yakınlık anıydı bu, Rohan'ın genellikle sakındığı bir şeydi. Elinor'un yakıcı tehlikesinin bir parçasıydı; genç kadın donakalmış, gözlerini ona dikmiş, kısa ve sık aralıklarla nefes alıyordu.

"Hiç kıpırdama," dedi Rohan yumuşak bir sesle.

"Neden?" diye fısıldadı Elinor.

"Çünkü seni öpeceğim, sadece bir kere ve sonra seni bırakacağım... Ah, muhtemelen birkaç saatliğine. Eğer çok fazla kıpırdarsan basit bir öpücüğün ötesine geçme ilhamı alabilirim ki bu da–"

Ağır ağır söylediği sözler, dudaklarına kapanan Elinor'un dudaklarıyla yarıda kaldı. Bu Elinor'un başlattığı ilk öpücüktü; acemiydi, sevimliydi, yumuşak dudakları onunkilerin üzerindeydi. Erkekliği elinde sarsılınca, genç kadın şaşırarak geriye sıçradı. "Şimdi gidin," dedi. "Söz verdiniz."

Rohan zayıf bir şekilde gülümsedi. "Tam olarak söz verdiğimin farkında değildim, fakat şimdilik bu kadar yeter. Belki gelecek sefer bekâretinle alakalı hakikati bana anlatırsın."

Elinor onun duru gözlerine meydan okurcasına bakıyordu. "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü bilmek istiyorum. Ve ben istediğimi daima elde ederim, tatlım." Öne eğildi ve Elinor'un dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu, bir an sıkı sıkı tuttuktan sonra da elini kendi bacaklarının arasından çekerek ayağa kalktı. "*A bientôt.** Yarın devam ederiz."

* Fr. "Görüşmek üzere" –ç.n.

Elinor ona baktı, yarı kapalı gözkapakları yüz ifadesini saklıyordu. "Belki yarın vicdanınız veya aklınız başınıza gelir ve kız kardeşime katılmama izin verirsiniz."

"Benim vicdanım yılarca önce cehennem ateşlerinde kaybolup gitti, küçüğüm."

"Peki akıl sağlığınız?"

"Senin için deli oluyorum, kuklam. Ve sonunda sana sahip oluncaya kadar bunu değiştirebilecek herhangi bir şey olduğundan kuşkum var. Fakat zor kullanacağımdan kaygılanmana gerek yok. Kovalamak da en az ele geçirmek kadar keyifli."

Elinor'un elini çok nazik bir şekilde bırakarak kapıya doğru gitti, kilidi açarak anahtarı cebine koydu. "İyi geceler, sevgilim."

Rohan ilk rahatsız ettiğinde Elinor kitap okuyordu. Genç kadın kitabını ona fırlattı, büyüleyici bir öfke gösterisiydi. Rohan ona üfleyerek bir öpücük yolladıktan sonra koridorda kayboldu, genellikle soğuk olan yüzündeki tebessüm hâlâ geçmemişti.

20

Francis Rohan toplanan konuklarına göz gezdirerek yavaşça büyük balo salonundaki platforma çıktı. Çoğunu tanıyordu. Kutsal salonlarında ağırlanacak birkaç yeni konuk vardı ve onları incelemeden geçirmeye olan ilgisini çoktan kaybetmişti. Böyle şeylerden Rolande sorumluydu; yeni gelenler keşiş kıyafetleri giymişler, bellerindeki iple birbirlerine bağlanmış bir şekilde sıra olmuşlardı. Bir kadın bir erkek şeklinde düzenli olarak yan yana duruyorlardı, fakat Rohan uzun süre öyle kalacaklarını pek sanmıyordu. Kendisi koltuğuna oturacak, dökümlü dantel manşetlerinin altında kalan parmaklarıyla sıkıntı içerisinde tempo tutmamaya çalışacak ve onların saçma ritüellerden geçerek erkeklik organı şeklindeki ucuz bir cam parçası olan kutsal kaplarından şarap içmelerini seyredecekti. Rolande'ın bundan sonra ne planladığından pek emin değildi ve aslında kendisinden seyretmesi beklenmediği sürece pek de umursamıyordu. Konukları kendi eğlencelerine başlamak üzere dağılıncaya kadar kalacak, sonra çok daha ilginç eğlenceler için isteksiz misafirini ziyarete gidecekti.

Dikkatini çeken sadece bir tek şey vardı. Marcus Harriman, Baron Tolliver ortalıkta görünmüyordu. Yeni üyelerden biri olması gerekiyordu. Belli ki Giverney Şatosu'ndaki son şenliklerine konuk olmuş ve bundan yüzünün akıyla çıkmıştı. Fakat birdenbire Bahar Âlemleri'nin efsanevi zevklerine katılmamayı mı tercih etmişti? Bu, Rolande'ın söylediklerine pek uymuyordu.

Yine de Rohan endişe edecek değildi. Elinor o adamla sadece bir kez karşılaşmıştı ve Marcus Harriman herhangi bir yardım teklifinde bulunmamıştı. Büyük bir kısmı yok olan Harriman ailesinin başı olarak herhangi bir sorumluluk hissediyorsa bile, bunu unutmuşa benziyordu, yoksa hiç şüphesiz Elinor'un Rohan'ın şehvetli pençelerinden kurtulmasını isterdi.

Lord Tolliver'ın da kendisi kadar şehvet düşkünü olmasının dışında. Belki de daha fazlası. Rohan'ın tüm şehvani duyguları sadece ve sadece bir yöne doğruydu. Söylenenlere göre, Tolliver bu konuda çok daha cömertti.

Tüm bunlar *–düşüp kalkmalar,* Elinor böyle mi demişti?– iki hafta boyunca devam edecekti. Bu düşünce onu yoruyordu. Ama en azından, sloganı ilan edip Âlemleri başlatmak için günde bir defadan fazla görünmesi gerekmeyecekti. Şimdi bunu yapmak için, mum ışığında muhteşem görünen altın yaldızlı ceketiyle ayağa kalktı.

"Fais ce que tu voudras," diye ilan etti kadim sözleri. "Ne isterseniz yapın." Yankılanan tezahürat sesleri mumları titreştirmişti, hafifçe gülümsedi.

Ve sonra bitişikteki kapılar açılırken dönerek gitti, şenlikler başlamıştı.

Charles Raeding kütüphanede deri koltuklardan birisine yayılmış, elinde bir şarap kadehiyle, çizmeli ayaklarını

sallayarak oturuyordu. "Kalmadın mı?" diye sordu tembel tembel.

"Gördüğün gibi. Sen katılmadın mı?"

"Gördüğün gibi," diye aynı şekilde cevap verdi Reading. "Acaba yaşlanıyor muyuz, Francis?"

"Delikanlı, sen bana göre çocuk sayılırsın," diye itiraz etti Rohan.

"Ah, kes şunu Francis!" dedi Reading tembel bir sesle. "Senden sekiz yaş küçüğüm sadece –pek çocuk sayılmam. Kendini neden diğer herkesten daha yaşlı ve akıllı gördüğünü merak ediyorum doğrusu. Mesela bu gece Ekselansları Leicester Dükü de burada ve sanırım yaşlı centilmen seksenine girdi."

"Anladığım kadarıyla bu ileri yaşta onun esas zevki sadece seyretmek," dedi Francis kadehini doldururken.

"Bunda yanlış bir şey yok."

"Öyleyse sen neden orada durup seyretmiyorsun? Bu diğer konuları aklından çıkarabilir."

Charles ona tehlikeli bir bakış attı. "Ne gibi başka konular?"

"Elinor'un kız kardeşine olan hazin düşkünlüğün gibi."

"Elinor, öyle mi? İkinizin bu kadar... yakınlaştığınızı fark etmemiştim," dedi Reading sesinde bir alayla.

Rohan gücenme hissine direndi. "Ben zirveye yaklaşmaktan hoşlanıyorum, canım. Bir kez ulaşınca çabucak ilgimi kaybedeceğim, bu nedenle bunu mümkün olduğu kadar erteliyorum. Ya sen? Galiba senin dikkatini biraz daha... yaklaşılabilir birisi çekmiş?"

"Hayır."

"Hayır mı?" diye tekrarladı Rohan sahte bir dehşetle.

"Sevgili delikanlı, sen hastasın. 'Bana istikrardan bahsetme artık, kes şu saçma oyunu.'"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"İnan, ben 'bir kuzey yıldızı kadar istikrarlıyım,'" diye neşeyle başka bir alıntı daha yaptı Rohan. "Çünkü 'istikrarsızlık kadar ıstikrarlı bir şey yoktur.'"

"Seninle şair atışmasına girecek durumda değilim, Francis," dedı Charles Reading.

"Canım benim, bu sese neredeyse huysuz denebilir. Belki de Giverney Şatosu'na gitmeli ve içini kemiren arzuya teslim olmalısın," diye önerdi Rohan.

"Teslim olayım da onu mahva mı sürükleyeyim?"

"Bizim gibiler ne zamandan beri böyle şeyleri umursuyor? *Fais ce que tu voudras,* çocuk Ne istersen yap. Karşı çıkmayacaktır, seni temin ederim."

Reading aniden başını çevirdi, gözlerinde delici bakışlar vardı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Beni düelloya mı çağıracaksın, Charles? Zavallı kızın sana abayı yaktığından ve eğer ıstersen bu durumdan faydalanabileceğinden başka bir şey kastetmedim."

"Hayır," dedi Reading kısaca. "Hadi başka şeylerden bahsedelim."

"Elbette. Ne istersen yap," Rohan dedı muzipçe. "Az önce öfkeyle homurdandığını mı duydum yoksa?"

"Senin vurulduğun sokağa gidip inceleme yaptım," dedi Reading ağırbaşlılıkla konuyu değiştirerek. "Ve şimdi kurşunun biraz daha yakından isabet etmesini isteyip istemediğimi tartışmayacağız. Zaman zaman feci şekilde can sıkıcı oluyorsun, Francis."

"Bu benim cazibemin bir parçası."

"Seni yaralayan merminin bir kaza kurşunu olabilece-

ğine dair bir şey göremedim. Zor bir atış olmuş olmalı, buna cüret eden her kimse şaşıyorum doğrusu. Arabada yanında kim varsa kolaylıkla vurulabilirdi, ne yazık ki yetersiz olmuş."

"Ne yazık ki öyle," diye tekrarladı Rohan usulca.

"Peki seni öldürmeyi en çok kim isteyebilir?"

"Şu içinde bulunduğumuz anda senin istediğinden daha fazla isteyebilecek birisi mi? Aklıma unvanlarımı isteyen iki kişi geliyor. Sevgili Fransız kuzenim Etienne öldüğümü görmekten memnun olurdu. Böylece unvanı, mülkleri elde eder ve artık sıradan insanlarla ellerini kirletmesi gerekmezdi. O gerçekten kendini beğenmiş züppenin teki. Ayaktakımının sadece ona hizmet etmek için yaratılmış insanlık dışı varlıklar olduğunu düşünüyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Ah, Tanrım, sakın bana bir reformcu olduğunu söyleme?" dedi Rohan güçlü bir sıkıntıyla. "Bedenimin rahatlığını sağlayanların adil ve güzel bir hayatları olmasını çok daha fazla tercih ederim. Hizmetkârlarım haklı olarak benden çok korkuyorlar ve ben asla ne kadar kötü olabileceğimi kanıtlamak için bir şey yapmak zorunda kalmıyorum."

"Senden herkes haklı olarak korkuyor Francis."

"Sen hariç, sevgili delikanlı." Bir an düşündü. "Ve Elinor. Sanırım bu onun cazibesinin büyük bir parçası. Bayan Lydia senden korkuyor mu?"

"Onu tartışmayacağız," dedi Reading düz bir sesle. "Söyle bana, suikast girişiminin arkasında Etienne'in olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen hayır. O bende daha büyük ihtimalle zehir kullanacak birisi izlenimi bırakıyor. Bunun imkânsız

olduğunu söylemeyeceğim, fakat ilk tercihim o olmazdı." Rohan ayağa kalktı ve kendisine bir kadeh daha şarap doldurdu. Sessiz bir soruyla şarap sürahisini yukarı kaldırdı ve Reading kendisininkini de doldurması için kadehini kaldırarak cevap verdi.

"Başka kim olabilir?"

"Bir de bugünlerde benim unvanıma sahip olduğunu düşünen sevgili *İngiliz* kuzenim var." Rohan'ın dudakları kıvrıldı. "Şu *feci yakışıklı* Joseph Hapgood."

"Eğer ölseydin her türlü hak iddiası ortadan kalkardı. Her şeye özgürce ve net bir şekilde sahip olurdu," diye belirtti Reading.

"Ben ölüm tehdidi altında İngiltere'den sürgünde olduğum sürece zaten her şeye özgür ve net bir şekilde sahip," dedi Rohan usulca. "Ayrıca kendimi Tower Hill'de bulup da kellemden olmak istemiyorum."

"Bu konuda bir şeyler yapılabilir. Krala başvurabilirsin..."

"Sözde kralın henüz isyanı affettiğini sanmıyorum. Hem benim durumum onu can evinden vurabilir. Çalıntı unvana sahip bir adam ve bu unvanda hak iddia etmek isteyen gerçek vâris?" Francis başını iki yana salladı. "Benim için özel bir af çıkaracağını pek sanmıyorum."

"Francis," dedi Reading, hiç alışıldık olmayan yumuşak bir sesle. "Culloden olayından bu yana yirmi yıldan fazla zaman geçti."

"Göz açıp kapayacak kadar, sevgili delikanlı. Bir anlaşma yapalım mı? Sen benim acıklı geçmişimden uzak durursan ben de Bayan Lydia'dan bahsetmekten kaçınacağım. Benim için herhangi bir önemi yok. Kayıp davalar üzücü oluyor sadece. Hadi beni kimin öldürmeye çalıştığı

konusuna dönelim. Joseph Hapgood değildir. Sana beni birkaç yıl önce ziyaret ettiğinden bahsetmiş miydim? O sırada senin nerede olduğunu hatırlamıyorum. Hoş bir adam. Yorkshire'dan nefret ediyor. Kendisi bir çiftçi, biliyorsun. Zaten kendine ait geniş arazileri, tombul bir karısı ve sekiz çocuğu var. Belki de şimdi daha fazladır –epey üretken görünüyordu, hem tarımda, hem de çoluk çocuk bakımından. Unvanı veya sorumluluğu aslında hiçbir zaman istemediğini söylemişti."

"Sen de ona inandın mı?"

"Kesin surette inandım. Hâlâ çizmelerine yapışmış tezeğin kokusu geliyordu. Vazgeçebilseydı unvandan büyük bir mutlulukla vazgeçerdi."

"Peki ona ne söyledin?"

"Zaten hiçbir zaman unvana sahip olmasını düşünmediğimi," dedi Rohan tatlılıkla. "O koşullar altında söylenecek en nazik sözler değildi, fakat ne kadar uğraştıysam gücenmeyi reddeden can sıkıcı türde bir adam. Yani hayır, unvanın üzerinde hak iddia edebilecek başka birisi kalmasın diye beni öldürmeye çalışmış olamaz. Mümkün olsa unvandan feragat etmeyi tercih eder."

"Öyleyse bir şüpheliyi eledik. Başka kim olabilir?"

Rohan omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok. Benim tamamen tersine bir teorim vardı, kesinlikle hiçbir akla mantığa sığmayan bir teori, fakat yine de zihnimden çıkaramadım. Diyelim ki vurulmak istenen hedef ben değildim?"

"Birisinin beni mi öldürmeye çalıştığını düşünüyorsun?" Reading kaşlarını kaldırmıştı. "Senin kadar düşmanım olmadığını söylemek zorundayım, Francis."

"Seni değil, evlat. Benim sevgili Miss Harriman'ımı. Yaklaşık bir saat kadar önce onu aynı türden bir arabayla

yollamıştım. Ya katil onun arabada yanımda oturduğunu düşünüp ona nişan aldıysa?"

"Peki neden birisi Bayan Harriman'ı öldürmek istesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Fakat bilirsin ben her zaman hayalperest birisi olmuşumdur ve bu fikir aklıma takıldı. Yangını da merak ediyorum. Leydi Caroline aşırı saldırganlık anları dışında hemen hemen hiç kıpırdayamıyor veya konuşamıyordu, ayrıca yatağı da ateşten epeyce uzaktı. Nasıl kaçmayı başarıp yangını başlatmış olabilir ki?"

"Böyle olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Öyle. Yangının yapay yollarla başladığı oldukça açıktı. Bu da senin tatlı Lydia'n da tehlike altındaydı demek oluyor."

Reading'in bir an kaskatı kesildiğini, sonra zorlukla gevşediğini görebilmişti Rohan. Adam acınacak durumda, diye düşündü. Âşık olmuş, bir çift mavi göz ve güzel bir yüze abayı yakmıştı. Tanrı beni bu kadar saplantılı olmaktan korusun, diye düşündü.

"Yine de sorulması gereken bir soru kalıyor geriye," dedi Reading. "Neden birisi Bayan Harriman'ı öldürmek istesin ki?"

"Yeni Baron Tolliver hakkında ne biliyorsun?" diye karşılık verdi Rohan.

***

Sözleşme masanın üzerinde duruyordu, zarif bir kâğıda güzel bir el yazısıyla yazılmıştı. Kız kardeşi şatoda kalırken, Bayan Elinor Harriman Paskalya Perhizi'nin sonuna kadar Giverney Malikânesi'nde kalmayı kabul eder. Ve en altta düşmanca bir gösterişle atılmış kendi imzası vardı.

Bu, imzaladığı ilk kontrat değildi. Paris'teki işçilerin çoğu sadece el sıkışmakla yetinirken, şu ya da bu türden kontratlar gerektirmiş olan ve annesiyle karmakarışık ailesini ilgilendiren çok sayıda mesele vardı hâlâ.

Ve Elinor bu kontratlardan birini ihlal etmek üzereydi.

Kendisine bunun *Rohan'ın* hatası olduğunu söyleyebilirdi. Rohan şantaj yaparak onu buna zorlamıştı ve Elinor sadece yapması gerekeni yapıyordu. Rohan hak ettiğini buluyordu.

Öyleyse neden kendisini bu kadar haysiyetsiz hissediyordu?

Önemli değildi. Bu devasa evde birisi kendisine acımıştı. Yatağının içine gizlenmiş sıradan bir pelerin ve yeni bir çift çizme bulmuştu, yanlarında da bir not ve para dolu bir cüzdan vardı. *Fırsat bulduğun zaman kaç,* yazıyordu notta ve bunu yapmamak için Elinor'un aptal olması gerekirdi.

Bu evde dostları vardı. Hatta Willis ve Jeanne-Louise'i bile kendi durumuna sempati duyan kişiler arasında sayabilirdi.

Fakat onlardan herhangi birinin yazı yazmayı biliyor olması ihtimali yoktu, özellikle de güzel, erkeksi bir el yazısıyla.

Ve derken aklına bir şey geldi. Bay Reading. Hâlâ mesafesini korusa da, Lydia'ya tutulmuştu. Belki de kaba saba ablasını kurtararak Lydia'nın sempatisini kazanmayı umuyordu. Fakat Elinor'un görebildiği kadarıyla, Lydia'nın sempatısını çoktan kazanmıştı ve çekingen davranan aslında Bay Reading'di.

Kaçmak iyi hoş da, diye düşündü kendini tuhaf hissederek, evden dışarıya çıkmayı başarsam bile nereye gidilebilirim ki? Belli ki şatoya yönelecek ve Lydia'yı oradan

kurtaracaktı. Bayan Clarke kendisine kesinlikle engel olmazdı. Fakat tutsak durumdayken bu evden nasıl çıkacaktı? Jeanne-Louise'le ya da Tanrı korusun Rohan'ın bizzat kendisiyle başı belaya girmeden nasıl dışarı çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Rohan koridorlarda aniden saldırmak için bekleyen bir yarasa gibi dolaşıyordu.

Yarasaların gerçekten saldırıp saldırmadığı hakkında bir fikri yoktu. Ayrıca Rohan hiç de korkunç bir şekilde fareye benzeyen ve Elinor'un nefret ettiği yarasalara benzemiyordu.

Rohan bir çeşit kedi gibiydi. Küçükken Dadı Maude onu Hyde Park'ta bir vahşi hayvan sergisine götürmüş ve Elinor orada her türden büyük, egzotik kediyi görmüştü. Rohan bir aslan değildi, diğer türlere benziyordu. Sert gözleri ve tuhaf güzelliğiyle, zarif, kara ve tehlikeliydi. Rohan bir çeşit kedi gibiydi.

Ve kendisi bir fareydi. Hırlayan bır fare. Ve dişleri olan. Karşı koyan öfkeli küçük bir fare.

Uzun bir süre sonra ilk kez kıkırdadı.

"Bu kadar komik olan ne, kıymetlim?"

Elinor ayağa fırladı. Kapılarını kilitleyip sürgülemekten vazgeçmişti –Rohan onları geçmek için daima bir yol buluyor gibi görünüyordu. Bu sefer içeriye... kedi kadar sessiz hareket ederek giyinme odasından girmişti.

Elinor kendini tutamayıp tekrar güldü. Bir kez başlayınca, kendine hâkim olmak çok zordu. "Sizi düşünüyordum, lordum," dedi kulağa hoş gelen ahenkli bir sesle.

Rohan kaşlarını kaldırdı. Bu gece özellikle şık görünüyordu; Elinor, Âlemlerın başlangıcı olduğunu hatırladı. "Beni düşünüyor ve gülüyor muydun? İtibarım açısından ne kadar üzücü."

"Aslında kendime gülüyordum. Sizin benimle oyun oynayan bir tür kedi olduğunuzu, fakat ürkek bir farenin aksine size tıslamalarım ve sivri dişlerimle karşı koyduğumu düşünüyordum."

"Tıslamaların ve sivri dişlerinle mi, gözdem? Ah, bu kesinlikle doğru değil. Senin gerçekten tuhaf bir caziben var."

Elinor alaycı bir ses çıkardı, bu hareketini Dadı Maude daima kınardı. "Bu ziyaretinizi neye borçluyum, lordum? Çılgın partiniz bu gece başlıyor. Sizin masum kızları mahvetme planları yapıyor olmanız gerekmiyor muydu?"

"Ama sevgilim kuklam, görmüyor musun, öyle yapıyorum." Koltuğa oturarak büyük bir alakayla etrafına bakındı ve Elinor önceden kıyafetleri ve parayı saklama sağduyusunu gösterdiği için şükretti. "Nasıl vakit geçiriyorsun? Oyalanman için sana birkaç kitap yolladım."

"Bazı resimli ciltler benim zevkime uymasa da, güzel kitaplardı. O çizimler hangi eski eserlerden alındı bilmiyorum ve öyle eğilip bükülmelerin gerçekten yapılabileceğine dair de kuşkularım var. Ayrıca resimlerdeki bazı kişilerin anatomilerinin boyutundan da şüpheliyim." Ciltleri ilk açtığında yüzünü kaplayan kızarıklıktan uzak durmayı bu sefer başarmıştı.

"Eh, resimdekilerin çoğu tanrılardı," dedi Rohan umursamaz bir şekilde. "Onlar Roma dönemi kalıntılarından ve Hint tapınaklarından alınmış çizimlerdi. İstersen onlara birlikte bakabiliriz ve hangilerinin abartı olup hangilerinin olmadığını sana açıklayabilirim. Pozisyonlardan çoğunun uygulanabilir olduğunu düşünüyorum. Hatta imkânsız görünenlerden bazılarını denemeye ikna edilebilirdim."

Rohan'a ters ters bakmamak iyi olacaktı. "Kitapları

çok... eğitici buldum, fakat artık onları geri alabilirsiniz. Benim sürdürmeyı tasarladığım hayatla alakaları yok." Yavaş yavaş kızartının yüzünü kapladığını hissedebiliyordu. Ne yazık ki, üzerinde gümüş bir kemerden başka hiçbir şey olmayan genç bir leydinin, uzvu oldukça şaşırtıcı boyutlardaki bir Hint centilmeninin üstüne ata biner gibi oturduğu belli bir resmi hatırlamıştı. Kadın bundan oldukça mutlu görünüyordu ve Elınor farkında olmadan Hintli centilmenin yerine kafasında Rohan'ı hayal etti.

"Demek öyle," diye mırıldandı Rohan. "Çocuk doğurmak istemiyor musun?"

"O kitapların çocuk doğurmakla alakası yok, onlar..." Söyleyecek söz bulamıyordu Elinor.

Rohan yardım etti: "Ahlaksız kitaplar mı? Berbat kitaplar mı? İnsanı mahvedecek kitaplar mı?"

"Hazzı telkin eden kitaplar," dedi Elinor.

Rohan'ı şaşırtmayı başarmıştı, öyle kı neredeyse böylesi tehlikeli bir sözcüğü telaffuz ettiğine değmişti. "Özür dilerim, sevgili Elinor'um. Sen az önce hazzı cinsel ilişkiyle bir mi tuttun?"

"Haz vermesi gerek," dedı Elınor açıkça. "Aksi halde bunu yapmaya neden devam etsinler ki? Eğer zevk almıyor olsalar, insanların uluorta zina yapabildikleri bu saçma partileri neden veresiniz kı?"

Rohan ona, muhtemelen yüzlerce kadını, belki de daha fazlasını baştan çıkarmış olan büyüleyici bir tebessümle gülümsedi. "Evet, sevişmek insana büyük hazlar yaşatır, çocuğum. Bunu sana göstermeyı birkaç kez önerdiğimi hatırlıyorum."

"Bu onsuz yapabileceğim bir zevk, lordum," dedı Elinor.

"Sanmıyorum," dedi Rohan usulca. Sert mavi gözlerinde, yumuşak, büyüleyici tebessümüne aykırı bir parıltı vardı ve Elinor nefessiz kaldığı uzun bir an boyunca bu bakışa tutsak oldu. "Peki neden bana korkunç geçmişinle alakalı hakikati anlatmıyorsun, hayatım? Müzik öğretmeni ve aktör hikâyelerine inanmadığımı biliyorsun. Eğer... ne demiştin... zevk miydi? Evet, eğer zevkli vakit geçirmiş olsaydın, benim incelikli önerilerim karşısında çok daha istekli olurdun."

Kaçacağım, diye hatırlattı kendisine Elinor. Ondan uzaklaşacak kadar parası olacaktı, eğer isterse, İngiltere yolculuğu için bilet bile alabilecekti. Rohan o sahillere asla geri dönemezdi –böylece kendisi gerçekten emniyette olacaktı.

Eğer Rohan'a hakikatı anlatmak –kı bunu hiç kimseye anlatmamıştı– onu bu akşamlığına oyalayacaksa, o halde öyle olsundu. Derin bir nefes aldı, sakin ve duygusuz olmaya kararlıydı.

"Annem beni yatak partneri olarak bir arkadaşına sattı, belsoğukluğundan çok korktuğu için sadece bakirelerle yatan bir centilmendi. Yerime yeni birisini buluncaya kadar üç ay onun hizmetinde kaldım."

"Öyle mi?" dedi Rohan, şoke olmuş gibi görünmüyordu. "Sana karşı nazik miydi?"

"Hayır. Benimle konuşmuyordu. Monotondu."

"Peki sen kaç yaşındaydın, küçüğüm?" Sesi ipek kadar yumuşaktı.

"Daha on yedi yaşındaydım. Benim için üzülmene gerek yok. Bunu kabul etmiştim. Bir fahişe olmayı kabul etmiştim."

"Peki neden?"

"Annem onun Lydia'yı tercih ettiğini söylemişti."

"Ah. Peki bu centilmenin ismi neydi?"

Eğer Rohan acıma göstermiş olsa buna dayanamazdı. Ama Rohan'ın dingin merakı arzulanan etkiyi yapmıştı –ifadesinin sakin ve duygusuz kalmasını sağlamıştı. "Bunu neden bilmek istiyorsunuz?"

"Sadece merak küçüğüm. İsmi ne?"

"Sör Christopher Spatts. Sanırım İngiltere'ye döndü ve evlendi."

"Gerçekten mi?" Rohan, neredeyse doğal olamayacak kadar durgun ve sakin kalmıştı. "Peki annen seni tanıdıklarına peşkeş çekmeye devam etti mi?"

"Hayır. O zamandan bu yana mutlu bir bekârlık hayatı yaşadım. Ben fahişe olacak birisi değilim. Sör Christopher için tek değerim bekâretimdi. Bekâretim ve güzel bir yüzüm olmayınca, hiç kimse için bir kıymetim olmadı."

Nedendir bilinmez Rohan'ın bir şeyler söylemesini istiyordu. Onun için değerli olduğunu söylemesini. Tanrım, onun kendisine güzel olduğunu söylemesini istiyordu! Ne kadar acıklı!

Rohan ayağa kalktı, altın rengi ceketiyle oldukça zarifti. "Eğitimine devam edecektim, sevgili Elinor'um, fakat daha önemli bir konu ortaya çıktı. Bu gece sana göğüslerinle alakalı ders vermeyecek olmamın seni perişan edeceğini biliyorum, fakat başka zamanlar da olacak."

Tuhaftı, ama Rohan'ın sözleri göğüslerinde ani bir karıncalanmaya neden olmuştu, neredeyse onlara dokunmuş gibiydi. Resimlerde, yetişkin erkeklerin kadınların göğüslerini emdiğini görmüş ve şaşırmıştı. Şimdiyse, Rohan'ın sözlerinin açıklamaz bir şekilde göğüslerinde sebep oldu-

ğu gergınlıkle, bunun nasıl bir şey olabileceğını anlamaya başlamıştı.

Rohan odayı kat ederek yanına geldi, her zamankı gibi nazikti. Zarif eliyle yüzüne dokunmak için uzandığında Elinor koltuğundan kıpırdamadı, yerinden sıçramamayı başarmıştı. "Zavallı kukla," dedi Rohan usulca. "İntikamını alacak hiç kimse yok."

Elinor yüzünü onun eline doğru çevirmek, dudaklarını onun avucuna bastırmak istiyordu. Deliye dönmüştü. "Annem öldü, efendim. Sanırım beni satan kişi oydu."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Rohan çekimser bir şekilde. "Bu gece dinlenmene izin vereceğim. Yarın eğitimine devam etmek için yeterince zaman olacak."

"Ya hiçbir şey öğrenmek istemezsem?" dedi Elinor, bu nazik dokunuşla titrememeye çalışarak.

Rohan'ın tebessümü içtendi. "İsteyeceksin, çocuğum. Seni temin ederim ki isteyeceksin."

21

Francis Rohan, Giverney Malikânesinin geniş koridorlarında ilerlerken mücevherli topukları parke zeminde tıkırdıyordu. Artık o edalı yürüyüşü bır kenara bırakmıştı. Konuklarından çoğu mahremiyetlerine çekilmişlerdi, hâlâ uluorta oynaşanlar ise aralarından uzun adımlarla geçen Cehennem Kralı'nı fark edemeyecek kadar partnerleriyle meşgullerdi.

Charles'ı kumar masalarından birinde, elindeki kartlara tamamen hevessiz bir şekilde bakarken buldu. Rohan gelip başına dikilince Reading sorgulayarak ona baktı ve tek bir bakışla kartlarını derhal masaya bırakarak ayağa kalkıp boş koridorda arkadaşını izledi.

"Ölü gibi görünüyorsun," dedı. "'Kuklan' yatakta o kadar mı kötüydü?"

Rohan ona ölçülü bir bakışla baktı. "Gerçek aşkının ablası hakkında hakıkaten bu kadar kaba bir üslupla mı konuşmak istiyorsun?"

"O benim gerçek aşkım değil," dedi Reading. "Ayrıca

Elinor Harriman'a sahip olmak için harcadığın bütün bu kahrolasıca çabalar göz önüne alınırsa, tek bir sorunun çizgiyi aşmayacağını düşünüyorum."

"O zaman sorunu daha güzel sor." Sesinde çelik gibi bir ifade vardı Rohan'ın.

Charles ona uzun uzun, düşünceli bir şekilde baktı. "Sen de," dedi kederli bir şekilde. Rohan cevap vermeye fırsat bulamadan devam etti: "Bayan Harriman'la umduğundan kötü mü zaman geçirdin?"

"Kısa bir sohbet yaptık. Yapmam gereken bir şey var ve bunun için senin yardımın gerekiyor."

"Peki nedir?"

"Birini öldürmem gerekiyor."

Charles'ın uykulu gözleri iyice açılmıştı. "Belirli birisi var mı?"

"Bize bu gece katılan şişman adam. Sör Christopher Spatts."

"Buna kesinlikle itiraz etmiyorum," dedi Charles. "O mendebur bir yaratık ve bazı nahoş faaliyetleri hakkında da söylentiler var."

"Ne gibi faaliyetlermiş bunlar?"

"Çocuklara olan düşkünlüğü gibi, ne kadar küçük olursa o kadar iyi, diyor. Âlemlerde çocuklara izin vermediğini duyunca büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı, fakat zevk almak için başka yollar olduğuna karar verdi. Neden?"

Rohan cevap vermedi. "Şu anda nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Sanırım genç Wrotham'la çıktı."

"Nereye?"

"Olur şey değil," diye mırıldandı Charles. "Adam ne yaptı ki?" Gözlerini kıstı. "Aman Tanrım, dostum, sen kılı-

cını mı kuşandın? Onunla çarpışamazsın. O seninle hıçbir şekilde boy ölçüşemez ki. Bu cinayet olur."

"İyi," dedi Rohan. "Nerede o?"

Charles bir an kıpırdamadı. Sonra başını salladı. "Benimle gel."

***

Şimdi gitmek için her zamankinden daha iyi bir zaman, diye düşündü Elinor. Rohan gecelik ziyaretini yapmıştı; gerçi kendisine dokunmamış, hatta buna yeltenmemiş olması farklıydı. Elinor her şeyi anlıyordu. Ona altı yıl önce yaşadıklarını anlatınca kendisinden iğrenmişti. Rohan açısından, anlamasa da varlığını kabul ettiği her ne türden egzotik bir cazibeye sahipse, yok olup gitmişti artık.

Pencereye doğru giderek dışarıya, sokağa baktı. Mantıklı bir sebep olmadan kaçmakla belki de çılgınlık yapmış olacaktı. Çok büyük bir ihtimalle, yarın sabah kendisine hiçbir açıklama yapılmadan bir arabaya bindirilerek kendi yoluna gönderilecekti zaten.

Tıpkı yıllarca önce o korkunç adam tarafından tutsak edildiği zaman olduğu gibi.

Ama şimdiki farklı türden bir hapis olmuştu ve kendi kendine, Rohan'ın hata yaptığını nihayet görmesinden memnun olduğunu söylüyordu. Sadece serbest bırakıldığı zaman Rohan'la karşılaşmak istemiyordu.

Hayır, şimdi, ev nispeten sakinken gidecekti. Uzaktan süzülerek gelen neşeli ve başka bir şeye ait sesleri duyabiliyordu. Rohan kendisini gözleri bağlı halde şatonun salonlarından geçirirken hissetmiş olduğu çılgın enerjiyi hatırladı.

Belli ki Rohan da bu neşeye katılıyordu ve kendisi şim-

dilik, belki de sonsuza kadar, unutulmuştu. Dışarı çıkacak olursa, Rohan'ın şatosuna gitmek üzere bir fayton kiralamak için gerekenden daha fazla parası vardı. Şatoya gittiği zaman Lydia'yı yanına alacak ve hiç kimsenin –en azından belli bir kişinin– kendilerini takip edemeyeceği İngiltere'ye kaçacaklardı.

Pelerinini omuzlarına aldı. Gür saçlarını örerek bir kurdele şeridiyle bağlamayı başarmıştı. Her nedense sağlanan pek çok süs eşyasının arasında saç tokası ve benzeri şeyler eksikti. En sade elbisesini –çünkü parçalanmış ve lime lime olmuş geceliğiyle gitmesi zor olurdu– ve sağlanan sağlam çizmesını aldı. Para dolu cüzdanı cebine sokarak kapıya yönelmişken durdu. Kontrat, yanında tüy kalem ve mürekkeple hâlâ masanın üzerindeydi. Yırtarak parçalamak niyetiyle kontrata uzandı, fakat bir şey onu durdurdu. Artık hangi çılgınca, saçma nedenden dolayı böyle davrandığını bilmiyordu ama kalemi aldı, mürekkebe batırdı ve sayfanın en alt kısmına, "Özür dilerim" yazdı. Sonra süzülerek boş koridora çıkıp, hizmetkârların merdivenine yöneldi.

***

Çabuk olmuştu. Daha başka ne olabilirdi ki, diye düşündü Rohan. O yetenekli bir eskrimciydi, çevikti, tamamen acımasızdı. Sör Christopher Spatts yavaş, şişman ve aptaldı, ölümle karşı karşıya olduğunu anlayamamıştı. Bunun Cennet Konağı'nda oynanan oyunlardan biri olduğunu düşünmüş, ölüm-kalım kurallarıyla alay etmişti. Kendisine verilen kılıçla çarpışmaya ancak işin ciddi olduğunu, ölmek üzere olduğunu anlayınca başlamıştı.

Cinayet. Sade ve basit. Denk değillerdi ve Rohan kılıcı

kalbine sapladığı zaman adam domuz gibi tiz bir ses çıkarınca Rohan zaferle bağırmak istedi.

Sör Christopher yere yığılınca Rohan kılıcını odanın öteki tarafına fırlatarak dönüp uzaklaştı. Adam ölmüştü, yıllar önce olması gerektiği gibi infaz edilmişti.

Rohan karla kaplanmış terasa çıkarak gece göğüne bakmaya başladı; hızla atan kalbini henüz terk etmemiş olan karanlık, ölümcül öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordu. Sör Christopher, muhtemelen katıksız bir dehşetin yönlendirdiği şansın eseri olarak kılıcını birkaç kez saplamayı başarmıştı; Rohan'ın göğsündeki sığ kesikten kan sızarak giysisinin kabarık beyaz kollarını lekeliyordu. Bir takım kıyafet daha mahvoldu, diye düşündü ürpererek.

Charles gelip yanı başında durmuştu. Sonunda Rohan kendine gelerek konuştu: "Ölmüş mü?"

"Tamamen. Düello şahitlerinin içine sindi. Adil bir düello oldu."

Rohan haşin bir şekilde güldü. "Adalet bunun neresinde? Bir çocukla çarpışmak gibiydi."

"Bu işi bana bırakmalıydın," dedi Charles. "Öldürülmesi gereken kişileri öldürmekten hiçbir vicdan azabı duymam."

Rohan ona baktı. "Benim duyduğumu nereden biliyorsun?"

"Francis, seni tanırım," dedi Reading. "Seninle arkadaş olduğumuzdan beri ölüm ve şiddetten nefret etmişsindir. Daha önce hiç adam öldürmüş müydün?"

"Ben düello yapmam."

"Ya daha önceleri?"

Rohan başını çevirerek yüksek ahır duvarlarının ötesine bakmaya başladı. "Culloden yüzünden, Charles," dedi

yorgun bir şekilde. "Ne sanıyorsun? Babamın ve erkek kardeşimin katledilmesini seyrettim. İyi insanların teslim olduktan sonra süngülendiklerini gördüm, her yerde ölüm görüyordum. İnsanların neler yapabileceğini gördüm ve ne kadar kötü olursa olsun, bir daha asla hiç kimsenin canını almayacağıma yemin ettim."

"Öyleyse fikrini değiştirmişsin," dedi Charles. "Neden benim halletmeme izin vermedin?"

"Bu senin kavgan değildi." Rohan kendinden nefret ederek tekrar eve baktı. "Senin onu alıp götürmeni ..."

"Şu da kim?" dedi Charles onun lafını keserek.

"Kimi diyorsun?"

"Ahırların kenarında hareket eden biri. Birisi sessiz sessiz dolanıyor. Bir hırsız mı, yoksa hiddetli bir eş mi pek emin değilim, ama sanırım..."

Kendisini göremeyeceğinden emin bir şekilde gölgelere saklanmasına rağmen, Rohan onu oldukça net bir şekilde görebiliyordu. Korkunç pelerinin içinde gizlenmiş olsa bile, onun yürüyüşünü, hareket ediş şeklini tanımıştı. İnandığı her şeye ihanet ederek onun için adam öldürmüştü ve o gidiyordu.

Her tarafını soğuk bir öfke kapladı, biraz daha az güçlü olsaydı yakıp kül edecek bir hiddetti. Ellerinde kan görmeyi bekleyerek başını aşağıya çevirdi. Yeterince uygun şekilde, kendi kanıydı.

"Sen içeri git, Francis," dedi Charles usulca. "Git Juliette'i veya belki de Marianne'i bul. Ben Bayan Harriman'ı güvenle geri getireceğim."

Rohan onu duymamıştı. Öfke gözünü kör etmişti ve hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu. "Git buradan, Charles," dedi, sesi buz gibiydi. "Bu benim işim."

Charles onu durdurmaya çalışarak kolunu yakaladı. "Onu incitmene izin veremem, Francis."

Rohan onu tokatladı. Şarap kadehini yüzüne fırlattıktan sonra Christopher Spatts'in yumuşak, pembe yanağına indirdiği meydan okuyan tokadın aynısıydı. "İstediğin zaman, istediğin yerde," dedi hain bir sesle.

"Şımdı."

Rohan çirkin bir tebessümle gülümsedi. "Hayır. Bu akşam meşgulüm." Elinor'un peşinden fırlarken Charles kolunu yakalayarak bir kez daha onu durdurmaya çalıştı.

"Ona zarar veremezsin," diye tekrarladı çaresizlik içinde.

Rohan durarak, kendisini çok az tanıyan eski arkadaşına bakmak için döndü. "Ona zarar vermeyi düşünmüyorum." Bu yaşamda dayanılmaz gelen her şey küçülüp Bayan Elinor Harriman'ın üzerinde yoğunlaşmıştı. Rohan aptallık etmiş ve çok uzun beklemişti. Artık bekleme sona ermişti. "Sadece başladığım şeyi bitirmeyi planlıyorum."

***

Elinor binaların kenarlarının yakınından gidiyordu. Birisinin onu görme ihtimali yoktu. Evin yukarı kat pencerelerinden ışık süzülüyordu, fakat zemin kat ekseriyetle karanlıktı. Hâlâ uyanık olan herhangi bir insanın dışarı bakma ihtimali pek yoktu, içeride böylesine yozlaşmış eğlenceler yapılırken kimse bakmazdı. Muhtemelen gereksiz yere endişeleniyordu.

Giverney Malikânesi çok büyüktü, Paris'in kalbinde bir İngiliz taşra malikânesi büyüklüğündeydi. Elinor'un yeni iyileşmiş ayakları donuyordu, gece tıpkı Rohan'ın kalbi gibi keskin, soğuk ve netti. Pelerinine daha sıkı sarındı ve

yoluna devam etti. Yüksek duvarlar dar bir kapıyla sona eriyordu ve Elinor neredeyse orada bir araba gördüğünü düşündü. Karanlıkta ve gölgelerin içinde emin olamamıştı, fakat esrarengiz kurtarıcısı sadece evden kaçmasına yardım etmeyi yeterli bulmamış gibi görünüyordu.

Ahırların sağladığı sığınaktan uzaklaşmıştı ki, vücudunu baştan aşağı ürperten tanıdık bir ses duydu. "Gitmene izin vermiş miydim?"

Kaçması gerekirken, bir aptal gibi kendi ekseni etrafında döndü. Karanlıkların içinde Rohan duruyordu, hayal meyal görünen bir siluet halindeydi, fakat sesinde tüylerini diken diken eden bir tını vardı. Yanlış giden bir şeyler vardı, çok kötü bir şeyler olmuştu ve Elinor'un ilk delice içgüdüsü ona uzanmak, onu rahatlatmak, ona sarılmaktı...

Delilik yüreğinde serpilip geliştiğinde onu tanırdı. Kaçmak için döndü, fakat daha şimdiden çok geç kalmıştı. Rohan kaçarken onu yakaladı, bileklerini inciterek hapseden elleri hiç de nazik değildi.

"Kontratını bozdun," dedi serinkanlı bir sesle. "Hilekârlara karşı büyük bir antipatim vardır, Bayan Harriman."

"Ben bir hilekâr değilim," dedi Elinor hararetle.

"Değil misin? Uslu durman için kız kardeşinin rehine olmasını ve burada kalmayı kabul etmiştin. Ve şimdi gecenin ortasında kaçtığını fark ediyorum. Ama belki de yanılıyorumdur, gerçek bir kaçış peşinde olmayabilirsin. Belki de sadece bir âşığınla randevuya gidiyordun ve sonra odana dönüp bir kez daha kendini zalim bir hayat nedeniyle yaralanmış yarı bakire olarak takdim edecektin."

Sesi soğuk ve alaycıydı. Farklıydı. Onun bir uşağa si-

nirlendirdiği zaman daha önce bu sesle konuştuğunu duymuştu; hizmetkârların gözlerindeki dehşeti hatırladı. Kendi yüreğinde de aynı beklenmedik korku vardı.

Zaman kaybı olduğunu biliyordu, ama yine de söyledi: "Bırakın gideyim." Kurtulmaya çalıştı, fakat Rohan'ın bileğini tutan eli daha da sıkılaşmıştı, o kadar sıkılaşmıştı ki kendini tutamayıp bağırdı.

"Sanmıyorum." Elinor'un mücadelesini göz ardı ederek eve geri yürümeye başlamıştı. Onu birdenbire öne doğru çekerken Elinor kendisini bekleyen faytona son bir kez umutsuzca baktı.

Bir kez tökezleyerek karların içine, dizlerinin üzerine düştü, fakat Rohan pek duraksamadan onu tekrar doğrulttu. Eve yaklaştıkları zaman ona kapıyı açmak için hizmetkârlar eşikte bekliyorlardı; Elinor onun kendisini serbest bırakmasını, uşaklardan birine, uşaktan ziyade bir hapishane gardiyanı olarak, odasına kadar kendisine eşlik etmesini emretmesini bekledi. Fakat Rohan öyle yapmadı, geniş koridorlarda onu kendi peşinden sürükleyerek mermer merdivenlerden yukarı çıkardı ve bazı rezil konuklarının yanından geçirdi. Elinor ıslıklamaları, atılan kışkırtıcı çığlıkları duyabiliyordu, fakat Rohan bunların hepsini duymazdan geldi; Elinor'un tökezleyerek onu yavaşlatma girişimlerine de aldırmıyordu. Azimli, soğuk ve öfkeliydi; Elinor onunla karşılaştığından bu yana ilk kez unvanının arkasındaki gaddarlığı anlamıştı. Cehennem Kralı. Rohan onu korkutuyordu.

İkinci kata ulaştıklarında Elinor onunla bir kez daha konuşmaya, onu ikna etmeye çalışınca Rohan onu önüne çekerek durdu. Yüzünün görüntüsü Elinor'u ürpertmişti. Soğuk, boş ve duygusuzdu. "Rica ederim bahaneler uy-

durmaktan kaçının, Bayan Harriman," dedi o soğuk, kızgın sesiyle. "Bir seks oyunu esnasında kendisi istemedikçe bir kadına hiç vurmadım, fakat yeni şeyler denemek daima ilgimi çeker. O yüzden sessiz olun."

Ve sonra Elinor'u kendi peşinden çekerek gittikçe daralıp karanlıklaşan koridorda ilerledi. Onu ne Elinor'un odasına ne de kendi odasına götürüyordu ki bu da küçük bir teselli sayılırdı. Fakat Rohan'ın bir uşaktan aldığı kollu şamdanın dışında hiç ışık yoktu ve Âlemler evin bu kadar derinliklerine kadar nüfuz etmemişti. Yalnızdılar, görülmenin, duyulmanın ötesindeydiler.

Rohan bir kapıyı tekmeleyerek açıncaya kadar Elinor durumun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemişti. Ağırbaşlı, zarif Lord Rohan onun yanında duygularını hiç açığa vurmamıştı, hizmetkârlarına olan öfkesinde bile soğuk ve mesafeli davranmıştı. Şu andaki öfkesiyse yakıcı ve tehlikeliydi.

Kollu şamdanı bıraktı, kapıyı tekmeleyerek arkasından kapattı ve kurtulmaya çalışan Elinor'u bu sefer serbest bırakınca, Elinor sere serpe yere uzandı. Rohan onu kaldırmak için hiçbir çaba sarf etmiyor; düşük gözleriyle ona bakarak orada öylece duruyordu.

"Elbiselerinizi çıkararak bana bir iyilik yapın, Bayan Harriman," dedi. Serinkanlı ve kesik kesik çıkan sesi yüzündeki vahşetle çelişkiliydi.

Elinor şimdi onu net bir şekilde görebiliyordu ve gördüklerinden şoke olmuştu. Rohan'ın üzerinde uzun yeleği ve kabarık kollu gömleği vardı. Ve kanıyordu! Gömleğinin kolu yırtılmıştı ve üzerinde kıpkırmızı bir kan lekesi vardı; kumaş katmanlarının arasında, göğüs bölgesindeyse bir

kesik vardı. Elinor hiçbir şey anlayamayarak ona bakakalmıştı. Rohan'a ne olmuştu böyle?

Rohan gelip onun tepesinde durdu, pelerinine uzanarak yırtarcasına çekti. "Kaçışın için sana kim yardım sağladı?" diye sordu ipek gibi bir sesle. "Bu, eviniz yanıp kül olduğunda benim verdiğim pelerine hiç benzemiyor. Benim bundan daha abartılı bir zevkim vardır." Pelerini Elinor'un altından çekerek uzağa fırlatıp attı. Bu sırada Elinor'un ceplerinden birine tıkıştırdığı cüzdan yere düşmüş, mum ışığında pırıl pırıl parlayan altın ve gümüş paralar yere saçılmıştı. Rohan bunlara küçümseyerek baktı. "Senin fiyatın bu mu, Bayan Harriman? Bana çok az göründü doğrusu –senin nispeten tadına bakılmamış özelliklerin için ben çok daha fazlasını verebilirdim. Eğer burada olduğun tüm bu süre boyunca bana yalan söylemediysen tabii." Yüzündeki ifade öylesine karanlık ve kasvetliydi ki, Elinor şoke olmuştu. Ama bir an sonra bu kasvet geçip gitmiş, yerini sakin ve soğuk bir ifade almıştı. "Söylememiş olman senin için daha hayırlı olur," dedi Rohan. "Yoksa sonuçlarından mesul değilim. Pelerini ve parayı kim verdi?"

Elinor kendini toparlamaya girişti –haremdeki bir kız gibi onun ayaklarına kapanıp kalacak değildi. "Bilmiyorum," dedi, doğrulmaya başlayarak.

"Ayağa kalkmana izin verdim mi?"

"İzninize ihtiyacım yok," dedi Elinor, öfkesi korkusuna baskın çıkmaya başlamıştı.

"Hayır. Var." Bunun söyler söylemez Rohan kuvvetli, solgun bir eliyle onu tekrar halının üzerine itti. "Ben sana aksini söyleyinceye kadar orada kalmanı tavsiye ediyorum. Sana dokunmaya hazır değilim ve eğer beni şimdikinden daha fazla kızdırırsan bundan sadece sen suçlu olursun."

"*Ben ne yaptım?*" diye bağırdı Elinor. "Eğer fırsatım olursa kaçacağımı bilmeniz gerekirdi. Bana kimin yardım ettiği hakkında hiçbir fikrim yok, fakat bu fırsatı değerlendirmemek için aklımı kaçırmam gerekirdi."

Bunun üzerine Rohan hareket etmeye başladı, Elinor'un etrafında yavaş yavaş bir çember çizerek yürüyordu, gölgelerin içinde gözleri sert ve merhametsizdi. Sol elini kullanarak yeleğinin ağır gümüş düğmelerini çözmeye başladı. "Sana elbiselerini çıkarmanı söylememiş miydim?"

Rohan kuvvetli, solgun eliyle yeleğinin düğmelerini çözerken, Elinor bir süre öylece izledi, rüyada gibiydi. "Bana onlarca yıldır kimseye tecavüz etmediğinizi söylemiştiniz, lordum," dedi ölçülü bir sesle. "Tatsız bir tecavüze girişmek isteyecek kadar yenilikten yoksun mu kaldınız?"

"Senin için tatsız, Bayan Harriman, benim için değil," dedi Rohan pürüzsüz bir sesle. Omuzlarını sılkerek yeleğini üzerinden çıkardı. Göğsündeki kan daha da koyulaşmıştı ve sanki yavaşlamış, hatta durmuş gibi görünüyordu. Kolundan hâlâ kan damlıyordu, keten gömleğinin kolu sırılsıklam olmuştu. "Ama hayır, sana tecavüz etmeyeceğim."

Elinor ona uzun bir an, kararsızlıkla baktı. "Size neden inanayım?"

"Çünkü Bayan Harriman, senden farklı olarak ben bu gibi durumlarda sözümü tutarım."

Elinor kendi ismini duymaktan nefret etmeye başlamıştı, özellikle de o küçümseyici sesle söylendiği zaman. Fakat Rohan'ın gerçeği söylediğini biliyordu.

Rohan bir koltuğa oturdu, hâlâ onu seyrediyordu. "El-

biselerin, Bayan Harriman," dedi tekrar, onu hâlâ huzursuz eden o ipeksi sesiyle.

Elinor'un üzerinde yüksek yakalı, dar kasnaklı ve yukarıya kadar bağlı soluk gri bir elbise vardı. "O halde sanırım tekrar kaçmaya kalkışmamamı garantiye almak istiyor ve beni iç çamaşırlarımla bırakmanın bunu sağlayacağını düşünüyorsunuz. Sanki ev halkınızın yarısı iç çamaşırlarıyla, hatta daha azıyla etrafta dolaşmıyormuş gibi, fakat onlar evi terk etmeye yeltenmiyorlar."

"Senin varsayımların beni hiç ilgilendirmiyor, Bayan Harriman."

"Peki ne ilgilendiriyor?"

"İtaat etmen."

Elinor sinirden güldü. "İtaat etmek hiçbir zaman benim kuvvetli yönlerimden biri olmadı. Ve korkarım elbiselerimi çıkaramam. Bağcıkları çözmesi için bir hizmetçiye ihtiyacım var."

"Benim kadınların en teferruatlı tuvaletlerini soymakta muazzam tecrübeli olduğumu unutuyorsun. Buraya gel, bağcıklarını ben çözeceğim."

Fikir Elinor'a itici gelmişti, fakat bu korkunç kâbusun bir an önce bitmesini istiyordu, bu nedenle başını sallayarak ayağa kalkmaya koyuldu.

"Dizlerinin üstüne, Bayan Harriman." Rohan'ın sesi sakin, neredeyse sıkkındı.

Elinor'un çok fazla seçeneği yoktu ve olanların hepsi de nahoştu. Yalvarıp yakaran birisi gibi dizlerinin üzerinde hareket edebilirdi. Ayağa kalkabilir ve kaçabilirdi –Rohan kapıyı kilitlemeden bırakmıştı ve bu ıssız koridorda saklanacak bir yerler bulabilmesi gerekirdi, en azından bir süre için. Ya da kaybolan haysiyetini toparlayabilir, ayağa kalka-

bilir ve Rohan'ın kendisine ne yapacağına karar vermesine izin verebilirdi. Kuşkusuz öfkesi geçiyor olmalıydı. Fakat gözleri hâlâ boş bakıyordu, sanki vücudunda başka birisi varmış gibi.

Sakin bir şekilde onu daha fazla kışkırtmamaya karar verdi. Zeminde ileriye doğru kaydı, arkasını döndü ve saçının kalın örgüsünü çekerek sırtını onun ellerine sundu.

Rohan elini kenara itti ve kalın örgüsünü yakalayıp çektiği zaman Elinor bıçağın ışıltısını gördü. Ellerini başının üzerine koyarak çığlık attı, kafasında kısa saç tellerinden başka bir şey bulamayacağından emindi. Bunun yerine, yele gibi gür saçları omuzlarına döküldü. Rahatlayarak içini çekti, gösterdiği zayıflıktan nefret ediyordu.

Rohan saçlarını bir omzunun üzerinden öne savurdu. Bıçakla bağcıklarını keserken Elinor onun ellerini elbisesinin sırtında hissedebiliyordu. "Ne yapacağımı düşünmüştün, Bayan Harriman?" dedi Rohan ipek gibi bir sesle. "Seni bıçaklayacak halim yok."

"Saçımı keseceğini düşünmüştüm," dedi Elinor.

Rohan'ın elleri duraksadı. "Ne kadar ilginç. Neden umursuyorsun ki?"

Elinor ona bakmak için başını çevirdi. "Sahip olduğum yegâne güzel özelliğim saçlarım da ondan."

"Peki güzel olup olmadığını neden önemsiyorsun ki?" Rohan bağcıklarını kesme işine geri dönerken, Elinor onun acele etmediğini, tenini kesmemek için dikkat ettiğini anlayınca rahatladı. Rohan yaralı kolunu sakınıyordu. Elinor ne olduğunu sormak istedi, ama bunu yapmaktan korkuyordu. Her ne olduysa, tüm bu kâbusu harekete geçirmişti.

Dümdüz karşıya, karanlığa baktı. Bir yatak vardı, ana

hatlarını görebiliyordu. Tecavüz olsun ya da olmasın beni bunun için buraya getirdi, diye düşündü.

Kalbi sıkışıyordu, karnının alt kısmında da korku olmadığını şaşkınlıkla fark ettiği bir burulma vardı. Bu çok daha utanç verici ve ilkel bir şeydi. Arzuydu.

"Her kadın güzel olup olmadığını önemser, lordum," dedi alçak bir sesle. Rohan bağcıkları kesmeyi bitirerek elbiseyi omuzlarından itti. Elinor hiç sormadan, bundan sonra ne olacağını bilerek kollarını çıkarınca elbise kayarak yerde ayaklarının etrafına yayıldı, fakat Rohan'da hiçbir onaylama ifadesi gelmemişti. Aynı mükemmel dikkatle korsesini kesiyordu, tenine daha yakındı.

"Sen değil," diye mırıldandı Rohan. "Hiçbir erkeğin seni arzulamayacağında ısrar ediyorsun. Böyle şeylerin ötesindeymiş gibi davranıyorsun, kim olduğunu ve ne istediğini görmezden geliyorsun."

"Ben ne istiyorum, lordum?"

Bu sırada korsesi aşağı düşmüştü; üzerinde ince pamuklu iç gömleğinden, jartiyer, çorap ve çirkin ayakkabılarından başka hiçbir şey yoktu.

"Beni istiyorsun, Bayan Harriman. Beni ilk gördüğün andan beri. Sadece bunu itiraf edecek kadar dürüst değilsin. Ayakkabılarını çıkar."

Elinor onun önünde diz çökmüştü, arkasına yaslanarak kaçışının bir parçası olan sağlam ayakkabılarına uzandı. Ayakkabılar onun için yanlış numaraydı, fazla büyüktü. Rohan'ın verdiği ayakkabılarsa mükemmeldi. Başarısız olan kurtarıcısı her kimse, kendisini pek iyi tanımıyordu.

Ayakkabılarını çıkarıp bir yana koyduktan sonra Rohan'a baktı. Rohan kendi gömleğinin düğmelerini çözüyordu ve Elinor biliyordu ki bu olacaktı, artık hiçbir şey durdura-

mazdı. Ayrıca Rohan'ın hakikati söylediğini de biliyordu. Elinor onu istiyordu, hatta böyle hissetmesinin mümkün olabileceğini hiç bilmediği şekilde istiyordu.

Doğrulmaya kalkışınca Rohan onu yakalayarak aşağıda tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Gidip yatağa uzanacaktım," dedi Elinor. "Endişelenmenize gerek yok, sizinle mücadele etmeyeceğim. Siz bu işi yaparken kımıldamayacağıma ve sizi rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Eğer afyon ruhunuz varsa faydası olurdu –Sör Christopher'ın beni ziyaret etmeyi seçtiği bazı gecelerde hizmetçilerinden birisi ondan verdiği için oldukça şanslıydım. Fakat hareketsiz yatıp ses çıkarmamak için elimden geleni yapacağım." Titrek bir şekilde gülümsemeyi bile başarmıştı.

Rohan olduğu yerde donakaldı. Gömleğini iç çamaşırının dışına çekip serbest bırakmıştı, düğmelerini çözme işine ara vererek inanmazlıkla Elinor'a baktı. Sonra gözlerini kapadı. "Ah, sevgili kuklam," diyerek bir elini onun yüzüne koyunca, Elinor rahatlayarak boğuk bir ses çıkardı ve yüzünü onun eline doğru çevirdi.

"Çok özür dilerim," dedi kederli bir sesle. "Eğer sadece ben söz konusu olsaydım asla kaçmaya çalışmazdım, fakat Lydia'ya karşı sorumluluklarım var. Ona bakmak zorundayım ve emin olamadım... Kendim için risk alabilirim. Ama onun için alamam. Lütfen, lordum..."

"Yapma," dedi Rohan. "Seni incittim." Sesi kendine duyduğu nefretle doluydu. Elinor'u da kendisiyle birlikte yukarı çekerek doğruldu; Elinor'un kıyafetleri ayaklarına düşmüş, üzerinde sadece ince iç gömleği kalmıştı. Rohan ondan uzaklaştı. "Örtün. Üşüyeceksin. Hizmetçini çağıracağım."

Elinor inanamayarak ona baktı. "Neden?"

"Neden mi? Sorman gerekiyor mu? Tüm öfkemi ve acımı senden çıkarmak üzereydim. Seni incittim, incittiğimi biliyorum. Ve buna aldırmadım. Aklım başıma geldiği için şanslısın. Yatağın üzerinde battaniyeler var. Birisi gelene kadar gidip örtülerin altına gir."

"Hayır."

Rohan tam dönüp gitmek üzereyken Elinor'un yalın sözüyle durdu. "Hayır mı?" diye tekrarladı.

"Benimle yatağa girmezseniz olmaz."

"Çocuk, şu anda kimseyi teselli edecek durumda değilim," dedi Rohan kısaca.

"Ben çocuk değilim. Ayrıca teselli edilmek istemiyorum." Elinor yaklaşmak istedi, fakat aralarında elbise yığını vardı. "Eğer... bunu... tekrar yapmam gerekiyorsa, o zaman sizinle yapmak istiyorum."

Rohan kahkahaya boğulunca, Elinor eski Rohan'ın izlerini tekrar görmeye başladı."Bu her ne kadar gurur okşayıcı bir itiraf olsa da, sanırım bu onurdan feragat etmem senin için daha iyi olur. Yatağa gir," dedi ve Elinor'un yanından uzaklaşıp onu yere atılan karmakarışık kıyafet parçalarının arasında öylece bırakarak kapıya doğru gitti. "Bu koridorda hizmetkârlara izin verilmez, bu nedenle sana yardım edecek birini bulmam biraz zamanımı alacak. Mumları sana bırakıyorum." Elinor onu durdurmaya fırsat bulamadan dışarı çıkıp kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Elinor öylece kalakalmış, duyduklarına inanamayarak donmuştu. Sonra bir tekme savurarak kıyafetleri önünden savurdu ve gidip yatağın ortasına oturdu. Ona kadar saydıktan sonra avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

22

Sadece birkaç saniye sonra Rohan kapıyı çarparak açtı, sanki iblislerle savaşmaya hazır gibiydi. "İyi misin? Ne oldu?"

Elınor'un sesi bağırmaktan kısılmıştı, boğazını temizledi. "Fareler," dedi.

"Fareler mi?"

"Köşede kocaman bir fare gördüm. Bir kirpi kadar büyüktü ve küçük kötü gözlerini bana dikmişti, eğer bağırmaya başlamasaydım, bana şey..."

Rohan o zamana kadar arkasından kapıyı kapamış, yavaşça yatağa doğru ilerlemeye başlamıştı. "Ve sen farelerden korkuyorsun," dedi ses tonu değişmeden.

"Hem de çok fena. Farelerden daha kötü hiçbir şey yoktur. Hiçbir şey. Ve bu oda onlar tarafından istila edilmiş. Her yerdeler. Beni kurtarmanız gerek."

Elinor, Rohan'ın dudaklarının yavaş, isteksiz bir tebessümle kıvrıldığını gördü. "Bana ne söylediğinin farkında mısın, kuklam?"

"Evet, aşkım... Gel ve beni kötü emellerine alet et." Elinor geriye yaslandı ve kendisini hazırlayarak gözlerini kapadı.

Rohan yatağın içinde yanına kayarken Elinor teninde örtülerin pürüzsüzlüğünü hissetti. Rohan'ın elini yüzünde hissedince irkilerek şaşkınlıkla gözlerini açtı. Beklediği böyle bir şey değildi. Rohan ona büyük bir sevecenlikle bakıyordu.

"Sen gerçek bir bakiresin," diye mırıldandı kont yumuşak bir sesle, uzun parmaklarıyla yüzünü okşayarak.

"Hayır, değilim," diye itiraz etti Elinor. "Bunu daha önce pek çok kez yaptım."

"Korkarım sana katılmıyorum. Çok büyük bir ihtimalle, birazdan yapacağımız şeyi hiç yapmamışsındır. Göstermeme izin ver." Eğildi ve onu öpmeye başladı, kendi ağzı için Elinor'un yüzünü hareketsiz tutuyordu.

Başta çok nazikti, dudakları Elinor'unkilere hafifçe değiyordu, tüy gibi hafif, yumuşak ve tatlıydı; Elinor da kendini öpüşmeye biraz daha kaptırdı, daha fazlasını istiyordu.

Rohan ağzını açarak onunkini de açılmaya zorladı, Elinor ağzının içinde onun dilinin şaşırtıcı temasını hissediyordu. Eliyle hâlâ yüzünün yan tarafını tutuyordu; Elinor bu türde bir öpücüğü hiç tanımamıştı, fakat gözlerini kapayarak hazla içini çekti, hoşuna gitmişti. Çok hoşuna gitmişti. Sevmişti.

Kendi ellerini kaldırarak uzanıp Rohan'ın yüzüne dokundu ve dondu. Bunun bir sevişme olduğunu ve sevişme sırasında hareketsiz yatması gerektiğini unutmuştu; tekrar yan tarafına koymak için ellerini geri çektiği zaman Rohan ellerini yakaladı, yukarı çekti ve Elinor'un parmakları

yüzüne yerleşirken öpüşünü şiddetlendirdi. Elinor bir an düşünemedi, sadece hissedebiliyordu; parmaklarını onun uzun, gevşek saçlarının arasına kaydırdı ve arzu dolu bir ses çıkararak Rohan'ı daha da yakınına çekti.

Bu sırada Rohan dudaklarını onun dudaklarından ayırdı, Elinor onun bedenindeki gerginliği hissedebiliyordu. "Sevgili kuklam, bunu yapamam... Senin ihtiyaç duyduğun şekilde olmaz." Rohan geri çekilmeye başlayınca, Elinor kollarını ona dolayarak altına kaydı.

"Benim ihtiyaç duyduğum bu," dedi. Rohan geçen gece elini kendi vücudunun bu kısmına koymuş ve arzuyla sertleşmişti. Bu hoşlandığı bir şey olmalıydı, böylece Elinor akla gelmeyen şeyi yaparak elini onun sert, çok sert uzvuna dokununcaya kadar ikisinin arasından aşağı kaydırdı.

Rohan kendini onun eline daha da bastırarak inleyince, Elinor haklı olduğunu anladı. Bu Rohan'a zevk veriyordu. Parmaklarını hafifçe dokunarak, okşayarak, onun erkekliği boyunca kaydırdı. Rohan elini aşağıya uzatıp erkekliğini serbest bıraktığı zaman, sıcak teni daha da harika gelmişti. Bir şey aynı anda nasıl bu kadar yumuşak ve demir gibi sert olabilirdi? Yapacakları şey canını acıtacaktı, öyle olacağını biliyordu ve bunu kabul etmişti, çünkü bu sefer bunu isteyerek yapacaktı. Çünkü bu Rohan'ın bir parçasıydı, ilkel ve güçlüydü ve Rohan bu parçasını ona veriyordu, Elinor nihayet kadınların bunu niçin istediklerini anlamıştı.

Rohan sadece birazcık yana döndü ve Elinor, Rohan'ın kendi parmaklarını kavrayıp erkekliğine dolamasına izin verdi; Rohan elini onun elinin üzerine koyarak birlikte hareket ettiriyor, ona neyden hoşlandığını, onun ve kendi tutuşunun ritmini, kalçalarının onun temasıyla hareket-

lenmesini gösteriyordu. Elinor'un hoşuna giden bir şey daha olmuştu bu.

Rohan'ın gözleri kapalıydı ve Elinor onun bedeninden geçen gerilimi hissedebiliyordu. Elinor'un bacaklarının arası ıslaktı, bunun neden olduğunu bilmiyordu, fakat önemli değildi. Rohan'ın dokunuşundan, bedeninin kendi bedeninin üzerinde kayışından, elindeki erkekliğinin nabız gibi atmasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ve sonra aniden Rohan'ın ne yapmayı tasarladığını şaşırtıcı bir berraklıkla anladı. Rohan elinde zirveye ulaşmak, onun vücudunu dokunulmamış olarak bırakmak istiyordu. Bunu anlayınca Elinor donakaldı.

"Hayır... durma..." diye inledi Rohan.

"Seni içimde istiyorum," diye fısıldadı Elinor. "Vücudumun içinde bitirmeni istiyorum."

Rohan'ın iniltisi güçlü, ihtiyacı büyüktü. Başka bir söz söylemeden yuvarlanarak Elinor'un üzerine çıktı, iç gömleğini beline doğru itti ve bacaklarını açtı; Elinor yaşayacağı acıya hazırlanmak üzereydi ki, Rohan içine sertçe girerek onu nefessiz, aç bırakan bir yumuşaklıkla içinin derinliklerine kaydı.

Elinor ayaklarını yatağın üzerine koyarak kalçalarını yükseltti, daha fazlasını istiyordu. Rohan da ellerini onun kalçasının altına uzattı ve daha derinlere hareket edince, Elinor acıdan değil, fakat anlayamadığı kafa karıştırıcı bir ihtiyaçla haykırdı.

"Çok geç oldu," diye inledi Rohan. "Yapmamalıydım... Sen..."

"Bitir," diye fısıldadı Elinor onun kulağına.

Bu sözler Rohan'ı çözmüştü. Rohan içine hızla bir kez daha girdi; darbeleri düzgün, sert ve derindi. Elinor boğa-

zında, göğüslerinde, midesinde, ama her şeyden çok bacaklarının arasında tatlı bir gerginlik hissediyordu. Onu eline aldığı zamanı hatırladı ve bu sırada Rohan yukarı uzanarak ağzıyla onun ağzını kapadı, öpüşü altüst edici, hükmediciydi. Elinor onun boşalmaya hazır olduğunu anlamıştı ve buna bayılacaktı, her duyguya, her sese, her...

Elinor'un kendi patlaması onu öyle sarsmıştı ki, güçlü bir çığlık attı, vücudu Rohan'ın kollarında aniden katılaşmıştı; aydınlık ve karanlık, sert ve yumuşak her şey kontrolden çıkarken, gittikçe daha fazlasını isteyerek bir çeşit karanlık arzuyla iç çektiğinin farkındaydı. Boğulur gibi bir ses çıkardı ve bir an sonra Rohan da zirveye ulaştı, onun vücuduna akıyor, boşluğunu sel gibi istila ediyordu.

Rohan'ı o kadar sıkı tutuyordu ki, kendi kasları kilitlenmiş gibi geliyordu, daha sonra aniden bırakınca, yumuşak ve kemiksiz bir canlı gibi yatağa geri düştü; derken Rohan'ın da kuvvetli bedeniyle onunkini kaplayarak üzerine düşmesini memnuniyetle karşıladı. Bu güçtü, bu özlemdi, bu emniyetti, bu hayal bile edilemeyecek bir zevkti. Rohan hâlâ içindeydi ve Elinor onun ebediyen orada kalmasını istiyordu. Ömründe ilk kez kendisini bir şeyin, başka birisinin bir parçası olarak hissetmişti, sevincinden yüksek sesle gülmek istiyordu.

Rohan geri çekilince Elinor onu tekrar üzerine çekmeye çalıştı, umutsuzca kendisiyle birlikte tutmaya çalışıyordu. Rohan kollarını ona dolayarak parmaklarıyla ıslak yüzünü okşadı. "Canım, ağlıyorsun. Seni incittim."

Elinor başını iki yana salladı, fakat nedense kesinlikle konuşamıyordu. Gözyaşlarının arasından gülümsemeyi başardı ve öpmek için onun başını çekince Rohan onun gözyaşlarıyla nemlenmiş dudaklarının üzerinde güldü.

"Beni de ağlatacaksın," dedi. Elinor'u da kendisiyle beraber alarak yuvarlanıp sırtüstü döndü ve elleriyle onun iç gömleğini üzerinden sıyırıp çıkardı; böylece keten örtünün altında Elinor'un üzerinde çorapları ve jartiyerinden başka hiçbir şey kalmamıştı. Rohan'ın kıyafeti hâlâ üzerindeydi –gömleğiyle pantolonu açıktı ve Elinor'a sarılmayı bırakmadan kolaylıkla giysilerini çıkardı. Sonra Elinor'u kolunun altına soktu.

"Dinlenmen lazım, sevgili kuklam," diye fısıldadı, ağzını kulağına yaklaştırarak. "Kısa sürede çok daha iyi iş çıkaracağıma söz veriyorum."

Elinor'un uykulu gözleri açılıverdi ve sonunda konuşabildiğini fark etti. "Tekrar mı yapacağız? Bu gece mi?"

"İnan bana, derhal yapabiliriz, fakat sanırım dinlenmeye ihtiyacın var. Ama bu gece çok büyük bir ihtimalle tekrar yapacağız. Ve yarın sabah ve öğlen ve öğleden sonra. Ve çay saatinde ve..."

"Yürümem mümkün olamayacak," dedi Elinor, bu düşünceyle telaşlanmış ve büyülenmişti.

"O zaman seni ben taşırım. Şimdi uyu."

Elinor gözlerini kapadı ve uyudu.

***

Saatler sonra karanlıkta uyandığı zaman, Rohan'ın, yüzünde hevesli bir ifadeyle kendi üzerine eğilmiş olduğunu gördü. "Çok uzun uyudun," diye mırıldandı Rohan. "Seni bekliyordum."

"Beni uyandırabilirdin."

"İnan bana denedim," dedi Rohan kederli bir halde. "Yapacak işimiz var, kıymetlim. Kahrolası bir aceleye tutulduğum için tadına varamadığım nefis kısımların var.

Yani şimdi senin sıran. Gerçi aslında bundan senden daha fazla hoşlanabilirim."

"Neyden hoşlanmak?" dedi Elinor merakla.

"Sen sırtüstü yat, ben sana gösteririm."

Elinor uzun zaman önce arabada kendisine en son bir şey gösterdiği zamanı hatırlayınca, ondan daha ilginç bir şey olup olamayacağını merak etti. Rohan dudaklarını yavaş ve şiddetle öpünce, bedeninde titreşen sarsıntıları hissetti, sanki hâlâ içindeydi. Rohan dudaklarını yanaklarına doğru hareket ettirerek kulak memesine ulaşıp tenini sert bir şekilde ısırdığında sarsıntılar iyiden iyiye arttı. Derken Rohan dudaklarını boynuna indirerek boğazının alt kısmını hafifçe ısırınca, Elinor kollarını uzatarak onu kendi üzerine çekti.

"Hayır, tatlım," dedi Rohan, Elinor'un ellerini aşağı indirip iki yanına yerleştirerek. "Bu sefer hareketsiz yatmaya çalışman gerekiyor. Güven bana, bu şekilde daha çok hoşuna gidecek."

Neyden daha fazla hoşlanmak? diye düşündü Elinor, kafası karışmıştı. Seks eyleminden mi? Bunun daha keyifli olması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Ve sonra Rohan'ın elleri göğüslerine dokununca doğrulup oturmaya çalıştı, fakat Rohan çok kuvvetliydi. "Sırtüstü yat, kuklam. Henüz göğüslerine gelmemiştik ve kesinlikle nefisler. Sana göğüs uçlarını beğendiğimi söylemiş miydim? Çok koyular, adeta vişne gibiler." Rohan elleriyle göğüslerini avuçladı ve başparmağıyla çok hafif fiskelemeye başladı. Elinor yerinden sıçradı, bacaklarının arası heyecanla karıncalanırken gözlerini kapadı.

"Benim göğüs uçlarımın ne renk olduğunu nereden biliyorsun?" dedi boğuk bir sesle. "Burası çok karanlık."

"Benim çok kötü bir adam olduğumu biliyorsun, sevgili kuklam. Sen uyurken dikizlemiş olabilirim. İnan bana, günahlarım için acı çektim. Günlerce onları düşünmeyi bırakamadım." Başparmağıyla aynı anda diğer göğüs ucuna fiske vurunca Elinor utangaç bir hazla hafif bir ses çıkardı. "Ah, hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı Rohan. "Hoşuna gidebileceğini düşünmüştüm. Bu muhtemelen daha da iyi olacak." Bunu söyledikten sonra Elinor'un üzerine eğildi, Elinor onun uzun saçlarını göğsünün üzerinde hissedebiliyordu; derken Rohan'ın ağzı başparmağının olduğu yere gitti, göğsüne kilitlenmiş ve ağzının derinliklerine alarak emmeye başlamıştı.

Elinor sarsıldı, vücuduna dalga dalga yayılan zevk onu şaşırtmıştı. Rohan ellerini yan tarafında tutmasını söylemişti; vücudunda karanlık ve rüya gibi bir şeyin ilk girdapları canlanmaya başladığı zaman tüm yapabildiği hareket etmemek için çarşaflara yapışmak oldu.

Rohan göğsünü emdikçe daha fazlasını istiyordu ve diğerine geçtiği zaman bağırdı, bıraktığı göğsü eliyle bir kez daha kavrayıncaya kadar, başparmağını ve parmaklarını kullanarak onu yarı çılgına çevirmişti, Elinor çarşafları daha sıkı kavradığını fark etti.

Rohan başını kaldırıp hafifçe göğüs ucuna üfledi. "Ağzımı vücudunun her yerine değdirmek istiyorum, kuklam. Her yerinin tadına bakmak istiyorum. Sonra da bu yolu erkekliğimin izlemesini istiyorum. Sana hiç kimsenin hayal edemeyeceği şeyler yapmak istiyorum. Sana sanki dünyada senden ve benden başka hiç kimse yokmuş gibi sahip olmak istiyorum."

Elinor hafif, sızlanır gibi bir ses çıkardı. Rohan elini önce karnının üzerine, sonra da bacaklarının arasına, o ıs-

lak, karmaşık kısmına kaydırınca, Elinor bacaklarını kapalı tutmaya, onu uzak tutmaya çalıştı, ama Rohan sadece güldü. "Bizden başka kimse yok, kıymetlim. Utanacak bir şey yok." Ve parmağını içine kaydırdı.

Elinor boğuk bir çığlıkla yatakta yay gibi kıvrıldı. Rohan başparmağıyla daha yukarılara dokununca, Elinor kara, tatlı ve yoğun karanlığın daha da yaklaştığını hissederek kıvranmaya başladı, peş peşe dalgalar vücudunu son seferkinden daha keskin ve daha sert bir şekilde sarsmaya başlayınca Elinor yüzünü onun omzuna sakladı ve kendini bıraktı.

Bu sırada Rohan hareket ederek bacaklarının arasına girmiş ve tam son sarsıntı biterken içine kaymıştı. Elinor o kadar kaygandı ki, Rohan'ı hiçbir şey durduramazdı, derinlere, daha da derinlere giriyordu; Elinor'un her tarafında sarsıntılar yeniden başlamıştı, Rohan hâlâ içindeyken kendi vücudunun onu sımsıkı tuttuğunu hissedebiliyordu.

O kötü sarsıntılar yavaşlayıp tam biterken Rohan tekrar hareket etmeye başladı, içine girerken bu sefer hiç acele etmiyor, kasten yavaş yavaş hareket ediyordu. Elinor'un tam olarak ne zaman patlayacağını biliyormuş gibi görünüyor, geri çekiliyor, tempoyu yavaşlatıyor, sonra tekrar artırıyordu. Elinor artık kendini kontrol edemez olmuştu. Çarşafları bıraktı ve yalvararak onu sımsıkı kavradı, sonunda Rohan hâkimiyetini kaybetmiş, tekrar tekrar içine giriyordu; ikisi de aynı anda zirveye ulaşırken, Elinor bacaklarını açtı, daha fazla almak için elleriyle onu kalçalarından tutup kendine doğru bastırıyordu. Hırsla, bencilce, daha fazla istiyordu.

Bu sefer uyuyakalan Rohan oldu, hâlâ içindeydi. Elinor

hareketsiz yatıyor, ıslaklığın bir kısmının dışarı sızdığını hissediyordu; uzanıp hepsini içine geri itmek istedi. Ona ait hiçbir şeyi kaybetmek istemiyordu. Fakat hareketsiz kaldı, Rohan uyurken içinde gene sertleşmiş, öncekinden daha büyük hale gelmişti; uyandığında şimdiden hareket ediyor, ona sarılırken içinde gidip geliyordu; elleriyle göğüslerini kavrıyor, başparmağıyla uçlarını okşuyordu. En sonunda nihai haz bütün benliğine yayılırken Elinor karanlığa, yoğun, karanlık rüyaya teslım oldu, kendini kaybetmişti.

***

Rohan kendini kaybetmişti. Paramparça olmuş gibi hissediyordu, sarsılmış bir halde Elinor'un kollarının arasından çıktı. Elinor uyuyordu. Onu bitap düşürmüştü ve acınası geleneksel seksten başka bir şey yapmamışlardı. O sırtüstü, kendisi üstte. Ve Rohan bir haftalık çılgın bir partiyi henüz atlatmış gibi bitkin hissediyordu.

Hatta daha da kötüsü. Kendini hiç böyle hissetmemişti. Bomboştu, sarsılmıştı, giysilerini aldı ve onu uyandırmamak için koridora atarak arkasından kapıyı kapadı. Ona artık bakmak istemiyordu, bakamıyordu. Eğer bakarsa dokunacaktı, eğer dokunursa, geriye hiçbir şey kalmayıncaya kadar, kendisinden daha büyük bir kısım yok olacaktı.

O kötü bir adamdı. Kalpsiz bir piçti, bir hovardaydı, bir çapkındı ve hiçbir özrü yoktu. Hayatında hiç sadık olmamıştı ve değişmek niyetinde değildi. Elinor'da bol miktarda bulunan o yapışkan-tatlı duyguların boğazını sıktığını hissedebiliyordu. Elinor muhtemelen ona âşık olduğunu sanıyordu. Rohan buna ne kadar çabuk son verirse o kadar iyi olacaktı.

Gömleğini ve pantolonunu üzerine çekti. Elinor kendisinden ne bekleyebilirdi? Eğer biraz aklı varsa hiçbir şey ki Elinor Harriman her zaman fazlasıyla sağduyu ve akıl sahibi olmuştu. Rohan'ın kendini suçlu hissetmesi için hiçbir sebep yoktu. Onun bekâretini almamıştı. Elinor bekâretini uzun zaman önce, Rohan'ın bu gece acımasızca şişlediği adama vermişti. Eğer Rohan biraz vicdan azabı duysa bile bunu göz ardı edebilirdi. Sör Christopher Spatts'ı öldürerek bir geceliğine Elinor'un yatağını paylaşma ayrıcalığını fazlasıyla hak etmişti. Elinor bu cinayeti henüz öğrenmemişti ve Rohan hiçbir zaman öğrenmemesini tercih ederdi. Çok fazla anlam çıkarmaya çalışabilirdi, oysa bu işi sadece...

Bunun için bir bahane bulamıyordu. Adamın kanı hâlâ üzerindeydi. Seks kokuyordu, Elinor'un çiçek açan erotizmiyle doluydu ve lanet olsun ki gene sertleşiyordu. Ondan uzaklaşmalıydı –Elinor kendisini büyülemişti ve o hiçbir kadına bağlı olmayacaktı.

Karanlık koridorda ilerledi, neredeyse bir koşu tuttırmuştu. Hizmetkârları gelip, arkasında bıraktığı karmaşayı temizleyebilirlerdi. Onunla ne yapacağına karar verinceye kadar Elinor'u arkada, herkesten uzakta tutacaktı.

Bu arada, vücudundan kanı, seksi yıkaması gerekiyordu. Onun dokunuşunu ve kokusunu yıkayıp temizlemesi gerekiyordu. Zaafının hatırasını suyla çıkarması.

Kendisine kim ve ne olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Francis Rohan, Giverney Kontu, Rohan Vikontu, Glencoe Baronu. Karanlıklar Prensi, Cehennem Kralı. Bütünüyle kötü bir adam.

Hayatında iyi bir kadına yer olmayan birisi.

***

Elinor uyandığı zaman yalnızdı, güneş yükselmişti. Sabahın erken saatleri gibi görünüyordu ve birisi gelip bir ateş yakmıştı. Hatta şifonyerin üzerinde bır sürahi ılık su bile vardı. Fakat Rohan'dan hiçbir iz yoktu.

Oturdu, sersem gibiydi. Çorapları ve çorap bağları hariç tamamen çıplaktı. Onların üzerinde olduğunu unutmuştu. Çorap bağlarından birisi çözülmüş, karışık yatak çarşaflarının arasında bir yerlerde kaybolmuştu. Çekinerek vücuduna baktı, kaşlarını çatmıştı. Üzerinde kan vardı. Rohan'ın kanıydı. Ona ne olup bittiğini sormamıştı bile.

Yaşamındaki tuhaf değişimi düşünerek kımıldamadan yatağın ortasında oturdu, çıplaktı. Bir çapkına, bir ahlaksıza, 'Çok Kötü Bir Adam'a yeni âşık olmuş değildi. Bu haftalar önce olmuştu ve daha en başında bu aşkın önüne geçecek kadar uyanık davranamamıştı. Şimdı aşkı tam gelişmiş haldeydi ve bunu neyin yok edebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayrıca tam olarak neden herkesin Rohan'ı istediğini de keşfetmişti. Rohan dün gece ona müthiş bır zevk yaşatmıştı. Eğer bu zevki herkese yaşatabiliyorsa, tüm dünyanın Cehennem Kralı'na tapınması pek mucize sayılmazdı.

Yüzlerce kadınla birlikte olmuş olmalıydı. Ve şimdi, bedeni ve ruhuyla beraber Elinor'a sahipti. Ama sorun şuydu: Acaba Rohan onu tekrar isteyecek miydi? Yoksa Elinor kendisinden önceki pek çok kadın gibi onun ihtiyacını mı karşılamıştı? Yenilik yaşanmıştı ve Rohan'ın kendisini tekrar istemesi için hiçbir sebep yoktu. Sürekli olarak yeni ve farklı duygular arayan bir adam istemezdi.

Beze uzanarak yavaş yavaş Rohan'ı teninden temizledi. Bunu yapmak istemiyordu. Hiçbir şeyi temizlemek iste-

miyordu, hepsini korumak istiyordu. Kanı, tohumu, dokunuşu ve teri. Gülünç oluyorum, dedi kendi kendisine, her zamanki sağduyusunu kazanmaya çabalayarak. Gerçi sağduyusunun geçen gece nereye kaybolduğunu tahmin edemiyordu. Temizlenmeyi bitirince düşünceli bir hizmetkârın kendisine getirmiş olduğu gömleği giydi.

Elbiseler de vardı, ama çarşaflardaki ve vücudundaki kan lekelerinin dışında Rohan'ın burada bulunmuş olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Birisi, muhtemelen Jeanne-Louise kendi kendine giyebileceği kolay bir elbise seçmişti, gerçi elbisenin düğmelerini iliklemek için yine de biraz mücadele etmesi gerekti. Tüm bedeni, incitebileceğini hiç tahmin etmediği yerleri ağrıyordu. Yüzünden kısa, endişeli bir tebessüm gelip geçiverdi.

Annesinin başına gelen bu tip olaylara pek çok kez tanık olduğu için böyle şeylerin ne yönde geliştiğini iyi biliyordu. Duyulan çekimin yanaklardaki kırmızı yansımaları, sonra vahşi, sorumsuzca bir tutku. Ve sonra da ayrılık. Ki Vikont Rohan ayrılıklarıyla tanınıyordu.

Odada bir çift sağlam ayakkabı da vardı. Elinor ani bir korkuyla pelerinini fark etti. Üzerine giyip gizlice kaçmaya çalıştığı ucuz olanı değildi. Rohan'ın sağladığı pelerindi. Paralar toplanmış ve küçük cüzdana yerleştirilmişti. Uzun bir süre bunlara baktı.

Rohan onun gitmesini mi istiyordu? Artık ona sahip olduğuna göre, işi bitmiş miydi? Kesinlikle bu şekilde görünüyordu. Peki bu Lydia'nın da özgür olması anlamına mı geliyordu?

Eğer Rohan onun kirletilmiş bir sevgili gibi sinsice yürüyüp gideceğini düşünüyorsa, çok yanılıyordu. Eğer

gitmesini istiyorsa, bunu yüzüne söylemeliydi. Pelerinle cüzdanı aldı ve kapıyı açtı.

Dışarıda bir uşak bekliyordu, dostu Antoine değildi. "Günaydın, matmazel. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Odalarıma geri dönmek için yolu bulmam gerekiyor."

"Özür dilerim, matmazel, fakat o odalar şimdi lord hazretlerinin misafirleriyle dolu."

Yüzünün bembeyaz olup olmadığını bilmiyordu Elinor. Öyle gelmişti. Tüm vücudundaki kan çekilmiş gibi geliyordu.

"O zaman lord hazretleriyle konuşmak istiyorum. Beni ona götürebilir misiniz?"

"Elbette, matmazel. Şu anda tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, fakat sizi onun kütüphanesine götürüp kendisiyle konuşmak istediğinize dair haber gönderirim. Ona ne hakkında konuşmak istediğinizi de söyleyebilir miyim?"

"Söyleyemezsin," dedi Elinor cüzdanı sımsıkı kavrayarak. Ve uzun, karanlık koridorda uşağı izledi.

***

Charles Reading içeri fırtına gibi girdiğinde Rohan çalışma masasında oturmuş kâğıtları gözden geçiriyordu. "Onunla ne yaptın?"

Rohan ona baktı, aldatıcı bir şekilde sakindi. "Onunla ne yapmış olduğumu düşünüyorsun, Charles? Tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi." Kırmızı şarap kadehine uzandı. "Sen de bir kadeh ister miydin?"

"Hayır. Şimdi ne yapacağını bilmem gerekiyor."

"Benim sevgili Charles'ım, yoksa ona abayı mı yaktın?

Senin kız kardeşi olan aptal veledi istediğini sanıyordum," dedi Rohan ipeksi bir sesle. Elinin hiç titremediğini fark etmişti. Son on iki saatin çöküntüsünü iyi atlattım, diye düşündü.

"Benimle oyun oynama, Francis," dedi Charles sert bir sesle.

"Aslında," dedi Rohan, "geçen gece ben ayrıldıktan sonra olanlarla çok daha fazla ilgileniyorum. Merhum Sör Christopher odalarımdan birinde kokuşmakta mı?"

Charles başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Kuzenin gelip onu aldı. Adamın doğru düzgün defnedilmesinin icabına bakacak."

"Etienne'i tanıyorsam, muhtemelen önce onu kesip parçalayarak organlarını gözlemleyecektir," dedi Rohan hafif, şen sesiyle. "Yani benim ardımdan talihsiz hiçbir şey olmadı mı?"

"Sadece konukların aşırı bir coşkuya kapıldılar. Kan kokusu hoşlarına gitmiş gibi görünüyorlar."

"Bir işe yaradığıma memnun oldum," dedi Rohan yumuşak bir şekilde.

"Onunla ne yapacaksın, Francis? O bir hanımefendi. Ona fahişelerinden biri gibi davranamazsın."

"Ah, benim sevgili Charles'ım, tam olarak öyle davrandım ve seni temin ederim bundan müthiş hoşlandı." Charles'a meleksi tebessümüyle gülümsedi. "İki seçenek var, sanırım. Onu makul bir süre boyunca destekleyecek kadar parayla kendi yoluna yollamak. Ne de olsa bir gecelik bir ilişki ömür boyu desteğe değmez. Fakat muhtemelen onu İngiltere'ye geri götürmeye yetecek kadar bir meblağ olacak."

"Peki ya diğer seçenek?"

"Şey," dedi Rohan düşünceli bir şekilde, "onu Cennet Konağı'nın daha ılımlı faaliyetleriyle tanıştırmayı düşünmüştüm. Veronique onunla çok ilgilenmişti, izleyicilerden ne kadar hoşlanır bilirsin. Ayrıca Elinor'un yetersiz kıyafetlerle etrafta süzülerek, bazı genç züppelerimizle gününü gün etmesini görmekten de fazlasıyla mutlu olurdum doğrusu."

Charles ona uzun uzun ve sertçe baktı. "Sana inanmıyorum," dedi kesin bir şekilde. "Bana yalan söylüyorsun."

"Benim sevgili Charles'ım, neden yalan söyleyeyim? Bayan Harriman bana kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor. Hayırsever bır adam olduğum için, eğer bizım çılgın partilerimizle ilgilenmiyorsa, güven içinde başka bir yere yerleşmesini sağlamaktan hiç gocunmam."

"Dün gece Elinor diyordun."

"Eh, bugün Bayan Harriman oldu gene."

"Ya kız kardeşi?" diye sordu Charles, öfkesini zorlukla kontrol ederek.

Bütün bunların sonu iyi bir yere varabilir, diye düşündü Rohan yorgunlukla. Charles'a gülümsedi. "Sanırım ona ben sahip olabilirim. Bayan Harriman orgazm olduğu zaman nefis gürültüler çıkarıyor, eğer Bayan Lydia da aynısını yapıyorsa ilginç olabilir."

Henüz cümlesini bitirmemişti ki Charles masanın üzerinden onun üzerine atıldı, birlikte yere düştüler.

Rohan'ın ihtiyacı olan şey buydu. Şiddetli bir çıkış, vurmak ve darbe yemek. Ahırlarda bile pek duyulmayan homurtular ve küfürlerle bezeli olan kavgaları kısa sürmüştü. Birbirlerine fazlasıyla denktiler ve sonunda ikisi de kanlar içinde sırtüstü yatmış, nefes almaya çalışıyorlardı.

"Pek adil bir dövüş olmadı," dedi Rohan hırıltılı bir sesle. "Ben hâlâ bir düellodan toparlanmaya çalışıyorum."

"Seni piç," dedi Reading, göğsü inip kalkıyordu. "Bayan Lydia'ya dokunursan seni öldürürürüm."

"Belki, sevgili Charles. Benim için sakıncası yok," dedi Rohan, sonra kendine güldü. "Ah, ben ne kadar duygusallaştım böyle." İnleyerek oturmayı başardı. "Onu benden korumanın tek yolu var, Charles. Evlen yumurcakla. Eğer zengin bir kadınla evlenemediğin için parasız kalacağından endişeleniyorsan, bunun mide bulandırıcı gerçek aşkın karşısında sadece önemsiz bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Kendini idare edecek bir yol bulacağını umuyorum."

Charles ona dik dik baktı. "Ömrüm boyunca evliliği savunduğunu hiç duymamıştım."

"Tabii ki duydun! Etienne Bayan Harriman'la evlenmeli diye düşünmüştüm. O ise Bayan Lydia'yla evlenmesi gerektiğini düşünüyor. Eğer bunu yaparsa, Lydia'yı ben elde ederim. Ve sanırım bunu istemezsin, öyle değil mi?"

Charles, Rohan'ın kıskanabileceği bir çeviklikle ayağa fırladı. "Ona dokunmana izin vermeyeceğim."

"Öyle diyorsun. Eh, o zaman bu konuda bir şeyler yap."

Charles hızla kapıyı çarparak ofisten çıktı. Eğer şansı yaver giderse, Charles şatoya varıncaya kadar ustaca yönlendirildiğini fark etmeyecekti. Eğer daha erken fark ederse dönüp geri gelebilirdi. Rohan, Lydia Harriman'ın enfes yüzüne ve yaş dolu mavi gözlerine bir kez baktığı takdirde Charles'ın geriye kalan son çekincelerinin de ortadan kalkacağını bekliyordu.

Aşk sıkıcı bir şey, diye düşündü yorgun bir şekilde bi-

rasına uzanırken. Kendisi böyle şeyleri aştığı için yürekten memnundu. Dün gece gülünç bir şekilde duygusallaşmıştı, ama o düzeydeki fiziksel hazlar kendine has böyle bir çılgınlığa sebep oluyordu işte. *Amour fou*, Fransızlar böyle diyorlardı. Delice, tutkulu bir aşk; insanı çılgına çeviren ve hiç mantıklı olmayan...

Tüm bunları bir yana bırakabildiği için çok şanslıydı. Gitmesi için Elinor'a para vermek zor olacaktı. Kız kardeşi olmadan gidip gitmeyeceği ise elbette bir muammaydı, fakat Lydia'ya iyi bakıldığından emin olduktan sonra Elinor'un bu kıyıları terk etmekten fazlasıyla mutlu olacağını düşünüyordu. Rohan'ın kendisine ulaşamayacağını bildiği bir yerde olmanın bilgisiyle güvende olacaktı.

Rohan gibi onun da aklı başına gelecek ve yaşadıklarından bütünüyle tıksinecekti. Her şey, Rohan'a âşık olduğunu hayal etmesinden daha iyi olurdu. Aşk, Rohan'ın tahammül edemediği tek şeydi.

Gerekli ayarlamaları yapması için muhtemelen Charles'a güvenebilirdi, ama ilk olarak Charles'ın Rohan'ın bakire Lydia'sıyla gerçekten ilgilenmediğini anlaması gerekiyordu. Bu arada Rohan'ın Elinor'dan uzak kalması gerekiyordu. *Amour fou* genç ve kendini çabuk toparlayan insanlar içindi.

Mutlu sonlar, gerçek aşk veya geçen akşam kendisini ezip geçen tehlikeli, aldatıcı huzur gibi şeylerin olmadığını bilen yaşlı ve yorgun kişiler için değil.

En iyisi, dokunuşu altında paramparça olmadan önce bu huzurdan vazgeçmekti. Elinor onsuz çok daha iyi olacaktı. Elleri ve ruhu çok fazla kanla lekelenmişti ve bunları yıkayarak temizlemenin imkânı yoktu.

Koltuğunda arkasına yaslandı. Tam yol devam eden çıl-

gın partinin seslerini duyabiliyordu. Gözlerını kapadı ve sövmeye başladı.

***

Elinor kapıdan geri çekildi. "Ona fahişelerinden biri gibi davranamazsın," demişti Charles.

Ve Rohan'ın mahveden cevabı: "Tam olarak öyle davrandım ve seni temin ederim bundan müthiş hoşlandı... bir gecelik bir ilişki ömür boyu desteğe değmez."

Elinor daha fazla dinleyemeyecek hale gelinceye kadar, üst üste vurulan zalim darbelerden adeta ölecekmiş gibi hissedinceye kadar dinledi. Ağlayamayacak kadar uyuşmuş bir halde geri çekilirken birisiyle çarpıştı.

Arkasına döndü, gördüğü ilk talihsiz çapkına hırlamaya hazırdı, fakat bunun yerine kendisini kuzeninin güzel yüzüne bakarken buldu.

"Kuzen Marcus," dedi şaşırarak. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Marcus'un üzerinde hâlâ pelerini vardı ve Elinor'a kendisiyle birlikte uzak bir köşeye gelmesi için işaret etti. "Sevgili Elinor, senin için geldim. Rohan'ın seni burada hapis tuttuğunu biliyorum ve kaçmana yardım etmeyi düşündüm. Hizmetkârlarımla dün gece senin için gizlice bir pelerin ve ayakkabı yolladım, arabam da dışarıda bekliyordu, fakat sen gelmedin."

"O sen miydin?" dedi Elinor, kafası karışmıştı.

"Tabii ki bendim," dedi Marcus. "Öyle olmasa böyle iğrenç bır yerde ne işim var? Ev sahibinin dün gece bir adam öldürdüğünü biliyor muydun?"

Rohan'ın gömleğindeki, kendi geceliğindeki kan. "Öyle mi?"

"Bir düello bahanesiyle oldu, ama düpedüz bir cinayetti. Zavallı adam ona denk değildi, sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydı. Rohan o kadar öfkeliydi ki, birisini öldürmek istiyordu ve o zavallı adam rastladığı ilk kişi oldu."

Ve ben de ikinci kişi oldum, diye düşündü Elinor sefil bır şekilde. Yakışıklı kuzenine ve onun Harriman Burnu'na baktı. "Beni buradan çıkarırsanız çok minnettar olurum," dedi alçak bir sesle.

"Bunu kesinlikle yapacağım, kuzin. Sana ilginç bulabileceğin bazı şeyler söylemek istiyorum, ayrıca nahoş bulmayabileceğin bir teklifim var."

"Kız kardeşimi görmem gerekiyor," dedi Elinor, sesindeki açık ıstırabı kontrol etmeye çalışarak.

"Elbette istiyorsundur, Kuzin Elinor. Bunu konuşuruz. Benimle gel."

Elinor'un üzerinde Rohan'ın kürk astarlı peleriniyle buna uygun manşonlar vardı. Aslında kaba olanı tercih ederdi, ama o gitmişti. Yeni pelerini boynunun etrafına çekti. "Evet," dedi ve elini kuzenin eline yerleştirdi. "Evet."

23

Lydia pencere kenarına oturmuş, dışarıdaki gri güne bakıyordu. Ağlamamak için kendisini eğitmişti. Bu Elinor'u her zaman üzerdi, ayrıca bir işe de yaramıyordu. Hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Dadı Maude'u geri getirmeyecek, yangını ve annesinin acı veren ölümünü silmeyecekti. Hatta ihtiyaç duyduğu halde ablasını bile geri vermeyecekti. Gözyaşları zaman israfıydı ve bunun için kendisine izin vermek gibi bir niyeti yoktu, Bayan Clarke ve Janet kendisine bu kadar iyi davranıyorken olmazdı.

Ayrıca Elinor için endişeleniyor da sayılmazdı. Lord Rohan ablasından gözlerini alamıyordu ve bütün cakasına rağmen, onu incitmeyeceğini biliyordu. İyi bir sonuç umut etmek biraz fazla abartılı olurdu, ama eğer Elinor ufacık bir mutluluğa sahip olursa, o zaman Lydia onun için sadece memnun olabilirdi.

Gerçi mutluluğun Rohan gibi bir hovardadan geleceğini düşünmesi oldukça gülünçtü. Eğer birazcık sağduyusu varsa, ablası ve onun geleceği için dehşete düşmesi gerekirdi.

Fakat Lydia sağduyudan daha iyi bir şeye sahipti. Konu insanlara gelince, hemen hemen yanılmaz bir sezgiye sahipti. Kimlerin iyi, kimlerin kötü olduğunu anlardı. Ama toplumun kurallarına göre karar vermezdi –eğer onlara göre hüküm verirseniz, Rohan'ın aşağılık bir adam, bir zamanlar babası olduğunu sandığı adamın da yürekli ve dürüst biri olduğunu düşünürdünüz.

O adam sahtesiyle birlikte öz kızını da terk etmişti ve Lydia kimseye hiçbir zaman kin tutmadığı halde, gerçekten iyi bir insanın, babasının kimliği ne kadar şüpheli olursa olsun küçük bir çocuğu başından defetmeyeceğini biliyordu. Rohan bunu yapmazdı.

Hayır, Rohan kimseyi terk etmez, kimseye karşı zor kullanmazdı. Ve Lydia, ablasının ona fazlasıyla uygun olduğunu bıliyordu, böyle düşünmese Paris'i asla sakin bir şekilde terk etmezdi. Birkaç kısa hafta, hatta birkaç gün boyunca, Elinor büyülenmenin, flört etmenin, hatta baştan çıkarılmanın yeni deneyimini yaşayacaktı. İçi gibi dışının da güzel olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve eğer bunun bedeli namusu olacaksa, bu Elinor'un kendi kararı olacak ve buna fazlasıyla değecekti. Elinor gerçekten istemedikçe, hiçbir şeyden vazgeçmezdi.

Ve eğer doğrusunu söylemek gerekirse, Elinor'un hâlâ bakire olduğundan emin değildi. Ah, Elinor'un geçmişte kendisini herhangi birisine gönüllü olarak sunmuş olamayacağını biliyordu elbette, fakat küçük ailelerinin içinde gizli gizli konuşulmuş olan sırlar, fısıltılar ve yalanlar vardı. Dadı Maude'un yaptığı öfkeli yorumlar, daha gençlerken bir süre gözden kaybolduğu zaman Elinor'un yüzünde beliren keder ve kayıp ifadesi vardı. O zaman her ne olduysa kötü bir şey olmuş, ama Lydia

ablasının hatırı için bu işe burnunu sokmamayı seçmişti. Kimin suçlanması gerektiğini içgüdüsel olarak anlamıştı. Asla affedemeyeceği birisi, başka herkesi dışlayarak sadece onun üzerine düşen birisi. Yaşadıkları yıkımın mimarı. Anneleri.

Leydi Caroline bir noktada, Lydia'nın herkese karşı duyduğu şefkattekı hakkını kaybetmişti. Sorumsuz davranışları ve ailesini içine sürüklediği felaket yüzünden değil. Ablasına yaptıkları yüzünden. Lydia her şeye göz yumabilirdi, her şeyi affedebilirdi. Ama konu Elinor olunca akan sular dururdu.

Eğer Rohan hakkında yanıldıysa, eğer Rohan Nell'i incittiyse, bunu ona ödetmenin bir yolunu bulacaktı. Fakat yanılmıyordu. Kimsenin kendisini izlemediğini zannettiği zamanlarda Rohan'ın Elinor'a bakışını görmüştü. Kötü bir adam olsa da olmasa da, Lydia ona inanıyordu. Cehennem Kralı olabilirdi, fakat daima bir kurtuluş vardı.

Lydia kendisine düşeni yapabilirdi. Kararını vermişti ve yapacağı şey aslında küçük bir fedakârlık sayılırdı. Parlak güzel şeylerin hepsinin iyi hoş olduğunu, fakat sönük ve sağlam şeylere razı olmanın, yapılacak en bilgece ve cömertçe şey olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Etienne Giverney'i kımsenin sönük ve sağlam bir adam olarak görecek hali yoktu tabii. O çok yakışıklı bir erkekti. Belki biraz mizah duygusu eksikti. Biraz kasıntıydı ve aklının büyük kısmı tıp çalışmalarına, çok az bır kısmı da dünyanın geri kalanına gitmişti. Dış yüzeyinin altında başka bir şey, Lydia'nın pek anlayamadığı bir şeyler vardı. Bu onu rahatsız ediyordu, fakat bunun sadece kendi isteksizliği olduğuna karar vermişti. Göz ardı etmeye tamamen kararlı olduğu bir isteksizlik.

Ki bu hiç sorun olmayacaktı. Annesi de aynen böyleydi ve Lydia bu isteksizliğiyle nasıl mücadele edeceğini biliyordu; kendi etraflarında hoş sohbet bir ortam oluşturacak, yaşamı ve geçmişi hoşlarına en fazla gidecek şekilde yeniden düzenleyecekti. Etienne onu hayatında bir süs eşyası olarak görüyordu; ona iyi davranacak, hiçbir zaman vurmayacak, hem çocuk hem de güvenli bir hayat verecekti.

Fakat daha da önemlisi Elinor'a ne vereceğiydi: Elinor küçük kız kardeşi için endişelenmekten kurtulacaktı artık.

Nell'in kendisi için yaptıklarından sonra bu oldukça küçük bir fedakârlık sayılırdı. Hem başka bir seçeneği de yoktu zaten. Charles Reading onun kendisi için önemli olduğuna dair hiçbir şey söylememiş veya yapmamıştı. Lydia sadece onun yakışıklı, yaralı bir adam olduğunu biliyordu; bir de zengin bir kadın vârise ihtiyaç duyan bir adam için kendisinin olası bir eş adayı olmadığını. Reading'i sadece birkaç kere görmüştü ve nedense ona gelince sezgileri çalışmaz oluyordu. Onun fırtınalı bakışlarından, nazik davranışlarından bir şey okuyamıyordu. Ne hayranlık, ne arzu, hatta ne de keder.

İçten içe arabanın yanında Charles Reading'in belirmesini umarken, onu buraya getiren kişi Etienne olmuş ve her gün ziyaretine gelerek, çay içerlerken Vikont Rohan'ın kendisinden çaldığı unvan ve mülklere dair tüm hikâyeleri başından sonuna kadar uzun uzun anlatmıştı. Lydia bütün bu teraneleri uzun uzun dinleyip söylenebilecek tüm doğru sözleri mırıldanırken, Etienne yavaş yavaş sakinleşmeye, hatta biraz böbürlenmeye bile başlamıştı.

Ve elbette bu bir kadın için hayatta iyi bir roldü. O bir

doktordu, kendini insanlara yardım etmeye adamış birisiydi. Ve Lydia onu sakinleştirerek, destekleyerek, haksızlığa uğrama ve hınç duyma hislerini yatıştırarak ona yardım edebilirdi.

Tek sorun, bunu istemiyor olmasıydı.

Fakat onun ne istediğinin önemi yoktu. En azından kendisi için. Elinor için hiçbir zaman fazla bir şey yapamamış, Leydi Caroline'la birlikte yaşamanın yükünü omuzlamaya yardım edememişti ve Elinor'un tüm çabalarına rağmen, annesinin gözü Lydia'dan başkasını görmemişti. Lydia, Leydi Caroline'ın Elinor'un babasına duyduğu nefreti kızına yönelttiğini varsayabiliyordu sadece, fakat bu kötü ve zalim bir şeydi ve Lydia bunun için ondan nefret etmişti.

Şimdi nihayet ablasına az da olsa borcunu ödeyebilirdi. Böyle bir fırsata nasıl içerleyebilirdi?

Yatak odasının kapısını aralık bırakmıştı. Bayan Clarke başını uzattı, sade yüzünde bir tebessüm vardı. "Bir ziyaretçin var, tatlım."

Lydia ayağa kalktı. Yine Etienne'di. Oysa Etienne bugün gelemeyeceğini söylemiş, bunu da sanki Lydia'yı büyük bir zevkten mahrum ediyormuş havasıyla ilan etmişti. Elbette Lydia söylenebilecek tüm doğru sözleri söylemişti. Görevini biliyordu, bunu Elinor'a borçluydu. Elbisesinin önünü düzeltti –Rohan'ın vermiş olduğu güzel elbiselerden biriydi bu–, yüzüne o mükemmel tebessümünü yerleştirdi ve garip mimarili şatonun geniş merdivenlerinden inerken Bayan Clarke'ı izledi.

Şato kısımlara ayrılmıştı –yarısı kilitli tutuluyordu ve Bayan Clarke *o* bölümlerde dolaşmaması için onu uyarmıştı. Hayal gücü çılgın gibi çalışmaya başlayan Lydia ise,

dışarıda dolaşırken pencerelerden içeriyi gözetlemeye çalışmıştı, fakat her şey üzücü bir şekilde normal görünüyordu. Kendi yatak odasının da dahil olduğu evin geri kalan rahat kısmından farklı olarak, buralar biraz süslü ve gösterişliydi sadece.

"Ziyaretçiniz kütüphanede, hanımefendi," dedi Bayan Clarke, gülümsemesini zorlukla saklayarak. Lydia kendisine bunu niçin yaptığını hatırlatmak için kapının yanında bir an durdu. Bayan Clarke'ın bu arkadaşlığı onayladığı açıktı, gerçi daha önceleri Etienne için pek öyle iyi fikirler besliyormuş gibi görünmemişti ve Etienne kadına bir köylüymüş gibi davranıyordu. Fakat eğer Bayan Clarke ondan hoşlanmaya karar vermişse, o zaman belli ki Etienne'de Lydia'nın ilk başta düşündüğünden daha fazla bir şeyler vardı.

Kapıyı iterek kolaylıkla açtı. "Etienne, bugün gelebileceğini hiç düşünmemiştim..." Sesi cılızlaşarak cümlesinin ortasında kesildi, Charles Reading ona bakmak üzere döndüğünde Lydia odanın yarı yoluna kadar ilerlemişken donakaldı.

"Üzgünüm, ben Etienne değilim," dedi Reading, yüzünde kederli bir gülümseme belirirken.

Aman Tanrım, diye düşündü Lydia yutkunarak. Bu işin altından nasıl kalkacaktı? Eğer Charles Reading'i bir daha asla görmek zorunda kalmayacağından, onunla hiç yalnız kalmayacağından, onun karanlık, anlaşılmaz gözlerine bir daha asla bakmayacağından emin olabilseydi, o zaman yapması gereken şeyi yapabilirdi.

"Neden... neden buradasınız?" diye kekeledi. "Özür dilerim, bu affedılmez bır kabalık. Sadece çok şaşırdım. Bayan Clarke'a çay getirtebilir miyim? Uzun bir yolculuk

yaptınız. Belki yiyecek bir şeyler istersiniz. Hiç sorun değil, sizi temin ederim, şöyle hemen..."

Lydia gevezelik etmeye devam ederken, Charles odayı geçerek elini tuttu. "Sus," dedi. "Sus, Lydia."

Lydia ona dikkatle bakarken aniden içini bir korku kaplamıştı. Reading'in ilk ismini kullanmış olması kötü bir şeylerin olduğu anlamına geliyordu. "Elinor'a bir şey mi oldu? O iyi mi?"

"İyi. Rohan onun gidebileceğini söylüyor ve eğer Paris'e dönmek istiyorsanız size eşlik edebileceğimi düşündüm."

"Rohan gitmesine izin mi veriyor?" Kapıldığı panik hızla acıya dönüşmüştü. Elinor, Rohan'ı seviyordu. Lydia bunu kendi kalbini bildiği kadar iyi biliyordu, umutsuz bir durumdu. Kendisi ya da ablası için bir tür mutluluk umut etmişti. Eğer Rohan ablasının gitmesine izin veriyorsa, o zaman umutlar suya düşmüştü.

"Evet."

Lydia birdenbire Reading'in eldivenli eliyle hâlâ kendi elini tutmakta olduğunu fark etti. Hızla çekti. "Peki biz nereye gideceğiz?"

"O şerefli bir adamdır..."

"Lord Rohan mı?" dedi Lydia, ondan uzaklaşırken. Rohan'a yönelik önceki inancı, Elinor'u salıvermesiyle yok olmuştu. Belli ki Rohan'ın ilgisini yanlış anlamıştı. "Bundan kuşkum var."

"Onun kendine mahsus bir onuru vardır. Elinor'un İngiltere'ye dönüp orada yaşayacak kadar parası olmasını sağlayacak."

"Kısa vadeli bir fahişelik için yüksek bir fiyat," dedi Lydia acı acı.

"Ablan için böyle şeyler söylememelisin."

"Bu ablamın hatası değil. Ve siz, siz de bunun bir parçasısınız. Siz de ablamla beraber olup sıranızı savdınız mı?"

Charles'ın gözleri tekrar buz gibi olmuştu, ifadesi bomboştu. "Hayır," dedi.

"Ah, tabii, Âlemler en civcivli zamanında. Muhtemelen size hizmet edecek yarım düzine kadın bulmuşsunuzdur."

Charles ona uzun uzun ve sertçe baktı, sonra gözlerine bir ışık yerleşti. "Hayır," dedi sade bir şekilde.

"Hayır mı? Bana artık düzgün bir adam olduğunuzu söylemeyin."

"O kadar ileri gitmeyeceğim. Fakat korkarım fahişelere olan ilgimi uzun zaman önce kaybettim."

"Ne kadar asilce." Lydia sesinin bu kadar haşin çıkabildiğinin farkında değildi. "Peki bunun yerine ne yapıyorsunuz?"

"Uygun olmayan genç hanımefendilere âşık oluyorum."

Bu sözler Lydia'yı bir an için susturmuştu. Sonra toparlandı? "Kaç tane?"

"Kaç ne?"

"Âşık olduğunuz uygun olmayan genç bayanların sayısı?"

"Sadece bir kişi."

Lydia odanın ortasında, ondan uzaktaydı, aralarında kanepe vardı. Bu şekilde olmasından memnundu; Charles dizlerinin titrediğini göremeyecekti. "Peki bu konuda ne yapmayı tasarlıyorsunuz?"

Charles döndü, Lydia onun yüzünün sadece harap olmuş tarafını görebiliyordu artık. Reading bunu kasten yapmıştı, aptal adam, Lydia'nın onun iki tarafını da sevdi-

ğini fark etmemişti. "Sanırım o bayana önemli bir unvanın vârisi olan zengin bir doktor yerine benimle evlenip evlenmeyeceğini soracak kadar aptallık edeceğim. Benimle evlenecek olursa o da aptallık etmiş olacak ki ben onun hiç de aptal bir kadın olduğunu sanmıyorum, ama Francis'in söylediği bir şey beni Francis kadar aptallık edip de kalbimin arzularına sırt çeviremeyeceğim konusunda ikna etti."

Lydia derin bir nefes aldı. "Yani diyorsunuz ki, hem o size evet derse aptallık etmiş olacak, hem de siz ona sahip olmazsanız aptallık etmiş olacaksınız. Peki bu ikilemi nasıl uzlaştırmayı planlıyorsunuz?" Kalbi şarkılar söylerken, yüzünün ciddi ve endişeli halini korudu.

"Sanırım elimden geleni yaptığımdan emin olmak için ona evlenme teklif etmek zorunda kalacağım. Fakat onu uyaracağım. Param yok, mülküm yok, sadece aşırı çirkin bir yüzüm var ve en yakın arkadaşım da Cehennem Kralı."

"Bunun onu durduracağını mı düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Sence durdurur mu, Lydia?"

Lydia onun gözlerinin içine, hiçbir zaman okuyamadığı gözlere baktı ve her yanını bir sarsıntı kapladı. Gözlerindeki bakışı elbette okuyamazdı. O hayranlık, şehvet, flört ve sahip olma hırsıyla dolu gözlere alışıktı. Daha önce kimsenin gözünde aşkı görmemişti.

"Eğer sizi seviyorsa, onu hiçbir şey durdurmayacaktır," dedi. "Ve o seni seviyor, Charles. Senin güzel ve yaralı yüzünü seviyor. Geçmişini, şu ânını ve özellikle de geleceğini seviyor. Sadece sor."

"Evlen benimle, Lydia."

Dadı Maude görseydi çok rahatsız olurdu. Lydia alçak

arkalıklı kanepenin üzerinden sıçrayarak kendisini onun üzerine attı. Charles onu kolaylıkla yakalayarak öptü, şimdiye kadar hiç olmadığı gibi öylesine şefkatle öpüyordu ki Lydia ağlamak istedi. Charles gözlerine bakmak için başını kaldırdığında Lydia gözlerinin yaşlarla kaplı olduğunu biliyordu.

"Seni isteyecek kadar aptal olduğum için üzgünüm, sevgilim," dedi, başını kaldırıp Charles'a bakarak. "Fakat aniden bu kadar akıllı bir adam olduğuna göre beni de eğitmen gerekecek."

Charles onu tekrar öptü ve hiçbir eğitime gerek kalmadı.

***

Kuzeninin faytonu sıcak ve rahattı, fakat Rohan'ın arabasındaki zarif donanımlarla arasında dağlar kadar fark vardı. İçine biner binmez fayton derhal hareket etmiş, birkaç dakika içinde Giverney Malikânesi'nden uzaklaşmışlardı. Rohan'dan, onun soğuk, çok soğuk sözlerinden uzaklaşmışlardı.

İçi hâlâ uyuşmuş gibiydi. Köşede arkasına yaslandı, pelerinine sıkı sıkı sarınmıştı, tüm vücudunu acı ve üzüntü kaplamıştı. Şatonun aksı yönüne doğru nehri takip ettiklerini fark edinceye kadar sessizce, mahvolmuş bir halde oturdu.

"Nereye gidiyoruz? Beni Lydia'ya götüreceğinizi söylemiştiniz," dedi keskin bir şekilde. Eğer bir adamın daha ihanetine uğruyorsa–

"Sevgili kuzinim," dedi Marcus yumuşak bir sesle. "Sana anlatacağım çok şey olduğunu söylemiştim. Sevgili kız kardeşin iyi, nişanlısı Etienne Giverney ile birlikte

kalıyor artık. Endişelenmene gerek yok, yanlarında uygun şaperonlar var ve onlar en kısa sürede küçük bir düğün planlıyorlar. Sana sevgilerini yolladı ve kendisi için endişelenmemeni söyledi."

"Etienne'le mi evlenecek?" dedı Elinor, kuşkuyla. Başta bunun mümkün olan en iyi çözüm olduğunu düşünmüştü, fakat Lydia'nın ağlayarak Charles Reading'i sevdiğini itiraf edişını hatırladı. Bir şeyler Lydıa'nın aklını başına getirmiş olmalıydı –aşk bir hıle, bir tuzak, bır illüzyondu. Etienne kız kardeşine göz kulak olurdu– şimdi aniden endişelenmesine gerek yoktu.

"Görünüşe göre onu şatoda her gün ziyaret ederek evlenmek için baskı yapmış ve Lydia sonunda kabul etmiş. Etienne'in Lydia'yı Rohan'ın çatısının altından çıkarması da bence çok iyi oldu, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Elinor uyuşmuş bir şekilde. "Onu görebilir miyim?"

"Şu anda olmaması daha akıllıca olur. Henüz benim teklifimı sormadın."

Elinor ilgi göstermek için kendisini zorladı. "Elbette, kuzenım. Çok ilgıleniyorum." Belkı de Marcus'un bır refakatçiye ıhtiyaç duyan yaşlı bır halası veya mürebbıyeye gerek duyan bir kuzini vardı. Tek sorun Marcus'un bir ailesinin olmamasıydı –sahip olduğu tek ailesi, Elinor'unkiydi.

"Bunun beklenmedik geleceğını biliyorum, fakat tüm detaylarıyla düşündüm ve bana her şeye çözüm olacakmış gibi görünüyor. Senin istediğin bu olmayabilir, fakat sanırım gerçekten çok işe yarayacak ve..."

"Kuzen," diye lafını kesti Elınor, eski ateşinin bir kısmı geri geliyordu. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Marcus onun elini tuttu ve sallanan arabada dizlerinin

üzerine çöktü, Elinor onu tam bir dehşetle izliyordu. "Benimle evlenmeni istiyorum, Kuzin Elinor. Çok iyi geçineceğimize inanıyorum ve bana miras kalan tüm görkemli şeylerin gerçekte sana ait olması gerektiğini, bütün bunların sadece bir doğum hatası yüzünden kaynaklandığını düşünmekten kendimi alamıyorum. Onları seninle paylaşmak istiyorum."

"Kuzen..." dedi Elinor nezaketle, sıkıntısını saklamaya çalışıyordu.

"Gerçekten de sana son derece saygı duyuyorum, Elinor... ve büyük de bir sevgim var. Birbirimizi derinden sevebileceğimizi düşünüyorum ve teklifimi düşünmen için sana yalvarıyorum."

Elinor uzun bir an dikkatle ona baktı, tüm bu süre zarfında Marcus engebeli yollarda sallanan arabada dengesini korumaya çalışıyordu. Bu her şeye çözüm olabilir, diye düşündü uyuşmuş bir halde. Rohan evlendiğini duyacak ve hızla kendisiyle alakalı her şeyi unutacaktı, Elinor da bunu istiyordu zaten. Eğer Rohan'a sahip olamayacaksa, o zaman tamamen bitmesini istiyordu.

Elini tutan yakışıklı kuzenine baktı. "Evet," dedi tekdüze bir sesle. "Fakat İngiltere'ye hemen dönmek istiyorum."

Marcus mutlulukla gülümsedi. "Canım benim! Calais'de bizi bekleyen küçük bir gemim var. Yarına kadar İngiltere'de olabiliriz."

Yarın. Bu yerden, son on yıldır yaşadığı bu ülkeden, büyüdüğü yerden, şimdiye dek tanımış olduğu tek anneyi kaybettiği yerden uzakta olacaktı.

Rohan hiçbir zaman peşinden gelemeyecekti. Rohan'ın aniden aklını başına toplamasının, birbirlerinin kollarında

geçirdikleri uzun saatleri, sıcaklığı, sevecenliği hatırlamasının önemi olmayacaktı. Elinor'un peşinden gelemezdi. Bunun hayati tehlikesi vardı. O sefil ve kötü hayatına mal olabilirdi. "Ya kız kardeşim?"

"Yerleşir yerleşmez onu ve kocasını bizi ziyaret etmeleri için çağırırız," dedi Marcus. "Dorset'e varır varmaz özel izinle evlenebiliriz. Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin, hayatım. Boşuna ümitlendiğimi düşünüp çok korkmuştum."

Marcus ayağa kalkıp onun yanına oturunca, Elinor hemen ayağa fırlayarak karşısındaki koltuğa oturdu, tuhaf bir şekilde onun bu kadar yakınında olmasını istemiyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var, Kuzen Marcus," dedi, "fikrini değiştirmene neden olabilecek bir şey."

"Ne olabileceğini hayal bile edemiyorum, hayatım."

"Son birkaç yıldır... zor bir hayatım oldu."

Marcus hararetle başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum. Babanın en çok ihtiyaç duyduğunuz anda size yardım edememiş olması beni kızdırıyor."

"Marcus, korkarım... ben artık bakire değilim."

Marcus gözünü bile kırpmamıştı. "Senin hatan olmadığından eminim, hayatım. Kesinlikle seni suçlayacak birisi değilim. Bana karşı mütevazı ve sadık olacaksın, önemli olan tek şey bu."

Elinor bir an kıpırdamadı. "Evet, Marcus," dedi sonunda. "O zaman seninle evleneceğim."

"Sevgili kuzin," dedi Marcus ona gülümseyerek.

O kadar berbat bir şey olamaz, diye düşündü Elinor, faytonun köşesinde arkasına yaslanarak. Marcus tekrar yanına oturmaya kalkışmaması, ona dokunmaması veya onu öpmemesi gerektiğini biliyordu. Nazik ve sabırlı bir koca

olacaktı. Ve doğrusu istenirse, Elinor onun altına yatabilir ve keyfine bakmasına izin verebilirdi, çünkü tam bir kesinlikle biliyordu ki Marcus'un tüm yapacağı bu olacaktı. Önce sert, sonra yumuşak dokunuşlar olmayacaktı, öpücükler olmayacaktı. Ve Elinor bunu sorun etmeyecekti.

Sadece kendisine afyon ruhu hazırlayacak birisini bulması gerekiyordu. Belki yeni enişte bunu yapacak kadar nazik olur, diye düşündü neşesiz bir şekilde.

Kocası olacak kişiye baktı. Bütün olarak değerlendirildiğinde, Harriman Burnu'na rağmen Marcus oldukça yakışıklıydı. Renksiz saçları hafifçe seyrelmişti, Rohan'ın yele gibi gür saçlarından çok farklıydı ve ağzı da...

Bunu düşünmeye son vermesi gerekiyordu. Tereddüde düşüp Rohan'ı özleme olasılığına karşı, onun o zalim, kalp kırıcı sözlerini hatırlamalı ve onları kendisine yakın tutmalıydı. O adam tam bir yalandı. Hakikat ise, gece boyunca Calais'ye doğru yol alırlarken karşısında uzanmış, hafifçe uyukluyordu.

24

Giverney Malikânesi karanlık ve sessizdi. Charles Reading devasa binaya hayretle baktı. İki haftalık eğlencelerin sadece beşinci günüydü, ama malikâne terk edilmiş gibi görünüyordu. Sadece üç günlüğüne gitmişti ve karanlığa baktığı zaman bir anda korkuya kapıldığını fark etti.

Kendisine ve Lydia'ya bencil bir şekilde Elinor'un Rohan'ın koruması altında emniyette olduğu konusunda güvence vererek, çok uzun süre beklemişti. Francis, Elinor'un şerefine gölge düşürmüştü –onu gözüne kestirdiğinden beri bunun böyle olacağı belliydi, fakat bütün tehdıtlerine rağmen, Charles, Rohan'ın onu incitmeyeceğini biliyordu. Böylece Lydia'yı bulabildiği en yakın İngiliz papazının yanına sürüklemiş ve kendi vicdanı da dahil olmak üzere hiçbir şey ya da hiç kimse kendilerine engel olamadan onunla evlenmişti. Kendisi Lydia için yeterince iyi değildi, bu evlilik tamamen mantıksızdı, ama Charles buna hiç aldırış etmemişti. Âşıktı ve hiçbir mantıklı bahane bu gerçeği değiştiremezdi.

En yakın İngiliz papazını Paris dışında yarım günlük mesafede bulmuşlar ve düğün gecelerini küçük bir taşra hanında geçirmişlerdi. Sonraki iki günleri bir tutku ateşi ve şefkat patlamasıyla geçmişti, ancak tekrar Paris'e varıp da Charles'ın Place des Vosges'daki evine geri döndükleri zaman, ikisi de mutluluk kozalarından çıkıp Elinor'u kurtarmayı düşünebilmişlerdi.

Karısı güvenli bir şekilde Place des Vosges'daki evindeydi, uykulu gözleriyle yatakta çıplaktı ve kendisi onu bırakmayı hiç istememişti. Onları birbirlerinden aldıkları baş döndürücü keyiften ayırabilecek tek şey, kafalarını meşgul eden Elinor konusuydu ve Charles onu kurtarmak, Rohan onu başından defetmeden önce Elinor'u oradan uzaklaştırmak için gelmişti.

Tüm tehditlerine rağmen Rohan'ın eğlenceler sona erinceye kadar Elinor'dan kurtulmak için harekete geçmeyeceğini çok iyi biliyordu ve Charles bunun etkisini azaltacaktı. Cehennem Kralı olduğunu düşünerek çalımla ortalıkta dolaşmasına rağmen Rohan'ın yaralı ruhu, bilse kendisini bile hayrete düşürecek incinmiş bir asalet içeriyordu. Rohan kendisini kalpsiz olarak düşlemeyi tercih ediyordu sadece.

Elinor'un malikâneden gönderilmesini nasıl karşılayacağı hakkında Charles'ın hiçbir fikri yoktu. Gördüğü kadarıyla son derece dayanıklı bir kadındı. En fazla, gidip Rohan'ın zarif başında bir vazo parçalayabilirdi, fakat bir köşede oturup ağlayacak türden bir kadın değildi.

Gerçi Rohan'ın meşhur baştan çıkarma yeteneğine yenik düşecek birisi de değildi ama düşmüştü. Ayrıca Rohan'ın her zamanki yöntemleri, şimdiki davranışlarına tamamen aykırıydı. Reading, arkadaşını daha önce hiç o geceki gibi

görmemişti, yası tutulmayan Sör Christopher'la girıştiği tek taraflı düellosundakı vahşetıne, kaçmaya kalkışan Elinor'un peşinden giderken çevresine yaydığı öfkesine daha önce hiç tanık olmamıştı. Arkadaşının hayatında bir şeyler çok yanlış gidiyordu ve Gıverney Malikânesi'ndeki karanlık bunun açık bir belirtisiydi.

Muazzam ön kapıyı çevreleyen pencerelerde birkaç ışık görünce rahatladı ve yaklaşmasıyla birlikte kapı açıldı, asık suratlı Willis eşikte duruyordu. Bir an için Cennet Konağı'nın (eğlenceleri karanlıkta ve sessizlik içinde yapmak gibi) yeni bır fanteziye kapılıp kapılmadığını merak etti, fakat hemen ilk tahmininin doğru olduğunu anladı. Konak terk edilmişti.

"Efendin burada mı, Willis?" diye sordu.

"Burada. Ama hizmetkârların yarısı da dahil olmak üzere, diğer herkes gitti," dıye mırıldandı Willis. "Burada olmanıza memnun oldum, efendim. Size ihtiyacı var."

"Nerede?"

"Kütüphanede. Tahminime göre içiyor veya sarhoş. Kimse yanına yaklaşamıyor, düello tabancasıyla neredeyse Cavalle'ın kafasını uçuruyordu, bu yüzden hizmetkârlar, daha doğrusu hizmetkârların geriye kalanları ondan uzak duruyorlar."

"Bana ateş etmez," dedi Charles, loş bir şekilde aydınlatılmış koridora yönelerek.

Malikâne tertemizdi –yeni yapılmış partinin bütün izleri silınip süpürülmüştü. Charles, Rohan'ın bunu nasıl başardığını tasavvur edemiyordu– Cennet Konağı kendını âlemlere kaptırdıktan sonra, topluluk üyelerini dağıtıp evlerine göndermek neredeyse imkânsızdı, önce aşırılıktan tükenmelerini beklemek gerekirdi.

Rohan'ın çalışma odasının kapısı kapalıydı ve ilk kez, eşikte çağrılmayı bekleyerek oturan bir uşak yoktu. Kapıya vurdu.

"Defol, lanet olası," diye bağırdı Rohan kapının arkasından. Hafif peltek bir konuşması vardı ki bu da başka bir şaşkınlık kaynağıydı. Sınırlarını zorlayana kadar içki içtikleri uzun yıllar boyunca Rohan'ın sesinde hiçbir zaman serinkanlılık ve kontrolden başka bir şey duymamıştı.

"Benim."

"Defol git buradan, Charles."

Bu yeterli bir karşılamaydı. Kapıyı iterek içeri girdi.

Bu odada son bulunduğunda, birbirlerini öldürmeye çalışmışlardı. Belli ki Rohan bu uğraşıya kendi kendine devam ediyordu.

Oda harap olmuş durumdaydı; belli ki çılgın bir adam şöminedeki ateş karıştırma sopasını alarak kör bir öfkeyle her yere saplayıp tüm yüzeyleri parçalamıştı. Masif masa ters çevrilmiş, sandalyeler parçalanmış, duvarlardaki resimler sökülüp paramparça edilmişti. Rohan tüm bunların ortasında duruyordu. Elinde bir şişe İskoç viskisiyle, kendisinin bile parçalayamadığı gömme pencere koltuğunun üzerindeydi.

Korkunç bir şeytana benziyordu. Charles bunu gördüğü zaman, gittiği andan beri Rohan'ın içki içip eşyaları parçalamaktan başka bir şey yapmadığı kanısına vardı.

Devrilmiş sandalyelerden birisinin tek kolçağı gitmişse de dört sağlam bacağı vardı, Charles onu alıp düzeltti ve oturarak eski arkadaşına baktı. "Cennet Konağı'na ne yaptın?" diye sordu nezaketle.

"Hepsinden kurtuldum. Onları defettim ve asla geri gelemeyecekler."

"Hayır, bunu beklemiyorum. Eğlenceleri altüst olunca gelmezler," dedi Charles. "Peki Bayan Harriman nerede? Sanırım onu da kendi yoluna yolladın?"

"Öyle olmadı," dedi Rohan ağzını çirkin bir şekilde çarpıtarak. "O kendisi terk etti."

Reading gözlerini kıstı. "Nasıl?"

"Sen gittikten sonra birisi onu malikâneden ayrılırken görmüş. Kız kardeşinin peşinden gitme aptallığını yaptın mı?"

"Yapacağımı biliyordun," dedi Reading.

"Gerçekten öyle. Hâlâ gençsin ve aşka inanacak kadar aptalsın."

"Ya sen inanmıyor musun, Francis," dedi Charles usulca. "Sanırım Elinor sana âşıktı."

"Onu ilk ismiyle çağırmana izin vermedim," diye çıkıştı Rohan sarhoş bir şekilde.

"İzin vermen gerektiğini bilmiyordum," dedi Reading alayla. "Nerede o?"

"Biliyorsam namerdim."

"Kesinlikle öylesin." Reading sesindeki sevecenliği korumuştu. "Gittiğini nereden biliyorsun?"

"Odasına geri gittim. Odalarına. Onu ayaktakımından uzak tuttum ve onu bulmaya gittiğim zaman gitmiş olduğunu fark ettım."

"Belki de senin bunu istediğini anlamıştır."

"Benim ne istediğimi nereden biliyordu?" Rohan sarhoş mantığıyla tartışıyordu. "Ne istediğimi kendim bile bilmiyordum."

Reading ona hayal kırıklığı içinde baktı. "Bu işi yüzüne gözüne bulaştırdın, Francis. Bu sana hiç yakışmadı –normalde daha beceriklisindir. Burada başka bir durum

olduğunu düşünebiliyorum sadece. Muhtemelen senden kaynaklanan bir durum."

"Rica ederim Charles, şu aşırı duygusal konuşmalarını benden esirge."

Reading başını salladı. "Hiçbir şey için olmasa bile kardeşinin hatırı için onu bulmam lazım, Francis. Biraz sorumluluk hissedeceğini düşünmüştüm..."

"Hıç," dedi Rohan kısa ve öz bir şekilde, şişesinden bir yudum daha alarak. "İstediği yere gidip istediği adamla yatabilir. Onunla işim bitti."

Charles ayağa kalktı, odayı geçti ve şişeyi kaparak şöminede parçaladı. Rohan sarhoş öfkesiyle koltuğundan sıçramıştı, gözlerinde cinayet vardı; derken yüz ifadesi anlamsızlaştı ve orada bir an durduktan sonra zarafetle Reading'in kollarının arasında kendinden geçti.

Charles eski arkadaşını dikkatle döşemelerin üzerine yatırarak kapıya gitti. Willis bir tepside kahve ve yiyeceklerle, bir kâse sıcak su ve kolunda temiz giysilerle şimdiden eşikte bekliyordu.

"Elinor'a ne oldu, Willis?"

"Belli değil, Bay Reading, fakat ben bir centilmenle birlikte gittiği haberini aldım."

Reading'in bütün vücudunu endişe kapladı. Bu şeytani toplulukta Elinor Harriman'a refakat etmeye uygun bir üye veya misafir yoktu.

"Sanırım Baron Tolliver'dı. Nispeten yeni birisi ve duyduğuma göre hanımefendiyle bir akrabalığı varmış."

"Öyleyse Elinor emniyette."

Willis endişeli görünüyordu. "Bundan pek emin değilim, Bay Reading. Durumla alakalı bir şeyler öğrenmeyi kendime görev edindim. Ulaştığım bilgilere göre Baron

onları Calais'ye götürmesi için bir fayton kiralamış, bundan anladığım kadarıyla İngiltere'ye dönmeyi planlıyor. Elinor Harriman'la birlikte"

Reading'in rahatlaması gerekirdi. Eğer Elinor, ailesinin unvan sahibi lideriyle birlikteyse o zaman endişelenecek bir şey olmaması gerekirdi. Ama bir sorun vardı ve o da Rohan'ın Tolliver hakkında bilgi toplamaya çalışıyor olmasıydı, her ne kadar bu konuda son derece gizli kapaklı hareket etse de.

Ama artık gizli kapaklı işler çevirmenin zamanı değildi. "Biraz soğuk su getir, Willis, hatta çok soğuk olsun. Sanırım Lord Rohan'ın kendi hayatını çevirdiği cehennemle yüzleşme zamanı geldi."

"Gerçekten öyle, efendim." Willis başını eğerek selam verdi ve gitti.

Charles, Willis'in dönüşünü beklemedi. Karlı terasa açılan kapıları açtı ve tekrar Rohan'ın baygın bedeninin yanına döndü. Yerden kaldırılamayacak kadar iriyarıydı, bu nedenle Charles onu kapıya kadar yerde sürükledi ve yüzü kar havasına çıkıncaya kadar bedenini kapı kasasının üzerine çekti.

Rohan hızla kendine gelerek bir kez daha Charles'a yöneldi. "Yeter," diye gürledi Charles, yaklaştırmamak için kolunu uzatarak. "Kendine acıyarak yeterince zaman harcadın. Şimdi ayılma ve bir şeyler yapma zamanın geldi."

"Nişanlını yapabilirim," dedi Rohan uğursuz bir ifadeyle, Charles'ın kendisine vurması için kasten böyle bir girişimde bulunmuştu.

"O benim karım, seni soysuz piç kurusu. Ve sen de çok iyi biliyorsun ki istediğin Harriman o değil. Elinor şu yeni kuzeniyle gitmiş –muhtemelen şimdiye kadar İngiltere'ye

varmıştır. Onun kesinlikle emniyette olduğundan emin olmak için–" Rohan sövmeye başlayınca durdu. "Ne?"

Fakat Rohan içmiş olduğu büyük miktardaki viskiden silkinip kurtulmuş gibi görünüyordu. Uzun, görkemli endamıyla ayağa kalktı. "Uşağımı çağır," diye atıldı. "Ve arabamı getirt."

"Willis su ve temiz kıyafet getiriyor," dedi Charles ihtiyatla. "Fakat arabanı neden getirtiyorsun ki? Elinor şimdiye kadar çoktan İngiltere'ye varmıştır, ayrıca sen de İngiltere'ye gitmeyi kesinlikle düşünemezsin."

"Düşünemez miyim dersin, Charles?" dedi Rohan gaddar bir sesle, yırtık ve lekeli yeleğiyle gömleğini üzerinden çıkararak. "Elinor'un onunla güvende olduğuna ikna olmadım. Eğlencelerin başlangıcında o adamı buradan çıkarttırmıştım, fakat Elinor'a bir şekilde ulaşmış olmalı."

"Peki Elinor senin yanında daha mı güvende? İzin verirsen bundan kuşku duyduğumu belirtmek isterim," dedi Charles alaycı bir şekilde.

"Anlamıyorsun. O adam Elinor'un kuzeni değil. Harriman mirasının gerçek vârisi değil, sadece Harriman'ın kızının Fransa'da öldüğünü gösteren belgeler düzenlemiş."

Charles donmuştu. "Bunu nasıl keşfettin?"

"İstediğim her bilgiye ulaşabilirim, bunu biliyorsun," dedi Rohan, sesi karanlıktı. "Mont Albe Dükü Genç Marley sözde Marcus Harriman'la alakalı tüm bilgiye sahipti. O adam bir sahtekâr, Charles. Elinor'un piç üvey kardeşi ve Elinor'un rahatıyla alakalı iyi bir niyeti olabileceğine ihtimal vermiyorum."

Charles, Rohan'ın sözleriyle damarlarında kanının donmaya başladığını hissedebiliyordu. "Lanet olsun. Bu pek çok şeyi açıklıyor. Ikimiz de yangını Leydi Caroline'ın

çıkardığına inanmamıştık. Ayrıca sen de hayatına kastedilmesi olayının bir hata olabileceğini söylemiştin. Bayan Harriman sadece birkaç dakika önce sana refakat etmişti. Marcus bir nişancı bulmakta, sokaklarda dolaşan hüsrana uğramış askerlerden birini tutmakta hiç zorlanmamıştır."

Rohan vücuduna su çarpıyordu. "Eğer onu İngiltere'ye geri götürdüyse, bu onu öldürmek içindir. Ve ben burada günlerce oturup içki içerek vakit kaybettim."

"Ama herhangi bir şeyden şüphelenemezdik ki," dedi Reading. "Neticede, Harriman mülkü satılamaz ve devredilemez bir nitelik taşıyor. Adam ne elde etmeyi ummuş olabilir ki?"

Rohan başını salladı, sonra ellerini şakaklarına koyarak inledi. "Lanet olası bir baş ağrısı," diye mırıldandı, bir an için dikkati dağılmıştı. Sonra çelik gibi gözlerle baktı. "Mülkler devredilemez nitelikte değil. Hatta unvan da. Hepsi Elinor'a miras kalmış ve eğer evlenirse, unvanı oğlu alacak. Sözde Baron Tolliver'ın bunun olmasına izin vereceğini sanmıyorum."

Ateşli bir enerjiyle, uzun adımlarla kapıya yürüdü. "Willis, lanet olsun!" diye bağırdı karanlık koridora. "Hangi cehennemde kaldın?"

"Geliyorum, lordum!" Willis'in sesi kısa bir mesafeden geliyordu.

"Bana ne yapmak gerektiğini söyle, Francis," dedi Charles aceleyle. "Senin burada kalmaktan başka seçeneğin yok, ama ben peşlerinden gidebilir, kötü bir şey olmadan onlara yetişebilirim."

"Şimdiden çok gecikmiş olabiliriz. Elinor'u geminin kenarından denize atmış olabilir," dedi Rohan durgun bir şekilde. "Fakat hayır, bunu yapmış olamaz. Yapsa bilirdim. Kalbimle hissederdim."

Charles ona uzun uzun baktı, şaşırmıştı. "Senin bir kalbin var mı, Francis? Tabii ki yok."

Rohan dönüp ona baktı. "Daha düellomuzu bitirmedik," dedi uğursuz bir sesle.

"Bu yersiz şeylerle vakit kaybetmeyi gerçekten istiyor musun?" dedi Reading. "Bana öyle yiyecekmiş gibi bakma –seni *Cehennem Kralı*'nın karşısında korkup sinmeyecek kadar uzun zamandır tanıyorum. Biliyor musun, bu unvandan vazgeçmen gerekecek. Cennet Konağı'ndan atılacaksın."

"Tanrı beni onların pis numaralarından korusun zaten," dedi Rohan bitkin bir şekilde.

"Aman Tanrım, önce bir kalbin olduğunu söylüyorsun, şimdi de 'Tanrı beni korusun' diyorsun. Hayretler içindeyim doğrusu!" diyen Charles, arkasını dönerek kütüphaneye hâlâ buz gibi hava ve kar üfüren kapıyı kapadı. "Kesin olan bir şey var: Senin İngiltere'ye yaklaşmana kesinlikle izin vermeyeceğim. Tabii sen bile bunu düşünecek kadar aptallık edemezdin, fakat şimdiden aklın başından gitmiş, illa İngiltere'ye gideceğim diye tutturup–"

Başına sert bir şey çarpmıştı. Bir an eski, hovarda arkadaşına nutuk çekerken, bir sonraki anda Rohan'ın kütüphanesinin dağınık, karlı zeminine düşüyordu ve sonra her şey kararda.

***

Rohan kendisini harekete geçirenin ne olduğunu, neyi riske attığını düşünmek için durmadı. Zaman yoktu. Marcus Harriman'ın üvey kız kardeşiyle ne zaman gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat yarışa önde başlamıştı ve bu kabul edilemezdi. Rohan son üç gündür içmekten başka

bir şey yapmamıştı –oturup kendisine acırken, onlar herhangi bir zamanda gitmiş olabilirlerdi.

Eski dostunu ustalıkla bağladı, birisini bağlamayı Cennet Konağı'ndaki ilginç bazı oyunlar sırasında öğrendiğini düşünürken acı acı güldü. Uyandığı zaman Charles onu öldürmeye hazır olacaktı, fakat en azından Rohan kovalamacaya onun önünde başlamış olacaktı. Çok iyi biliyordu ki Charles İngiltere'ye dönerek hayatını tehlikeye atmasına hiçbir surette izin vermeyecekti. Ayrıca hiçbir şeyin kesinlikle kendisini durduramayacağını da biliyordu.

Hızla hareket ediyordu. İngiltere'de kredi limiti veya banka hesabı yoktu, dolayısıyla Paris'teki bankasından yanına büyük miktarda nakit alması gerekiyordu. Willis'i bir tekne kiralaması için önden Calais'ye yolladı –sular yükselir yükselmez yola çıkmaya hazır bir tekne gerekiyordu. Uşağına en sade giysilerini toparlattı. Charles'ın gelişinin üzerinden daha bir saat bile geçmeden, atını alıp Giverney Malikânesi'nden ayrılarak yıldırım hızıyla kıyıya doğru yola çıktı.

Sadece at değiştirmek için duruyor, çılgın gibi hızlı gidiyordu. Tamamen şans eseri olarak, atını bir kez daha değiştirmesi gerektiğine karar verdi ve kıyıya on mil kadar kala küçük bir handa mola verdi. O adam bir şey söylemek için yanına yaklaştığı zaman onu vurup yola devam etmemesi de düpedüz şanstı.

Adam Harriman'ların eski arabacısıydı, gerçi Rohan ismini hatırlayamıyordu. Önemli değildi –adam onun kim olduğunu biliyordu.

"Özür dilerim, lord hazretleri," dedi adam. "Bayan Elinor ve Bayan Lydia –sizin evinizdeler, öyle değil mi? Emniyetteler?"

Rohan adama baktı. Jacobs, ismi buydu. Ama kime hizmet ediyordu? Harriman'lara mı? Yoksa yeni vârise mi? "Neden soruyorsun?" dedi, genellikle hizmetkârlara hitap ederken kullandığından daha medeni bir sesle. "Senin Dorset'te olman, Leydi Caroline ile yaşlı dadının cenaze işlerini halletmen gerekmiyor muydu?"

"Beklemedim, lord hazretleri. Elimden geldiği kadar çabuk buraya geldim. Bir sorun var –eski mülklerde bir şeyler dönüyor. Kuzenleri olduğunu söyleyen adam –onun hakkında hiç kimse bir şey bilmiyor. Eski hizmetkârların hepsinin işine son verdi ve ben neler olup bittiğini anlamaya çalıştığım zaman hiç kimse benimle konuşmak istemedi. Hepsi korkuyorlar, lordum, adam Fransa'dan yüzlerce mil uzakta olsa bile korkuyorlar."

"Gerçekten öyle," dedi Rohan, yüzü maske gibiydi. "Peki bu konuda ne yapmamı öneriyorsun?"

"Bir daha hanımımın yanına yaklaşmasın yeter," dedi yaşlı adam vakarla. "Ona güvenmiyorum. Bazı hikâyeler anlatıyorlar –kaybolan kişilerle alakalı. Bayan Harriman'ın hiçbir şekilde tehlikede olmasını istemiyorum. Dadı Maude'a söz verdim."

Rohan adama uzun uzun baktı. "Korkarım başarısız olduk," dedi sonunda, ona güvenmeye karar vererek. "Bayan Harriman'ı çoktan ele geçirdi."

"Ah, hayır, lordum," diye haykırdı Jacobs. "Yapamaz... Ben..."

"Onun peşinden gidiyorum, geç kalmamış olmak için dua ediyorum. Calais'de beni bekleyen bir tekne var. Bana eşlik etmek isteyeceğini farz etmekte haklı mıyım?"

"Evet, lordum," dedi Jacobs, içtenlikle başını sallayarak.

"Size Dunnet'a giden en iyi yolu gösterebilirim. Oraları avucumun içi gibi..."

"Atın var mı?" diye sözünü kesti Rohan.

"Benim mi efendim? Hayır. Posta arabasıyla geliyordum."

"Bu adama bir at getir," diye emretti Rohan en yakındaki seyise. "Ve çabuk ol." Jacobs'a baktı. "Ata binebilirsin, değil mi?"

Jacobs iki büklüm vücudunun el verdiği ölçüde doğruldu. "Ben Dorset'te doğup büyümüş bir adamım. Tabii ki ata binebilirim."

"Öyleyse konuşmayı kesip harekete geç," diye çıkıştı Rohan, sesi buz gibiydi.

Taze bir atın eyerlenip getirilmesi pek fazla sürmedi. Ama Jacobs'ın Rohan'ın yüzüne dikkatle bakmasına yetmişti. "Şey... lord hazretleri?" diye söze girme cesaretini gösterdi. "Sizin İngiltere'ye geri dönmek için izniniz...?"

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlayamadım," dedi Rohan, içinden Harriman'lara ve geveze ailesine söverek. Hiç mahremiyeti kalmamış mıydı? "Sen aklını Bayan Elinor'a ver, ben kendim için endişelenirim."

"Baş üstüne, lordum. Peki ya Bayan Lydia?"

"Mutlu bir evlilik yaptı," dedi, Jacobs'ın ata tırmanmasını sabırsızlıkla beklerken.

"Şu doktor arkadaşla mı?" Yaşlı arabacının sesi onaylamaz çıkmıştı.

"Bay Reading'le."

Jacobs'un yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "O zaman iyi."

"Bunu," dedi Rohan, "zaman içinde göreceğiz."

Jacobs onu şaşırtacak şekilde hızına ayak uydurmuştu.

Calais'ye vardıklarında saat gece yarısına yaklaşmıştı ve bir sonraki gelgite daha üç saat vardı. Rohan hareketsiz duramıyordu, kiraladığı teknenin güvertesini adımlarken rıhtımdan bir ses duydu. Uzun adımlarla kenara yürüdü ve Charles Reading'in kararlı yüzüyle karşılaştı.

Tahmin etmesi gerekirdi. Kenardan eğildi. "Beni seni öldürmek zorunda bırakmayacaksın değil mi?" diye bağırdı. "Yapmamayı tercih ederim."

Charles başını yukarı çevirmiş ona bakıyordu. "Karımdan emir aldım. Her ikinizi de emniyetle geri götürmem gerekiyor. Aksi halde eve dönmeye değmeyecek. Sen intihar ederken en azından arkanı kollayabilirim."

Rohan ona sırıttı. İlk kez olarak bu umutsuz, çılgın girişiminin başarısız olmayabileceği hissine kapıldı. "Öyleyse gemiye hoş geldin, eski dostum."

"Sonun Tower Hill'de bitecek, başın eksik olarak," diye homurdandı Charles, güvertede Rohan'ı takip ederken.

"O zaman göz kulak olacağın iki Harriman kadını olacak," dedi Rohan kaygısızca.

"İngiltere'ye zamanında vardığımızı ve Kral'ın adamlarıyla başımız belaya girmeden Fransa'ya geri döndüğümüzü varsayarsak, Bayan Harriman'la ne yapmayı düşünüyorsun?"

Rohan limanın ötesine, karanlık denize doğru baktı. "Bu senin üstüne vazife mi?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Öyle. Kız kardeşiyle evlendiğime göre artık ondan ben sorumluyum."

Rohan boş bir kahkaha savurdu. "Oh, benim sevgili Charles'ım, Elinor bunu duymak istemeyecektir."

"Belli olmaz. Niyetin ne?"

"Sanırım Elinor'la evlenmeyi tasarlıyorum," dedi Rohan, ihtimal hakkında pek neşeli konuşamayarak.

"Neden?"

"Aman Tanrım, Charles, kendimi sana anlatmak zorunda mıyım? Şereflı bır şey yapacak olmam yeterli değil mı?"

"Değil. Seninle evlenmek istemiyorsa buna mecbur değil."

Rohan dönerek ona baktı. "Bu işe karışmamanı öneririm," dedi. "Çünkü istese de istemese de benimle evlenecek. Ona herhangi bir seçim hakkı vermeye niyetim yok."

"Neden?" dedı Charles tekrar.

Rohan hırlayarak ona sövdü. "Sen de benim kadar bilıyorsun, lanet olası. Beğensen de beğenmesen de bir kalbim olduğunu fark ettim. Bu lanet olası organ hiçbir işime yaramıyor, ama durduğu yerde Elinor diye tutturuyor. Onsuz yaşayamam."

Charles eliyle arkadaşının omzuna vurdu. "Aileye hoş geldin, yaşlı delikanlı."

***

Zaman zaman Elınor'a ezelden beridir yolculuk yapıyormuş gibi geliyordu. Deniz yolculuğu sert geçmiş, kuzeni zamanını mide bulantısıyla ranzasında geçirirken, Elinor güvertede kalarak fırtınalı dalgaların zevkine varmıştı. Dalgalar karanlık ve fırtınalı ruh haline uygundu. Dover'a ulaştıklarında, Marcus biraz daha iyiydi ve yolculuklarının ilk gününü geniş faytonlarında boylu boyunca uzanıp hafif hafif inleyerek geçirmişti.

Elinor fazlasıyla resmi bir şekilde karşı koltukta oturuyordu, gözkapakları inikti. Başka birisinin rahatsızlığından

pek memnun olmaması gerekirdi, fakat Marcus'un hassas midesi çok işine yaramıştı. Deniz tutmasından önce Marcus'un girişmeye niyetli göründüğü türden bir sevgi gösterisine muhatap olmayı hiç istemiyordu. Kuzeninin pısırık öpücükleri korkunç bir şekilde yanlış geliyordu.

Neden olduğunu biliyordu elbette. Marcus, Rohan değildi. Onunkinden başka dudakların kendi dudaklarına dokunması doğal olarak yanlış geliyordu. Ama buna da alışması gerekecekti.

Dorset kıyısındaki Dunnet köyüne, babasının rahat taşra malikânesinin bulunduğu arazilere vardıkları zaman evleneceklerdi. Burada en son on iki yıl önce bulunmuştu, fakat şimdi geri dönüşle alakalı hiçbir duygusal merakı olmadığını fark ediyordu. Dünya parlak renklerini kaybedip yumuşak tonlu siyah ve beyaz renklere bürünmüştü ve ölene kadar böyle olmasını bekliyordu. Kendisine evrenin renklerini gösteren Cehennem Kralı'yla başı belaya girmeden önce böyle olmuştu.

Domuzun evladı piç Rohan, diye düşünerek, karşısındaki koltukta boylu boyunca uzanan kuzenine göz attı. Kuzen Marcus ortalamadan uzun boyu ve sonunda şişmanlığa dönüşecek olan gürbüzlüğüyle şüphesiz iyi görünümlü bir adamdı. Ama Elinor ne yazık ki sırım gibi vücutları olan uzun boylu, zarif adamları daha çekici buluyordu. Marcus'un vücudunu kaplayan postun kalın kılları o kadar fazlaydı ki hem manşetlerinin altından görünüyor hem de ağırbaşlı boyun bağından fışkırıyordu, Elinor ne zaman ona baksa titriyordu. Ama Rohan'a olan delice aşkının üstesinden gelmişti, bunu da atlatırdı.

Mümkün olan en iyi tedavi, hızlı bir evlilik ve hızla

yatağa girmekti. Marcus'un altına ne kadar erken yatarsa, aşırı duygusal özlemlerini o kadar çabuk atlatabilirdi.

Eski eve yaklaşırlarken, o kadar yorgundu ki kendisini sersemlemiş hissediyordu. Eve yaklaştıkça Marcus'un heyecanı artmış, süregelen mide bulantıları geçmişti. "Senden bu yana pek bir şey değişmedi Elinor," dedı Marcus yumuşak bir sesle. "Evin mülkiyetine kısa süre önce sahip olduğum için, kendi damgamı vuracak zamanım olmadı." Yüzünden nahoş bir ifade gelip geçti. "Ve tabii ki sen de bazı şeylerde söz sahibi olmak isteyeceksindir."

"Hayır," dedi Elinor yorgun bir şekilde. "İstemeyeceğim. Buraları benim hiç bilmediğim kadar iyi bildiğinden eminim. Ve aslında burası senin evin, benim değil."

Marcus'un koyu renkli gözlerinde derin bir memnuniyet vardı. "Gerçekten de öyle. Fakat evlendiğimiz zaman *bizim* evimiz olacak."

Bunu Elinor'un düşündüğü kadar heveslı söylememişti, fakat ev ve mülkler Elinor'un en son ilgileneceği şeylerdi. Aslında, bundan sonra da ilgileneceğinden şüpheliydi. Bütün istediği bir yatak ve dünyanın hareket etmeye son vermesiydi.

Eve gün batarken ulaştılar. Üniformalı uşak arabadan inmesine yardım ederken Elinor kasvetli ruh halini aydınlatacak bir rahatlama, bir aşinalık hissetmeyi bekleyerek eski eve göz attı. Etrafına bakındı, kendilerini selamlamak üzere sıra olmuş malikâne çalışanlarının arasında Dadı Maude'un küçük kardeşi Betty de dahil olmak üzere eski hizmetkârlarını görmeyi umuyordu. Ama Betty'den veya sevgiyle hatırladığı eski hizmetkârlardan hiçbir iz yoktu. Birlikte yolculuk yaptığı adam da dahil olmak üzere herkes yabancıydı, bunu düşününce iliklerine kadar ürperdi.

Biraz sonra büyük bir gürültü patırtıyla içeri alınarak annesının eskı odalarına götürüldü ve bir anlığına canı sıkıldı. Evin geri kalan kısmı gibi bu odalar da muhtemelen korkunç bir zevki olan kısa ömürlü üvey annesi için yeniden dekore edilmişti. Her şey yeni ve aşırı süslüydü. Elinor babasının böylesine zevksiz bir kadınla neden evlendiğini merak etti. Leydi Caroline için söylenebilecek tek bir hakikat varsa, o da böyle konularda fikirlerinin harika olduğuydu.

Elinor sağına soluna, tamamen yanlış renkte olan pahalı kadife duvar kumaşlarına baktı, bunlara bağlı hiçbir anısı yoktu. Aslında arpacı kumrusu gibi çocukluğunu düşünmek, karanlık ve özlemle dolu düşüncelerine hoş bir mola verdirirdi. Kendisine refakat etmek için gelen hizmetçi kız genç ve heyecanlıydı; Elinor yıkanarak yolculuğun kirini üzerinden attıktan sonra biraz şekerleme yapma fikrini reddetti. Faytonda çok uzun süre hapis kalmıştı. Bacaklarını açmaya, arazilerde dolaşıp onların da bu kadar çarpıcı bir şekilde değişip değişmediğini görmeye ihtiyacı vardı.

En azından dışarısı biraz tanıdıktı. Yürüyerek kışın ölen meyve bahçelerini geçti, bahar bahçelerinde topraktan en çıplak haliyle filizlenen tomurcuk başları görünüyordu. Geçmişteki daha iyi zamanlarında, annesiyle babasının denetiminden ve dikkatinden iyice uzakta Lydia'yla oyun oynamalarını hatırladı ve aniden kardeşine karşı şiddetli bir özlem duydu, özlemi o kadar güçlüydü ki ağlamak istiyordu. Mutlu olması gerekirdi –kardeşim şimdiye kadar Madam Giverney olmuş olmalı, diye düşündü morali hızla bozulmaya başlarken. Şu kasıntı, kendini beğenmiş budalayla evlenmişti ve bu Elinor'un hatasıydı; hepsi kendi

hatasıydı ve kardeşinin hayatını da kendisininki gibi mahvetmişti.

Gözyaşlarını engellemeye çalıştı. Yaşlar zaman kaybıydı ve çok geçmeden kendisi de evli bir kadın, ebediyen geride bıraktığını düşündüğü evin hanımı olacaktı. İngiltere için, ev ve araziler için, ebediyen kaybolmuş hayat için gizlice yanıp tutuşmuştu. Ama şimdi hepsi hayalleri kadar içi boş görünüyordu.

Küçükken kullandığı bir yan kapıdan tekrar eve girdi. Ne yeni ne de eski Baron Tolliver, Vikont Rohan'ın hoşlandığı formalitelere uygun yaşıyorlardı. Her kapıda yardıma hazır uşaklar yoktu. Aslında evdeki çalışanlar tuhaf bir şekilde yetersiz görünüyor, diye düşündü loş, ıssız koridorda dolaşırken.

Marcus salondaydı, sabırsız görünüyordu. "Nereye kaybolduğunu merak ettim, hayatım," dedi yumuşak bir sesle. "Senin için endişelendim. Son zamanlarda çok kederli görünüyorsun."

"Gerçekten mi?" dedi Elinor, şaşırmıştı. Cana yakın ve ılımlı görünmek için çok çaba harcamıştı oysa. Belki de nişanlısı sandığından daha hassastı. "Bütün bu yolculuk beni çok yordu."

"Elbette," dedi Marcus çabucak. "Benim işlerim de henüz bitmedi. Haftanın geri kalan kısmı için Londra'ya çağrıldığımı sana söylemek istedim. Mülklerle alakalı bazı işler. Umarım senin için bir sakıncası yoktur, sevgili Elinor. Pazartesi günü döneceğim, evliliğimizin hemen o gün gerçekleşmesi için gereken düzenlemeler yapılıyor."

Elinor kabul ettiğini gösterir bir tebessümle gülümsedi. "Harika." Tanrı aşkına neden bu çılgın teklifi kabul etmişti? Fransa'dan ayrılmayı o kadar çaresizce istemişti ki, Manş Kanalı'na atlayıp İngiltere'ye yüzerek bile gelebilirdi.

Marcus öne eğilerek ıslak, şapırtılı bir sesle elini öptü; elini geri çekmemek için Elinor'un tüm kararlılığını kullanması gerekmişti. "Seni özleyeceğim, canım," dedi Marcus ona bakarak. "Uzun sürmeyecek."

"Ben de seni özleyeceğim, Marcus," diye cevap verdi Elinor. Sonunda yalnız kalıncaya kadar nefesini tuttu.

Marcus gidince evin daha aşina geleceğini düşünmüştü, fakat öyle olmadı. Bazı odalar hâlâ aynıydı –evdeki büyük ölçekli yeniden dekorasyonu gerçekleştiren her kimse, mutfaklar ve ahırlarla ilgilenmemişti. Ne kadar soruşturursa soruştursun, babasının zamanından hiç kimseyi bulamıyordu Elinor, sonunda aramaya son verdi.

Aslında ilgisini çeken pek bir şey yoktu. Mesela yiyecekler, çünkü yeni aşçı yağda yüzen ağır sosları tercih ediyor gibi görünüyordu. Normalde babasının küçük kütüphanesinde bile okuyacak bir şeyler bulurdu, fakat yazılı sözler dikkatini çekmiyordu. Aslında, şöminenin yanında uyuklamaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordu. Rüyaları garip ve renkliydi, fakat çoğu zaman Rohan görünmüyordu, göründüğü zamanlardaysa pişman bir hali oluyordu. Uyandığı zaman, yüzü yaşlardan hâlâ ıslak oluyordu, fakat bunun için kendisini suçlayamazdı. Normalde olsa zaman geçtikçe ağlama isteğinin azalacağını düşünürdü, ama her nedense ağlak bir fıskiyeye dönüşmüştü.

Sonraki birkaç gün hayal meyal geçti ve düğün gününe kadar Marcus'u görmemekten neredeyse memnundu. Onu şaşırtacak bir şekilde, nikâh memurluğundakilerden başka hiçbir tanık veya misafir olmayacaktı, ancak Elinor görev duygusuyla morlu eflatunlu cicili bicili günlük elbiseyi giydi ve müstakbel kocası tarafından arabaya bindirildi.

Küçük arabanın içinde Marcus'u tıtız bir şekilde inceledi. Gerçekten yakışıklı bir erkekti. Dudakları dolgundu, neredeyse aşırı cömertti; ten rengi de canlı ve sağlıklıydı. Bugün daha sonra beni bu dudaklarla öpecek, diye düşündü. Ve ona izin verecekti.

Veya belki de Sör Christopher gibi, onu hiç öpmeyecekti. Bunu çok daha fazla tercih ederdi.

Sadece rahibin karısının ve kâtibin bulunduğu evlilik töreni çabucak sona erdi. Marcus evliliğin usulüne uygun kaydedilip kaydedilmediğinden, tüm evrakların düzenli olup olmadığından emin olmak için beklenmedik ölçüde zaman geçirdi ve nihayet Elinor'u bir kutlama yemeğine götürdüğünde, Elinor'un olmayan iştahı artık mide bulantısına dönüşmüştü. Belki de yeni kocası seyahatleri boyunca deniz tutmasından hastalanmayıp bir mide rahatsızlığına tutulmuştu da bünyesindeki mikropları Elinor'a bulaştırmıştı. Bu düşünce Elinor'u pek rahatlatmadı.

Tıpkı faytonda yalnız kaldıkları zaman Marcus'un dudaklarına kondurduğu öpücük gibi. Gerçi şikâyet edemezdi –Marcus'un ellerini göğsüne koymaya, ağzının üzerinde nefes alıp vermeye ve sanki yiyeceği son yemekmiş gibi dudaklarını çiğnemeye hakkı vardı. Hayatının geri kalanını böyle geçireceğini düşünmek de pek işe yaramıyordu, o yüzden sadece hareketsiz kalmakla yetindi; en azından Marcus Sör Christopher gibi hareketsiz durmasını tercih ettiği için minnettardı.

"Deniz kenarında yürüyüşe gidebileceğimizi düşünmüştüm," dedi Marcus sonunda onu serbest bırakarak. "Tabii sen geri dönüp dinlenmeyi tercih etmiyorsan..."

"Yürüyüş kulağa harika geliyor," dedi Elinor aceleyle, o dolgun dudakları görmekten kaçınarak.

"Limana bakan uçurumlar bilhassa çok güzel, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten öyle," dedi Elinor. O uçurumları hatırlıyordu. Eski manastır yıkıntılarının yakınlarındaki kayalıkların epeyce üzerinde yer alan bu uçurumlar, deniz kıyısının olağanüstü bir manzarasına hâkimdi ve ona kalsa, pek yumuşak olmayan havaya rağmen, gece yarısına kadar yürüyüş yapabilirlerdi.

Manastır uçuruma nazırdı ve küçüklüğünde burayı mükemmel bir piknik yeri olarak kullanmışlardı. Arabadan indiklerinde sert bir rüzgâr esiyordu, Elinor pelerinine daha sıkı sarınarak kararmakta olan gökyüzüne baktı. Üzerinde hâlâ Rohan'ın sağladığı pelerin vardı ve aşağılanmak yerine adlandıramadığı bir rahatlık sağlıyordu. Kocasının koluna girdi ve Marcus da, çimenlerin üzerinde yürümeye başlarlarken eldivenli elini onun elinin üzerine koydu.

Elinor, kocasının eline baktı. Rohan'ın solgun, uyuşuk, ama şaşırtıcı derecede kuvvetli elinden o kadar farklıydı ki. Özelliksiz, tombul parmaklı, domuz buduna benzer bir görünümü vardı, Elinor hızla bakışlarını uzaklaştırdı. Bu hantal eller bu gece kendisine dokunuyor olacaktı.

Eski manastırın bir duvarı hâlâ duruyordu, açık pencerelerin kasvetli bir günde tekinsiz bir görüntüsü vardı. Yürüyerek bunları geçip, uçuruma yöneldiler. O ve Lydia küçükken harabelerin arasında saklambaç oynarlardı. Saklanacak sayısız yer vardı ve Elinor dönüp geçmişe bakınca, bu düşünceyle ürperdi. Kayalar iki çocuğun gözetimsiz oynaması için fazla dikti, fakat Dadı Maude'un ağrıyan bacakları onlara eşlik etmesini engelerdi, onlardan sorumlu olan oda hizmetçisiyse kendilerini getiren arabacı yamaklarından birisiyle kırıştırmakla çok daha fazla ilgilenirdi.

Uçuruma yaklaşırken rüzgâr güçlenmişti, Elinor yeni kocasında tuhaf bir heyecan hissediyordu. Ona bir göz attı. Gözleri beklenti içinde parlıyor, kalın dudaklarını yalıyordu, Elinor'un kalbi sıkıştı. Önlerindeki geceyı kendisinden çok daha fazla bir hevesle beklediği belliydi.

Erkekler gerçekten garip yaratıklardı. Marcus onu pek tanımıyordu, ama gene de bedeninde en mahrem eylemleri gerçekleştirmek istiyordu.

Hafif ayakkabılarının altındaki zemin giderek engebeli hale geldi ve Elinor bir an kayar gibi oldu. Marcus'un eli onu yakalamak için hazırdı, Elinor hafifçe güldü. "Eğer yürüyüşe çıkacağımızı bilseydim düğünümde çizme giyerdim," dedi.

"Seni uyarmam gerekirdi."

Marcus'un sesinde çok tuhaf bir ifade vardı. "Bunu planlamış mıydın, Marcus?"

Marcus ona bakarak gülümsedi. "Bir bakıma." Yolun kenarında, uçuruma yakınlardı, Elinor kendini rahatsız hissediyordu. Yükseklik korkusu yoksa da, Dunnet'taki kayalıklar dikkatsiz yürüyüşçülerin düşerek ölmesiyle meşhurdu ve Elinor'un parçalanıp dökülen çıkıntılara sağlıklı bir saygısı vardı.

"Gel, sevgilim," dedı Marcus onu çekiştirerek.

"Burası yeterince uzak," diye cıddiyetle cevap verdi Elinor, elini onun kavrayışından kurtarmaya çalışarak.

Ama kurtaramamıştı –Marcus'un domuz buduna benzeyen elı demir gibiydi. Elinor kafasını kaldırıp onun güzel yüzüne baktı ve bir an başının döndüğünü hissetti. Marcus'un şekil ve renk olarak kendisininkine çok benzeyen gözlerinde hiç sevgi yoktu. Kötülük vardı.

Ve cinayet.

Birdenbire her şey açıklığa kavuşmuştu. Elinor ona bakarken donakaldı. "Çok aptalım, öyle değil mi?" dedi usulca.

"Sevgilim?" Elinor'u yakınına çekiştirip duruyordu Marcus.

"Beni öldüreceksin, öyle değil mi?" dedi Elinor, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Sebebini anlayamıyorum, fakat bütün planladığın buydu, öyle değil mi?"

"Sevgili Elinor," dedi Marcus elini sıkarak. "Böyle garip bir fikre nereden kapıldın?"

"Gözlerinden, Marcus. Senin gözlerini biliyorum."

Bunun üzerine, Marcus'un gülümsemesi sabırsızlıktan kötülüğe yaklaşan bir şekle bürünerek değişti. "Kendi iyiliğin için çok geç olana kadar fark etmeyeceğini umuyordum, sevgili Elinor'um. Unvanlı sevgilin için aklın o kadar başından gitmişti ki, bana hemen hemen hiç bakmadın ve karşıma çıkan çeşitli fırsatlarda kendimi tutamayacağımdan korktum. Bu noktaya gelmek çok zaman aldı, bir an için kendimle gurur duymama izin vereceksindir umarım."

"Vermeli miyim?" diye sakince cevap verdi Elinor. "Fakat beni neden öldürmek istiyorsun, kuzen?" Marcus onu kayalıkların gittikçe daha yakınına çekiyordu ve ayakkabılarının altındaki zemin engebeliydi. Ölecekti ve nedendir bilinmez, bu olasılığı uzak bir meraktan daha farklı bir açıdan göremiyordu.

"Hayatım, korkarım sana yalan söyledim. Ve ayrıca geri kalanların çoğuna da. Neredeyse herkesi gerçekten senin uzaktan kuzenin Marcus Harriman olduğuma inandırdım. Benimle evlenmen de geriye kalan tüm sorunların çözülmesini güvence altına aldı."

"Peki evlendiğim gün ölmem?"

"Bu büyük bir trajedi olacaktır," dedi Marcus ağırbaşlı bir sesle. "Fakat sen gençliğinde daima gözü karalığınla tanınmışsındır. Üstelik kederli bir şekılde etrafta dolaşıp duruyordun ve ben de gizlice talihsiz bir aşk ilişkisine üzüldüğünü duyurdum. Evdeki eski hizmetkârlardan çoğundan kurtulmayı başardım, ancak bölgede kalmış birkaç aile var ve seni hatırlıyorlar. Ya talihsiz, garip bir kaza ya da melankolık bir intihar olarak görülecek. Hangisi olduğu umurumda bile değil, fakat benim daima yedek bır planım vardır."

"Seni de kendimle birlikte aşağı çekebilirim," dedi Elinor soğuk, hafif bir sesle, ilk öfke kıpırtılarını hissetmeye başlamıştı.

"Hayır, hayatım, yapamazsın. Ben senden çok daha kuvvetliyim." Hafifçe tekrar Elinor'un uyuşmuş eline vurdu. "Gel buraya Elinor. Eve çay zamanında dönmüş olmayı umuyorum."

Delilik, diye düşündü Elinor. Bu gerçek delilikti, âşık olmanın çılgın sevinci değildi. "Peki kuzenim değilsen, kimsin?" diye sordu.

Marcus'un yüzünde çirkin bir sırıtış belirdi. "Tahmin edemedin mi? Bu konuda şaşırtıcı derecede yavaş olduğunu itiraf etmeliyim. Korkarım akrabalığımız çok daha yakın. Aslında, ben senin üvey kardeşinim –babası belli olmayan kız kardeşinin bu yerde çok daha fazla hakkı varken, ben İngiliz yasalarına göre hiçbir şey mıras alamıyorum. Kuşkusuz bunun ne kadar yanlış olduğunu görüyorsundur? Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu. İşin doğrusu burası sizin değil, benim olmalıydı."

Sözlerinin yarattığı şok Elinor'a geri çekilme kuvvetı

vermeye yetmıştı. "Benımle *evlendin!*" dedı dehşet ıçinde. "Bana *dokundun...*"

"Aslında şimdi ölecek olmasan, mutlulukla seninle yatardım da. Böyle konularda pek seçici değilimdir. Bacaklarını Rohan için açtığına göre, benim için de aynısını yapabilirdin. Fakat hemen nikâh sonrasında buraya gelmeye razı olduğun için, bu ışi bir an önce halletmenin akıllıca olacağına karar verdim." Marcus omzunun üzerinden arkaya bakarak kaşlarını çattı. "Konuklarımız olacakmış gibi görünüyor. Biraz acele etsek iyi olur." Ona doğru hareket etti, fakat Elinor'u yabana atmıştı.

Elinor ölmek istemiyordu. Bu çok açık ve netti, öylece kendisini öldürmesine izin vermeyecekti. Hiç kıpırdamadan durdu ve son anda hareket ederek el çantasıyla Marcus'un başının yan tarafına vurdu. Çantasının içinde pek bir şey yoktu, fakat Marcus'u şaşırtmaya yetmişti. Kolunun altından eğilerek kurtuldu ve eski harabelere doğru koşmaya başladı. Orada saklanabileceği binlerce yer vardı. En azından bır tane bulmak için Tanrı'ya dua ediyordu.

***

Francis Rohan hayatı boyunca hiç bu kadar dehşete kapılmamıştı. Daha on yedisindeyken babasıyla ağabeyinin ardından savaşa gittiği, neredeyse kesin yenilgiyle karşı karşıya kaldığı zaman bile. Ölmekte olan ağabeyini kollarında sallarken ve başını kaldırıp Kasap Cumberland'in adamlarından birisinin bir mızrakla kendisine yaklaştığını gördüğü zaman da.

Manş denizinden kaçtığı, küçük bır geminin pruva kısmında kıvrılarak ağlamamaya ve altını ıslatmamaya kararlı

bir halde geçirdiği o bitmek tükenmek bilmez gece boyunca da korkmamıştı.

Güney kıyısı boyunca, durmadan, hiç ara vermeden hızla ilerliyorlardı. Dover dışında Jacobs'tan ayrılmışlardı, fakat o zamana kadar Jacobs onlara Dunnet'ın ve büyük malikânenin yerleşimiyle alakalı gereken tüm bilgileri anlatmıştı. Jacobs sadece onları yavaşlatmaya yarayacaktı ve Rohan ona para vererek Lydia'ya göz kulak olması için Paris'e geri yollamış, ona Bayan Elinor'u güvenli bir şekilde geri getireceklerine dair garanti vermişti.

Rohan ve Charles doğruca evlendirme memurluğuna giderek sadece birkaç saat geç kaldıklarını öğrendiler. Marcus, Elinor'la evlenmeyi başarmıştı. Bu ise Elinor'un birkaç saat içinde öleceği anlamına geliyordu... veya, eğer zamanında yetişirlerse, sadece dul kalacağı anlamına.

Hancı da nikâlı memurluğundakiler kadar yardımseverdi. Adamın söylediğine göre, mutlu çift, Harriman arazilerine geri dönmeden önce yürüyüş yapmak için kayalıklara doğru gitmişlerdi –eğer acele ederlerse onlara yetişebilir ve tebriklerini sunabılirlerdi. Rohan, Charles'ı beklemedi, atına atlayarak kayalıklara doğru yola çıktı.

Uçurumun tepesinde bir kadın vücudu görebiliyordu, peşinde başka birisiyle çimlerin üzerinde hızla koşuyordu, Rohan'ın kanı donmuştu.

Atını mahmuzladığı sırada Clıarles da ona yetişmişti. Marcus Harrıman, Elinor'a tecavüz etmeye mi, yoksa öldürmeye mi çalışıyordu, bu konuda hiçbir fikri yoktu, fakat bunun en ufak bir önemi yoktu. O adamın kalbini oyup yerından çıkaracak ve sahibine yedirecekti.

Rohan atının durmasını beklemeden yere atladı. Elinor'la Marcus harabelerin arasında gözden kaybolmuş-

lardı, kılıcını çekerek arkalarından gitmeye başladı, Charles da hemen arkasındaydı. Soğuk, karanlık kalbinin derinliklerinden dua ediyordu.

***

Marcus arkasından hızla geliyor ve Elinor korkuyla içini çekiyordu. Uzakta bir yerde ölü bir dalın durduğunu gördü ve onu kapacak kadar zaman bulmayı başardı, Marcus arkasından yetiştiği zaman kendi ekseni etrafında dönerek dalı sertçe cani kocasının yüzüne vurdu.

Marcus acıyla bir inilti koparırken, Elinor kaçtı. Eski yemekhanenin temeli sağ taraftaydı ve Elinor oraya pek çok kez saklanmıştı. Lydia hiçbir zaman onu bulmak için oraya gelmeye cesaret edemezdi –Kral Henry'nin canlı canlı yaktığı tüm keşişlerin oraya musallat olduğuna ciddi ciddi inanırdı. Elinor kadim koridordan aşağı doğru hızla koştu ve bir zamanlar saklanma yeri olarak kullandığı küçük kuyuyu buldu.

Kuyunun üzerine tırmandı ve hızla eğilip gölgelerin arasına çömelerek pelerininin kapüşonunu yüzüne doğru çekti, böylece Marcus beyaz tenini göremeyecekti. Kuyunun ağzı hatırladığından daha küçüktü veya daha büyük bir ihtimalle kendisi eskisine göre daha iriydi. Bekledi, kalbinin küt küt atmasını dinliyordu.

İlk olarak Marcus'un eski taşlarda çınlayan çizmeli ayak seslerini duydu. "Oradasın, değil mi sevgili kardeşim?" diye seslendi Marcus pürüzsüz sesiyle. "Kaçmak işe yaramaz –bu işi kendin için kolaylaştır ve şimdi dışarı çık." Ayak sesleri bir an için uzaklaştı, fakat Elinor kıpırdamaya cesaret edemedi. Derken sesler bir kez daha yaklaştı. "Biliyorsun ki buraya kaçmakla büyük bir aptallık yaptın, gerçi

bunun için sana teşekkür etmem lazım. Sadece boynunu kıracağım ve buralar bir kez daha ıssızlaşıncaya kadar cesedini burada bırakacağım, daha sonra da seni kayalıklardan aşağıya atacağım. Eğer tanıklar ortaya çıkar ve nereye kaybolduğumuzu sorarlarsa, evlilik yeminimizi tamamına erdirdiğimizi söylerim."

Son günlerde başına bela olan hafif mide bulantısı daha da kötü hale gelmişti. Bir elini ağzına kapayıp dua ederek bekledi, sözsüz duaları yukarı doğru kanatlanıyordu. Aklında, her şeye rağmen, ne kadar kötü şeyler yaşamış olursa olsun Tanrı'ya inanması gerektiğine dair bir düşünce dolaşıyordu. Belki de bu sefer, en çok ihtiyaç duyduğu anda yardım gelecekti.

Ayak sesleri daha da yakınlaştı. Marcus yere oldukça sert basıyordu. Elinor umutsuzluk içinde gözlerini kapadı. Cani kocası giderek yaklaşıyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu loş yerde süslü tabancası da yoktu, Rohan'ı tehdit ettiğine benzer hıçbir şey yoktu. Kendisini savunmak için ellerinden başka hıçbir şeyi yoktu.

Yalnız, pelerininin üzerinde bir broş vardı: erkek kardeşinin nışan hediyesi olarak vermiş olduğu büyük, çirkin bir şey. Titreyen elleriyle bunu pelerininden çıkardı. Hiçbir şey yapamazsa bu broşu onun gözlerine batırabilirdi.

Ve sonra bekleme sona erdi. Marcus saklanmış olduğu kuyunun tepesinde duruyor ve Elinor kocasının kalın dudaklarında o cana yakın tebessümünün bulunduğunu biliyordu. "İşte buradasın karıcığım," dedi Marcus neşeyle ve çirkin ellerini onu çekmek için aşağıya uzattı.

Rohan, diye düşündü Elinor, sivri tarafı dışa bakacak şekilde broşu sıkıca kavrarken. Eğer ölecekse, zihninde son kez Rohan'ın yüzünü görmek istiyordu, göreceği son

şey Rohan olsun istiyordu. Marcus onu küçük kuyudan yukarı çekince, Elinor cani kocasının gözlerini hedef alarak saldırdı.

Marcus acıyla uluyarak onu bırakınca, Elinor eski taş zemin üzerine sert bir şekilde düştü, broş elinden fırlamıştı. Yukarı baktı ve *onu* gördü –Rohan'ı görmüştü ve ağlamak istiyordu. Ölüm merhametliydi ve Rohan gerçekten görceği son şey olacaktı. Bir düş ya da hayal, önemli değildi.

"Ondan uzak dur."

Ses alçak, ölümcül ve çok gerçekti. Elinor başını kaldırdı. Oradaydı, gerçekten oydu, arkasında Charles Reading vardı. Rohan, Tanrı'nın gazabı gibi görünüyordu, Elinor ayağa kalkıp ona doğru koşmaya çalıştı.

Marcus etli eliyle kapüşonun kenarından yakaladı ve onu geri çekti. "Ben öyle düşünmüyorum," dedi.

"Bundan kurtulamazsın, Harriman," dedi Rohan.

"Tabii ki kurtulabilirim," diye karşılık verdi Marcus. "Eğer birisi bu ülkede olduğunu fark ederse bir hain olarak ıdam edilirsin. Ayrıca benim gibi bir soylununkine karşılık Readıng gibi bir alçağın sözüne kim inanır?"

"Unvanın çalıntı," dedi Reading. "O Elinor'un oğluna aıt."

Marcus kalın kolunu Elinor'un boğazına dolamış onu boğuyor, Elinor çırpınarak boğuşuyordu. *Elinor'ın oğlu*, demişti Reading ve Elinor ani, körce, çılgın bir kesinlikle karnında bir erkek evlat taşıdığını anladı. Rohan'ın oğlu.

Bir öfke dalgalanması hissetti ve dirseğiyle Marcus'un yumuşak karnına vurdu. Marcus acıyla homurdanmış, fakat kolunu gevşetmemişti. Elinor mücadele ediyor, tekmeler savuruyor fakat Marcus boğazının etrafındaki kolunu gevşetmiyor aksine daha da sıkıyordu, en sonunda

gözlerine karanlık bir perdenin inmeye başladığını hissetmeye başlamıştı. Marcus'un ellerini tırmalamak için uzanıp tırnaklarını batırdı, fakat Marcus hiç etkilenmedi.

"Aptallık etme," dedi Rohan, o tembel ve zarif konuşmasıyla. "Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünüyor olamazsın. Eğer ona zarar verirsen, bağırsaklarını deşer sana bunu canlı canlı seyrettiririm, Reading de bana yardım eder. Kimse senin cesedini bile bulamadan ben Fransa'ya doğru yola koyulmuş olurum. Fakat sana olduğunu iddia ettiğin bir centilmen gibi davranmaya hazırım." Sesinde bir küçümseme tınısı vardı. "Kendini bir centilmen zannediyorsun, öyle değil mi? Elinor için seninle çarpışmak istiyorum. Kuşkusuz bir meydan okumayı reddetmeyeceksindir."

"Yani beni o zavallı şişman piç kurusu gibi şişleyecek misin?" Marcus güldü. "Ben aptal değilim –ben Sör Christopher Spatts'dan daha iyi bir silahşorum, fakat senin gibilere denk değilim. Ben..."

Nefret ettiği ismi duymak Elinor'u şoke etmişti; tepkisi o kadar içgüdüsel oldu ki, geriye doğru bir tekme savurarak nasıl olduysa ayağını hassas bir şeye isabet ettirmeyi başardı. Marcus acıyla ciyak ciyak bağırırken onu serbest bırakınca Elinor çabalayarak uzaklaşıp Rohan'a doğru koşmaya başladı, ona ihtiyacı vardı.

Fakat önüne Charles çıktı ve kollarından yakalayarak onu yoldan çekti, Rohan'ın sert mavi gözleriyse ona iliş-memişti bile. "Benimle dövüşeceksin, Harriman," dedi Rohan. "Yoksa seni zaten öldüreceğim. Bu şekilde bir şansın olur."

Kadim koridorun sonunda sessizlik vardı. Sonra Marcus konuştu, sesi meydan okumayla doluydu. "Korkarım kılıcım yok."

"Charles, bir iyilik yap ve bu adama kılıcını ödünç ver," dedi Rohan tembel tembel. Gözlerinde cinayet, hareketlerinde tedbir vardı. "Sonra da baldızını yoldan çek."

Charles –Elinor'u bırakmadan– kılıcını çekip Rohan'a verdi, Rohan da kılıcı kontrol ettikten sonra, "Gayet iyi bir kılıç, Harriman," dedi. "Hak ettiğinden çok daha iyi."

"Benimle gel, Elinor," dedi Charles, onu uzaklaştırmak için çekerek.

Elinor ona karşı koymaya çalıştı. "Hayır," diye bağırdı. "Ya bir şey olursa–"

"Bir şey olacak," dedi Rohan onun tarafına bakmadan. "Sahte kocan ölecek. Şimdi git." Sesi buz gibiydi.

"Hayır," diye bağırdı Elinor. Marcus'un kazanacağından korkuyor, Rohan'ı bırakmak istemiyordu. Ama bir yönüyle, karanlık ve acımasız bir yönüyle Harriman'ın kanının döküldüğünü görmek istiyordu.

"Eğer burada kalırsan dikkatimi dağıtıp ölümüme neden olabilirsin," dedi Rohan sakin bir şekilde, ona bakmamıştı bile. Elinor'un başka çaresi yoktu.

Charles onu yeraltı koridorundan dışarı çıkardı ve içeriyle kıyaslandığında kapalı hava bile göz kamaştıracak kadar parlaktı. Elinor kaçarken bir ara ayak bileğini burktuğunu fark etmemişti, fakat Charles kolunu beline dolayarak, duracakları bir yere varıncaya kadar ona destek oldu. Elinor devrilmiş taşlardan birine yaslanarak çaresizlik içinde Charles'a baktı.

"Ya onu öldürürse?" dedi boğuk bir sesle.

"Öldürecek," dedi Charles.

"Hayır, yani... Marcus. Ya Rohan'a zarar verirse?"

"Hiç şansı yok." Reading ona çarpık tebessümüyle baktı. "Son bir haftadır onu sen dinlemek zorunda kalmadın.

Adam sana bakmaya cesaret ettiği andan itibaren ölmüştü." Elinor daha bunu hazmedemeden Charles devam etti. "Ayrıca, üzgünüm ama ben senin enişten oldum. Etienne fikrini hem Lydia'nın midesi hem de benim midem kaldırmadı."

Elinor kısaca gülümsemeyi başarmıştı. "Doğruyu söylemek gerekirse, benimki de kaldırmıyordu." Ayağa kalkmaya çalıştı, fakat bileği acıyınca tekrar oturmak zorunda kaldı. "Rohan'ın zarar görmeyeceğinden emin misin? Ayrıca Marcus... ölen adamla alakalı ne söylemeye çalıştı?"

"Sör Christopher Spatts," dedi Charles zalim bir ifadeyle. "Rohan'ın bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Aşağı inip... eğlenceler için kullanılan odalardan birine geldi, Sör Christoper'ı ayırdı ve onun yüzüne bir bardak şarap fırlattı. Adam ona denk değildi –Rohan'ı hiç bu kadar şiddetli ve ölümcül görmemiştim."

Elinor'un dudaklarında hafif bir tebessüm dolaştı. "İyi," dedi usulca, yeni enistesini şaşırtmayı başarmıştı.

Charles yine de bir şey sormadı. "Korkarım Rohan bu işi adam akıllı düşünmedi. Marcus'un arabasını geri götürmen gerekecek..."

"Hayır," dedi Elinor ürpererek. Geriye dönüp yıkıntıların girişine baktı. "Bu kadar uzun sürmesi normal mi?"

Reading omzunu silkti. "Duruma göre değişir."

"Neye göre?" Çığlık atmamaya çalışıyordu.

"Rakibinin becerisine göre. Ve Rohan'ın ona ne kadar acı çektirmek istediğine göre. Sanırım yavaş ve acılı bir ölüm düşünüyordur."

"Sabırlı olacağım," dedi Elinor vahşi bir şekilde.

"Kana susamış bir yaratıksın, öyle değil mi?" dedi Charles.

"Bazen."

Charles belli belirsiz güldü. "Siz birbirinize düşündüğümden de uygunsunuz."

Elinor, Charles'ın koluna dayandı ve yavaş yavaş atlara doğru yürümeye başladılar. Panik içinde harabelere kaçması birkaç saniye sürmüş gibi gelmişti, fakat şimdi geriye doğru yürümek hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Rohan'ı görebilme umuduyla arkasına bakıp duruyordu.

Nihayet atlara ulaştılar. Gökyüzünde güneş alçalmış, rüzgârın gücü azalmıştı, başlarının üzerinde dönerek ve öterek kayalıkların üzerinde uçan deniz kuşlarını duyabiliyorlardı.

Arkaya baktığı zaman, Rohan'ın, paltosunu giyerek yeraltı mağarasından çıktığını gördü. Heyecanla beklemeye koyuldu, ama Rohan'ın yanlarına gelirken ağır adımlarla yürümesi onu öfkelendirmeye başlamıştı.

Rohan tek parça halindeydi, zarar görmemişti; gelince Elinor'a bakmadan kılıcı Reading'e geri verdi.

"*Sen burada ne yapıyorsun?*" diye sordu Elinor, öfkesini zorla kontrol ederken sesi titriyordu.

Rohan ona bakarken dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Senin hayatını kurtardığımı sanıyordum."

Elinor, Rohan'ın tebessümünü ne zaman görse içinde oluşan o hain yumuşaklığı görmezden geldi. "Neden? '*Bir gecelik bir ilişki ömür boyu desteğe değmez.*' Kanalı aşmaya da değmemesi gerekirdi." Rohan'ın yüzünde beliren dehşeti görünce neredeyse gülecekti. "Neyse ki sonunda babamın mirasına kavuşmuş görünüyorum, böylece anlık zaafın için bedel ödemen gerekmeyecek."

Rohan bir an kıpırdamadı. Sonra sadece arkasını dönerek atına doğru yürümeye başladı.

Elinor öfkeyle atıldı: "Hiçbir şey söylemeyecek misin? Beni baştan çıkarıyorsun, bana hakaret ediyorsun, sonra da kötü davranışını yüzüne vurunca çekip gidiyorsun, öyle mi?"

Rohan durdu, sonra arkasına döndü. Yorgun görünüyordu, kollarında kan vardı. Kendi kanı değildi, Elinor biliyordu. Düşmanının kanıydı, Elinor gizli bir sevinç hissetti. "Söyleyebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

Rohan onu istemiyordu. Bu Elinor'u acı bir ıstırapla yaralamıştı. Rohan'ın hayatını kurtarmak için tüm bu yolu tepmiş olması da önemli değildi.

Elinor garip, boğuk bir ses çıkardı. Rohan gidince doya doya ağlayabilirdi. Bu arada metanetini koruyup sakin kalacaktı. Hiçbir zayıflık göstermeyecekti.

Nasıl olduysa, ağzından bir hıçkırık sesi kaçırınca, bunu bir öksürükle örtmeye çalıştı. Istırabını kontrol etmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki, Charles Reading'ın aniden uzaklaştığını ve karşısında Rohan'ın durduğunu fark etmedi.

"Benden ne istiyorsun, Elinor?" diye sordu Rohan, sesi pürüzlüydü.

"Bana verebileceğin... hiçbir şeyi..." Başka bir hıçkırığı daha bastırdı. "Tamam, anlıyorum. Beni istemiyorsun, hem neden isteyesin ki? Fakat madem umurunda bile değilim, Sör Christopher'ı neden öldürdüğünü ve tüm bu yolu neden geldiğini anlamıyorum..."

"Kes şunu!" Rohan'ın sesi sertti.

"Hayır," dedi Elinor, ne yazık ki sesi ağlamaklıydı. "Sen kokuşmuş bir domuzsun ve ben senden nefret ediyorum."

"Tabii ki edersin," dedi Rohan kederle. "Bunun için her türlü sebebin var ve sen daima mantıklı bir kadın oldun."

"Eh, öyle," dedi Elinor tereddütle. Şimdi yüzü ıslaktı, lanet olsun. "Hadi git şimdi."

"Tam da bunu yapmaya çalışıyordum," diye belirtti Rohan.

"Peki seni durduran ne?"

"Sensin."

"Bugün... son derece zor bir gün oldu," dedi Elinor, sesini kontrol etmeye çalışarak. "Evlendim, erkek kardeşim tarafından öpüldüm–" durup ürperdi "–neredeyse öldürülüyordum, kötü bir ölümden kurtuldum ve sen orada durmuş hiçbir şey söylemiyorsun."

"Ne söylememi isterdin, çocuk?"

"*Ben çocuk değilim!*" diye haykırdı Elinor, iki yaşında bir çocuk gibi ayağını yere vurarak.

Rohan'ın dudaklarında yumuşak bir tebessüm belirdi. "Sana tekrar soruyorum, benden ne istiyorsun? Ayaklarına kapanmamı mı? Bu pek de yeterli bir ceza olmaz. Zalim, aptal ve korkak davrandım. En nefret ettiğim üç şey. Hayatta en çok ihtiyaç duyduğum şeyi hiç hak etmiyorum. Peki senin istediğin şey ne?"

Beni sevmeni istiyorum, Elinor ağlamak istiyordu. Gözyaşlarını sildi. "Genelde ağlamadığımı bilmeni isterim. Bugün benim için biraz... zor geçti sadece."

"Gerçekten de öyle," dedi Rohan kibarca. "Soruma cevap verecek misin?"

"Önemli değil," dedi Elinor. "Sen beni istemiyorsun, eh ben de kendi ayaklarımın üstünde dururum."

Rohan ona baktı ve o acımasız gerginlik vücudunu terk etmeye başladı. Yumuşak tebessümü şimdi daha da be-

lirginleşmişti. "Neden, sevgili kuklam, seni istemediğim izlenimini nereden edindin? Bu ülkede benim başıma ödül konmuş olduğu halde senin peşinden geldim. Seni sevmemek için delirmiş olmam lazım ki tüm günahlarıma rağmen hiçbir zaman deli bir adam olarak görülmedim."

Elinor ona baktı. "Beni seviyor musun?" diye sordu inanamayarak.

"Hayatımdan fazla," dedi Rohan sadece ve onu kollarına aldı. Sert mavi gözlerinin arkasında bir ışık dans ediyordu. "Unutma, artık kötülük yok. Cennet Konağı'na olan bağlılığımdan vazgeçtim ve çok ağırbaşlı, saygıdeğer bir centilmen olmayı tasarlıyorum. Şimdi benimle evlenmen gerekiyor."

Rohan'a dikkatle baktı. "Peki ya bunu yanlış bir ahlak anlayışıyla yaptığını düşünüyorsam?"

"Ah, benim sahip olduğum ahlak anlayışı kesinlikle yanlıştır zaten," dedi Rohan neşeyle. "Ben istemediğim hiçbir şeyi yapmam."

"Peki ya ben istemiyorsam?"

"Şu açıdan bak, küçüğüm. Hayatının geri kalanını bana acı çektirerek geçirebilirsin." Ve Elinor'u öptü.

Bu mest edici, şaşırtıcı, çarpıcıydı ve Elinor'u öylesine sıkı tutuyordu ki, adeta hiç bırakmayacakmış gibi geliyordu. Elinor öfkesinin, korkularının, üzüntüsünün son kırıntılarını da bırakarak vücudunu onunkine bastırdı. Kollarını Rohan'ın boynuna dolayarak kendine çekti ve öpücüğüne karşılık verdi. Rohan ona, o da Rohan'a aitti.

"Yola koyulsak iyi olur," diye araya girdi Charles Reading.

Rohan ağzını Elinor'un kulağına yaklaştırarak hafifçe ısırınca, Elinor'un tüm vücudu zevkten ürperdi.

"Sana burada fazlalık olduğunu söylemiş miydim, sevgili Charles?" diye mırıldandı Rohan, Elinor'un teninin üzerinde.

"Birisi senin burada olduğunu keşfederse, kralın adamlarının olacağı kadar değil. Siz ikiniz, hadi artık. Bournemouth'ta bizi bekleyen bir tekne var. Buradan ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi olur."

Rohan başını geriye atarak güldü. "Charles haklı," dedi. "Gel sevgilim. Tabii eğer benim gibi sefil bir piç kurusunu kabul ediyorsan." Sert mavi gözlerinde çok hafif bir tereddüt ifadesi vardı. Muhtemelen Elinor'un bunu görüp görebileceği tek zamandı ve hayatının geri kalan kısmında bunun kıymetini bilecekti.

"Ah, sizi kabul ediyorum, lordum," dedi Elinor kulağa hoş gelen bir sesle. "Ne de olsa, farelerden iyidir."